Tillie Cole

O mie de săruturi

LITERA

new MOON

Pentru cei care cred în iubirea adevărată, profundă și explozivă.
Această carte este pentru voi.

Prolog

Rune

Au fost exact patru momente care și-au pus amprenta asupra vieții mele.

Acesta a fost primul.

Blossom Grove, Georgia, Statele Unite ale Americii

În urmă cu doisprezece ani

Vârsta de cinci ani

— *Jeg vil drd Na! Jeg vil reise hjem igjen!*

Am țipat cât am putut de tare, spunându-i mamei că vreau să plec cât mai repede. Voiam să mă întorc acasă!

— Nu ne întoarcem acasă, Rune. Nu plecăm. Aceasta e noua noastră locuință, a răspuns ea în engleză. S-a ghemuit lângă mine, uitându-se în ochii mei. Rune, a spus încet, știu că nu voiai să plecăm din Oslo, dar tatăl tău și-a găsit un nou loc de muncă aici, în Georgia.

M-a mângâiat pe braț, însă nu mă făcea să mă simt mai bine. Voiam să plec cu orice preț din America.

Voiam să mă întorc acasă.

— *Slutt a snakke engelsk!* am protestat eu.

Uram să vorbesc în engleză. De când am părăsit Norvegia și am pornit spre America, mama și tata au vorbit doar în engleză. Îmi spuneau că trebuie să exersez.

Nu-mi doream acest lucru!

Mama s-a ridicat în picioare și a luat o cutie de pe jos.

— Suntem în America, Rune. Aici se vorbește în engleză. Știi engleză la fel de bine cum știi norvegiană. E momentul să o folosești.

Eu mă împotriveam, privind-o pe mama intrând în casă. Analizam străduța pe care locuiam acum. Erau opt case. Toate erau mari, dar arătau diferit. Noi aveam una roșie, cu ferestre albe și o verandă imensă. Camera mea era mare, aflată la parter. Mi se părea interesantă într-un fel. Nu mai dormisem la parter până acum – în Oslo, camera mea era la etaj.

Priveam casele. Toate erau vopsite în culori luminoase: albastru, galben, roz-deschis... M-am uitat apoi la casa vecină, de care ne despărțea un petic de iarbă. Ambele case erau mari, la fel curțile, dar între ele nu era nici un gard. Dacă voiam, puteam să merg în curtea vecinilor – nimic nu mă putea opri.

Casa era de un alb strălucitor și avea verandă. În față erau balansoare și un scaun mare. Ramele ferestrelor erau vopsite cu negru, iar vizavi de dormitorul meu era fereastra altei camere. Chiar în dreptul ferestrei mele! Nu-mi plăcea acest

lucru. Nu-mi plăcea faptul că puteam vedea ce făcea altă persoană, iar ea putea vedea ce făceam eu.

Am văzut o piatră pe jos. Am lovit-o cu piciorul, privind-o cum se rostogolea în stradă. M-am întors spre mama, după care am auzit un sunet. Venea din casa vecină. Am privit spre ușa de la intrare, dar nu era nimeni. Urcam scările verandei, când deodată am zărit o mișcare la marginea acelei case, chiar la fereastra din fața dormitorului meu.

Mi-a înghețat mâna pe grilaj când am văzut o fată îmbrăcată într-o rochie de un albastru viu cățărată pe fereastră. A sărit în iarbă și și-a șters mâinile de praf pe coapse. M-am încruntat și am așteptat să-și înalțe capul. Avea părul castaniu și încâlcit ca un cuib de ciori. Purta o fundă albă într-o parte.

Și-a ridicat privirea, uitându-se la mine. Apoi a zâmbit. A zâmbit atât de larg! Mi-a făcut repede cu mâna și apoi a venit în fugă spre mine.

Mi-a întins mâna.

— Bună! Eu sunt Poppy Litchfield, am cinci ani și locuiesc în casa de alături.

M-am uitat lung la ea. Avea un accent nostim. Felul în care vorbea limba engleză era diferit de felul în care o învățasem eu. Fetița aceea pe nume Poppy era murdară de noroi pe față, iar în picioare purta ghete de ploaie de un galben strălucitor. Pe margine aveau desenat câte un balon mare de culoare roșie.

Arăta ciudat.

Mi-am ridicat privirea de la picioarele ei și mi-am îndreptat atenția asupra mâinii pe care încă o ținea întinsă. Nu știam ce să fac. Nu știam ce voia de la mine.

Poppy a oftat. M-a luat forțat de mână. Mi-a scuturat mâna de două ori și a spus:

— O strângere de mână. Bunica spune că așa se procedează cu oamenii noi pe care îi întâlnești. A făcut semn spre mâinile noastre. Asta e o strângere de mână. E un gest politicos, pentru că nu te cunosc.

Nu știu din ce motiv se întâmpla, dar nu puteam să scot nici un sunet. Când m-am uitat în jos, mi-am dat seama de ce: mâinile noastre încă erau împreunate.

Era murdară de noroi și pe mâini. Pe tot corpul de fapt.

— Cum te cheamă? a întrebat Poppy. Își ținea capul înclinat într-o parte. Avea o crenguță în păr. Hei! a spus ea, smucindu-mi mâna. Te-am întrebat cum te cheamă!

Mi-am dres vocea.

— Mă numesc Rune – Rune Erik Kristiansen.

Poppy s-a strâmbat, țuguindu-și haios buzele roz.

— Ce ciudat e accentul tău! a zis ea.

Mi-am tras mâna dintr-a ei.

— *Nei detgjerjeg ikke,* am rostit agitat.

S-a strâmbat și mai tare.

— Ce ai spus? a întrebat ea.

Mă pregăteam să intru în casă. Nu voiam să mai vorbesc cu ea. Supărat, m-am întors cu spatele.

— Am spus că nu, nu e ciudat! Vorbeam în norvegiană! am răspuns eu în engleză de data aceasta.

Ochii ei verzi se măriseră și mai mult.

A făcut câțiva pași spre mine și m-a întrebat:

— În norvegiană? La fel ca vikingii? Bunica mi-a citit o carte despre vikingi. Scria acolo că provin din Norvegia. Rune, ești viking? a zis ea cu ochii cât cepele și cu vocea pițigăiată.

Mă făcea să mă simt bine. Mi-am încordat pieptul. Tata mereu spunea că sunt viking, la fel ca toți ceilalți bărbați din familie. Eram niște vikingi înalți și puternici.

— *Ja,* am spus. Suntem vikingi adevărați, din Norvegia.

Ea a zâmbit larg, chicotind zgomotos. Și-a ridicat mâna, atingându-mi părul.

— De asta ai părul lung și blond și ochii albaștri precum cristalul. Pentru că ești viking. Prima dată mi s-a părut că arăți ca o fată...

— Nu sunt fată! am protestat eu, fără ca ei să-i pese.

Mi-am trecut mâna prin părul lung, care îmi ajungea până la umeri. Toți băieții purtau părul astfel în Oslo.

— Dar acum îmi dau seama că ai părul lung pentru că ești un viking adevărat. La fel ca Thor. Și el avea părul lung și blond și ochii albaștri. Arăți exact ca Thor!

— *Ja,* am încuviințat eu. Așa e. E cel mai puternic zeu dintre toți.

Poppy a încuviințat din cap, apoi și-a pus mâinile pe umerii mei. Devenise foarte serioasă și vorbea foarte încet.

— Rune, nu spun asta tuturor, dar obișnuiesc să merg în aventuri.

M-am încruntat. Nu înțelegeam. Poppy s-a apropiat și mai mult de mine și m-a privit în ochi. M-a strâns de mână, înclinându-și capul într-o parte. S-a uitat în jur, după care s-a aplecat și a spus:

— De obicei, nu iau pe nimeni în călătoriile mele, dar, tu ești viking – și știm cu toții că ei sunt mari și puternici și se pricep foarte bine la aventuri pentru că explorează lumea, se plimbă mult, capturează inamici... și fac tot felul de lucruri.

Încă eram confuz, dar ea a făcut un pas înapoi și mi-a întins iarăși mâna.

— Rune, a spus ea cu o voce puternică și serioasă, acum ești vecinul meu și ești viking, iar eu ador vikingii. Cred că vom fi

cei mai buni prieteni.
— Cei mai buni prieteni? am întrebat.

Ea a încuviințat din cap, întinzându-și mâna și mai aproape de mine. În acel moment, am dat și eu mâna cu ea, așa cum îmi arătase.

O strângere de mână.

— Așadar, acum suntem cei mai buni prieteni? am întrebat, în timp ce ea își trăgea mâna dintr-a mea.

— Da, a răspuns încântată. Poppy și Rune. Și-a dus degetul la bărbie și s-a uitat în sus. Avea buzele țuguiate, de parcă se gândea profund la ceva. Sună bine, nu crezi? Poppy și Rune, cei mai buni prieteni pentru totdeauna!

Am dat din cap aprobator, convins că suna bine. Ea m-a luat de mână.

— Arată-mi dormitorul tău! Vreau să-ți povestesc despre o aventură în care putem merge împreună.

A început să mă împingă până ce am intrat în casă. Când am ajuns în dormitor, ea s-a repezit la fereastră.

— Ai camera vizavi de a mea!

Am încuviințat din cap, iar ea a început să chicotească și, venind în fugă spre mine, m-a luat de mână.

— Rune, a zis entuziasmată, putem vorbi noaptea, putem face walkie-talkie-uri din cutii de conserve și din sfoară. Putem să ne spunem secretele când toată lumea doarme și ne putem face planuri, ne putem juca și...

Ea vorbea fără încetare, dar nu mă deranja. Îmi plăceau sunetul vocii, râsetul și funda albă din părul ei.

Poate că până la urmă nu avea să fie atât de rău în Georgia, m-am gândit, dat fiind că Poppy Litchfield era cea mai bună prietenă a mea.

Așa am fost din acea zi eu și Poppy.

Poppy și Rune.

Cei mai buni prieteni pentru totdeauna.

Sau cel puțin așa credeam eu.

E amuzant cum se schimbă lucrurile.

Capitolul unu

Inimi frânte și borcane cu săruturile unui băiat

Poppy
Cu nouă ani în urmă
Vârsta de opt ani

— Unde mergem, tată? l-am întrebat în timp ce mă ținea de mână cu blândețe, conducându-mă spre mașină.

Am aruncat o privire spre școală, întrebându-mă de ce mă luase de la ore devreme. Era abia pauza de prânz. Încă nu trebuia să plec.

Tata nu mi-a spus nimic pe drum, doar îmi strângea mâna. Cercetam cu privirea gardul școlii cu un gol în stomac. Îmi plăcea la școală, îmi plăcea să învăț și urma ora de istorie. Era, fără îndoială, materia mea preferată. Nu voiam să o ratez.

— Poppy! Rune, cel mai bun prieten al meu, stătea în apropierea gardului, privind cum mă îndepărtam. Se ținea strâns cu mâinile de grilajul de metal. Unde pleci? a strigat.

Eu și Rune eram colegi de bancă. Eram de nedespărțit. Era plictisitor la școală când unul din noi nu era prin preajmă.

Mi-am îndreptat privirea spre tata pentru un răspuns, dar nu s-a uitat la mine. Tăcea. Privind înapoi spre Rune, am strigat:

— Nu știu!

Rune m-a privit în timp ce mă îndreptam spre mașină. M-am urcat în spate și m-am așezat pe scaunul pentru copii, în timp ce tata îmi fixa centura de siguranță.

Am auzit clopoțelul în curtea școlii, semn că pauza de prânz se terminase. Mă uitam pe geam și îi vedeam pe toți copiii alergând înăuntru, în afară de Rune. Stătea aproape de gard și se uita la mine. A rostit tare, cu părul lung și blond legănat de vânt:

— Ești bine?

Dar tata s-a urcat în mașină și am pornit la drum înainte ca eu să răspund.

Rune a luat-o la fugă de-a lungul gardului, urmărind mașina până când a apărut doamna Davis și i-a spus să intre la oră.

Școala nu se mai zărea, iar tata mi-a spus:

— Poppy?

— Da, tată, am răspuns.

— Bunica locuiește cu noi de ceva timp, după cum bine știi.

Am dat din cap aprobator. Bunica se mutase în camera de vizavi cu puțin timp în urmă. Mama spusese că făcuse acest lucru pentru că avea nevoie de ajutor. Bunicul murise când aveam o vârstă foarte fragedă. Bunica a locuit singură ani la rând, până când s-a mutat la noi.

— Îți amintești ce ți-am spus eu și mama ta? Motivul pentru care nu mai putea locui singură?

Am tras aer în piept și am șoptit:

— Da. Pentru că avea nevoie de ajutorul nostru. Pentru că e bolnavă.

Simțeam un gol în stomac în timp ce vorbeam. Bunica îmi era cea mai bună prietenă. Sinceră să fiu, la ea și la Rune țineam cel mai mult. Bunica spunea că semăn mult cu ea.

Înainte de a se îmbolnăvi, trăisem tot felul de aventuri împreună. Îmi citea în fiecare seară despre marii exploratori ai lumii. Îmi vorbea despre istorie – despre Alexandru cel Mare, despre romani și despre samurai, subiectul meu preferat. Era și subiectul preferat al bunicii.

Știam că bunica era bolnavă, dar niciodată nu se comporta de parcă ar fi avut ceva. Zâmbea mereu, mă ținea strâns în brațe și mă făcea să râd. Spunea de fiecare dată că avea raze de lună în suflet și raze de soare în zâmbet. Adică era fericită, zicea ea.

Mă făcea și pe mine fericită.

Însă în ultimele săptămâni dormise foarte mult. Era prea obosită să facă altceva. De fapt, în multe seri îi citeam în timp ce îmi mângâia părul și îmi zâmbea. Iar acesta era un lucru bun, căci zâmbetele bunicii erau cele mai frumoase zâmbete pe care le puteam primi.

— Așa este, dovlecelule, e bolnavă. De fapt, este foarte-foarte bolnavă. Înțelegi?

M-am încruntat, dar am încuviințat din cap.

— Din acest motiv mergem mai devreme acasă, mi-a explicat. Te așteaptă. Vrea să te vadă. Vrea să-și vadă puișorul.

Nu înțelegeam de ce trebuia să mă ducă tata acasă mai devreme ca să o văd pe bunica, pentru că în fiecare seară, după ore, mergeam în camera ei și vorbeam în timp ce ea stătea în pat. Îi plăcea să îi povestesc ce făcusem la școală.

A luat-o pe drumul care ducea spre casă și a parcat mașina pe strada noastră. Tata a rămas nemișcat câteva secunde, apoi s-a întors spre mine, spunându-mi:

— Știu că ai doar opt ani, dovlecelule, dar trebuie să te comporți ca o fată mare și curajoasă astăzi, bine?

Am încuviințat din cap. Tata mi-a zâmbit cu tristețe:

— Așa te vreau!

A coborât din mașină și s-a îndreptat către scaunul din spate. M-a luat de mână și m-a condus spre casă. Am observat mai multe mașini decât de obicei. Tocmai deschisesem gura să întreb ale cui erau, când doamna Kristiansen, mama lui Rune, a apărut lângă curtea care ne despărțea casele, ținând în mâini o farfurie adâncă cu mâncare.

— James! a strigat, iar tata s-a întors spre ea să o salute.

— Bună, Adelis! i-a răspuns.

Mama lui Rune s-a oprit în fața noastră. Azi își purta pe spate părul lung și blond. Avea aceeași culoare ca a lui Rune. Doamna Kristiansen era tare drăguță. O iubeam. Era blândă și îmi spunea că sunt fiica pe care nu a avut-o niciodată.

— Am gătit asta pentru voi. Te rog să-i transmiți lui Ivy că sunt cu gândul la voi.

Tata mi-a dat drumul la mână pentru a lua farfuria.

Doamna Kristiansen s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

— Să fii cuminte, Poppy, da?

— Da, doamnă, am răspuns, în timp ce o priveam luând-o prin iarbă către casă.

Tata a oftat, apoi mi-a făcut semn din cap să-l urmez înăuntru. Ajungând la ușa din față, i-am văzut pe unchii și mătușile mele, care stăteau pe canapele, și pe verii mei, așezați pe podea, în living, jucându-se. Mătușa mea Silvia stătea cu surorile mele, Savannah și Ida. Erau mai mici decât mine, aveau doar patru și doi ani. Mi-au făcut cu mâna când m-au zărit, dar mătușa Silvia nu le-a dat voie să coboare din poala ei.

Nimeni nu vorbea, dar mulți își ștergeau lacrimile – mai toți plângeau.

Eram foarte confuză.

M-am rezemat de piciorul tatălui meu, strângându-l cu putere. Cineva stătea în pragul ușii de la bucătărie – mătușa mea Della – DeeDee, așa cum îi spuneam eu. Era mătușa mea preferată. Era tânără, amuzantă și mă făcea mereu să râd. Deși mama era mai în vârstă decât sora ei, semănau foarte mult. Amândouă aveau părul lung și castaniu și ochi verzi, la fel ca mine. Dar DeeDee era mai frumoasă. Voiam să arăt ca ea într-o bună zi.

— Hei, Pops, mi-a spus, dar am observat că avea ochii roșii și vocea ciudată. DeeDee s-a uitat la tata. I-a luat farfuria cu mâncare din mână, spunându-i: Vino cu Poppy, James. Aproape a sosit momentul.

Am mers după tatăl meu și m-am uitat înapoi când mi-am dat seama că DeeDee nu ne urma. Am deschis gura pentru a o striga, dar ea s-a întors brusc și a pus farfuria cu mâncare pe

dulap, lăsându-și capul în mâini. Plângea foarte tare, suspinând adânc.
— Tată? am șoptit eu cu un gol în stomac.

Tata m-a cuprins cu mâna de umeri și m-a condus mai departe.
— E totul bine, dovlecelule. DeeDee simte nevoia să stea puțin singură.

Ne-am îndreptat spre camera bunicii. Înainte ca tata să deschidă ușa, a spus:
— Mama e înăuntru, dovlecelule, alături de Betty, asistenta bunicii.

M-am încruntat.
— Ce caută o asistentă aici?

Tata a deschis ușa de la camera bunicii, iar mama s-a ridicat de pe scaunul de lângă pat. Ochii îi erau roșii, iar părul, nearanjat. Mama avea mereu grijă de părul ei.

Am văzut-o pe asistentă în capătul camerei. Scria ceva într-o mapă. Mi-a zâmbit și mi-a făcut cu mâna când am intrat. M-am uitat apoi spre pat. Bunica stătea întinsă. Am simțit un gol în stomac când am văzut un ac în brațul ei și un tub transparent care ducea către o pungă ce atârna de un cârlig de metal lângă pat.

M-am speriat brusc și am rămas încremenită. Apoi mama a venit spre mine, iar bunica s-a uitat la mine. Arăta diferit față de seara trecută. Avea pielea mai palidă, iar ochii nu mai erau la fel de strălucitori.
— Unde este puișorul meu? Vocea bunicii era calmă și ciudată, dar zâmbetul ei era plin de căldură.

M-am îndreptat în grabă spre marginea patului, zâmbindu-i.
— Iată-mă! Am venit devreme de la școală ca să te văd!

Bunica și-a ridicat degetul și m-a atins pe vârful nasului:
— Așa te vreau!

I-am răspuns cu un zâmbet larg.
— Voiam doar să treci puțin pe la mine. Mă simt mult mai bine când lumina ochilor mei stă alături de mine și îmi vorbește.

Am zâmbit iarăși. Pentru că eram lumina ochilor ei, minunea ei. Mereu mă alinta astfel. Bunica îmi spunea în secret că asta însemna că eram preferata ei. Dar mă rugase să nu spun nimănui, pentru ca verișoarele și surorile mele mai mici să nu se supere. Era secretul nostru.

Niște mâini m-au cuprins deodată de mijloc, iar tata m-a ridicat pentru a mă așeza pe pat lângă bunica. Ea m-a luat de mână. Mă ținea strâns de degete, iar tot ce simțeam erau mâinile ei foarte reci. Bunica respira adânc și scotea un sunet ciudat, ca și cum ceva în pieptul ei ar fi trosnit.

— Bunico, ești bine? am întrebat-o, aplecându-mă spre ea și sărutând-o ușor pe obraz.

De obicei, mirosea a tutun, căci fuma prea mult. În acea zi însă acel miros nu se simțea.

Ea mi-a zâmbit.

— Sunt obosită, fetița mea. Și o să... Bunica a tras din nou aer în piept, ochii închizându-i-se brusc. Când i-a deschis din nou, s-a întors pe o parte, spunând: și o să fiu plecată o vreme.

M-am încruntat.

— Unde pleci, bunico? Pot să vin și eu?

Mereu mergeam împreună în aventuri.

Bunica mi-a zâmbit, clătinând din cap.

— Nu, fetița mea. Nu poți să vii în locul în care merg eu. Nu încă. Dar într-o zi, peste mulți ani, mă vei revedea.

Am auzit-o pe mama suspinând în spatele meu, dar nu puteam decât să o privesc confuză pe bunica.

— Dar unde mergi, bunico? Nu înțeleg.

— Acasă, draga mea, a spus bunica. Merg *acasă.*

— Dar ești acasă! m-am opus.

— Nu, a clătinat din cap bunica, aceasta nu e adevărata noastră casă, fetița mea. Viața asta... e o aventură minunată atât timp cât avem parte de ea. O aventură în care să ne bucurăm și să iubim din tot sufletul înainte de a pleca în cea mai lungă aventură dintre toate.

Am făcut ochii mari de mirare, apoi m-am întristat. M-am întristat *foarte* tare. Buza de jos a început să-mi tremure.

— Dar suntem cele mai bune prietene, bunico! Întotdeauna mergem împreună în aventuri. Nu poți merge într-o aventură fără mine.

Au început să-mi curgă lacrimi pe obraji. Bunica și-a ridicat mâna liberă și mi le-a șters. Mâna aceea era la fel de rece precum cea pe care o țineam strâns.

— Întotdeauna mergem împreună în aventuri, fetița mea, dar nu de data aceasta.

— Nu ți-e frică să mergi singură? am întrebat-o.

Bunica a oftat.

— Nu, fetița mea, nu am motive să-mi fie frică. Nu sunt deloc speriată.

— Dar nu vreau să pleci, am stăruit eu.

Începea să mă doară gâtul. Bunica își ținea în continuare mâna pe obrazul meu.

— Ne vedem în visele tale. Nu ne despărțim.

Clipeam neîncetat.

— Așa cum îl vezi pe bunicul? Mereu spui că te vizitează în vis. Îți vorbește și îți sărută mâna.

— Exact, a zis.

Mi-am șters lacrimile. Bunica mi-a strâns mâna, uitându-se spre mama, în spatele meu. Și-a întors privirea din nou spre mine, spunând:

— Am o nouă aventură pentru tine cât timp voi lipsi.

Am încremenit.

— Chiar așa?

În spatele meu s-a auzit sunetul unui obiect din sticlă așezat pe masă. Am vrut să mă uit, dar, înainte să pot face acest lucru, bunica m-a întrebat:

— Poppy, despre ce amintire spun eu mereu că era cea mai de preț pentru mine? Acel ceva care mă făcea mereu să zâmbesc?

— Săruturile bunicului. Săruturile lui dulci. Amintirile tuturor săruturilor pe care le-ai primit vreodată de la el. Mi-ai spus că sunt cea mai de preț amintire pe care o ai. Nu bani sau alte lucruri, ci săruturile de la bunicul – pentru că erau speciale și te făceau să zâmbești, să te simți iubită, pentru că era sufletul tău pereche. Pentru totdeauna.

— Așa e, fetița mea, a răspuns. Așadar, legat de aventura ta...

Bunica s-a uitat din nou la mama. De data aceasta, când am întors capul, am văzut-o ținând un borcan cu capac, plin ochi cu o mulțime de inimioare roz de hârtie.

— Uau! Ce e asta? am întrebat încântată.

Mama mi l-a pus în mâini, iar bunica i-a desfăcut capacul.

— Sunt o mie de săruturi de la un băiat. Sau cel puțin atâtea vor fi când le vei aduna pe toate.

Am făcut ochii mari, încercând să număr toate inimile. Dar n-am reușit. O mie însemna prea mult!

— Poppy, a spus bunica, în timp ce îmi ridicam privirea pentru a vedea strălucirea ochilor ei verzi. *Aceasta* e aventura ta. Astfel vreau să-ți amintești de mine cât timp voi fi plecată.

Mi-am coborât din nou privirea spre borcan.

— Dar nu înțeleg.

Bunica a întins mâna spre noptieră pentru a lua un pix. Mi l-a dat, spunând:

— Sunt bolnavă de ceva vreme, fetița mea, dar amintirile care mă fac să mă simt mai bine sunt acelea în care bunicul tău mă săruta. Nu e vorba de săruturi obișnuite, ci de săruturi speciale, acelea care îmi făceau inima să-mi sară din piept. Acelea de care bunicul voia să fie sigur că nu le voi uita vreodată. Săruturile în ploaie, săruturile la apus de soare, sărutul de la absolvirea noastră – cele pe care mi le-a dat când mă ținea în brațe și îmi șoptea la ureche că sunt cea mai frumoasă fată din sală.

O tot ascultam copleșită de emoții. Bunica a arătat cu degetul spre inimile din borcan.

— În acest borcan vei păstra săruturile tale, Poppy. Toate sărutările care îți fac inima să sară din piept, cele mai speciale, cele de care vrei să-ți amintești când vei fi bătrână și căruntă ca mine. Cele care te vor face să zâmbești când îți vor veni în minte. A continuat, atingând ușor pixul. Când îți vei găsi sufletul-pereche, de fiecare dată când primești un sărut foarte special de la el, scoate o inimă din borcan! Notează locul în care te afli. Apoi, când vei fi și tu bunică, nepoțelul tău, puișorul tău, va putea afla despre toate astea, la fel cum ți-am povestit eu ție. Vei avea un borcan prețios plin cu săruturile speciale care ți-au făcut inima să sară din piept.

M-am uitat lung spre borcan, expirând adânc.

— O mie înseamnă foarte mult. Foarte multe săruturi, bunico!

Bunica a râs.

— Nu sunt atât de multe pe cât crezi tu, fetița mea. Mai ales dacă îți găsești sufletul-pereche. Ai o viață înainte.

Chipul bunicii trăda neliniște, părând crispat de durere.

— Bunico! am strigat-o, brusc înspăimântată.

Mi-a strâns mâna într-a ei. Bunica a deschis ochii, o lacrimă căzându-i pe obrazul palid.

— Bunico? i-am spus mai încet.

— Sunt obosită, fetița mea. Sunt obosită și a sosit vremea să plec. Voiam doar să te mai văd pentru ultima dată și să-ți ofer acest borcan. Să-ți dau un sărut ca să-mi amintesc de tine în fiecare zi în Ceruri, până ce te voi revedea.

Buza de jos a început din nou să-mi tremure. Bunica a clătinat din cap.

— Nu plânge, fetița mea! Acesta nu e sfârșitul. E doar o mică pauză în viețile noastre. O să te veghez în fiecare zi. Locul meu va fi în inima ta. Locul meu va fi în grădina cu cireși pe care o îndrăgim atât de mult, în bătaia soarelui și a vântului.

Ochii bunicii s-au înfiorat, iar eu am simțit pe umeri mâinile mamei.

— Poppy, dă-i un sărut bunicii. E obosită. Trebuie să se odihnească.

Am tras aer adânc în piept, m-am aplecat spre bunica și am sărutat-o pe obraz.

— Te iubesc, bunico! i-am șoptit.

Bunica mi-a mângâiat părul.

— Și eu te iubesc, fetița mea! Ești lumina ochilor mei. Să nu uiți niciodată că te-am iubit foarte mult, atât cât și-ar putea iubi vreodată o bunică nepoțica.

O țineam de mână și nu voiam să-i dau drumul, dar tata m-a ridicat din pat, mâinile noastre separându-se brusc. Am apucat foarte strâns borcanul, iar lacrimile îmi cădeau pe

podea. Tata m-a lăsat jos și, în timp ce mă pregăteam să plec, bunica m-a strigat:
— Poppy!

Am privit înapoi, iar bunica zâmbea.
— Nu uita, raze de lună în suflet și raze de soare în zâmbet...
— O să țin minte mereu, i-am spus, deși nu eram fericită.

Mă simțeam foarte tristă. O auzeam pe mama plângând în spatele meu. DeeDee a trecut pe lângă noi pe coridor. M-a strâns de umeri. Și ea era tristă.

Nu voiam să fiu acolo. Nu voiam să mai fiu în casa aceea. M-am întors și mi-am ridicat privirea spre tata:
— Tată, pot să merg în grădina cu cireși?

Tata a oftat.
— Da, micuțo. Voi veni mai târziu după tine să mă asigur că ești bine. Ai grijă!

Am văzut cum și-a scos telefonul și a sunat pe cineva. I-a spus să aibă grijă de mine cât timp eram în grădină, dar am fugit înainte să aflu despre cine era vorba. M-am îndreptat către ușa din față, strângând la piept borcanul meu cu o mie de săruturi. Am părăsit casa în fugă și apoi veranda. Am tot fugit, fără să mă opresc.

Îmi curgeau lacrimi pe obraji, când am auzit pe cineva strigându-mă:
— Poppy! Poppy, așteaptă!

Mi-am aruncat privirea înapoi și am văzut că Rune se uita la mine. Era pe veranda casei lui, dar a început de îndată să vină spre mine prin iarbă. Însă nu m-am oprit, nici măcar pentru Rune. Trebuia să ajung la cireși. Era locul preferat al bunicii. Voiam să fiu în locul ei preferat. Pentru că eram tristă că pleca. Pleca în Ceruri.

Adevărata ei casă.
— Poppy, așteaptă! Încetinește! striga Rune, în timp ce coteam spre grădina din parc.

Am alergat spre intrare – cireșii în plină floare formau un tunel deasupra capului meu. Iarba de sub picioarele mele era verde, iar cerul de deasupra era albastru. Petale de un roz și alb strălucitor îmbrăcau copacii. La urmă, în capătul cel mai îndepărtat al grădinii, se afla cel mai înalt copac dintre toți. Ramurile îi atârnau până aproape de sol. Trunchiul era cel mai gros din toată grădina.

Era preferatul meu și al lui Rune.

Era și preferatul bunicii.

Rămăsesem fără aer. Când am ajuns sub copacul preferat al bunicii, m-am aruncat la pământ, strângând cu putere borcanul, în timp ce lacrimile îmi curgeau pe obraji. L-am

auzit pe Rune oprindu-se lângă mine, dar nu mi-am ridicat privirea.

— *Poppymin?* a zis Rune.

Așa îmi spunea el. Înseamnă „Poppy a mea“ în norvegiană. Iubeam să-l aud vorbindu-mi în norvegiană.

— *Poppymin,* nu plânge, mi-a șoptit.

Dar nu mă puteam abține. Nu voiam ca bunica să mă părăsească, deși știam că așa trebuia să se întâmple. Știam că, atunci când aveam să mă întorc acasă, bunica nu avea să fie acolo: nici acum, nici altă dată.

Rune s-a ghemuit lângă mine, deschizându-și brațele pentru a mă îmbrățișa. M-am cuibărit la pieptul lui și am plâns. Iubeam îmbrățișările lui Rune, mereu mă strângea puternic în brațe.

— E vorba de bunica, Rune, e bolnavă și pleacă.

— Știu, mi-a spus mama când m-am întors de la școală.

Stăteam rezemată de pieptul lui și clătinam din cap. În clipa în care m-am oprit din plâns, m-am ridicat și mi-am șters obrajii. M-am uitat spre Rune, care mă privea. Am schițat un zâmbet. În clipa aceea mi-a luat mâna, ducând-o la piept.

— Îmi pare rău că suferi, mi-a spus Rune, strângându-mi mâna. Tricoul i se încălzise de la soare. Nu vreau să te mai văd niciodată tristă. Tu ești *Poppymin* – mereu zâmbitoare. Tu ești mereu fericită.

M-am tânguit și mi-am sprijinit capul de umărul lui.

— Știu. Dar bunica e cea mai bună prietenă a mea, Rune, și o voi pierde.

Rune a tăcut, dar apoi a spus:

— Și eu sunt cel mai bun prieten al tău. Și nu plec nicăieri. Promit! Voi rămâne aici pentru totdeauna.

Dintr-odată, pieptul nu mă mai durea la fel de rău ca înainte. Am dat din cap aprobator.

— Poppy și Rune pentru totdeauna, am spus.

— Pentru totdeauna, a repetat el. Am rămas tăcuți câteva clipe, până ce Rune a rupt tăcerea: La ce îți folosește borcanul? Ce e înăuntru?

Am întins mâna, am luat borcanul și l-am ridicat în aer.

— Bunica m-a îndemnat să pornesc într-o nouă aventură. O aventură care va dura toată viața mea.

Rune s-a încruntat, părul lung și blond căzându-i pe ochi. L-am dat într-o parte, iar el mi-a zâmbit din colțul gurii, așa cum făcea de obicei. Toate fetele de la școală și-ar fi dorit să le zâmbească așa – chiar ele mi-au spus. Dar el îmi zâmbea doar mie. Le-am spus că nici una dintre ele nu l-ar fi putut avea, căci era prietenul meu cel mai bun și nu voiam să-l împart cu nimeni.

Rune a dat din mâini, privind borcanul.

— Nu înțeleg.

— Îți amintești care sunt amintirile cele mai de preț ale bunicii? Ți-am mai spus.

Rune se gândea serios la asta, când deodată a spus:

— Săruturile bunicului tău?

Am încuviințat din cap și am rupt o petală de cireș de un roz pal din ramura ce atârna alături. M-am uitat lung la petală. Erau petalele preferate ale bunicii. Îi plăceau pentru că treceau repede. Mi-a spus că lucrurile cele mai frumoase și mai importante nu durează prea mult. Spunea că floarea de cireș era prea frumoasă ca să țină tot anul. Faptul că avea o viață scurtă o făcea specială. La fel ca un samurai – de o frumusețe deosebită, însă cu o moarte rapidă. Nu eram încă foarte sigură de înțelesul acestor lucruri, dar ea îmi spusese că aveam să înțeleg pe măsură ce voi crește.

Totuși, cred că avea dreptate. Deoarece bunica nu era prea în vârstă și pleca de tânără – cel puțin așa spusese tata. Poate de aceea îi plăceau atât de mult florile de cireș. Pentru că ea era exact la fel.

— *Poppymin?*

Mi-am ridicat privirea când am auzit vocea lui Rune.

— Am dreptate? Săruturile bunicului tău erau amintirea cea mai de preț a bunicii tale?

— Da, i-am răspuns, lăsând petala să cadă, *toate* săruturile de care a avut parte și care i-au făcut inima să-i sară din piept. Bunica spunea că săruturile lui erau cel mai frumos lucru din lume. Pentru că arătau cât de mult ținea la ea și câtă grijă îi purta. Și o iubea pentru ceea ce era ea cu adevărat.

Rune se uita la borcan, pufnind.

— Tot nu înțeleg, *Poppymin.*

Am început să râd văzând cum se strâmba și își țuguia buzele. Avea buze frumoase – erau groase, cu un arc al lui Cupidon perfect. Am deschis borcanul și am scos o inimă de hârtie roz cu alb. Am ridicat-o în aer în timp ce eu și Rune stăteam față în față.

— Acesta e un sărut gol, am spus eu, arătând cu degetul spre borcan. Bunica mi-a spus să strâng o mie de-a lungul vieții. Am pus inima înapoi în borcan și l-am luat de mână: O nouă aventură, Rune. Să strâng o mie de săruturi de la sufletul meu pereche înainte de a mă stinge.

— Eu... cum... Poppy?! Sunt derutat! a spus el, dar i-am simțit furia din voce. Rune devenea destul de supărăcios când voia.

Mi-am scos pixul din buzunar.

— Când băiatul pe care îl iubesc mă va săruta, iar sărutul va părea atât de special încât inima îmi va sări din piept – este

vorba *doar* despre săruturile *foarte* speciale –, voi nota detaliile pe una dintre aceste inimi. Toate astea îmi vor fi de folos când voi ajunge bătrână și căruntă și le voi povesti nepoțeilor mei despre acele săruturi atât de speciale din viața mea. Și despre băiatul drăguț care mi le-a dat. M-am ridicat brusc în picioare, copleșită de bucurie. E ceea ce bunica își dorește ca eu să fac, Rune. Trebuie să încep cât mai curând! Îmi doresc să fac asta pentru ea.

S-a ridicat și Rune în picioare. Tocmai în acel moment o adiere de vânt a adus petale de cireș chiar în locul unde stăteam, ceea ce m-a făcut să zâmbesc. Dar Rune nu zâmbea. Ba chiar se uita în jos cu mâhnire.

— Vei săruta un băiat pentru acel borcan? Un băiat special, pe care îl iubești?

Am încuviințat.

— O mie de săruturi, Rune! O mie!

A clătinat din cap, țuguindu-și din nou buzele.

— Nu! a urlat, iar zâmbetul mi-a dispărut de pe buze.

— Ce e? l-am întrebat.

Rune a făcut un pas spre mine, clătinând și mai tare din cap.

— Nu! Nu vreau să săruți un băiat pentru borcanul tău! Nu voi permite să se întâmple asta!

— Dar... am dat eu să răspund, însă el m-a luat de mână.

— Ești cea mai bună prietenă *a mea,* a spus el, strigătul izbucnindu-i din piept în timp ce mă trăgea de mână.

— Dar trebuie s-o fac, i-am explicat, arătând cu degetul spre borcan. Face parte din aventura mea. O mie de săruturi înseamnă foarte mult, Rune. Foarte mult! Vei rămâne în continuare cel mai bun prieten al meu. Nimeni nu îți va lua locul, prostuțule!

S-a uitat insistent la mine, apoi la borcan. Am simțit din nou o durere în piept; judecând după privirea lui, nu era deloc fericit. Iar se îmbufnase. Am făcut un pas spre el în timp ce mă fixa cu privirea.

— *Poppymin,* a spus cu o voce profundă, gravă și groasă. *Poppymin* înseamnă *Poppy a mea.* Pentru totdeauna, veșnic. Tu ești Poppy *a mea!*

Am deschis gura, pregătită să țip la el, să-i spun că aventura mea *trebuia* să înceapă. Nici n-am apucat s-o fac, căci Rune s-a aplecat spre mine, lipindu-și deodată buzele de ale mele.

Am rămas încremenită. Nu puteam face nici o mișcare în timp ce îi simțeam buzele contopindu-se cu ale mele. Erau calde. Aveau gust de scorțișoară. Adierea vântului mi-a fluturat părul lui lung și blond pe față. Începea să mă gâdile nasul.

Rune s-a dat înapoi, dar fața îi era aproape de a mea. Am încercat să inspir adânc, dar aveam o senzație ciudată în piept, un soi de fierbințeală și de toropeală. Inima îmi bătea cu putere. Cu atâta putere încât mi-am dus mâna la piept să o simt cum galopa înăuntru.

— Rune, am șoptit. Mi-am ridicat mâna, apăsându-mi buzele cu degetele, dar Rune clipea neîncetat și mă privea. Mi-am ridicat mâna și i-am atins buzele cu degetele. M-ai sărutat! am șoptit uluită.

Rune și-a ridicat mâna pentru a o cuprinde pe a mea. Mâinile noastre împreunate au coborât pe lângă corpul lui.

— Eu o să-ți dau o mie de săruturi, *Poppymin.* Pe toate. Nimeni în afară de *mine* nu te va săruta *vreodată!*

Am făcut ochii mari, iar ritmul bătăilor inimii nu încetinea.

— Asta ar însemna pentru totdeauna, Rune. Să nu mă sărute nici un alt băiat *vreodată* ar însemna să fim împreună până la moarte!

Rune a încuviințat, apoi mi-a zâmbit. Nu zâmbea prea mult. De obicei, zâmbea din colțul gurii sau surâdea. Dar trebuia să zâmbească. Era foarte frumos când făcea asta.

— Știu. Pentru că vom fi mereu împreună. Pentru totdeauna, mai ții minte?

Am încuviințat ușor din cap, după care l-am înclinat într-o parte.

— O să-mi dai toate săruturile? Atâtea încât să *umplu* borcanul? am întrebat.

Rune a schițat iar un zâmbet.

— Pe toate. O să umplem nu doar borcanul. Vom strânge mai mult de o mie.

Mi-am pierdut răsuflarea. Deodată mi-am amintit de borcan. Mi-am coborât mâna pentru a lua pixul și a deschide capacul. Am scos o inimă de culoare albă și m-am așezat pentru a scrie. Rune a îngenuncheat în fața mea, și-a așezat mâna peste a mea și m-a oprit.

M-am uitat în sus nedumerită. A înghițit în sec, și-a dat părul lung și blond pe după ureche și m-a întrebat:

— Când te-am sărutat, ai simțit... Ai simțit că ți-a sărit inima din piept? A fost un sărut foarte special? Spuneai că doar săruturile foarte speciale vor fi păstrate în borcan.

Și-a plecat ochii, în timp ce obrajii i s-au colorat într-un roșu aprins.

Fără să mai stau pe gânduri, m-am aplecat și mi-am împleticit brațele în jurul gâtului celui mai bun prieten al meu. Mi-am lipit obrazul de pieptul lui și i-am ascultat bătăile inimii. Inima îi bătea la fel de tare ca a mea.

— Am simțit, Rune. A fost foarte special.

Am simțit cum Rune zâmbea deasupra capului meu, apoi m-am dat înapoi. Mi-am încrucișat picioarele și am pus inima de hârtie pe capacul borcanului. Și Rune își ținea picioarele încrucișate.

— Ce vei scrie? m-a întrebat. Îmi loveam buza cu pixul, gândindu-mă. Îmi țineam spatele drept, după care m-am aplecat, apăsând cu pixul pe hârtie:

Sărutul 1
Cu Rune al meu.
În grădina cu cireși.
Mi-a sărit inima din piept.

Când am terminat de scris, am pus inima în borcan și am închis capacul strâns. Mi-am ridicat privirea spre Rune, care mă urmărise tot timpul, și am strigat cu mândrie:

— Gata! Primul meu sărut!

Rune a încuviințat din cap, în timp ce privirea îi era ațintită asupra buzelor mele.

— *Poppymin?*

— Da? am șoptit.

Rune m-a luat de mână și a început să-mi mângâie dosul palmei cu vârful degetului.

— Pot să... pot să te sărut din nou?

Am înghițit în sec, simțind fluturi în stomac.

— Deja... vrei să mă săruți din nou?

Rune a încuviințat din cap.

— Am vrut să te sărut de ceva vreme. Și oricum ești a mea și mi-a plăcut să o fac. Mi-a plăcut sărutul nostru. Buzele tale aveau gust de zahăr.

— Am mâncat un biscuit cu unt și nuci pecan la prânz. Preferatul bunicii, i-am explicat eu.

Rune a tras adânc aer în piept și s-a aplecat spre mine. Părul îi zbura pe frunte în bătaia vântului.

— Vreau să te sărut din nou.

— Bine.

Iar Rune m-a sărutat. M-a sărutat fără încetare. La sfârșit de zi, aveam în borcan încă patru săruturi.

Când am ajuns acasă, mama mi-a spus că bunica se dusese la Ceruri. Am fugit în dormitor cât de repede am putut. Mi-a apărut în vis, așa cum mi-a promis. I-am spus despre cele cinci săruturi de la Rune al meu.

Bunica mi-a zâmbit larg și m-a sărutat pe obraz.

Știam că aceasta avea să fie cea mai frumoasă aventură a vieții mele.

Capitolul două

Note muzicale și flăcări de foc de tabără

Rune
Cu doi ani în urmă
Vârsta de 15 ani

S-a așternut liniștea când a apărut pe scenă. Ei bine, liniștea nu domnea peste tot – vuietul sângelui care îmi năvălea prin corp îmi răsuna în urechi, în timp ce Poppy a mea se așeza cu grijă pe scaun. Arăta minunat în rochia neagră fără mâneci, cu părul lung și cafeniu prins la spate într-un coc și cu o fundă albă deasupra.

Ridicând aparatul de fotografiat pe care-l țineam mereu la gât, am adus obiectivul aproape de ochi în timp ce ea își sprijinea arcușul de coarda violoncelului. Iubeam să captez acest moment. Momentul în care închidea ochii mari și verzi. Momentul în care cea mai frumoasă expresie i se contura pe chip înainte ca muzica să înceapă. Înfățișare ce exprima pasiune pură pentru sunetele ce urmau.

Am făcut poza la momentul potrivit, apoi a început piesa. Am lăsat camera în jos și m-am concentrat la simpla ei prezență. Nu puteam să o fotografiez în timp ce cânta. Nu puteam să ratez nici o ipostază în care apărea ea pe scenă.

Buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet subtil în timp ce își legăna corpul în ritmul muzicii. Iubea această piesă și o cânta de multă vreme. Nu avea nevoie de partitură pentru această melodie – *Greensleeves* i se revărsa din suflet în arcuș.

Nu îmi puteam lua privirea de la ea, inima bătându-mi mai tare decât o tobă, în timp ce buzele lui Poppy tremurau. Gropițele adânci îi ieșeau în evidență când se concentra asupra pasajelor dificile. Își ținea ochii închiși, dar chiar și așa îți puteai da seama ce părți din melodie îi plăceau cel mai mult. Își înclinase capul într-o parte, un zâmbet larg desenându-i-se pe față.

Oamenii nu înțelegeau că după tot acest timp ea era încă a mea. Aveam doar 15 ani, dar, din ziua în care am sărutat-o în grădina cu cireși, la vârsta de opt ani, pentru mine nu a mai existat altcineva. Nu am mai avut ochi pentru nici o altă fată. O vedeam doar pe Poppy. În lumea mea exista doar *ea.*

Iar ea era diferită de restul fetelor din clasa noastră. Poppy nu era o fată cool, ci diferită. Nu îi păsase niciodată ce credeau alții despre ea. Cânta la violoncel din pasiune. Citea, învăța din plăcere, se trezea în zori să privească răsăritul.

Tocmai de aceea însemna ea totul pentru mine. Pentru totdeauna. Pentru că era unică. Unică într-un oraș plin de pipițe trase la indigo. Nu îi stătea în fire să impresioneze, să bârfească ori să umble după băieți. Știa la fel de bine ca mine că ne aveam unul pe celălalt.

Ea era tot ce îmi doream, iar eu eram tot ce își dorea.

Mă foiam pe scaun când sunetul de violoncel a devenit mai blând, iar Poppy a sfârșit piesa. Am ridicat iarăși aparatul foto și am mai făcut o ultimă poză în timp ce Poppy îndepărta arcușul de coardă, o expresie de mulțumire așternându-i-se pe chipul frumos.

Sunetul aplauzelor m-a făcut să las aparatul în jos. Poppy a luat instrumentul de la piept și s-a ridicat în picioare. A făcut o plecăciune ușoară, apoi a cercetat cu atenție auditoriul. Privirile ni s-au intersectat. A zâmbit.

Simțeam că inima mi se izbește în piept.

I-am zâmbit înapoi, dându-mi părul lung și blond de pe față. S-a îmbujorat, după care a părăsit scena fără prea mult fast, în timp ce luminile din sală învăluiau întregul auditoriu. Poppy fusese ultima care cântase. Cânta mereu la încheierea spectacolului. Era cea mai bună muziciană din zonă dintre cei de vârsta noastră. Din punctul meu de vedere, îi eclipsase pe toți muzicienii din cele trei grupe de vârstă dinaintea ei.

Am întrebat-o odată cum putea să cânte așa. Pur și simplu îmi spunea că arcușul ei scotea sunete la fel de ușor precum respira ea. Nu-mi puteam imagina cum ar fi fost să ai un asemenea talent. Dar vorbim despre Poppy, cea mai fermecătoare fată din lume.

Odată ce aplauzele s-au stins, oamenii au început să părăsească auditoriul. O mână mi-a atins brațul. Doamna Litchfield își ștergea o lacrimă. Plângea de fiecare dată când cânta Poppy.

— Rune, dragule, trebuie să le ducem pe cele două fete acasă. Vrei să te întâlnești cu Poppy?

— Da, doamnă, i-am răspuns, râzând discret de Ida și de Savannah, surorile lui Poppy de nouă și de 11 ani, care dormeau pe scaune, nefiind prea interesate de muzică, cel puțin nu precum Poppy.

Domnul Litchfield și-a dat ochii peste cap și mi-a făcut un semn scurt cu mâna, apoi s-a întors să le trezească pe fete pentru a le duce acasă. Doamna Litchfield m-a sărutat pe frunte, după care cei patru au plecat.

În timp ce mă îndreptam spre coridor, am auzit șușoteli și chicoteli în dreapta mea. Aruncându-mi privirea spre scaune, am zărit un grup de fete din anul întâi uitându-se la mine. Am lăsat capul în jos, ignorându-le privirile.

Asta se întâmpla de multe ori. Nu înțelegeam de ce atât de multe fete îmi acordau atâta atenție. Eram cu Poppy dinainte ca ele să mă cunoască. Nu voiam pe nimeni în afară de ea. Îmi doream să nu mai încerce să mă îndepărteze de prietena mea – nimic nu o putea face vreodată.

M-am grăbit spre ieșire și m-am îndreptat spre culise. Aerul era greu și umed, motiv pentru care tricoul negru mi s-a lipit de piept. Blugii și ghetele negre erau probabil prea călduroase pentru primăvara aceea, dar purtam genul acela de îmbrăcăminte indiferent de anotimp.

Văzând artiștii care se îngrămădeau la ușă, m-am rezemat de peretele auditoriului, sprijinindu-mi piciorul de cărămida zugrăvită în alb. Mi-am încrucișat brațele la piept, desfăcându-le doar pentru a-mi da părul într-o parte.

Priveam cum artiștii își îmbrățișau familiile când, observându-le pe aceleași fete de mai devreme uitându-se la mine, mi-am lăsat privirea în pământ. Nu voiam să se apropie de mine. Nu aveam ce să le spun.

Încă îmi țineam ochii plecați când am auzit pași ce se îndreptau în direcția mea. Mi-am ridicat privirea, iar Poppy s-a aruncat la pieptul meu, cuprinzându-mă cu brațele și ținându-mă strâns.

Am pufnit într-un râs scurt și am îmbrățișat-o. Aveam deja 1,80 metri – o întreceam pe Poppy, care avea 1,60 metri. Îmi plăcea felul în care se potrivea la pieptul meu.

Trăgând adânc aer în piept, am inhalat mirosul dulce ca mierea al parfumului ei și mi-am atins obrazul de capul ei. După o ultimă îmbrățișare, Poppy s-a dat înapoi și mi-a zâmbit. Ochii ei verzi păreau imenși sub rimelul și machiajul discret, iar balsamul de buze cu cireșe îi făcea buzele rozalii și pline.

Mi-am ținut mâinile în jurul trupului ei, ridicându-le când i-am cuprins în palme obrajii fini. Genele lui Poppy fluturau, făcând-o să pară foarte dulce.

Incapabil de a rezista dorinței de a-i simți buzele atingându-se de ale mele, m-am aplecat ușor spre ea, aproape zâmbind la auzul aceleiași respirații întrerupte pe care o avea de fiecare dată când o sărutam, înainte ca buzele noastre să se atingă.

Când buzele ni s-au contopit, am expirat pe nas. Buzele ei aveau mereu gustul de cireșe al balsamului de buze care mi se prelingea în gură. Iar Poppy m-a sărutat înapoi, prinzându-mă cu mâinile ei mici de tricoul negru.

Mi-am lipit gura de a ei, ușor și suav, până când m-am retras, depunându-i pe buzele umflate trei săruturi scurte și delicate. Am inspirat profund și am privit-o clipind.

Pupilele îi erau dilatate. Și-a umezit buza de jos cu limba, aruncându-mi un zâmbet strălucitor.

— Sărutul 352. Cu Rune al meu, lângă peretele auditoriului.

Mi-am ținut respirația, așteptând să aud următoarele cuvinte.

Licărirea din ochii lui Poppy mi-a dat de înțeles că de pe buzele ei urmau să se reverse vorbele pe care speram să le aud. Înclinându-se înspre mine și ridicându-se pe vârful picioarelor, a șoptit:

— Și mi-a sărit inima din piept.

Nota doar săruturile foarte speciale. Doar pe cele care îi umpleau inima. Așteptam acele cuvinte de fiecare dată când ne sărutam.

Când se iveau, zâmbetul ei aproape că mă copleșea.

Poppy a început să râdă. Nu puteam să nu zâmbesc larg când îi simțeam fericirea din voce. I-am sărutat buzele rapid încă o dată și am făcut un pas înapoi, sprijinindu-mi brațul pe umerii ei. Am tras-o înspre mine și mi-am rezemat obrazul de creștetul ei. Brațele lui Poppy m-au cuprins de talie, după care ne-am îndepărtat. În acel moment, Poppy a rămas înmărmurită.

Mi-am înălțat capul și le-am văzut pe fetele din anul întâi arătând cu degetul spre Poppy și șușotind. Ochii lor erau ațintiți asupra ei. Eu o țineam în brațe. Mi s-a încleștat maxilarul. Nu suportam faptul că se comportau astfel din gelozie. Multe fete nu îi dădeau nici o șansă pentru că o invidiau. Poppy spunea că nu îi păsa, dar eu cred că nu era așa. Faptul că încremenea în brațele mele îmi confirma cât de mult o afecta.

Întorcându-mă cu fața spre ea, am așteptat să-și înalțe capul, în acel moment, i-am spus:

— Ignoră-le!

Am simțit un gol în stomac când i-am văzut zâmbetul forțat.

— Asta fac, Rune. Nu mă afectează.

Mi-am înclinat capul într-o parte și am ridicat din sprâncene. Poppy a clătinat din cap.

— Nu mă afectează. Îți garantez! a încercat ea să mă mintă. M-a privit și a ridicat din umeri. Uitându-ne unul la celălalt, mi-a spus: Dar înțeleg situația. Uită-te la tine, Rune! Ești minunat, înalt, misterios, exotic... Norvegian! A început să râdă, apăsându-mi pieptul cu palma. Ai atitudinea unui băiat puternic, cu un stil propriu. Fetele n-au cum să nu te dorească. Tu ești tu. Ești perfect.

M-am apropiat mai mult de ea și i-am privit ochii măriți.

— Și sunt al tău, am adăugat. Tensiunea din umeri i s-a diminuat. Mi-am așezat mâna peste a ei, care încă se afla pe

pieptul meu. Și nu sunt misterios, *Poppymin.* Știi totul despre mine – sunt lipsit de secrete și de mistere.
— Pentru mine, a argumentat ea, în timp ce privirile ni s-au întâlnit încă o dată. Nu ești un mister pentru mine, ci pentru restul fetelor de la școală. Te vor toate.

Am oftat, începând să mă enervez.
— Iar eu te vreau doar pe tine. Poppy mă privea de parcă încerca să citească pe chipul meu, însă acest lucru mă enerva și mai tare. Ne-am împletit degetele și am șoptit: Pe vecie.

La auzul acestor cuvinte, un zâmbet pur a înflorit pe buzele ei.
— Pentru totdeauna, mi-a răspuns ea în șoaptă, în cele din urmă.

Mi-am plecat fruntea, lipind-o de a ei. I-am cuprins obrajii cu mâinile și i-am promis:
— Te vreau doar pe tine. Am simțit asta de la cinci ani, iar tu mi-ai împărtășit sentimentele. Nici o altă fată nu va schimba asta.
— Da? m-a întrebat. Simțeam o urmă de ironie în vocea ei suavă.
— *Ja,* i-am răspuns în norvegiană, sunetul dulce al chicotitului ei răsunându-mi în urechi – iubea să-i vorbesc în limba mea maternă. Am sărutat-o pe frunte, apoi am făcut un pas în spate, luând-o de mână. Părinții tăi m-au rugat să-ți spun că le duc pe fete acasă.

A încuviințat din cap, apoi m-a privit agitată.
— Ce părere ai despre spectacolul din seara asta?

Mi-am dat ochii peste cap și am făcut o grimasă.
— Groaznic, ca de fiecare dată, am răspuns sec.

Poppy a început să râdă și m-a lovit peste braț.
— Rune Kristiansen! Nu fi rău! m-a certat ea.
— Bine, i-am spus, prefăcându-mă enervat. Am tras-o la pieptul meu, cuprinzând-o cu brațele și ținând-o captivă acolo. A scos un sunet strident când am început s-o sărut pe obraji în sus și în jos, ținându-i brațele pe lângă corp. Mi-am coborât buzele pe gâtul ei și i-am simțit respirația sacadată, care i-a topit zâmbetul. Mi-am ridicat gura mai sus, până când am prins-o cu dinții de lobul urechii. Ai fost minunată, i-am șoptit blând. Ca întotdeauna. Erai perfectă pe scenă. Erai în centrul atenției. I-ai impresionat pe toți cei din sală.
— Rune, a murmurat ea.

I-am simțit tonul fericit. M-am dat puțin înapoi, fără să-i eliberez brațele din strânsoare.
— Sunt cel mai mândru când te văd pe scenă, i-am mărturisit.

Obrajii i s-au îmbujorat.

— Rune, a repetat ea cu timiditate, iar eu mi-am plecat privirea ca să păstrăm contactul vizual când am simțit că încearcă să se desprindă din brațele mele.
— Carnegie Hall, ține minte! Într-o zi o să te văd cântând la Carnegie Hall.
Poppy a reușit să-și elibereze una din mâini și m-a lovit ușor peste braț.
— Mă flatezi.
Am clătinat din cap.
— Niciodată. Spun doar adevărul.
Poppy și-a lipit buzele de ale mele, iar eu am simțit acel sărut până în măduva oaselor. Când s-a dat înapoi, i-am dat drumul și ne-am împreunat degetele.
— Mergem pe teren? m-a întrebat Poppy, în timp ce o conduceam spre parcare, trăgând-o mai aproape de mine când am trecut pe lângă un grup de fete din anul întâi.
— Aș prefera să fim singuri, i-am spus.
— Jorie m-a întrebat dacă mergem. E toată lumea acolo.
Poppy m-a privit. Judecând după felul în care îi zvâcneau buzele, mi-am dat seama că mă încruntam.
— E vineri seară, Rune. Avem 15 ani, iar tu ți-ai petrecut aproape toată seara privindu-mă în timp ce cântam la violoncel. Mai sunt 90 de minute până la restricția de ieșire pe timp de noapte – ar trebui să ne întâlnim cu prietenii noștri, ca niște adolescenți normali.
— Bine, m-am supus eu, cuprinzându-i umerii cu brațul.
M-am aplecat și mi-am apropiat gura de urechea ei, spunând:
— Dar mâine ești doar a mea.
Poppy m-a cuprins de mijloc și m-a strâns.
— Promit!
Le-am auzit pe fetele din spate rostindu-mi numele. Am oftat adânc și m-am simțit frustrat când Poppy s-a încordat brusc.
— Asta se întâmplă pentru că ești diferit, Rune, a spus Poppy fără să se uite în sus. Ești pasionat de artă, de fotografie. Porți haine negre. A început să râdă și a clătinat din cap. Mi-am dat părul la o parte de pe față, iar ea a adăugat, arătând cu degetul: Dar mai ales pentru asta.
— Pentru ce? m-am încruntat.
Și-a întins mâna, dând la o parte o șuviță din părul meu lung.
— Când faci asta. Când îți dai părul pe spate.
Am ridicat din sprâncene, uluit. Ea a ridicat din umeri.
— Este un gest irezistibil.

— ***Ja?*** am întrebat, după care m-am oprit în fața ei, aranjându-mi părul pe spate cu un gest exagerat, până când a bufnit-o râsul. Irezistibil, nu? Și pentru tine?

Poppy a chicotit, strângându-mă de mână. În timp ce o luam pe alee pentru a ajunge la teren – de-a lungul unei porțiuni din parcul unde elevii din școala noastră ieșeau seara –, ea a adăugat:

— Nu mă deranjează faptul că se uită la tine alte fete, Rune. Știu ce simți pentru mine, iar sentimentele sunt reciproce. Și-a umezit buza de jos. Asta însemna că era agitată, dar încă nu-mi dădeam seama de ce până când nu a adăugat: Singura fată care mă deranjează e Avery. Pentru că te dorește de foarte mult timp și sunt sigură că ar face orice să fii al ei.

Am clătinat din cap. Nici măcar nu o plăceam pe Avery, dar, făcând parte din grupul nostru de prieteni, era mereu prin preajmă. Toți prietenii mei o plăceau – o considerau cea mai frumoasă dintre toate. Dar eu niciodată nu am considerat-o astfel și nu suportam să fie în preajma mea. Nu suportam felul în care o făcea pe Poppy să se simtă.

— Nu înseamnă nimic pentru mine, *Poppymin,* am asigurat-o încă o dată. Nimic.

Poppy s-a lipit de pieptul meu și am cotit împreună spre prietenii noștri. O strângeam și mai tare în brațe pe măsură ce ne apropiam. Avery s-a ridicat când am ajuns.

— Nimic, am repetat, întorcându-mi capul spre ea.

M-a apucat de tricou, confirmându-mi că a auzit. Prietena ei cea mai bună, Jorie, s-a ridicat în picioare.

— Poppy! a strigat Jorie entuziasmată, apropiindu-se pentru a o îmbrățișa.

Îmi plăcea Jorie. Era prostuță, nu prea gândea înainte să deschidă gura, dar ea și Poppy țineau una la cealaltă. Era unul dintre puținii oameni din acest orășel care considerau că felul neobișnuit de a fi al lui Poppy era încântător, nu ciudat.

— Ce faceți, dragilor? a întrebat ea, făcând un pas înapoi.

S-a uitat la rochia neagră de spectacol a lui Poppy.

— Ești frumoasă! Drăguță foc!

Poppy și-a plecat capul în semn de mulțumire. Am luat-o din nou de mână. Am ghidat-o în jurul focului mic pe care îl aprinseseră în groapă și ne-am așezat. M-am rezemat de o bancă de lemn, lăsând-o pe Poppy în jos pentru a se așeza între picioarele mele. Mi-a aruncat un zâmbet fulgerător și s-a așezat în fața mea, lipindu-și spatele de mine și sprijinindu-și capul de gâtul meu.

— Așadar, Pops, cum a mers? a întrebat Judson, prietenul meu cel mai bun, din cealaltă parte a focului.

Celălalt prieten al meu, Deacon, stătea lângă el. Și-a plecat bărbia în semn de salut, iar iubita lui, Ruby, ne-a făcut și ea cu mâna.

Poppy a ridicat din umeri.

— Bine, presupun.

Trecându-mi brațul peste pieptul ei și ținând-o strâns, mi-am îndreptat privirea spre prietenul meu cu păr negru și am adăugat:

— Vedeta spectacolului, ca întotdeauna.

— E doar un violoncel, Rune. Nimic ieșit din comun, a afirmat Poppy cu blândețe.

Am clătinat din cap în semn de protest.

— A șocat întreaga audiență.

Am văzut-o pe Jorie când îmi zâmbea. Și am surprins-o pe Avery dându-și ochii peste cap dezaprobator. Poppy a ignorat-o pe Avery și a început să vorbească despre ore cu Jorie.

— Serios, Pops! Jur că domnul Millen e un extraterestru malefic. Sau un demon. La naiba, vine dintr-o dimensiune necunoscută! A fost adus de director pentru a ne tortura pe noi, bieții pământeni tineri, cu algebra lui prea complicată. Sunt convinsă că în felul acesta își alimentează forțele. Și cred că e cu ochii pe mine. Știi, din cauza faptului că eu sunt sigură că e extraterestru pentru că... Dumnezeule! Omul acela mă tot pică la examene și se uită urât la mine!

— Jorie!

Poppy râdea atât de tare, încât întregul corp îi tremura. Am zâmbit văzând-o fericită, după care nu am mai fost atent. M-am rezemat de un buștean în timp ce vorbea prietena noastră. Schițam fără vlagă desene pe brațul lui Poppy, iar tot ce îmi doream era să plec. Nu-mi displăcea să stăm cu prietenii noștri, dar preferam să fiu singur cu ea. Tânjeam după compania ei – voiam să fiu alături de ea și nimic altceva.

Poppy chicotea la spusele lui Jorie. Râdea atât de tare, încât mi-a azvârlit aparatul de fotografiat ce îmi atârna de gât într-o parte. Mi-a zâmbit împăciuitor. M-am aplecat, i-am înclinat bărbia spre mine cu degetul și am sărutat-o pe buze. Voiam să fie un sărut rapid și suav, dar, când și-a băgat mâna prin părul meu, trăgându-mă mai aproape, s-a transformat în ceva mai mult. Când a deschis ochii, îi căutam limba cu vârful limbii mele, moment în care mi s-a tăiat respirația.

Poppy își ținea mâinile strâns în părul meu. I-am cuprins obrazul pentru ca sărutul să dureze cât mai mult. Dacă n-ar fi fost nevoie să respir, cred că aș fi sărutat-o fără încetare.

Eram prea acaparați de sărutul nostru, oprindu-ne în momentul în care cineva a tușit lângă foc. Mi-am ridicat

privirea și l-am văzut pe Judson rânjind. M-am uitat înapoi spre Poppy și am văzut că obrajii ei erau roșii ca focul. Prietenii noștri s-au abținut să nu râdă, iar eu am strâns-o și mai tare în brațe. Nu-mi era rușine să-mi sărut iubita.

Conversațiile au fost reluate, după care mi-am ridicat aparatul de fotografiat pentru a verifica dacă pățise ceva. Mama și tata mi-l dăruiseră cu ocazia celei de-a treisprezecea aniversări, când își dăduseră seama că fotografia devenise o pasiune pentru mine. Era un aparat vechi, Canon, din 1960. Îl luam cu mine peste tot și făceam mii de poze. Nu știu de ce, dar mă fascina să imortalizez momente. Poate pentru că uneori momentele sunt cele cu care rămânem. Nu există a doua șansă. Momentele definesc viața – sau poate reprezintă viața. Dar imortalizarea unui moment pe peliculă îl face să dăinuie pentru totdeauna. Pentru mine, fotografia însemna magie.

Imaginile de pe aparat mi s-au derulat în minte. Majoritatea erau fotografii cu animale sălbatice și prim-planuri cu cireși înfloriți. Mai erau poze cu Poppy din seara aceea. Chipul ei frumos în timp ce muzica punea stăpânire pe ea. Îi mai văzusem acea expresie într-o singură situație – când mă privea. Ocupam același loc special în viața ei ca muzica.

În ambele cazuri, era vorba de o conexiune pe care nimeni nu o putea rupe.

M-am întins să-mi iau telefonul și l-am ridicat cu camera îndreptată spre noi. Poppy nu mai lua parte la conversațiile celorlalți. Își plimba liniștită vârful degetelor de-a lungul brațului meu. Luând-o prin surprindere, am făcut o poză în momentul în care s-a uitat la mine. Mi-a scăpat un râset când i-am văzut privirea încruntată. Totuși, știam că nu era supărată, deși asta voia să-mi transmită. Poppy adora toate pozele cu noi, chiar dacă erau făcute când se aștepta mai puțin.

M-am concentrat asupra telefonului, iar inima a început imediat să-mi bată cu putere. În poza făcută, Poppy se uita spre mine și arăta minunat. Însă expresia ei m-a lăsat fără cuvinte. Ochii ei verzi.

În acel moment, în acel unic moment imortalizat se vedea *acea* expresie. Acea expresie pe care o afișa cu atâta ușurință când mă privea și când cânta. Acea expresie care îmi spunea că ne aveam unul pe celălalt. Acea expresie care îmi confirma că ne fusesem alături în toți acești ani. Acea expresie care îmi spunea că, deși eram copii, știam că eram sortiți unul celuilalt.

— Arată-mi și mie!

Vocea liniștită a lui Poppy mi-a distras atenția de la ecran. Mi-a zâmbit și am lăsat telefonul în jos ca să poată vedea.

Nu mă uitam la poză, ci la ea, la felul în care privirea îi cădea pe ecran. Vedeam cum ochii i se înduioșau, un zâmbet

blajin furișându-i-se pe buze.
— Rune, a șoptit ea, apucându-mă de mâna liberă. Când i-am strâns mâna, ea mi-a spus: Vreau și eu poza asta. E perfectă.

Am aprobat din cap și am sărutat-o pe cap.

De aceea iubeam fotografia, m-am gândit eu. Puteam să captez emoția – emoția pură – într-o fracțiune de secundă.

Întorcând camera telefonului, am văzut ora afișată pe ecran.
— *Poppymin,* i-am zis încet, trebuie să mergem acasă. Se face târziu.

Poppy a dat din cap. Am sărit în picioare și am ridicat-o și pe ea.
— Plecați? a întrebat Judson.

Am aprobat din cap.
— Da. Ne vedem luni.

Le-am făcut cu mâna tuturor și am luat-o pe Poppy de mână. N-am schimbat prea multe vorbe în drum spre casă. Când ne-am oprit la ușa ei, am luat-o în brațe și am strâns-o la piept. Mi-am așezat mâna pe partea laterală a gâtului ei. Ea și-a înălțat privirea.
— Sunt atât de mândru de tine, *Poppymin!* Nu încape îndoială că vei fi admisă la Julliard. Visul tău de a cânta la Carnegie Hall va deveni realitate.

Poppy a zâmbit larg și a tras de cureaua aparatului de filmat de la gâtul meu.
— Iar tu vei fi admis la Școala de Arte Tisch de la Universitatea din New York. Vom fi împreună în New York, așa cum ne-a fost sortit. Așa cum am plănuit dintotdeauna.

Am încuviințat din cap și i-am atins ușor obrazul cu buzele.
— Și nu va mai exista restricție de ieșire pe timp de noapte, am murmurat, tachinând-o.

Ea râdea. Apropiindu-mă de gura ei, am sărutat-o suav pe buze, apoi am făcut un pas înapoi.

I-am dat drumul la mână, iar domnul Litchfield a deschis ușa. M-a văzut îndepărtându-mă de fiica lui și a dat din cap, râzând. Știa foarte bine ce făcusem.
— Noapte bună, Rune, a spus sec.
— Noapte bună, domnule Litchfield, am răspuns, văzând-o pe Poppy cum roșise în timp ce tatăl ei îi făcea semn să intre în casă.

Am luat-o prin iarbă spre casă. Am deschis ușa, am mers în living și i-am găsit pe părinții mei pe canapea. Stăteau amândoi cu umerii încovoiați și păreau tensionați.
— Bună! am spus, moment în care mama și-a înălțat capul.
— Bună, dragule, a zis ea.

M-am încruntat.
— Ce s-a întâmplat? am întrebat.
Mama a aruncat o privire spre tata, apoi a clătinat din cap.
— Nimic, dragule. Poppy a cântat frumos? Ne pare rău că n-am putut ajunge.
Mă uitam lung la părinții mei. Ascundeau ceva, eram sigur. Nu au mai zis nimic, iar eu am încuviințat ușor din cap, răspunzând la întrebare:
— Perfect, ca întotdeauna.
Mi s-a părut că văd lacrimi în ochii mamei, dar a clipit repede pentru a și le reține. Simțeam nevoia să închei acel moment stânjenitor, așa că mi-am ridicat aparatul foto.
— O să developez fotografiile astea și apoi merg la culcare.
Când m-am întors pentru a părăsi camera, tata a spus:
— Mâine ieșim în familie, Rune.
M-am oprit înmărmurit.
— Nu pot să vin. Am planuri cu Poppy pentru mâine.
Tata a clătinat din cap.
— Mâine nu, Rune.
— Dar... am vrut să protestez, însă tata m-a întrerupt cu o voce aspră.
— Am spus că mâine vii cu noi, e decizia finală. Te poți întâlni cu Poppy când ne întoarcem. Nu stăm toată ziua plecați.
— Ce se întâmplă, mai exact?
Tata s-a ridicat și s-a așezat în fața mea. Mi-a pus mâna pe umăr.
— Nimic, Rune. E vorba doar despre faptul că petrec prea puțin timp cu tine din cauza locului de muncă. Vreau ca lucrurile să se schimbe, așa că mergem o zi la plajă.
— Bine atunci, dar poate să vină și Poppy cu noi? Îi place foarte mult la plajă. E al doilea dintre locurile ei preferate.
— Mâine nu, fiule.
Eram tăcut și tot mai iritat, dar îmi dădeam seama că decizia era de neclintit. Tata a oftat:
— Mergi și developează fotografiile, Rune, și nu-ți mai face griji.
Am făcut așa cum mi-a spus. Am mers la subsol și am intrat în camera mică pe care tata o transformase pentru mine într-o cameră obscură. Developam fotografii după vechea metodă și nu foloseam un aparat digital. Credeam că astfel rezultatul era mai reușit.
După douăzeci de minute, m-am îndepărtat de șirul de fotografii noi. Printasem și poza din telefon cu mine și cu Poppy pe teren. Am luat-o cu mine și am dus-o în dormitor. Mi-am vârât capul în treacăt pe ușa camerei lui Alton, frățiorul meu de doi ani, și am văzut că dormea. Stătea încolăcit lângă

ursulețul lui de pluș, iar părul blond și dezordonat îi era împrăștiat pe pernă.

Am intrat în camera mea și mi-am aprins lampa. M-am uitat la ceas și am observat că era aproape miezul nopții. Mi-am trecut mâna prin păr, m-am îndreptat spre fereastră și am zâmbit când am văzut casa familiei Litchfield cu luminile stinse, cu excepția luminiței slabe a lămpii lui Poppy – semnul ei că toată lumea dormea și că puteam să mă furișez înăuntru.

Am încuiat ușa de la dormitor și am stins lampa. Camera era cufundată în întuneric. M-am schimbat repede în pantalonii și tricoul de dormit. Am ridicat încet fereastra și am coborât. Am alergat prin iarba dintre cele două case și m-am furișat în camera lui Poppy, închizând geamul cât se putea de ușor.

Poppy stătea sub pătură. Ochii îi erau închiși, iar respirația, domoală și egală. Am zâmbit când am văzut cât de drăguță era în timp ce își odihnea obrazul în palmă, după care am mers tiptil și i-am pus cadoul pe noptieră, făcându-mi loc în pat.

M-am așezat lângă ea, cu capul pe perna pe care o împărțeam.

Făceam acest lucru de ani întregi. Prima noapte în care rămăsesem la ea a fost o greșeală; aveam 12 ani, m-am furișat în camera ei, dar am adormit. Din fericire, m-am trezit suficient de devreme în acea dimineață pentru a mă strecura înapoi în dormitorul meu fără să mă vadă cineva. În noaptea următoare am fost mai vigilent, la fel în noaptea ce a urmat și aproape în fiecare noapte de atunci. Din fericire, n-am fost prinși niciodată. Cred că domnul Litchfield nu m-ar mai fi plăcut la fel de mult dacă ar fi știut că dormeam în camera fiicei lui.

Însă îmi era din ce în ce mai greu să stau în pat lângă Poppy. Aveam 15 ani și mă simțeam altfel în prezența ei. O priveam cu alți ochi. Știu că și ea mă privea pe mine la fel. Ne sărutam din ce în ce mai mult. Săruturile erau tot mai pasionale, iar mâinile noastre începeau să exploreze locuri ce nu trebuiau atinse. Îmi era din ce în ce mai greu să mă opresc. Voiam mai mult. O doream pe iubita mea din toate punctele de vedere.

Dar eram copii. Eram conștient de asta.

Totuși, acest lucru nu ușura situația.

Poppy a tresărit lângă mine.

— Mă întrebam dacă vii în seara asta. Te-am așteptat, dar nu erai în cameră, a spus somnoroasă în timp ce îmi dădea la o parte părul de pe față.

Am luat-o de mână și i-am sărutat-o.

— A trebuit să developez filmul, iar părinții mei s-au purtat ciudat.
— Ciudat? Cum? a întrebat ea, mutându-se mai aproape de mine și sărutându-mă pe obraz.

Am clătinat din cap.
— Pur și simplu... ciudat. Cred că se întâmplă ceva, deși mi-au spus să nu-mi fac griji.

Deși lumina era slabă, puteam să observ că sprâncenele lui Poppy se uniseră în semn de îngrijorare. I-am strâns mâna pentru a o liniști.

Amintindu-mi de cadoul pe care i-l adusesem, am întins mâna în spate și am luat fotografia de pe noptieră. O pusesem într-o ramă simplă, argintie. Am aprins lanterna de pe telefon, ridicându-l în așa fel încât ea să vadă mai bine.

A scos un oftat scurt și am văzut cum un zâmbet i-a luminat fața. A luat rama și a mângâiat geamul de sticlă cu degetul.
— Iubesc poza asta, Rune! a șoptit ea, după care a pus-o la loc pe noptieră. S-a uitat la ea câteva secunde, apoi s-a întors lângă mine.

Poppy a ridicat așternuturile și le-a ținut în sus să mă strecor sub ele. Mi-am pus brațul în jurul taliei ei și m-am apropiat, presărându-i săruturi suave pe obraji și pe gât.

Când i-am sărutat porțiunea de sub ureche, a început să chicotească și s-a retras.
— Rune, mi-a șoptit ea, mă gâdili!

M-am dat înapoi și ne-am împletit degetele.
— Așadar, a întrebat Poppy, ridicându-și cealaltă mână și jucându-se cu o șuviță din părul meu, ce facem mâine?

I-am răspuns dându-mi ochii peste cap:
— Nu facem nimic, pentru că tata vrea să ieșim în familie la plajă.

Poppy s-a ridicat în picioare entuziasmată.
— Serios? Iubesc să merg la plajă!

Am simțit un gol în stomac.
— A spus că trebuie să mergem singuri, *Poppymin.* Doar noi.
— Oh! a făcut ea dezamăgită. S-a întins din nou pe pat. Am făcut ceva greșit? Tatăl tău mereu mă invită la plimbare cu voi.
— Nu, am încredințat-o eu. E vorba de ceea ce spuneam mai devreme. Se comportă ciudat. A spus că vrea să petrecem ziua în familie, dar cred că e ceva mai mult la mijloc.
— Bine, a spus Poppy, deși i-am simțit tonul trist.

I-am cuprins capul în mâini și i-am promis:
— Mă întorc la cină. Vom petrece seara împreună.

M-a apucat de încheietura mâinii.
— Bine.

M-a privit lung, ochii ei verzi mărindu-se în lumina slabă. I-am mângâiat părul.

— Ești atât de frumoasă, *Poppymin!*

Nu era nevoie de o lumină prea puternică pentru a-i observa obrajii îmbujorați. Am făcut să dispară spațiul mic dintre noi și mi-am apăsat buzele de ale ei. Poppy a scos un oftat în timp ce îi împingeam limba în gură, iar ea își plimba mâinile prin părul meu.

Era o senzație foarte plăcută. Gura ei devenea din ce în ce mai fierbinte pe măsură ce ne sărutam, iar mâinile mele coborau de-a lungul brațelor ei goale și de-a lungul taliei.

Ea s-a așezat pe spate în timp ce mâna îmi aluneca, atingându-i piciorul. Am urmat-o, așezându-mă deasupra ei, în timp ce își dezlipea gura de a mea, scoțând un gâfâit. Dar am continuat să o sărut. Mi-am trecut buzele peste maxilarul ei, coborând în jurul gâtului, plimbându-mi mâna pe sub cămașa ei de noapte și mângâindu-i pielea fină a taliei.

Poppy și-a trecut degetele prin părul meu în timp ce și-a ridicat piciorul pentru a-l încolăci în jurul coapsei mele. Am gemut cu gura pe gâtul ei, apoi am urcat spre gura ei pentru a ne uni buzele într-un tot. În timp ce limba îmi aluneca peste a ei, mi-am dus degetele în sus pe trupul său. Ea ne-a întrerupt sărutul.

— Rune...

Mi-am lăsat capul pe curbura dintre gâtul și umărul ei, respirând profund. O doream atât de mult, și totuși era prea mult pentru mine.

Aerul îmi intra și îmi ieșea din piept în timp ce ea mă atingea ușor pe spate. M-am concentrat asupra ritmului degetelor ei, forțându-mă să mă calmez.

Au trecut minute în șir, iar eu am rămas neclintit. Îmi plăcea să stau deasupra lui Poppy, inspirând mirosul ei delicat, iar mâna mea atingându-i pielea fină de pe abdomen.

— Rune? a șoptit ea.

Mi-am ridicat capul.

Poppy și-a pus repede mâna pe obrazul meu.

— Dragul meu, a murmurat cu îngrijorare în glas.

— Sunt bine, i-am șoptit, vorbind cât puteam de încet pentru a nu-i deranja pe părinții ei. Am privit-o adânc în ochi. Te doresc atât de mult! Mi-am rezemat fruntea de a ei și am adăugat: Când ajungem în poziția asta, când lucrurile merg atât de departe, ajung să-mi pierd mințile.

Degetele ei se plimbau prin părul meu. Am închis ochii, bucurându-mă de atingerea ei.

— Îmi pare rău, eu...

— Nu, am spus convingător, ceva mai tare decât intenționam. M-am dat înapoi.

Poppy a făcut ochii mari.

— Să nu-ți pară! Niciodată să nu-mi mai ceri scuze pentru că mă oprești. Nu trebuie să te simți prost pentru asta.

Poppy și-a desprins buzele umflate de la atâtea săruturi și a scos un oftat.

— Mulțumesc, a murmurat ea.

Mi-am mișcat mâna și mi-am coborât degetele pentru a le împleti cu ale ei.

M-am rostogolit pe o parte, mi-am întins brațul și i-am făcut semn cu capul să vină lângă mine. Și-a așezat capul pe pieptul meu. Am închis ochii, respirând greu.

În cele din urmă, mi s-a făcut somn. Degetul lui Poppy aluneca în sus și în jos, de-a lungul abdomenului meu. Aproape că adormisem când mi-a șoptit:

— Ești tot ce am, Rune Kristiansen, sper că ești conștient de asta.

Ochii mi s-au deschis brusc la auzul cuvintelor ei și m-am simțit copleșit. Cu un deget sub bărbia ei, i-am îndreptat capul spre mine. Gura ei aștepta să o sărut.

Am sărutat-o ușor și încet. Ochii săi au rămas închiși, pe buze citindu-i-se un zâmbet. Simțeam că pieptul avea să-mi explodeze văzând expresia satisfăcută de pe chipul ei. I-am spus în șoaptă:

— Pentru totdeauna.

Poppy s-a ghemuit din nou la pieptul meu și mi-a șoptit:

— Pe vecie.

Și am adormit amândoi.

Capitolul trei

Dune de nisip și lacrimi amare

Rune

— Rune, trebuie să vorbim, a spus tata în timp ce luam prânzul la restaurantul cu priveliște spre plajă.

— Divorțați?

Tata a pălit.

— Dumnezeule! Nu, Rune, m-a asigurat cu repeziciune, luându-o pe mama de mână pentru a fi și mai convingător.

Mama mi-a zâmbit, însă vedeam cum i se formau lacrimi în ochi.

— Atunci ce e? am întrebat.

Tata s-a lăsat ușor pe spătarul scaunului.

— Mama ta era supărată din cauza locului meu de muncă, Rune, nu din cauza mea. Eram complet năucit, dar el a continuat: Mă vor transfera înapoi în Oslo, Rune. Compania a suferit o cădere acolo și trebuie să mă întorc să rezolv problema.

— Pentru cât timp? am întrebat eu. Când te vei întoarce?

Tata și-a plimbat mâna prin părul blond, scurt și des, la fel cum făceam eu.

— Uite care e problema, Rune, a spus el grijuliu. Poate fi vorba de ani. Poate fi vorba de luni. A oftat. Obiectiv vorbind, poate dura între unu și trei ani.

Am făcut ochii cât cepele.

— Ne lași singuri în Georgia atât de mult timp?

Mama și-a pus mâna peste a mea. O priveam absent. După aceea, sensul vorbelor tatălui meu a început să îmi pătrundă în minte:

— Nu, am spus cu voce joasă, știind că nu mi-ar fi făcut una ca asta.

Nu putea să-mi facă una ca asta.

Am ridicat privirea. I se citea o expresie de vinovăție pe chip.

Mi-am dat seama că era adevărat.

Acum totul era clar. De ce am venit la plajă. De ce voia să fim singuri. De ce nu a vrut ca Poppy să vină cu noi.

Inima îmi galopa în timp ce mâinile mi se mișcau agitate pe masă. Mintea mea era confuză... Nu putea... Nu aș putea!

— Nu! m-am răstit, atrăgând priviri de la mesele vecine. Nu merg. Nu o pot părăsi! M-am întors neajutorat spre mama, dar ea și-a plecat capul. Mi-am tras mâna de sub a ei. Mamă? am insistat eu, dar ea a clătinat ușor din cap.

— Suntem o familie, Rune. Nu putem sta despărțiți atâta vreme. Trebuie să mergem. Suntem o *familie.*
— Nu! am strigat de data aceasta, trăgându-mi scaunul de la masă. M-am ridicat în picioare, cu pumnii încleștați pe lângă corp. Nu o pot părăsi! Nu mă poți obliga! Asta e casa noastră! *Aici!* Nu vreau să mă întorc în Oslo!
— Rune, a spus tata împăciuitor, ridicându-se de la masă și întinzându-și mâinile.

Dar nu mai puteam sta împreună cu el în spațiul acela închis. Am făcut cale întoarsă și am fugit din restaurant cât mă țineau picioarele, îndreptându-mă spre plajă. Soarele se ascunsese printre norii denși și făcea ca un vânt rece să clintească nisipul. Am alergat, îndreptându-mă spre dune, în timp ce pietrișul îmi sărea în față.

În timp ce alergam, încercam să lupt cu furia care mă sfâșia. Cum să-mi facă una ca asta? Știau câtă nevoie aveam de Poppy.

M-am urcat furios pe cea mai înaltă dună, iar în vârf m-am lăsat în jos. M-am așezat pe spate și am privit lung cerul cenușiu, imaginându-mi viața fără ea în Norvegia. Mi se făcea rău. Mi se făcea rău doar la gândul că urma să nu o mai am alături, să nu o mai țin de mână, să nu o mai sărut...

Abia mai puteam respira.

Mintea îmi fugea în toate părțile, căutând soluții pentru a rămâne. Mă gândeam neîncetat la toate posibilitățile, dar știam cum era tata. Când lua o hotărâre, nimic nu-l întorcea din drum. Urma să merg cu ei – expresia lui îmi dăduse de înțeles că nu exista cale de scăpare. Mă luau de lângă iubita mea, de lângă dragostea mea. Și nu puteam să fac nimic pentru a schimba asta.

Am auzit pași de-a lungul dunei în spatele meu și mi-am dat seama că era tata. S-a așezat lângă mine. M-am prefăcut că nu-l văd, privind în largul mării. Voiam să-i ignor prezența.

Nici unul nu a scos o vorbă până când, în cele din urmă, am izbucnit și l-am întrebat:
— Când plecăm?

A rămas împietrit, făcându-mă să mă uit spre el – avea deja o expresie compătimitoare. Am simțit un gol în stomac.
— Când? am insistat.

Tata și-a plecat capul.
— Mâine.

A înghețat totul înjur.
— Poftim? am murmurat șocat. Cum e posibil așa ceva?
— Eu și mama ta știm toate astea de o lună. Am decis să nu-ți spunem până în ultima clipă pentru că știam cum te vei simți. Trebuie să ajung la birou până luni, Rune. Ne-am ocupat de

toate formalitățile în ce privește școala și ți-am cerut transferul. Unchiul tău are grijă ca locuința noastră din Oslo să fie pusă la punct pentru când ne întoarcem. Compania a luat legătura cu firmele de transport care se vor ocupa de eliberarea casei noastre din Blossom Grove și ne vor transporta lucrurile în Norvegia. Vor sosi mâine, la scurt timp după ce plecăm noi.

M-am uitat înmărmurit la tata. Pentru prima dată în viața mea, îl uram. Am scrâșnit din dinți și am privit în altă direcție. Furia imensă care îmi curgea prin vene îmi făcea rău.

— Rune, a zis tata încet, punându-mi mâna pe umăr.

I-am dat mâna la o parte.

— Nu, am rostit printre dinți. Să nu mă mai atingi și să nu-mi mai vorbești niciodată. Am întors capul. Nu o să te iert niciodată, am promis. Nu o să te iert niciodată pentru că m-ai luat de lângă ea!

— Rune, înțeleg... a încercat el să vorbească, dar l-am întrerupt.

— Nu înțelegi. N-ai idee cum mă simt sau ce înseamnă Poppy pentru mine. Nici cea mai mică idee! Pentru că, dacă ai avea idee, nu m-ai lua de lângă ea. Le-ai spune celor de la firmă că *nu* te poți muta. Că trebuie să rămânem.

Tata a oftat.

— Sunt inginer, Rune, trebuie să merg acolo unde e nevoie de mine, iar acum e nevoie de mine în Oslo.

N-am spus nimic. Nu-mi păsa că era inginerul unei firme care dădea faliment. Mă frustra faptul că îmi spunea abia acum. Mă frustra faptul că plecam!

Când s-a lăsat tăcerea, tata a adăugat:

— Merg să aranjez lucrurile, fiule. Să vii la mașină în cinci minute. Vreau să petreci seara asta cu Poppy. Măcar atât vă pot oferi.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi fierbinți. Mi-am întors capul să nu mă vadă. Eram nervos, atât de nervos încât nu mă puteam abține din plâns. Niciodată nu plângeam când eram supărat, ci doar când eram nervos. Iar acum eram atât de nervos, încât abia mai puteam răsufla.

— E o situație temporară, Rune. În cel mult câțiva ani, ne întoarcem. Promit! Locul meu de muncă, viața noastră sunt aici, în Georgia. Dar trebuie să merg acolo unde mă solicită compania, a spus tata. Oslo nu e atât de rău – acolo ne-am născut. Știu că mama ta va fi fericită, pentru că ne vom afla din nou lângă familie. M-am gândit că poate vei fi și tu.

Nu am răspuns. Câțiva ani fără Poppy însemnau o eternitate. Nu-mi păsa de familia mea.

Priveam pierdut ritmul valurilor și nu voiam să mă ridic în picioare prea curând. Voiam să ajung la Poppy, dar în

același timp nu știam cum să-i dau vestea că urma să plec. Nu suportam gândul că aveam să îi frâng inima.

Când s-a auzit un claxon, am fugit spre mașină, unde mă aștepta familia. Mama a încercat să-mi zâmbească, dar am ignorat-o și m-am așezat pe scaunul din spate. Mă uitam lung pe fereastră în timp ce ne îndepărtam de coastă.

Am simțit o mână pe brațul meu, iar când m-am întors, l-am văzut pe Alton agățându-se de mâneca tricoului meu, cu capul înclinat într-o parte.

I-am ciufulit părul blond, iar Alton a râs. Însă zâmbetul i-a pălit și m-a privit încontinuu până când am ajuns acasă. Era ironic felul în care frățiorul meu părea să-mi înțeleagă durerea mai bine decât părinții mei.

Drumul părea să nu se mai sfârșească. Odată ajunși pe strada noastră, am coborât din mașină dintr-un salt și am alergat spre casa familiei Litchfield.

Am bătut la ușă. Doamna Litchfield a răspuns în câteva secunde. În momentul în care mi-a zărit expresia, ochii i s-au înduioșat. Și-a aruncat privirea dincolo de curte, spre părinții mei, care luau bagajele din mașină. Le-a făcut ușor cu mâna.

Știa și ea.

— Poppy e acasă? am reușit să întreb, scoțându-mi cuvintele cu cleștele din gâtul răgușit.

Doamna Litchfield mi-a oferit o îmbrățișare.

— E în grădina cu cireși, dragule. Și-a petrecut toată după-amiaza acolo citind. Doamna Litchfield m-a sărutat pe cap. Îmi pare atât de rău, Rune! Fiica mea va fi distrusă când vei pleca. Ești totul pentru ea.

„Și ea e totul pentru mine“, am vrut să adaug, dar n-am mai putut rosti nici un cuvânt.

Doamna Litchfield mi-a dat drumul, iar eu m-am întors, fugind din verandă până în grădină. Am ajuns în câteva minute și am zărit-o pe Poppy sub cireșul nostru preferat. M-am oprit și am privit-o citind o carte, cu căștile ei mov pe cap. Ramurile încărcate cu petale roz de cireș cădeau în jurul ei și formau un fel de scut protector, apărând-o de soarele puternic. Purta o rochie albă scurtă, fără mâneci, iar în părul ei lung și întunecat se afla o fundă mare și albă. Era ca și cum aș fi pășit într-un vis.

Mi s-a strâns inima. O văzusem pe Poppy în fiecare zi încă de când aveam cinci ani. Am dormit lângă ea aproape în fiecare noapte de la 12 ani. Am sărutat-o în fiecare zi de la opt ani și o iubeam din tot sufletul de atât de multe zile încât nici nu le mai știam numărul.

Nu-mi închipuiam cum aș fi putut trăi o zi fără să o am aproape. Cum aș fi putut respira fără ea lângă mine.

Și-a ridicat capul din paginile cărții ca și cum ar fi simțit că eram acolo. În momentul în care am pășit pe iarbă, mi-a aruncat un zâmbet luminos. Doar mie îmi zâmbea astfel.

Am încercat să zâmbesc, dar nu am putut.

Mi-am târât picioarele printre cireși, aleea fiind acoperită de atâtea petale căzute, încât în spatele meu totul arăta ca un râu colorat în alb și roz. Vedeam cum zâmbetul lui Poppy pălea pe măsură ce mă apropiam. Nu puteam să țin secrete față de ea. Mă știa la fel de bine cum mă știam eu. Își dădea seama când eram supărat.

Îi spusesem că nu ascundeam nici un secret. Cel puțin nu în ceea ce o privea pe ea. Era singura persoană care mă cunoștea cu adevărat.

Poppy a încremenit, dându-și căștile jos dintr-o singură mișcare. Și-a pus cartea pe iarbă, lângă ea, și-a cuprins picioarele îndoite cu brațele și a așteptat.

Am înghițit în sec și am căzut în fața ei cu capul plecat, în semn de înfrângere. Încercam să-mi stăpânesc senzația de sufocare din piept. În cele din urmă, mi-am ridicat privirea. În ochii lui Poppy se citea frica, de parcă ar fi știut că tot ce urma să îi spun avea să schimbe totul.

Avea să ne schimbe relația.

Avea să ne schimbe viețile complet.

Avea să ne năruiască lumea.

— Plecăm, am reușit să rostesc înăbușit într-un final. I-am privit chipul palid. Uitându-mă în altă direcție, am tras ușor aer în piept și am adăugat: Mâine, *Poppymin.* Ne întoarcem în Oslo. Tata mă ia de lângă tine. Nici măcar nu face vreun efort pentru a rămâne.

— Nu! a rostit ea în șoaptă. S-a aplecat spre mine. Trebuie să existe o cale! Respirația i s-a întețit. Nu poți să stai la noi? Să te muți la noi? Găsim noi o soluție. Putem...

— Nu, am întrerupt-o. Știi bine că tata nu ar permite una ca asta. Știau de câteva săptămâni, s-au ocupat până și de transferul meu la altă școală. Nu mi-au spus, pentru că știau cum voi reacționa. Trebuie să mă duc, *Poppymin,* nu am de ales. Trebuie să mă duc.

Mi-am îndreptat privirea spre o petală de cireș care cădea dintr-o ramură plecată. Plutea ca o pană la pământ. Din acea clipă, am știut că, de câte ori aveam să văd un cireș, aveam să mă gândesc la ea. Și-a petrecut o mare parte din timp aici, în grădină, alături de mine. Era locul la care ținea cel mai mult.

Am închis ochii și mi-am imaginat-o singură în grădină începând din ziua următoare, fără să aibă pe cineva alături în aventurile ei, fără să o audă cineva râzând, fără să îi ofere

cineva săruturi care să-i facă inima să-i sară din piept și pe care să le pună în borcan.

Cu o durere ascuțită în piept, m-am întors către ea, iar inima mi s-a rupt în două. Rămăsese încremenită în acel loc, rezemată de copac, cu râuri de lacrimi tăcute pe chipul ei frumos și cu pumnii mici încleștați pe genunchi.

— *Poppymin,* am rostit amar, eliberându-mi în sfârșit sufletul.

M-am dus repede lângă ea, legănând-o în brațe. Ea s-a pierdut în acea îmbrățișare, plângând la pieptul meu. Am închis ochii, simțind fiecare părticică din suferința ei.

Împărtășeam aceeași durere.

Am stat nemișcați un timp, până când și-a ridicat capul și mi-a pus palma tremurândă pe obraz.

— Rune, a spus ea cu o voce stinsă, ce voi face... Ce voi face fără tine?

Am mișcat din cap, spunându-i încet că nu știu. Nu puteam să scot nici un sunet, căci simțeam un nod în gât. Poppy s-a ghemuit iarăși la pieptul meu, ținându-și strâns brațele în jurul meu.

Orele se scurgeau, iar noi nu scoteam un cuvânt. Soarele pălea și lăsa în urmă un cer de un portocaliu ars. La scurt timp, au apărut stelele, urmate de luna plină și strălucitoare.

O adiere rece a cuprins grădina, făcând petalele să danseze în jurul nostru. Am simțit cum Poppy tremura în brațele mele, semn că era timpul să plecăm.

Mi-am ridicat mâinile și mi-am plimbat degetele prin părul ei des, șoptindu-i:

— *Poppymin,* e timpul să plecăm.

Nu a răspuns, ci m-a strâns mai tare în brațe.

— Poppy? am mai încercat o dată.

— Nu vreau să plecam, a spus ea aproape imperceptibil, cu vocea ei dulce răgușită.

Mi-am plecat privirea în momentul în care ochii ei verzi m-au fixat.

— Dacă plecăm din grădină, înseamnă că e timpul să *mă* părăsești.

Am mângâiat-o cu dosul palmei pe obrajii roșii. Erau foarte reci.

— Nu există rămas-bun, ai uitat? i-am amintit. Tu spui mereu că nu există rămas-bun. Pentru că ne vom întâlni mereu în visele noastre. Așa cum faci cu bunica ta. I-am șters lacrimile cu podul palmei. Și ți-e frig, i-am spus domol. E foarte târziu și trebuie să te duc acasă, pentru că nu vreau să ai probleme din cauză că ajungi prea târziu.

Poppy a schițat un zâmbet slab.

— Credeam că vikingii reali nu țin cont de reguli.

Mi-a scăpat un râset și mi-am lipit fruntea de a ei. Am sărutat-o de două ori în colțul gurii și i-am răspuns:

— Te conduc până la ușă, iar odată ce părinții tăi adorm, o să vin la tine în dormitor pentru ultima dată. Sună bine? Sunt un viking suficient de îndrăzneț?

Poppy a chicotit.

— Da, a răspuns ea, dându-mi la o parte părul lung. Ești singurul viking pe care mi-l doresc.

Am luat-o de mână, sărutându-i vârfurile degetelor, și m-am ridicat în picioare. Am ajutat-o să se ridice și am tras-o la pieptul meu. Am cuprins-o cu brațele, ținând-o cât mai aproape. Mirosul ei dulce îmi îmbia simțurile. Mi-am jurat că nu voi uita niciodată mirosul ei din acel moment.

Vântul se întețea. Am făcut un pas în spate, ținând-o de mână. Am pornit în liniște pe aleea acoperită de petale împrăștiate. Ea și-a odihnit capul pe brațul meu, lăsându-l pe spate pentru a se bucura de priveliștea cerului în noapte. Am sărutat-o în creștetul capului și am auzit-o suspinând adânc.

— Ai observat vreodată cât de întunecat e cerul de deasupra pădurii? Pare mai întunecat decât în orice parte a orașului. Are culoarea lignitului, cu excepția lunii strălucitoare și a stelelor scânteietoare. Pare un peisaj desprins dintr-un vis, în contrast cu marea de cireși rozalii.

Mi-am dat capul pe spate pentru a vedea cerul, iar un surâs mi s-a ivit în colțul gurii. Avea dreptate. Părea din altă lume.

— Numai tu ai putea să observi așa ceva, i-am spus în timp ce îmi îndreptam capul. Mereu vezi lucrurile altfel în comparație cu ceilalți. Acesta e unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la tine. Persoana înzestrată cu spiritul aventurii pe care am întâlnit-o la vârsta de cinci ani.

Poppy m-a strâns tare de mână.

— Doar știi că bunica spunea mereu asta – cerul arată așa cum vrei tu să arate.

Tristețea din vocea ei mi-a tăiat respirația. A suspinat.

— Locul preferat al bunicii era sub cireși. Când mă așez acolo și mă uit spre rândurile nesfârșite de copaci, apoi îmi ridic ochii spre cerul negru, de culoarea lignitului, mă întreb uneori dacă stă sub același copac, acolo în Ceruri, atentă la restul cireșilor, la fel ca noi, uitându-se spre cerul negru de deasupra, așa cum fac eu acum.

— Sunt sigur de asta, *Poppymin.* Și îți zâmbește de acolo de sus, așa cum ți-a promis.

Poppy și-a întins mâna, luând o floare de cireș de un roz luminos. O ținea în față, uitându-se la petalele din palmă.

— Bunica mai spunea că lucrurile cele mai frumoase în viață se duc repede, ca floarea de cireș. Pentru că un lucru atât de frumos nu poate și nici nu *trebuie* să țină o veșnicie. Durează puțin pentru a ne aminti cât de prețioasă este viața, după care dispare la fel de ușor cum a apărut. Spunea că, în scurta viață pe care o are, te învață mai multe decât orice alt lucru ce îți e mereu alături.

Mi s-a pus un nod în gât la auzul durerii din tonul ei. S-a uitat la mine.

— Ce e frumos repede trece, nu-i așa? Asemenea stelelor căzătoare. Vedem stelele obișnuite deasupra capului în fiecare noapte. Mulți oameni le iau ca atare, ba chiar uită de existența lor. Dar, când oamenii văd o stea căzătoare, țin minte acel moment pentru totdeauna și chiar își pun o dorință în clipa aceea. A inspirat adânc. Căderea e foarte rapidă, iar oamenii se bucură de timpul acela scurt în care se întâmplă totul.

Am simțit o lacrimă căzând pe mâinile noastre împreunate. Eram confuz, nu înțelegeam de ce spunea lucruri atât de triste.

— Pentru că un lucru de o asemenea perfecțiune și însemnătate e destinat să piară. Dispare, în cele din urmă, dus de vânt. Poppy a ridicat în fața mea floarea de cireș pe care o avea în mână. La fel ca această floare.

A aruncat-o în aer, după care s-a dezlănțuit o rafală de vânt. Bătaia puternică a vântului a ridicat petalele în aer și le-a răspândit printre copaci.

Nu am mai putut zări floarea de cireș.

— Poppy... am început eu, dar ea m-a întrerupt.

— Poate că suntem ca florile de cireș, Rune. Ca stelele căzătoare. Poate că ne-am iubit prea mult la o vârstă atât de fragedă și am strălucit atât de intens, încât a trebuit ca dragostea noastră să piară. A arătat cu degetul spre grădina cu cireși din spatele nostru. Frumusețea absolută se destramă ușor. Iubirea noastră dăinuie de atâta vreme, încât ne dă o lecție. Ne arată câtă dragoste poate exista în noi.

Inima mi s-a rupt în bucăți. Am întors-o spre mine pentru a o privi în ochi. Expresia devastată de pe chipul ei frumos m-a împietrit.

— Ascultă-mă! i-am spus, cuprins de panică. I-am cuprins fața cu mâinile și i-am promis: Mă voi întoarce la tine. Mutarea aceasta în Oslo nu e o decizie permanentă. O să vorbim zilnic, o să ne scriem. Vom rămâne aceiași Poppy și Rune. Nimic nu va putea schimba acest lucru, *Poppymin!* Vei fi mereu a mea, vei fi mereu parte din mine. Acesta nu e sfârșitul.

Poppy plângea înăbușit, clipind des pentru a-și reține lacrimile. Ritmul inimii mele se intețea de teamă la gândul că

ea putea renunța la noi. Pentru că mie nici nu-mi trecuse prin minte așa ceva. Nu se sfârșea nimic între noi.

Am făcut un pas spre ea.

— Nu s-a terminat, i-am spus hotărât. Pentru totdeauna, *Poppymin!* Pe vecie. *Niciodată* nu se va încheia relația noastră. Nu poți gândi așa. Nu când vine vorba de noi!

Poppy s-a ridicat pe vârfurile degetelor de la picioare și s-a uitat în ochii mei, punându-mi mâinile pe față.

— **Î**mi promiți, Rune? Pentru că mai trebuie să primesc câteva sute de săruturi de la tine.

Vocea îi era stinsă și sfâșiată de teamă.

Am râs, simțind un val de frică în tot corpul, înlocuit apoi de un sentiment de ușurare:

— Pentru totdeauna. Și o să-ți dau mai mult de o mie de săruturi. Două sute, trei sute sau poate chiar patru sute.

Zâmbetul fericit al lui Poppy m-a alinat. Am sărutat-o ușor și delicat, ținând-o în brațe mai strâns ca niciodată. Când ne-am dat drumul unul altuia, a deschis ochii ușor, spunându-mi:

— Sărutul 354. Cu Rune al meu, în grădina cu cireși... Mi-a sărit inima din piept.

După aceea, Poppy mi-a făcut o promisiune:

— Săruturile mele îți aparțin, Rune. Nu voi mai săruta pe nimeni altcineva în afară de tine.

Mi-am mai atins o dată buzele de ale ei și am repetat aceleași cuvinte:

— Săruturile mele îți aparțin. Nu voi mai săruta pe nimeni altcineva în afară de tine.

Am luat-o de mână și ne-am îndreptat spre casele noastre. Luminile din casa mea încă erau aprinse. Odată ajunși la ușa lui Poppy, m-am aplecat și am sărutat-o pe vârful nasului. Apropiindu-mi gura de urechea ei, i-am spus în șoaptă:

— Termin ce am de făcut într-o oră și vin la tine.

— Bine, a murmurat ea.

Am tresărit când ea mi-a pus mâna pe piept cu o mișcare delicată. A făcut un pas spre mine. Expresia ei serioasă m-a neliniștit brusc. S-a uitat lung la mâna ei, apoi și-a plimbat încet degetele pe pieptul meu, coborând spre abdomen.

— *Poppymin?* am întrebat-o, neînțelegând ce se petrece.

Fără să scoată un cuvânt, și-a tras mâna și s-a îndreptat spre ușă. Am așteptat să se întoarcă spre mine și să-mi dea o explicație, dar n-a făcut-o. A intrat pe ușa deschisă, lăsându-mă înmărmurit pe alee. Încă simțeam căldura mâinii ei pe pieptul meu.

Când s-a aprins lumina din bucătăria familiei Litchfield, am făcut cale întoarsă și am mers spre casă. În momentul în

care am intrat pe ușă, am zărit un munte de cutii pe hol.

Probabil le împachetaseră și le depozitaseră într-un loc în care să nu le văd eu.

Mergând apăsat pe lângă ele, i-am văzut pe părinții mei în living. Tata m-a strigat, dar nu m-am oprit. Am intrat în dormitor, iar el a venit în urma mea.

M-am așezat lângă noptieră și am început să-mi adun lucrurile pe care voiam să le iau cu mine, mai ales fotografia înrămată cu mine și cu Poppy pe care o făcusem noaptea trecută. Am simțit o durere în capul pieptului în timp ce studiam fotografia. Părea imposibil, dar deja îmi era dor de ea. Îmi era dor de casa mea.

Îmi era dor de iubita mea.

Mi-am dat seama că tata încă era în spatele meu și i-am spus încet:

— Te urăsc pentru ce mi-ai făcut.

Am auzit cum a tras brusc aer în piept. M-am întors și am văzut-o pe mama în spatele lui. Părea la fel de șocată ca tata. Niciodată nu mă purtasem atât de urât cu ei. Aveam o relație bună cu părinții mei. Niciodată nu înțelesesem de ce lucrurile stăteau altfel în cazul altor tineri.

Dar acum înțelegeam.

Îi uram.

Niciodată nu mai simțisem asta pentru nimeni.

— Rune, a început mama, dar am făcut un pas înainte și am întrerupt-o:

— Nu o să vă iert niciodată pentru ce mi-ați făcut. Vă urăsc atât de mult în acest moment, încât nu mai suport să mă aflu în prezența voastră!

Eram uluit de asprimea vocii mele. Mi se îngroșase și era încărcată de furia ce creștea în mine. Furie pe care nu credeam că sunt capabil s-o trăiesc. Știu că mulți mă considerau morocănos și închis, dar se întâmpla foarte rar să mă înfurii. Acum însă furia mă definea. Îmi curgea ura prin vene.

Înverșunarea.

Ochii mamei s-au umplut de lacrimi, dar nu mi-a păsat în acel moment. Voiam să se simtă la fel de rău cum mă simțeam eu.

— Rune, a zis tata, dar i-am întors spatele.

— La ce oră plecăm? am urlat eu, fără să-mi pese ce urma să spună.

— Plecăm mâine-dimineață la 7.00, m-a informat cu blândețe.

Am închis ochii – mai aveam doar câteva *ore* cu Poppy. Peste opt ore, aveam să o las în urmă. Lăsam în urmă totul în afară de furia asta. M-am asigurat că furia aceea avea să mă însoțească la fiecare pas.

— Nu va dura o veșnicie, Rune. După un timp, nu va mai fi la fel de greu. Vei cunoaște pe altcineva într-un final. Vei trece peste...

— *Taci!* am zbierat în timp ce m-am smucit într-o parte, aruncând prin cameră lampa de pe noptieră. Sticla s-a spart din cauza impactului puternic. Respiram greoi, iar inima îmi galopa în piept în timp ce îl fixam pe tata cu privirea. Să nu mai spui niciodată așa ceva! Nu o să trec peste relația mea cu Poppy! O iubesc! Chiar nu pricepi lucrul ăsta? E *totul* pentru mine, iar tu ne desparți! I-am privit fața palidă. Am făcut un pas în față. Mâinile îmi tremurau. Știu că nu am de ales și că trebuie să vin cu tine. Am doar 15 ani – nu sunt atât de prost încât să cred că aș putea rămâne aici singur. Mi-am încleștat pumnii. Dar o *să te urăsc.* O să vă urăsc pe *amândoi* până în clipa în care ne vom întoarce. Poate credeți că, deoarece am doar 15 ani, o pot uita pe Poppy odată ce se va găsi vreo țoapă de prin Oslo care să-mi facă ochi dulci. Dar niciodată nu se va întâmpla asta. Și o să vă urăsc în fiecare moment până când voi fi din nou alături de ea. M-am oprit ca să trag aer în piept, după care am adăugat: și chiar și atunci o să vă urăsc pentru că m-ați luat de lângă ea. Din cauza voastră o să pierd ani în care îi puteam fi alături. Să nu credeți că, doar pentru că sunt adolescent, nu-mi dau seama ce simt pentru ea. O iubesc! O iubesc mai mult decât vă puteți închipui! Și mă luați de lângă ea fără măcar să țineți cont de felul în care mă simt! M-am întors cu spatele, m-am îndreptat spre dulap și am început să-mi împachetez lucrurile. Așadar, din acest moment, nici eu n-o să mai dau doi bani pe felul în care vă simțiți voi. Nu o să vă iert *niciodată* pentru asta. Pe nici unul din voi. *Mai ales* pe tine, tată!

Am început să-mi aranjez lucrurile în valiza pe care probabil mama o pusese pe pat. Tata a rămas nemișcat, uitându-se tăcut în podea. În cele din urmă, s-a întors, spunând:

— Odihnește-te, Rune! Mâine ne trezim devreme. Mi s-a ridicat părul de pe mâini de nervi când am văzut că ignoră ce îi spusesem, apoi a adăugat încet: Îmi pare foarte rău, fiule! Știu cât de mult înseamnă Poppy pentru tine. Nu ți-am spus până în acest moment pentru a te cruța de câteva săptămâni de suferință. Văd că nu a fost de mare folos. Dar asta e viața, Rune, iar ăsta mi-e locul de muncă. Vei înțelege într-o zi.

A închis ușa după el, iar eu m-am aruncat în pat. Mi-am trecut mâna peste ochi și mi s-au înmuiat picioarele când am văzut cât de gol era dulapul. Dar furia încă era acolo, îmi ardea stomacul. Dacă se schimbase ceva între timp, cu siguranță era faptul că furia mea ardea mai tare decât până acum.

Eram sigur că aveam să mă obișnuiesc cu acel sentiment.

Mi-am aruncat ultimele tricouri în valiză, fără să-mi pese că se mototoleau. M-am dus la fereastră și am văzut luminile stinse acasă la Poppy, cu excepția luminiței slabe, semn că toată lumea dormea.

După ce mi-am încuiat ușa de la dormitor, m-am strecurat pe fereastră și am zbughit-o prin iarbă. Fereastra mă aștepta întredeschisă. M-am furișat înăuntru și am închis-o ușor după mine.

Poppy stătea în mijlocul patului, având părul desfăcut și fața proaspăt spălată. Am înghițit în sec când am văzut cât de frumoasă era în cămașa ei de noapte albă, cu brațele și picioarele goale și cu pielea atât de fină și delicată.

Am pășit mai aproape de pat și am văzut că ținea în mână rama cu fotografia noastră. Când m-a privit, mi-am dat seama că plângea.

— *Poppymin,* i-am spus blând, cu vocea tremurând, văzând-o atât de supărată.

A pus rama pe pat și și-a lăsat capul pe pernă, lovind ușor salteaua cu picioarele. M-am întins în pat lângă ea cât de repede am putut, apropiindu-mă la câțiva centimetri de ea.

Văzându-i ochii înroșiți, furia mea interioară s-a întețit.

— Iubito, i-am spus, acoperindu-i mâna cu a mea, te rog să nu plângi! Nu suport să te văd plângând.

A înghițit în sec.

— Mi-a spus mama că plecați mâine-dimineață.

Mi-am plecat privirea și am încuviințat ușor din cap.

Ea îmi mângâia fruntea cu degetele.

— Așadar, mai avem doar această noapte, a spus ea.

Am simțit o lovitură de pumnal în inimă.

— *Ja,* am răspuns, clipind spre ea.

Se uita ciudat la mine.

— Ce este? am întrebat-o.

S-a dat mai aproape de mine. Atât de aproape, încât piepturile noastre s-au atins, iar buzele ei erau deasupra gurii mele. Respirația ei avea un miros mentolat de la pasta de dinți.

Mi-am trecut limba peste buze în timp ce inima îmi bătea cu putere. Poppy își plimba degetele de-a lungul feței, gâtului și pieptului meu, ajungând într-un final în partea de jos a tricoului. M-am zvârcolit în pat pentru că aveam nevoie de spațiu, dar n-am apucat bine să mă mișc, că Poppy s-a apropiat de mine și și-a lipit gura de a mea. Simțindu-i buzele deasupra alor mele, m-am dat și mai aproape de ea, Poppy împingându-și limba și contopind-o cu a mea.

M-a sărutat suav, mai profund ca niciodată. Când mi-a ridicat tricoul și mi-a pus mâna pe piele, mi-am dat capul pe

spate și am înghițit în sec, greoi. Îi simțeam mâna tremurândă pe pielea mea. M-am uitat în ochii ei și am rămas fără suflare.
— *Poppymin,* i-am șoptit, cuprinzând-o de brațul gol. Ce faci?

Ea și-a dus mâna pe pieptul meu în sus. Vocea îmi era gâtuită din cauza senzației de nod în gât.
— Rune, a murmurat ea, coborându-și încet capul pentru a mă săruta pe partea din spate a gâtului.

Ochii mi s-au închis încet în timp ce gura ei fierbinte mi-a atins pielea. Mi-a spus, cu buzele apropiate de gâtul meu:
— Te vreau...

Timpul s-a oprit în loc. Ochii mi s-au deschis brusc. Ea s-a dat câțiva centimetri mai în spate și și-a aplecat capul, până ce ochii ei verzi s-au întâlnit cu ai mei.
— Poppy, nu! am protestat, clătinând din cap, dar ea mi-a acoperit gura cu degetele.
— Nu pot... A șovăit, după care și-a făcut curaj și a continuat: Nu pot să te las să pleci fără să aflu cum e să fiu cu tine. A făcut o pauză. Te iubesc, Rune! Foarte mult! Sper că ești conștient de asta.

Inima îmi bătea altfel, conștientă de reciprocitatea sentimentului de iubire. Îmi bătea cu putere și cu repeziciune. Aceste bătăi erau altfel decât cele de dinainte.
— Poppy, am spus în șoaptă, acaparat întru totul de cuvintele ei. Știam că mă iubea pentru că și eu o iubeam. Dar era prima dată când rosteam aceste cuvinte cu voce tare.

„Mă iubește...“

Poppy aștepta în tăcere. Neștiind cum altfel aș fi putut să îi răspund, am mângâiat-o cu vârful nasului pe obraz, retrăgându-mă numai pentru o secundă pentru a o privi în ochi:
— *Jeg elsker deg.*

Poppy a înghițit în sec, zâmbind.

I-am zâmbit înapoi.
— Te iubesc, i-am tradus în engleză, pentru a mă asigura că a înțeles.

A devenit din nou serioasă și s-a așezat în mijlocul patului. M-a luat de mână și m-a tras lângă ea. Mâinile i-au coborât spre partea de jos a tricoului.

Trăgând cu greutate aer în piept, mi l-a ridicat și mi l-a scos peste cap. Am închis ochii și am simțit un sărut cald pe piept. Când am deschis ochii, ea îmi zâmbea timid. Expresia ei neliniștită mă topea.

Niciodată nu mai fusese atât de frumoasă.

Luptându-mă cu mine însumi, i-am pus mâna pe obraz:
— Nu trebuie să facem asta, Poppy. Nu trebuie să faci asta doar pentru că plec. Mă voi întoarce, te asigur. Vreau să așteptăm până când ești pregătită.

— Sunt pregătită, Rune, a spus clar și răspicat. Poate crezi că suntem prea mici, dar vom împlini în curând 16 ani.

Am zâmbit la auzul pasiunii din vocea ei.

— Mulți consideră că e prea devreme.

— Romeo și Julieta erau de vârsta noastră, a argumentat ea.

Nu mi-am putut stăpâni râsul. M-am oprit din râs când s-a apropiat încet de mine, coborându-și mâna pe pieptul meu.

— Rune, a șoptit ea, eram pregătită de ceva timp, însă mai puteam aștepta, deoarece aveam tot timpul din lume. Nu era nici o grabă. Acum nu mai avem parte de acest privilegiu. Timpul nostru e limitat. Mai avem doar câteva ore. Te iubesc. Te iubesc mai mult decât îți poți imagina. Și... cred că și tu simți la fel pentru mine.

— *Ja,* i-am răspuns imediat. Te iubesc.

— Pentru totdeauna, a oftat Poppy, după care s-a tras înapoi.

Fără să-și ia ochii de la mine, și-a dus mâna la breteaua cămășii de noapte, lăsând-o pe umăr în jos. A făcut la fel cu cealaltă, iar cămașa de noapte i-a căzut până la șolduri.

Am rămas împietrit. Nu puteam face nici o mișcare văzând-o goală în fața mea.

— *Poppymin,* am răsuflat, convins că nu o meritam pe fata asta în acel moment.

M-am tras mai aproape până ce am ajuns deasupra ei. Am căutat-o cu privirea, întrebând-o:

— Ești sigură de asta, *Poppymin?*

Și-a împreunat degetele cu ale mele, apropiindu-le apoi de pielea ei goală.

— Da, Rune, sunt sigură. Îmi doresc să se întâmple asta.

Nu mai puteam să mă abțin prea mult, așa că m-am lăsat purtat de val și am sărutat-o. Mai aveam doar câteva ore pe care urma să le petrec cu iubita mea în toate modurile cu putință.

Poppy și-a retras mâna și mi-a explorat pieptul cu degetele, fără să întrerupă sărutul nostru. O atingeam cu degetele pe spate, trăgând-o înspre mine. Atingerile mele o făceau să tremure. Mi-am coborât mâinile spre poalele cămășii de noapte, lângă coapsă. Mâna mi-a urcat din nou, îngrijorându-mă că merg prea departe.

Poppy s-a aplecat brusc, odihnindu-și capul pe umărul meu.

— Continuă, mi-a cerut ea aproape fără suflare.

Am făcut așa cum mi-a cerut, încercând să-mi alung senzația de nod în gât.

— Rune, a murmurat ea.

Am închis ochii la auzul vocii ei suave. O iubeam atât de mult! Tocmai din acest motiv nu voiam să-i fac rău. Nu voiam

să forțez lucrurile. Voiam să se simtă specială. Voiam să înțeleagă că era totul pentru mine.

Am stat nemișcați preț de un minut, prinși de acel moment, răsuflând și așteptând următorul pas.

Apoi mâinile lui Poppy s-au lăsat până la nasturele blugilor mei, făcându-mă să deschid ochii. M-a privit fix.

— E bine... e în regulă? m-a întrebat ea grijulie.

Am încuviințat din cap, fără să scot un sunet. Cu mâna liberă m-a îndemnat să o dezbrac, iar hainele noastre au ajuns împrăștiate pe podea.

Poppy s-a așezat tăcută în fața mea, acoperindu-și poala cu mâinile. Părul ei lung și întunecat îi curgea pe umeri, iar obrajii îi erau îmbujorați.

N-o văzusem niciodată atât de neliniștită.

Nu *fusesem* niciodată atât de neliniștit.

Am întins mâna și i-am atins ușor cu degetul obrazul aprins. Ochii ei s-au deschis, unduindu-se lin la atingerea mea, iar pe buze i s-a conturat un zâmbet timid.

— Te iubesc, *Poppymin,* i-am șoptit.

A scos un oftat ușor.

— Și eu te iubesc, Rune.

Degetele lui Poppy mi-au cuprins încheietura, apoi ea s-a întins încet pe pat, ghidându-mă înspre ea până ce corpul meu a ajuns deasupra ei.

M-am aplecat și am presărat săruturi pe frunte și pe obrajii ei îmbujorați, sărutând-o apoi pe gura fierbinte. Ea și-a trecut mâna tremurândă prin părul meu, trăgându-mă mai aproape.

După câteva secunde, Poppy s-a așezat sub mine, întrerupând sărutul. Și-a pus palma pe obrazul meu, spunând:

— Sunt pregătită.

Atingându-mi fața de mâna ei, am sărutat degetele ce se odihneau pe obrazul meu, absorbit de cuvintele ei. S-a tras pe marginea patului și a luat ceva din sertarul noptierei. Când mi-a întins pachețelul pe care îl scosese, m-am schimbat brusc la față.

M-am uitat lung la ea – obrajii îi erau roșii de rușine.

— Știam că se apropie ziua asta, Rune. Voiam să mă asigur că suntem pregătiți.

Mi-am sărutat iubita până ce am îndrăznit să fac acest lucru. Nu a durat mult, deoarece mângâierea ei mi-a calmat frământările interioare și mi-a dat curaj.

Și-a deschis brațele, ghidându-mă deasupra ei. Ne-am unit buzele și nu am făcut altceva decât să o sărut lung. Simțeam gustul balsamului de cireșe de pe buzele ei,

bucurându-mă de senzația plăcută pe care mi-o oferea pielea ei goală, lipită de a mea.

M-am retras pentru a răsufla. Privirile ni s-au întâlnit, iar ea a încuviințat din cap. Puteam să citesc în ochii ei că mă dorea atât de mult cât o doream și eu. Privirea îmi era ațintită asupra ei, fără să fac nici cel mai mic gest.

Nici măcar o secundă...

Mai târziu, am strâns-o în brațe. Ne uitam unul la celălalt sub așternuturi. Pielea îi era caldă la atingere, iar ritmul respirației devenea normal. Degetele noastre stăteau împreunate pe perna pe care o împărțeam, trupurile ne erau înțepenite, iar mâinile ne tremurau ușor.

Nici unul din noi nu scosese o vorbă. Vedeam cum Poppy îmi analiza fiecare mișcare și mă rugam să nu regrete ce făcusem.

Am privit-o cum a înghițit adânc în sec și a tras încet aer în piept. După ce a expirat, și-a mutat privirea înspre mâinile noastre încleștate. Și-a trecut lent buzele peste degetele noastre împletite.

Am rămas înmărmurit.

— *Poppymin,* am rostit, iar ea și-a înălțat privirea. O șuviță lungă îi căzuse pe obraz, iar eu i-am dat-o ușor pe după ureche, încă era tăcută. Îmi doream să știe ce însemna pentru mine acel moment, așa că i-am șoptit: Te iubesc atât de mult! Ceea ce tocmai am făcut, faptul că am fost cu tine în acest fel...

Vocea mi s-a stins, căci nu știam cum să exprim ceea ce voiam să spun.

Nu a răspuns și m-am înfiorat de teamă că făcusem ceva greșit. Am închis ochii dezamăgit, apoi am simțit fruntea lui Poppy lipindu-se de a mea, iar buzele ei desenându-mi săruturi pe gură. Ne-am sucit în pat până ce am reușit să fim cât mai aproape unul de celălalt.

— O să țin minte noaptea asta toată viața, mi-a mărturisit ea, alungând frica ce pusese stăpânire pe mine.

Am clipit și am strâns-o și mai tare de talie.

— A fost... a fost un moment special pentru tine, *Poppymin?* La fel de special cum a fost pentru mine?

Poppy mi-a zâmbit atât de larg, încât mi-a tăiat respirația.

— Extrem de special, a răspuns blând, repetând cuvintele pe care le rostise când aveam opt ani și am sărutat-o pentru prima oară.

Fără să mai pot face vreun gest, am sărutat-o cu foc, cu toată dragostea pe care o simțeam.

Când sărutul a încetat, Poppy mi-a strâns mâna și i s-au umplut ochii de lacrimi.

— Sărutul 355 cu Rune, în dormitorul meu... după ce am făcut dragoste pentru prima dată.

Mi-a luat mâna, punând-o pe pieptul ei, chiar în dreptul inimii. Îi simțeam bătăile accelerate. Am zâmbit. Știam că erau lacrimi de fericire, nu de tristețe.

— A fost atât de special, încât mi-a sărit inima din piept, a adăugat ea zâmbind.

— Poppy, am șoptit eu, cu inima strânsă.

Zâmbetul i-a pălit și am văzut cum din ochii ei cădeau lacrimi pe pernă.

— Nu vreau să mă părăsești, a spus ea tulburată.

Nu puteam să suport durerea din glasul ei. Sau faptul că aceste lacrimi acum exprimau suferință.

— Nu vreau să plec, i-am răspuns cu sinceritate.

Am rămas amândoi tăcuți. Nu mai aveam ce să ne spunem. Îi dezmierdam părul cu degetele în timp ce ea își plimba vârful degetelor pe pieptul meu. Nu a trecut mult timp până când respirația lui Poppy s-a egalizat, iar mâna i-a rămas nemișcată pe pielea mea.

Ritmul respirației ei liniștite mă îndemna să dorm. Am încercat să stau treaz cât mai mult cu putință, să profit de timpul care îmi rămăsese. La scurt timp însă, m-a furat somnul, un amalgam de fericire și tristețe amară curgându-mi prin vene.

Părea că tocmai adormisem când a răsărit soarele, simțindu-i razele dogoritoare pe față. Am clipit de mai multe ori și am deschis ochii, privind pe fereastra lui Poppy cum se crăpa de ziuă.

Era ziua în care urma să plec.

Mi-a stat inima în loc când am văzut cât era ceasul. Trebuia să plec într-o oră.

Am privit-o pe Poppy dormind pe pieptul meu și mi s-a părut că era mai frumoasă ca niciodată. Pielea ei se înroșise după atingerea trupurilor noastre înflăcărate. Am zâmbit când am observat că mâinile noastre încă ședeau împreunate pe abdomenul meu.

Mi-am amintit de noaptea trecută și m-a cuprins deodată un val de emoții.

Avea o expresie de mulțumire pe chip în timp ce dormea. Mă temeam ca nu cumva să regrete ce se întâmplase noaptea trecută când avea să se trezească. Îmi doream cu toată ființa mea să se bucure de acea experiență la fel de mult ca mine. Voiam ca imaginea cu noi doi să îi rămână în minte, la fel cum îmi rămăsese mie.

Poppy a deschis încet ochii ca și cum mi-ar fi simțit privirea insistentă. Am privit cum amintirea nopții trecute i-a

străbătut chipul. A făcut ochii mari în timp ce se uita la corpurile și mâinile noastre. Mi-a stat inima în loc de frică, dar apoi un zâmbet timid i s-a ivit pe față. Când i-am văzut reacția, m-am apropiat de ea. Și-a lăsat capul pe gâtul meu și am învăluit-o cu brațele. Am ținut-o aproape clipe îndelungate.

Când mi-am ridicat capul și m-am uitat la ceas, m-a cuprins din nou furia pe care o simțisem cu o zi înainte.

— *Poppymin,* i-am șoptit, simțind furia în vocea mea răgușită.

Ea a împietrit în brațele mele. Când s-a tras înapoi, obrajii îi erau umezi.

— Știu.

Am simțit cum lacrimi îmi năpădeau obrajii. Ea mi le-a șters ușor. Am prins-o de mână și am sărutat-o în mijlocul palmei. Îmi rămăseseră câteva minute pentru a o sorbi din priviri înainte de a-mi aduna puterile ca să cobor din pat și să mă îmbrac. Fără să privesc înapoi, m-am strecurat pe fereastră și am luat-o la fugă prin iarbă, simțindu-mi inima tot mai rănită cu fiecare pas.

Am intrat pe fereastră. Dormitorul fusese descuiat pe dinafară. Tata stătea lângă pat. Preț de o secundă am simțit un nod în gât la gândul că am fost prins. Dar apoi am fost răscolit de furie și mi-am ridicat bărbia, așteptând să îndrăznească să spună ceva, *orice.*

Așteptam să înceapă cearta.

Nu l-aș fi lăsat să mă umilească pentru că îmi petrecusem noaptea cu fata pe care o iubeam. Cea din brațele căreia mă smulgea.

S-a întors și a plecat fără să rostească un cuvânt.

Cele 30 de minute s-au scurs cât ai clipi. Am aruncat o ultimă privire prin camera mea. Mi-am ridicat rucsacul, l-am trecut peste umăr și am ieșit cu aparatul de fotografiat atârnându-mi la gât.

Domnul și doamna Litchfield erau deja pe alee cu Ida și Savannah și îi îmbrățișau pe părinții mei. Văzându-mă ieșind pe ușă, m-au așteptat lângă scări și m-au îmbrățișat.

Ida și Savannah au alergat spre mine și m-au cuprins de mijloc. Le-am mângâiat pe păr. S-au dat la o parte și am auzit o ușă deschizându-se. Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe Poppy alergând. Avea părul ud – tocmai își făcuse baie dar era mai frumoasă ca niciodată în timp ce alerga spre noi, cu ochii ațintiți asupra mea.

Ajungând pe alee, s-a oprit să-i îmbrățișeze pe părinții mei și să-l sărute pe Alton. După aceea s-a uitat la mine. Părinții mei s-au urcat în mașină, iar părinții și surorile lui Poppy s-au retras spre casă, lăsându-ne singuri. Nici n-am apucat să-mi deschid brațele, că Poppy a și sărit la pieptul

meu. Am strâns-o tare în brațe, inhalând mirosul dulce al părului ei. Mi-am pus degetul sub bărbia ei, i-am ridicat capul, după care am sărutat-o pentru ultima dată. Am sărutat-o cu toată dragostea din adâncul sufletului meu.

Când m-am retras, Poppy a spus printre șiroaiele de lacrimi:

— Sărutul 356. Cu Rune al meu pe alee... când m-a părăsit.

Am închis ochii. Nu mai puteam suporta durerea care o măcina – și care mă măcina și pe mine.

— Fiule?

M-am uitat la tata peste umărul lui Poppy.

— Trebuie să mergem, a spus el cu părere de rău.

Poppy mă strângea cu toată puterea de tricou. Ochii ei mari și verzi străluceau înlăcrimați, încercând parcă să memoreze fiecare părticică a chipului meu. După ce i-am dat drumul, am ridicat aparatul de fotografiat și am apăsat pe buton.

Am imortalizat acest moment rar: un om cu inima frântă.

Mi-am târât picioarele îngreunate spre mașină. M-am urcat în spate, cu ochii plini de lacrimi. Mă uitam la Poppy, care stătea lângă mașină, în timp ce părul umed îi flutura în bătaia vântului și mă privea, făcându-mi cu mâna.

Tata a pornit motorul. Am lăsat geamul în jos. Am întins mâna, iar Poppy mi-a cuprins-o. Uitându-mă la ea pentru ultima dată, mi-a spus:

— Ne vedem în visele tale.

— Ne vedem în visele mele, am șoptit, dându-i drumul la mână șovăielnic, în timp ce mașina se punea în mișcare.

Am întors capul, uitându-mă spre ea prin geamul din spate. Mi-a făcut cu mâna până când s-a pierdut în zare.

Am păstrat în minte amintirea acelui rămas-bun.

Mi-am jurat să-l țin minte până când aveam să mă întorc.

Până când avea să se transforme într-un salut de bun venit!

Capitolul patru

Uitare

Rune

Oslo, Norvegia

A doua zi mă aflam înapoi în Oslo și mă separa un ocean de Poppy.

Am ținut legătura în fiecare zi timp de două luni. Încercam să mă bucur că aveam măcar această șansă. Dar, pe măsură ce zilele se scurgeau fără ca ea să-mi fie alături, furia creștea în mine. Ura față de tatăl meu se amplifica tot mai mult, până când ceva s-a rupt înăuntrul meu, fiind dominat de un sentiment de goliciune. Nu mi-am făcut prieteni la școală și am refuzat orice lucru ce ar fi putut face din acest loc *acasă*.

Casa mea se afla în Georgia.

Alături de Poppy.

Poppy nu a spus nimic legat de schimbarea mea. Poate că nici nu a observat. Sper că am reușit să ascund toate astea. Nu voiam să-și facă griji pentru mine.

După care, într-o bună zi, Poppy nu mi-a mai răspuns la apeluri, la e-mailuri sau la mesaje.

Nici a doua sau a treia zi.

A plecat din viața mea.

Pur și simplu, a dispărut. Fără explicații, fără urmă.

A renunțat la școală. A părăsit orașul.

Ea și familia ei au plecat fără să ne dea de veste.

M-a lăsat singur timp de doi ani pe cealaltă parte a Atlanticului, perioadă în care m-am tot întrebat unde putea fi. M-am întrebat ce s-a întâmplat. M-am întrebat dacă am făcut ceva greșit. M-a făcut să mă gândesc că poate am grăbit lucrurile în noaptea dinaintea plecării mele.

A fost al doilea moment care și-a pus amprenta asupra vieții mele.

O viață fără Poppy.

Nu mai exista iubirea aceea veșnică.

Nu mai exista o iubire pentru totdeauna.

Nu mai exista... nimic din ce fusese.

Capitolul cinci

Vechi iubiți și noi străini

Poppy
Blossom Grove, Georgia
În prezent
Vârsta de 17 ani

— Se întoarce.

Două cuvinte. Două cuvinte care mi-au dat viața peste cap. Două cuvinte care mă îngrozeau.

„Se întoarce.“

Mă uitam lung la Jorie, cea mai bună prietenă a mea, în timp ce-mi țineam cărțile strâns la piept. Inima mi-a bubuit în piept ca un tun și m-a copleșit un amalgam de emoții.

— Ce ai spus? am șoptit, ignorând elevii din jurul nostru, care mișunau pe hol pentru a intra la ore.

Jorie și-a pus mâna pe brațul meu.

— Poppy, ești bine?

— Da, i-am răspuns fără vlagă.

— Ești sigură? Ești palidă. Nu prea pare că ești bine.

Am încuviințat din cap, încercând să par convingătoare, și am întrebat-o:

— Cine... cine ți-a spus că se întoarce?

— Judson și Deacon, a răspuns ea. Eram în clasă cu ei și ziceau că tatăl lui a fost trimis înapoi de companie. Jorie a ridicat din umeri. De data asta pentru totdeauna.

Am înghițit în sec.

— Va locui în aceeași casă?

Jorie s-a cutremurat și a încuviințat din cap.

— Îmi pare rău, Pops.

Am închis ochii și am tras aer în piept pentru a mă liniști. Vom fi din nou vecini, iar camera lui va fi din nou vizavi de a mea.

— Poppy? a întrebat Jorie. Când am deschis ochii, privirea ei era plină de compasiune. Ești sigură că ești bine? Te-ai întors de câteva săptămâni. Știu ce impact va avea asupra ta întoarcerea lui Rune...

Am schițat un zâmbet forțat.

— Voi fi bine, Jor. Nu-l mai cunosc. A trecut o perioadă lungă de doi ani în care n-am vorbit deloc.

Jorie s-a încruntat.

— Pop...

— Voi fi bine, am insistat, făcându-i cu mâna. Trebuie să intru la oră.

Mă îndepărtam de Jorie, când mi-a venit în minte o întrebare. M-am uitat peste umăr la prietena mea, singura prietenă cu care am ținut legătura în ultimii doi ani. Toată lumea știa că am plecat împreună cu familia mea să avem grijă de mătușa bolnavă a mamei, însă Jorie era singura care știa adevărul.

— Când? mi-am făcut curaj să întreb.

Privirea lui Jorie s-a înmuiat când și-a dat seama la ce mă refeream.

— În seara asta, Pops. Ajunge în seara asta. Judson și Deacon îi anunță pe colegi să meargă pe teren pentru a-i ura bun venit. Vin toți.

Am simțit un pumnal înfipt în inimă la auzul cuvintelor ei. Nu fusesem invitată. Dar era normal să fie așa. Am plecat din Blossom Grove fără nici o explicație. Când m-am întors la școală, fără ca Rune să fie la brațul meu, am devenit fata care trebuia să fiu mereu – invizibilă în ochii celor populari. Fata ciudată care purta fundițe în păr și care cânta la violoncel.

Nimănui în afară de Jorie și Ruby nu îi păsase că plecasem.

— Poppy? m-a strigat Jorie din nou.

M-am trezit la realitate și am observat că holurile erau aproape goale.

— Ai face bine să intri la oră, Jor.

A făcut un pas spre mine.

— Vei fi bine, Pops? Îmi fac griji pentru tine.

Am râs amar.

— Am trecut prin situații și mai grele de atât.

Mi-am înclinat capul și m-am grăbit spre clasă, înainte să citesc mila și compasiunea de pe chipul lui Jorie. Am intrat la ora de matematică, strecurându-mă în banca mea chiar în momentul în care profesorul se pregătea să înceapă.

Dacă m-ar fi întrebat cineva despre ce s-a vorbit la oră, n-aș fi știut să răspund. Timp de cincisprezece minute m-am gândit doar la ultima mea întâlnire cu Rune. La ultima îmbrățișare. La ultimul sărut. La felul în care am făcut dragoste și la privirea de pe chipul lui frumos când a plecat din viața mea.

Mă întrebam în zadar cum arăta acum. Era înalt, avea umerii lați și o constituție masivă. Însă, din alte puncte de vedere, doi ani însemnau o perioadă suficient de lungă încât o persoană de vârsta noastră să se schimbe. Știam asta mai bine decât oricine.

Mă întrebam dacă ochii lui albaștri încă străluceau ca un cristal în bătaia soarelui. Mă întrebam dacă încă purta părul

lung și dacă îl mai dădea într-o parte o dată la câteva minute – acea mișcare irezistibilă care înnebunea toate fetele.

Iar pentru un moment m-am întrebat dacă se mai gândea la mine, fata care locuia alături. Dacă se întreba ce mai făceam. Dacă își amintea de noaptea aceea. Noaptea noastră. Cea mai frumoasă noapte din viața mea.

Apoi gândurile negre m-au invadat cu repeziciune. Întrebarea care mă făcea s-o iau razna era alta: a sărutat pe altcineva în ultimii doi ani? A atins buzele altcuiva, deși îmi promisese că nu avea să se întâmple vreodată?

Ba, chiar mai rău, a făcut dragoste cu altă fată?

Sunetul strident al clopoțelului mi-a risipit aceste gânduri. M-am ridicat din bancă și m-am îndreptat spre hol. Mă bucuram că terminasem orele.

Eram obosită și aveam dureri. Mai mult de atât, inima îmi era rănită. Pentru că știam că Rune avea să se întoarcă în casa vecină în seara aceea și la școală în ziua următoare, iar eu nu mai puteam să-i vorbesc. Nu mai putem să îl ating sau să-i zâmbesc din nou, așa cum visasem din ziua în care nu îi mai răspunsesem la apeluri.

Și nu mai puteam să-l sărut tandru.

Trebuia să stau departe de el.

Am simțit o durere în piept când mi-am dat seama că probabil nici nu-i mai păsa de mine. Mai ales având în vedere modul în care întrerupsesem orice legătură cu el – fără să-i dau măcar o explicație.

Ieșind pe ușă, am dat de aerul rece și proaspăt și am inspirat adânc. Deodată, m-am simțit mult mai bine și mi-am aranjat părul după urechi. Îl purtam într-un bob scurt și mă simțeam ciudat așa. Mi-era dor de părul meu lung.

În drum spre casă, am zâmbit spre cerul albastru și spre păsărelele care mișunau printre ramurile copacilor. Natura mă liniștea de fiecare dată.

Mersesem doar câteva sute de metri când am văzut mașina lui Judson înconjurată de vechii prieteni ai lui Rune. Avery era singura fată între atâția băieți. Mi-am plecat capul și am încercat să trec în grabă pe lângă ei, dar ea m-a strigat. M-am oprit și m-am întors cu greu spre ea. Avery s-a dat la o parte de lângă mașina de care se rezema și a făcut un pas înainte. Deacon a încercat să o oprească, dar ea și-a tras mâna. Expresia ei îngâmfată mi-a dat de înțeles că nu avea să se comporte prea frumos.

— Ai aflat? m-a întrebat ea, afișând un zâmbet pe buzele roz.

Avery era frumoasă. Când m-am întors în oraș, nu mi-a venit să cred cât de frumoasă devenise. Machiajul ei era mereu

perfect și își aranja frumos părul lung și blond. Era tot ce și-ar fi putut dori un băiat, iar multe fete ar fi vrut să arate ca ea.

Mi-am dat părul după ureche, un obicei care îmi trăda starea de nervozitate.

— Ce să aflu? am întrebat-o, știind foarte bine la ce se referea.

— Despre Rune. Se întoarce în Blossom Grove.

Am văzut în ochii ei albaștri o licărire de fericire. M-am uitat în altă direcție, încercând să rămân calmă, și am clătinat din cap.

— Nu, Avery, nu știam. M-am întors de puțin timp oricum.

Am văzut-o pe Ruby, prietena lui Deacon, care se apropia de mașină împreună cu Jorie. Când au văzut că Avery vorbea cu mine, s-au grăbit spre noi. Le iubeam pentru asta. Nimeni în afară de Jorie nu știuse unde fusesem în ultimii ani, *de ce* plecasem. Dar, din clipa în care m-am întors, Ruby s-a comportat ca și cum nu aș fi plecat niciodată. Mi-am dat seama că erau niște prietene adevărate.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat Ruby nepăsătoare, dar am simțit tonul ei protector.

— O întrebam pe Poppy dacă știe că Rune se întoarce în seara asta în Blossom Grove, a răspuns Avery țâfnoasă.

Ruby m-a privit curioasă.

— Nu știam, i-am răspuns.

Ruby mi-a zâmbit cu tristețe.

Deacon a venit în spatele iubitei lui, punându-i mâna pe umăr. Și-a ridicat bărbia spre mine în semn de salut:

— Salut, Pops!

— Salut, i-am răspuns.

Deacon s-a întors spre Avery.

— Ave, Rune n-a mai vorbit cu Poppy în anii aceștia, ți-am mai spus. Nici măcar nu-l mai știe bine. Sigur nu știa că se întoarce. De ce ar fi anunțat-o?

Îl ascultam pe Deacon și știam că nu era un gest răutăcios din partea lui. Chiar și așa, cuvintele lui mi-au străpuns inima ca o suliță. Iar acum știam. Știam că Rune nu vorbise niciodată despre mine. Cu siguranță el și Deacon țінuseră legătura. Era clar că acum nu mai însemnam nimic pentru el. Că nici măcar nu-mi menționase numele vreodată.

Avery a ridicat din umeri.

— Doar mă întrebam, atâta tot. Ea și Rune erau de nedespărțit înainte ca el să plece.

Folosindu-i replica pe post de pretext ca să plec, le-am făcut cu mâna.

— Trebuie să plec.

M-am întors repede și m-am îndreptat spre casă. Am decis să o iau prin parcul ce ducea la grădina cu cireși. În timp

ce mă plimbam prin grădina goală și vedeam cireșii lipsiți de frunzele acelea frumoase, am fost cuprinsă de tristețe.

Mă simțeam la fel de goală pe interior ca acele ramuri lipsite de frunze. Tânjeau după lucrul care le întregea, dar știau că, oricât de mult și-ar fi dorit, nu puteau să îl recupereze până la primăvară.

Lumea, pur și simplu, nu funcționa astfel.

Când am ajuns acasă, mama era în bucătărie. Ida și Savannah stăteau la masă și își făceau temele.

— Bună, draga mea, a spus mama. Am mers spre ea și am îmbrățișat-o, ținându-mi mâinile în jurul taliei ei mai mult decât de obicei.

Mama mi-a ridicat capul și m-a privit îngrijorată cu ochii obosiți.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt doar obosită, mamă. Merg să mă întind puțin în pat.

Mama nu mi-a dat drumul.

— Ești sigură? m-a întrebat, punându-mi mâna pe frunte pentru a verifica dacă aveam febră.

— Da, am asigurat-o, luându-i mâna și sărutând-o pe obraz.

Am mers în dormitor. M-am uitat pe fereastră la casa familiei Kristiansen. Era neschimbată. Era la fel ca în ziua în care plecaseră spre Oslo.

Nu o vânduseră. Doamna Kristiansen îi spusese mamei că aveau să se întoarcă la un moment dat, așa că o păstraseră. Le plăceau foarte mult atât casa, cât și cartierul. O menajeră făcea curățenie și o îngrijea din două în două săptămâni, în așa fel încât să fie pregătită pentru întoarcerea lor.

Astăzi perdelele erau trase, iar ferestrele, deschise pentru ca aerul proaspăt să pătrundă în casă. Cu siguranță menajera o pregătea pentru sosirea lor. Pentru întoarcerea care mă îngrozea.

Am tras perdelele pe care tata mi le-a pus la geam acum câteva săptămâni, când ne-am întors acasă, m-am întins pe pat și am închis ochii. Nu suportam să mă simt mereu obosită. Eram o persoană activă, care considera că somnul era o pierdere de timp și că ne puteam petrece timpul cu ceilalți, explorând și creând amintiri.

Dar acum nu aveam de ales.

Mi l-am imaginat pe Rune, iar chipul lui a rămas alături de mine până ce am căzut în visare. Era visul de care aveam parte aproape în fiecare noapte, în care Rune mă ținea în brațe, mă săruta și îmi spunea că mă iubea.

Nu știu cât timp am dormit, dar m-a trezit sunetul camioanelor ce soseau. Bubuituri puternice și voci familiare se auzeau din cealaltă curte.

M-am ridicat și m-am frecat la ochi. Am avut o revelație.

El era acolo.

Inima a început să-mi bată cu putere. Îmi bătea atât de tare, încât mi-am dus mâna la piept de teamă să nu răbufnească.

El era acolo.

El era *acolo.*

M-am dat jos din pat și m-am dus lângă perdelele trase. M-am aplecat în așa fel încât să aud ce se petrecea. Din toată acea forfotă, am distins vocile părinților mei și ale domnului și doamnei Kristiansen.

Am zâmbit și am vrut să trag perdeaua, după care m-am oprit – nu voiam să mă vadă. Am făcut un pas înapoi și am fugit pe scări în biroul tatălui meu. Era singura fereastră cu vedere spre casa lor în afară de a mea, o fereastră lângă care mă puteam ascunde în voie datorită nuanței deschise la culoare care o proteja de soarele strălucitor.

M-am mutat mai la stânga, ca nu cumva să mă vadă cineva. Am zâmbit din nou când i-am văzut pe părinții lui Rune. Nu se schimbaseră prea mult. Doamna Kristiansen era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Avea o tunsoare mai scurtă, în rest era așa cum o știam. Domnul Kristiansen era ușor cărunt și părea că mai slăbise, dar nu se schimbase prea mult.

Un băiețel blond a ieșit pe ușa din față și mi-am dus mâna la gură când mi-am dat seama că era Alton. După calculele mele, avea patru ani. Crescuse atât de mult! Iar părul lui era la fel ca al fratelui său – lung și drept. Mi s-a făcut inima cât un purice. Arăta la fel ca Rune când era mic.

I-am văzut pe oamenii care se ocupau cu mobilarea casei făcându-și treaba foarte repede. Dar nici urmă de Rune.

Într-un final, părinții mei au intrat în casă, dar eu am rămas vigilentă lângă fereastră, așteptând răbdătoare pentru a-l vedea pe băiatul care însemnase totul pentru mine atât de multă vreme, încât nici nu-mi mai aminteam când începuse și când se terminase totul.

Trecuse mai bine de o oră. Afară se întunecase și îmi pierdusem orice speranță că aveam să îl văd. Mă pregăteam să ies din birou, când am văzut o mișcare în spatele casei familiei Kristiansen.

Mușchii mi s-au încordat când am zărit o licărire vagă în întuneric. Un nor de fum s-a înălțat în aer, deasupra peticului de iarbă dintre casele noastre. La început, nu am știut sigur ce vedeam, până când o siluetă înaltă, îmbrăcată toată în negru, s-a ivit din umbră.

Am rămas fără suflare când am văzut că silueta pășea în lumina felinarului și deodată s-a oprit. Geacă de motociclist

din piele, tricou negru, blugi negri strâmți, ghete negre din piele întoarsă... și păr lung, de un blond strălucitor.

Am privit fix, cu un nod în gât, în timp ce băiatul foarte înalt, cu umeri lați, își ridica mâna, plimbând-o prin părul lung.

Mi-a stat inima în loc. Cunoșteam mișcarea aceea. Cunoșteam acel maxilar puternic. Îl cunoșteam pe el. Îl cunoșteam la fel de bine cum mă cunoșteam pe mine.

Rune.

Era Rune *al men.*

Un nor de fum a ieșit din nou din gura lui și mi-a luat câteva momente să conștientizez ce vedeam.

Fum de țigară.

Rune fuma. Rune nu făcea asta înainte – nu s-ar fi atins niciodată de țigări. Bunica a fumat toată viața și a murit de tânără din cauza cancerului la plămâni. Ne-am promis mereu că nici măcar nu aveam să încercăm.

Era evident că Rune încălcase acea promisiune.

L-am privit cum a tras un nou fum și și-a trecut mâna prin păr pentru a treia oară în câteva minute. Am simțit un gol în stomac. Și-a înălțat capul în lumina felinarului și a scos un val de fum în bătaia vântului răcoros al nopții.

Așadar, iată-l! Rune Kristiansen avea 17 ani și era mai frumos ca niciodată. Ochii lui albaștri de cristal erau la fel de strălucitori ca întotdeauna. Chipul lui copilăros de altădată era acum robust și îți tăia răsuflarea. Îi spuneam în glumă că era la fel de frumos ca un zeu nordic. Studiindu-i fiecare părticică a feței, mă convinsesem că frumusețea lui o depășea până și pe a acestora.

Nu puteam să-mi iau ochii de la el.

Rune și-a terminat țigara și a aruncat-o pe jos, iar lumina din vârful mucului începea să piară ușor în iarba tunsă scurt. Îmi țineam răsuflarea și așteptam următoarea mișcare. Tatăl lui a apărut pe marginea verandei și i-a spus ceva.

Rune avea umerii încordați și își ridica tăios capul în direcția tatălui său. Nu am putut descifra ce vorbeau, dar am auzit cum ridicau vocea și cum Rune îi răspundea pe un ton agresiv în norvegiană. Tatăl său a lăsat capul în pământ și s-a întors în casă, cu siguranță rănit de ceea ce îi spusese fiul său. În timp ce domnul Kristiansen se îndepărta, Rune și-a ridicat degetul mijlociu în direcția lui, lăsându-l în jos în momentul în care ușa s-a închis.

Priveam șocată. Priveam cum acest băiat, pe care îl cunoșteam atât de bine cândva, devenise un străin în ochii mei. Dezamăgirea și tristețea m-au cuprins când Rune a început să calce iarba dintre casele noastre. Umerii îi erau încordați. Puteam, chiar și din acel unghi, să simt furia pe care o emana.

Temerile mele se concretizaseră: băiatul pe care îl știam eu nu mai era.

Apoi am rămas înmărmurită și nu am mai putut face nici un gest. Rune nu mai călca iarba în picioare, ci se uita spre fereastra de la dormitorul meu, aflată sub cea lângă care mă aflam eu. O adiere de vânt bătea de-a lungul curții, ridicându-i părul blond și lung de pe față, moment în care am citit în ochii lui o durere apăsătoare și o nostalgie de nedescris. Imaginea chipului său încordat în timp ce se uita la fereastra mea m-a lovit în plin. În acea expresie pierdută îl regăseam pe Rune al meu.

Îl recunoșteam pe *acest* băiat.

Rune a făcut câțiva pași spre fereastra mea și, pentru un moment, am crezut ca avea să încerce să intre pe geam, așa cum făcuse în toți acei ani. Dar s-a oprit brusc, lăsându-și mâinile să cadă pe lângă corp. A închis ochii și a strâns din dinți atât de tare, încât puteam să îi observ maxilarul tensionat de la fereastră.

Apoi a făcut cale întoarsă și s-a îndreptat spre casa lui. Am rămas la fereastra biroului, în umbră. Scena la care fusesem martoră mă lăsase fără cuvinte.

Lampa din dormitorul lui Rune s-a aprins. Am observat cum se plimba prin cameră, după care a mers la fereastră și s-a rezemat de pervazul lat. A deschis fereastra. A aprins altă țigară, fumul ieșind afară.

Am clătinat din cap. Îmi venea greu să cred ce vedeam. După aceea, mama a intrat în birou și s-a apropiat de mine. În momentul în care și-a aruncat privirea pe fereastră, mi-am dat seama că a înțeles ce făceam acolo.

M-a copleșit rușinea la gândul că am fost prinsă. Într-un final, mama mi-a spus:

— Adelis zicea că nu mai e băiatul pe care îl știam noi. Le-a făcut o mulțime de probleme de când s-au întors în Oslo. Erik e depășit de situație și nu știe ce să mai facă. Sunt fericiți că Erik a reușit să se întoarcă aici. Își doreau ca Rune să nu mai facă parte din anturajul în care intrase în Norvegia.

Mi-am ațintit privirea din nou asupra lui Rune. A aruncat țigara de la fereastră, proptindu-și capul de geam. Ochii îi erau fixați asupra unui singur lucru – fereastra de la dormitorul meu.

Mama se pregătea să plece din birou, când și-a pus mâna pe umărul meu:

— Poate că a fost o idee bună să rupi orice legătură cu el, draga mea. Având în vedere spusele mamei lui, nu cred ca ar fi putut face față situației prin care ai trecut.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi și m-am întrebat ce s-a întâmplat cu el. Nu-l cunoșteam pe acest băiat. M-am rupt de lume în mod voit în ultimii ani pentru a-l scuti de suferință. Pentru ca el să aibă o viață bună. Deoarece gândul că în Norvegia se afla un băiat care încă avea lumină în suflet m-a făcut să suport mai ușor toate cele întâmplate.

Dar acea iluzie mi-a fost zdrobită în timp ce analizam alter egoul lui Rune.

Lumina pe care o emana era stinsă, nu mai strălucea cu putere. Era estompată de umbră și acaparată de întuneric. Era ca și cum băiatul pe care îl iubeam fusese abandonat în Norvegia.

Mașina lui Deacon a oprit lângă trotuarul din fața casei lui Rune. Am observat că telefonul i s-a luminat în mână, după care a ieșit din cameră și a coborât pe verandă. Mergea țanțoș și nepăsător spre Deacon și Judson, care coborâseră din mașină. I-a bătut ușor pe spate în semn de salut.

Apoi inima mi s-a rupt în bucăți. Avery a coborât din spate și l-a strâns tare în brațe pe Rune. Purta o fustă scurtă și un top decoltat ce îi puneau în evidență silueta perfectă. Dar Rune nu a îmbrățișat-o. Totuși, acest lucru nu m-a făcut să mă simt mai bine, pentru că Avery și Rune arătau perfect unul lângă altul. Amândoi erau înalți și blonzi. Amândoi erau frumoși.

S-au îngrămădit toți în mașină. Rune a urcat ultimul în dreapta și s-au îndepărtat de strada noastră, făcându-se nevăzuți.

Am oftat în timp ce luminile stopurilor se pierdeau în noapte. Când am privit spre casa familiei Kristiansen, l-am văzut pe tatăl lui Rune stând pe marginea verandei, ținându-se cu mâinile de balustradă și uitându-se lung în direcția în care plecase fiul său. Și-a ridicat apoi capul spre fereastra biroului, schițând un zâmbet trist.

Mă văzuse.

Domnul Kristiansen mi-a făcut cu mâna. L-am salutat și eu. O tristețe profundă îi era zugrăvită pe față.

Părea obosit.

Părea că avea inima zdrobită.

Părea că îi era dor de fiul lui.

M-am întors în camera mea, m-am întins pe pat și am luat în brațe rama mea preferată. În timp ce mă uitam la băiatul frumos și la fata cuprinsă de emoții, atât de îndrăgostiți unul de celălalt, mă întrebam oare ce l-a făcut pe Rune în ultimii doi ani să devină atât de problematic și de rebel.

Apoi am plâns.

Am plâns pentru băiatul care fusese întreaga mea lume.

Am vărsat lacrimi amare pentru băiatul pe care îl iubisem cândva din tot sufletul.

Am vărsat lacrimi amare pentru Poppy și Rune – un cuplu de o frumusețe incredibilă, al cărui sfârșit a venit mai repede decât ne-am fi putut imagina.

Capitolul șase

Holuri aglomerate și inimi frânte

Poppy

— Ești sigură că e totul bine? m-a întrebat mama, mângâindu-mi mâna.

Mașina s-a oprit la un semafor.

Am zâmbit și am dat din cap afirmativ.

— Da, mamă, sunt bine.

Avea ochii înroșiți și înlăcrimați.

— Poppy, draga mea, nu trebuie să mergi la școală dacă nu vrei.

— Mamă, îmi place să merg la școală. Merg cu drag acolo, am zis eu și am ridicat din umeri. În plus, azi am ora despre epoca de reconstrucție la istorie și știi cât de mult îmi place materia asta. Este preferata mea.

Un zâmbet stins i i-a apărut pe buze și a râs, ștergându-și lacrimile.

— Ești exact ca bunica ta. Încăpățânată ca un catâr și vezi mereu partea plină a paharului. Văd personalitatea ei reflectându-se în ochii tăi în orice moment.

Am simțit un val de căldură în suflet.

— Acest lucru mă face cu adevărat fericită, mamă! Dar vorbesc serios, chiar sunt bine, i-am spus cu sinceritate.

În momentul în care i s-au umplut iarăși ochii de lacrimi, mama mi-a spus să plec, lăsându-mi scutirea de la medic:

— Să nu uiți să înmânezi asta!

Am luat hârtia, dar, înainte să închid ușa de la mașină, m-am aplecat și i-am spus:

— Te iubesc, mamă! Din tot sufletul.

Mama a tăcut și i-am citit pe chip un sentiment de bucurie amară.

— Și eu te iubesc, Pops! Din tot sufletul.

Am închis portiera și m-am îndreptat spre școală. Întotdeauna mi s-a părut ciudat să întârzii la ore. Locul era liniștit și tăcut, oarecum apocaliptic, o imagine total opusă zarvei specifice orei prânzului sau mulțimii de elevi care se îmbulzeau în pauze.

M-am dus la secretariatul școlii să o caut pe doamna Greenway, ca să-i dau scutirea de la medic. Mi-a dat permisul de a părăsi clasa în timpul orelor și m-a întrebat:

— Cum ești, scumpa mea? Tot cu capul sus?

— Da, doamnă, i-am răspuns, zâmbind la vederea chipului ei blând.

Mi-a făcut cu ochiul și mi-a venit să râd.
— Așa te vreau!

M-am uitat la ceas și am văzut că mai erau doar cincisprezece minute din oră. M-am mișcat cât de repede am putut ca să nu mai pierd timpul și am trecut de două rânduri de uși până ce am ajuns la dulapul meu. L-am deschis brusc și am scos teancul de cărți de literatură engleză de care aveam nevoie pentru oră.

Am auzit ușa din capătul holului deschizându-se scurt, dar nu i-am dat importanță. Mi-am luat tot ce aveam nevoie, am închis ușa dulapului cu cotul și m-am dus la oră, luptându-mă cu grămada de cărți. În momentul în care am ridicat privirea, am înlemnit.

Eram sigură că organele vitale nu-mi mai funcționau cum trebuia. La doar doi metri și jumătate stătea, nemișcat, Rune. Un Rune matur și foarte înalt.

Și mă privea lung. Eram ținta ochilor săi de un albastru de cristal. Nu aș fi putut să mă întorc din calea lui nici dacă aș fi vrut.

Am răsuflat într-un final, trăgând aer în piept. La fel ca un cablu de alimentare, acest lucru a făcut ca inima să-mi bată cu putere sub privirile lui. Băiatul pe care, dacă era să fiu sinceră cu mine însămi, încă îl iubeam cu toată ființa mea.

Rune era îmbrăcat ca de obicei – tricou negru mulat, blugi negri strânși pe corp și ghete negre din piele întoarsă. Doar că acum mâinile erau mai groase, talia mai tonifiată și mai suplă, îngustându-se treptat spre șolduri. I-am explorat chipul și am simțit un gol în stomac. Credeam că îi văzusem trăsăturile frumoase pe deplin cu o noapte în urmă, în lumina felinarului, dar nu era așa.

Acum, când era mai mare și mai matur, devenise probabil cea mai frumoasă creatură pe care o văzusem vreodată. Maxilarul era puternic și îi definea foarte bine trăsăturile scandinave. Pomeții erau proeminenți, nicidecum feminini, iar un strat subtil de puf blond îi acoperea grațios bărbia și obrajii. Din câte am observat, neschimbate erau sprâncenele de un blond mai închis care îi străjuiau ochii migdalați, de un albastru strălucitor.

Ochii pe care nimic nu mi-i putea șterge din minte – nici măcar o distanță de 6000 de kilometri sau o perioadă de doi ani.

Dar acea privire, o privire mai degrabă plictisită, nu era a lui Rune pe care îl știam eu. Pentru că era plină de ură și reproș. Ochii aceia mă fixau plini de dispreț vădit.

Am înghițit în sec, încercând să suprim durerea ce îmi încleșta gâtul, durerea provocată de faptul că eram ținta unei

priviri atât de dure. Iubirea pe care Rune mi-o purtase îmi provoca o senzație copleșitoare de căldură. Ura pe care mi-o purta acum mă făcea să mă simt de parcă m-aș fi aflat pe o banchiză.

Au trecut câteva minute, dar nici unul din noi n-a făcut nici o mișcare. Aerul parcă se prăbușea în jurul nostru. Am privit cum Rune își încleșta pumnul. Părea că se afla în război cu el însuși. Mă întrebam cu ce se lupta în sinea lui. Înfățișarea lui devenea tot mai întunecată. Apoi ușa din spatele lui s-a deschis, iar William, responsabilul cu ordinea, s-a strecurat înăuntru.

S-a uitat la mine și la Rune, oferindu-mi ocazia perfectă de a evada din acea situație tensionată. Simțeam nevoia să-mi adun gândurile.

William ne-a întrebat:

— Îmi permiteți să vă verific permisele?

Am încuviințat din cap și, rezemându-mi cărțile de genunchiul ridicat, am vrut să-l înmânez pe al meu, dar Rune s-a băgat în fața mea.

Nu am reacționat la această dovadă evidentă de grosolănie. William a verificat mai întâi permisul lui. Rune tocmai își luase orarul, de aceea întârziase. William i-a dat permisul înapoi, dar el tot nu s-a mișcat. William l-a verificat și pe al meu. S-a uitat la mine, spunând:

— Sper să-ți revii repede, Poppy.

M-am îngălbenit la față și m-am întrebam de unde știe, după care mi-am dat seama că pe permis era menționat că fusesem la doctor. Era doar un gest de amabilitate. Nu știa nimic.

— Mulțumesc, i-am răspuns agitată, îndrăznind să îmi ridic privirea.

Rune mă privea, dar de data aceasta fruntea lui nu mai era încrețită. I-am recunoscut expresia de îngrijorare. A văzut că mă uitam la el și că i-am văzut îngrijorarea de pe chip, după care a adoptat aceeași înfățișare încruntată de mai devreme.

Rune Kristiansen era prea frumos să stea încruntat. Un chip atât de armonios ar fi trebuit să fie mereu învăluit de un zâmbet.

— Haideți, mergeți la ore!

Vocea puternică a lui William mi-a distras atenția. Am trecut pe lângă cei doi, ieșind în grabă pe ușile din capăt. Odată ajunsă pe holul următor, am privit înapoi, observându-l pe Rune cum se uita la mine prin geamurile înalte.

Mâinile au început să-mi tremure când mi-am dat seama de intensitatea privirii lui, după care s-a îndepărtat, ca și cum ar fi depus mari eforturi să plece.

Am stat câteva secunde să mă liniștesc, apoi am fugit la oră.

O oră mai târziu, mâinile încă îmi tremurau.

A trecut o săptămână. O săptămână în care l-am evitat pe Rune cu orice preț. Stăteam în dormitor până ce pleca de acasă, îmi țineam perdelele trase și fereastra închisă – nu pentru că ar fi încercat Rune să intre. În puținele dăți în care l-am văzut la școală, fie mă ignora, fie se uita la mine de parcă eram cel mai de temut dușman al său.

Ambele gesturi mă afectau la fel de mult.

Nu mă apropiam de cantină în pauza de masă. Îmi luam prânzul în sala de muzică, iar restul timpului mi-l petreceam cântând la violoncel. Muzica rămăsese refugiul meu, era motivul care mă făcea să evadez din cotidian.

Când arcușul atingea coarda, eram purtată pe o mare de tonuri și note. Durerea și suferința din ultimii doi ani dispăreau. Singurătatea, lacrimile și furia se evaporau toate odată, făcând loc unui sentiment unic de liniște.

Săptămâna trecută, după oribila întâlnire cu Rune pe holul școlii, simțeam nevoia să fug de toți și de toate. Simțeam nevoia să uit privirea aceea plină de ură. Muzica era remediul meu, așa că m-am dedicat complet cântatului. Singura problemă? De fiecare dată când sfârșeam o piesă, pe măsură ce nota finală se pierdea ușor și îmi coboram arcușul, mă copleșea un sentiment devastator, de zece ori mai puternic. Și nu puteam scăpa de el. Astăzi, după ce am terminat de cântat în pauza de masă, neliniștea nu mi-a dat pace toată după-amiaza. Apăsa greu pe pieptul meu în timp ce părăseam clădirea școlii.

Curtea era plină de elevi care se îndreptau spre casă. Îmi țineam capul plecat și înaintam prin mulțime. Când am ajuns la colțul școlii, i-am văzut pe Rune și pe prietenii lui pe teren, în parc. Jorie și Ruby erau și ele acolo. La fel Avery.

Încercam să nu iau în seamă apropierea dintre Avery și Rune, care își aprindea o țigară. Am încercat să îl evit pe Rune, care începuse să fumeze, ținându-și cotul pe genunchi cu un aer degajat, în timp ce stătea rezemat de un copac. Am încercat să ignor golul din stomac pe care îl simțeam în timp ce treceam de ei, ochii întredeschiși ai lui Rune întâlnindu-i în treacăt pe ai mei.

Mi-am întors repede privirea. Jorie s-a ridicat și a venit în fugă după mine. Reușisem să ajung suficient de departe de Rune și de prietenii lui, ca să nu poată auzi ce îmi spunea Jorie.

— Poppy! m-a strigat, oprindu-se în spatele meu.

M-am întors spre ea, simțind privirea atentă a lui Rune ațintindu-se asupra mea. Am ignorat-o.

— Ce faci? m-a întrebat.

— Bine, i-am răspuns.

Până și eu îmi simțeam tremurul din voce. Jorie a oftat.

— Ai vorbit cu el până acum? A trecut deja mai bine de o săptămână de când a venit.

M-am înroșit. Am clătinat din cap.

— Nu. Nu cred că e o idee prea bună. Am tras aer în piept și i-am mărturisit: Habar n-am ce aș putea să-i spun. Nu pare să mai fie băiatul pe care îl știam eu și la care am ținut în toți acei ani. Pare diferit. S-a schimbat.

Am văzut o sclipire în ochii lui Jorie.

— Știu. Dar cred că ești singura fată care vede ceva rău în asta, Pops.

— Ce vrei să spui?

M-a cuprins un sentiment de gelozie.

Jorie a arătat spre fetele care se adunau în jurul lui, încercând în zadar să facă gesturi naturale.

— Toată lumea vorbește despre el și sunt sigură că fiecare fată din școala asta – în afară de tine, de mine și de Ruby – ar da orice să aibă parte de atenția lui. A fost întotdeauna dorit, Pops, dar te avea pe tine și știam cu toții că nu te-ar fi părăsit pentru nimic în lume. Dar acum...

Vocea i s-a stins, iar mie mi s-a strâns inima.

— Dar acum nu mă mai are, am continuat în locul ei. Acum e liber să fie cu cine vrea el.

Jorie a făcut ochii mari când și-a dat seama că iar vorbise mai mult decât trebuia. Mi-a strâns mâna în semn de susținere, oftând. Nu puteam să mă supăr pe ea – obișnuia să vorbească înainte de a conștientiza ce spunea. Pe lângă asta, avea dreptate.

S-a așternut o liniște neobișnuită, până când a rupt tăcerea:

— Ce faci mâine-seară?

— Nimic, i-am răspuns.

Abia așteptam să plec. Jorie s-a luminat la față.

— Super! Poți să vii acasă la Deacon, la petrecere. Nu accept să stai din nou singură acasă sâmbătă seară.

Am început să râd.

Jorie s-a încruntat.

— Nu merg la petreceri, Jorie. Și oricum nimeni nu m-ar invita nicăieri.

— Te invit eu. Vei fi partenera mea.

Deodată am devenit serioasă.

— Nu pot, Jor. Am făcut o pauză. Nu pot să stau în același loc cu Rune. Nu după tot ce s-a întâmplat.

Jorie s-a apropiat și mai mult de mine.

— Nu va fi acolo, a spus ea încet. I-a zis lui Deacon că nu vine, că se duce altundeva.

— Unde? am întrebat eu, încercând în zadar să-mi maschez curiozitatea.

A ridicat din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee. Rune nu dă prea multe explicații. Cred că asta le fascinează și mai mult pe admiratoarele lui înfocate. Jorie mă trăgea de mână, cu buza de jos lăsată. Te rog, Pops! Ai stat mult timp plecată și mi-a fost dor de tine. Mi-aș dori să petrec cât mai mult timp cu tine, dar tu mereu te ascunzi. Trebuie să ne revanșăm pentru acei ani. Va fi și Ruby acolo. Știi bine că nu te-aș lăsa niciodată singură.

Îmi lăsasem privirea în pământ, încercând să găsesc o scuză. M-am uitat la Jorie și mi-am dat seama că refuzul meu ar fi supărat-o.

Alungând orice străfulgerare de nesiguranță din suflet, m-am înduplecat.

— Bine, merg cu tine.

Pe fața lui Jorie a apărut un zâmbet larg.

— Perfect, a spus ea.

Am început să râd în timp ce mi-a dat repede o îmbrățișare.

— Trebuie să merg acasă, i-am spus când mi-a dat drumul. Am un recital în seara asta.

— Bine, trec să te iau mâine-seară la 7.00. E bine?

I-am făcut cu mâna și m-am îndreptat spre casă. N-am apucat să merg câtiva metri, că am auzit pași în spatele meu prin grădina cu cireși. M-am uitat peste umăr și am văzut că era Rune.

În momentul în care privirile ni s-au întâlnit, inima mi-a luat-o la fugă. Nu și-a luat ochii de la mine, însă eu am făcut-o. Mă îngrozea gândul că putea încerca să-mi vorbească. Dacă voia să-i explic cele întâmplate? Sau, mai rău, dacă voia să-mi spună că se încheiase totul între noi?

Asta mi-ar fi frânt inima.

Am iuțit pasul și am lăsat capul în jos, grăbindu-mă spre casă. L-am simțit în spatele meu tot drumul, fără să încerce să mă depășească.

Luând-o la fugă pe scările ce dădeau spre verandă, m-am uitat în jur și l-am văzut proptit de colțul casei, lângă fereastră. Am simțit un gol în stomac în timp ce își trecea mâna prin păr. Am rămas pironită pe verandă, ca nu cumva să îmi las rucsacul și să fug spre el, să-i explic de ce l-am părăsit, de ce am rupt

orice legătură cu el într-un mod atât de urât și că aș fi dat orice să mă sărute măcar o dată. Nu am făcut nimic din toate astea și am intrat cu greu în casă.

Cuvintele mamei îmi răsunau în minte în timp ce mergeam în dormitor să mă întind în pat...

„Poate că a fost o idee bună să rupi orice legătură cu el, draga mea. Având în vedere spusele mamei lui, nu cred că ar fi putut face față situației prin care ai trecut..."

Am închis ochii și mi-am jurat că aveam să-l las în pace. Nu voiam să fiu o povară pentru el. Nu voiam să sufere.

Pentru că îl iubeam la fel de mult ca până acum.

Cu toate că băiatul pe care îl iubeam nu-mi mai împărtășea sentimentele.

Capitolul șapte

Buze trădate și adevăruri dureroase

Poppy

Țineam violoncelul într-o mână și arcușul în cealaltă. Uneori, degetele îmi amorțeau și trebuia să aștept ca să pot cânta din nou. Însă în momentul în care prestația la vioară a lui Michael Brown s-a încheiat, știam că nimic nu mă putea împiedica să intru pe scenă în seara aceea. Urma să cânt piesa mea. Și să savurez fiecare secundă în care dădeam naștere muzicii pe care o iubeam atât de mult.

Michael și-a coborât arcușul, iar publicul a izbucnit în aplauze frenetice. A făcut o plecăciune scurtă și s-a strecurat prin cealaltă ieșire a scenei.

Prezentatorul ceremoniei a luat microfonul și mi-a pronunțat numele. Auzind că îmi reluam activitatea după o lungă vreme, aplauzele audienței s-au întețit, urându-mi bun venit în cercul muzicienilor.

Inima îmi galopa de fericire la auzul uralelor și al încurajărilor din partea părinților și a prietenilor din auditoriu. Când mulți dintre colegii de la orchestră au venit să mă bată ușor pe umăr și să-mi ofere sprijinul lor, am încercat să alung senzația de nod în gât.

Mi-am îndreptat umerii și am încercat să controlez emoțiile copleșitoare care mă năpădeau. M-am înclinat în fața publicului în timp ce mă îndreptam spre locul meu. Reflectorul de deasupra mă învăluia într-o lumină puternică.

Mi-am găsit locul pe scaun și am așteptat ca sunetul aplauzelor să se stingă. Mi-am ridicat privirea, ca de fiecare dată, și mi-am văzut familia pe rândul al treilea, purtând pe fețe o înfățișare mândră. Mama și tata îmi zâmbeau larg. Surorile îmi făceau cu mâna.

Le-am zâmbit pentru a le arăta că i-am văzut, după care am simțit o durere ușoară în piept, zărindu-i pe domnul și doamna Kristiansen lângă părinții mei. Alton îmi făcea și el cu mâna.

Singurul care lipsea era Rune.

Nu mai cântasem de doi ani. Înainte de toate cele întâmplate, nu ratase nici măcar un recital de-al meu. Chiar dacă se pregătea să plece într-o călătorie, era acolo de fiecare dată, cu aparatul de fotografiat în mână, cu acel surâs în colțul gurii când privirile ni se întâlneau în întuneric.

Mi-am dres glasul, am închis ochii, mi-am plasat degetele la gâtul violoncelului și am atins coarda cu arcușul. Am

numărat în gând până la patru și am început să cânt *Preludiu,* o piesă fascinantă din suitele lui Bach pentru violoncel. Era una dintre piesele mele preferate – dificultatea liniei melodice, ritmul grăbit al mânuirii violoncelului și vocea perfectă a tenorului răsunau ca un ecou în întregul auditoriu.

De fiecare dată când stăteam pe acel scaun, lăsam muzica să-mi curgă prin vene. Piesa mi se scurgea din suflet și mă imaginam pe scenă la Carnegie Hall – visul meu suprem. Îmi imaginam cum publicul stătea în fața mea – oameni care, la fel ca mine, trăiau pentru sunetul unei singure note muzicale perfecte, încântați să se lase purtați într-o călătorie a sunetului. Aveau muzica întipărită în inimă și magia în suflet.

Trupul meu se unduia în ritmul muzicii, odată cu schimbarea tempoului și crescendoul final. Dar, mai presus de toate, am uitat de amorțeala vârfurilor degetelor. Pentru un scurt moment, am uitat de toți și de toate.

Când nota finală a răsunat în aer, am ridicat arcușul de pe coarda vibrantă și, îndreptându-mi capul, am deschis ușor ochii. Am clipit în lumina puternică, având zâmbetul pe buze, adus de alinarea acelui moment liniștit în care nota pierea înainte de ropotul de aplauze al publicului. Acel moment atât de dulce în care adrenalina muzicii aducea atâta însuflețire încât puteai cuceri lumea întreagă și te puteai bucura de liniște în cea mai pură formă a ei.

După care începeau aplauzele, rupând vraja. Mi-am coborât privirea, am zâmbit și m-am ridicat de pe scaun, făcând o plecăciune în semn de mulțumire.

Apucând gâtul violoncelului, i-am căutat cu privirea pe cei de acasă. Mi-am ațintit apoi privirea asupra organizatorilor evenimentului care aclamau, după care asupra zidului din spate. La început, nu îmi era clar ce vedeam. Dar inima a început să-mi bată cu putere când mi-am fixat privirea spre colțul din stânga al peretelui. Am remarcat un păr lung și blond ce dispărea prin ușa de la ieșire – un băiat înalt, tonifiat, îmbrăcat tot în negru, dispărând în mulțime. Dar nu înainte de a se uita peste umăr pentru ultima dată, moment în care i-am zărit ochii de un albastru de cristal...

Buzele mi s-au întredeschis de uimire, dar înainte să mă conving că era adevărat ce vedeam, băiatul dispăruse, lăsând în urmă o ușă ce se închidea ușor.

„Era... Era posibil?“

Nu, mi-am spus cu hotărâre. Era imposibil să fi fost Rune. Nu ar fi venit niciodată la acest eveniment. Mă ura.

Amintirea ochilor săi albaștri și reci de pe holul școlii îmi confirma bănuielile – visam la lucruri care nu puteau deveni realitate.

După o ultimă plecăciune, am coborât de pe scenă. Am urmărit prestația ultimilor trei muzicieni, apoi am ieșit pe ușa din spate pentru a mă întâlni cu familia mea și cu cea a lui Rune, care mă așteptau.

Savannah, surioara mea de 13 ani, a fost prima care m-a întâmpinat.

— Pops! a strigat ea, alergând spre mine, cuprinzându-mă cu brațele de talie.

— Salutare tuturor, am răspuns, îmbrățișând-o înapoi. În secunda următoare, Ida, care acum avea 11 ani, a venit și ea să mă îmbrățișeze. Le-am strâns la piept cât de tare am putut.

Când s-au retras, am văzut că le străluceau ochii. Mi-am aplecat capul spre ele, reproșându-le în glumă: Ce înseamnă asta?! Nu plânge nimeni, da?

Savannah a început să râdă, iar Ida a clătinat din cap, după care s-au dat înapoi. Mama și tata mi-au spus și ei, la rândul lor, cât de mândri erau de mine.

Într-un final, m-am întors spre domnul și doamna Kristiansen. Un val subit de emoții m-a năpădit. Era prima dată când vorbeam cu ei de când se întorseseră din Oslo.

— Poppy, a rostit doamna Kristiansen cu glasul său dulce, întinzându-și brațele spre mine.

M-am apropiat de femeia care îmi fusese ca o a doua mamă și am îmbrățișat-o. M-a strâns în brațe și m-a sărutat pe creștet.

— Mi-a fost dor de tine, draga mea, a spus ea, cu un accent mai puternic decât țineam eu minte.

Mintea mi-a zburat spre Rune. Mă întrebam dacă și accentul lui era mai puternic.

Când doamna Kristiansen mi-a dat drumul, am alungat acest gând. Următorul care m-a îmbrățișat a fost domnul Kristiansen. Când m-am îndepărtat, l-am văzut pe micul Alton agățându-se strâns de picioarele tatălui său. M-am aplecat spre el. Alton și-a ridicat capul timid, uitându-se la mine printre Șuvițele groase ale părului lung.

— Bună, micuțule! i-am spus, gâdilându-l.

Alton s-a uitat lung la mine, după care a clătinat din cap. Am început să râd.

— Erai vecinul meu. Uneori veneai în parc împreună cu mine și cu Rune, iar alteori, dacă era frumos afară, în grădina cu cireși.

Am pronunțat fără să vreau numele lui Rune, iar acest lucru ne-a amintit mie și tuturor celor de față că eu și Rune eram cândva de nedespărțit. S-a lăsat tăcerea peste grupul nostru.

Am simțit o durere în piept, precum cea pe care o simțeam când îmi era dor de bunica, după care m-am detașat de privirile compătimitoare. Voiam să schimb subiectul, când am simțit că se agăța cineva de rochia mea.

Când m-am uitat în jos, am întâlnit ochii mari și albaștri ai lui Alton. Mi-am trecut mâna prin părul lui moale.

— Ești bine, Alton?

S-a îmbujorat și m-a întrebat cu o voce dulce:

— Ești prietenă cu Rune?

Am simțit aceeași durere de mai devreme, uitându-mă speriată spre cei din jur. Mama lui Rune s-a cutremurat. Nu știam ce să răspund. Alton m-a tras din nou de rochie, așteptând un răspuns.

Am îngenuncheat, oftând, și i-am spus cu tristețe:

— Era cel mai bun prieten al meu. Mi-am dus mâna la piept. Și l-am iubit din toată inima. Apropiindu-mă și mai mult de el, i-am șoptit cu voce groasă: și îl voi iubi mereu.

Am simțit un gol în stomac. Acele cuvinte erau un adevăr venit din suflet și, în ciuda relației pe care o aveam cu Rune, aveam să-l port mereu în suflet.

— Rune... a zis Alton deodată. Rune *vorbea* cu tine?

Am început să râd.

— Desigur, dragule! Vorbea mereu cu mine. Îmi spunea toate secretele. Vorbeam despre orice.

Alton și-a ațintit privirea asupra tatălui său, cu sprâncenele sale micuțe împreunate, pe chipul drăgălaș apărând o expresie încruntată.

— Vorbea cu Poppy, tată?

Tatăl lui Rune a încuviințat din cap.

— Da, Alton. Poppy era cea mai bună prietenă a lui. O iubea enorm.

Băiețelul a făcut ochii mari și s-a întors spre mine. Buza de jos îi tremura.

— Ce s-a întâmplat, micuțule? l-am întrebat în timp ce îi mângâiam mânuța.

Alton se smiorcăia.

— Rune nu vorbește cu mine.

Mi-a stat inima în loc. Pentru că Rune îl adora pe Alton, avea mereu grijă de el și se jucau amândoi. Iar Alton îl adora pe Rune.

Îl admira atât de mult pe fratele său mai mare!

— Mă ignoră, a zis el cu o voce răgușită, care mi-a sfâșiat inima.

Alton se uita la mine. Mă privea cu o intensitate pe care o mai văzusem la o singură persoană – la fratele mai mare, care îl ignora.

Și-a pus mâna pe brațul meu și m-a întrebat:
— Poți să vorbești cu el? Poți să-l rogi să vorbească mai mult cu mine? Ești prietena lui cea mai bună, te va asculta.

Inima mi s-a rupt în bucăți. M-am uitat mai întâi la părinții lui, apoi la ai mei. Cu toții păreau răniți de revelația surprinzătoare a lui Alton.

M-am uitat din nou spre Alton, iar el nu-și lua privirea de la mine, dorind să-i ofer ajutorul meu.
— Aș face asta, dragule, i-am spus blând, dar nu mai vorbește nici cu mine.

Am observat cum speranța s-a risipit. L-am sărutat pe creștet, după care a fugit la mama lui. Văzând că eram afectată, tata a schimbat repede subiectul. S-a întors spre cuplul Kristiansen și i-a invitat la un pahar de vin la noi acasă în seara următoare. Am făcut câțiva pași în spate, respirând adânc în timp ce priveam în gol spre zona cu locurile de parcare.

Sunetul unui motor pornit m-a scos din transă. M-am uitat în acea direcție. Mi s-a tăiat răsuflarea când am văzut, de la depărtare, un băiat blond cu părul lung, care s-a urcat într-un Camaro negru pe scaunul din față.

Un Camaro negru care îi aparținea lui Deacon Jacobs, cel mai bun prieten al lui Rune.

M-am uitat în oglindă și mi-am admirat ținuta. Rochia tip skater, de un albastru precum cerul, îmi ajungea până la jumătatea coapsei, părul castaniu, tuns bob, era prins într-o parte cu o fundă albă, iar în picioare purtam balerini negri.

Din cutia cu bijuterii am scos cerceii mei preferați din argint și mi i-am pus în urechi. Erau în formă de infinit. Rune mi-i dăruise la aniversarea mea de 14 ani.

Îi purtam de fiecare dată când aveam ocazia.

Mi-am luat geaca de blugi cu tăieturi și am ieșit din dormitor în seara aceea răcoroasă. Jorie îmi trimisese mesaj că ajunsese. M-am urcat pe scaunul din față al camionetei mamei ei și mi-am îndreptat privirea spre prietena mea cea mai bună. Îmi zâmbea.
— Poppy, ești foarte drăguță, a remarcat ea.

Mi-am netezit rochia pentru a nu se șifona.
— Arată bine? am întrebat-o îngrijorată. Nu prea știam cum să mă îmbrac.

Jorie a făcut un gest cu mâna în timp ce ieșea de pe trotuar.
— Da, e în regulă.

M-am uitat la vestimentația ei. Era îmbrăcată într-o rochie neagră fără mâneci și în cizme de motociclist. Avea un stil mai

țipător decât mine, dar mă mulțumeam cu faptul că ținutele noastre nu erau la polii opuși.
— Așadar, a început ea, în timp ce ne îndepărtam de strada mea, cum a fost recitalul?
— Frumos, am răspuns evaziv.

Jorie m-a privit îngrijorată.
— Și cum te simți?

Mi-am dat ochii peste cap.
— Jorie, sunt bine. Te rog, nu mai insista! Ești la fel de insistentă ca mama.

Jorie, care aparent rămăsese fără replică, și-a scos limba spre mine. Astfel m-a făcut să râd din nou.

Pe drum, Jorie mi-a povestit toate bârfele care au circulat prin școală cu privire la plecarea mea. Am zâmbit la presupunerile care erau adevărate și am dat din cap la părțile la care se aștepta să reacționez, dar nu prea eram interesată. Niciodată nu mi-a păsat prea mult de drama care se crea în școală.

Petrecerea se auzea de afară. Zgomotul și muzica răsunau din casa lui Deacon de-a lungul străzii. Părinții lui erau într-o scurtă vacanță, iar pentru orășelul din Blossom Grove asta însemna un singur lucru: prilej de petrecere.

După ce am parcat lângă casă, am văzut niște copii ieșind în curtea din față. Am înghițit în sec. Am trecut strada împreună cu Jorie, fără să mă dezlipesc de ea.

Am întrebat-o, ținând-o strâns de braț:
— Petrecerile astea sunt mereu la fel de agitate?

Jorie a început să râdă.
— Da.

M-a luat de braț și am înaintat.

Când am intrat în casă, m-am înfiorat când am observat cât de tare se auzea muzica. În drum spre bucătărie, am trecut prin mai multe camere și am văzut elevi beți împleticindu-se, făcându-mă să mă agăț de Jorie atât de strâns, încât o durea brațul.

Jorie s-a uitat la mine și a râs. Când am ajuns, în sfârșit, în bucătărie, m-am mai relaxat văzându-i pe Ruby și pe Deacon. Bucătăria era mult mai liniștită decât camerele prin care trecuserăm.
— Poppy! a strigat Ruby, traversând bucătăria pentru a mă strânge în brațe. Vrei ceva de băut?
— O cola, am răspuns, iar Ruby s-a încruntat.
— Poppy, m-a certat ea, mă refer la o băutură *adevărată!*

Expresia ei îngrozită m-a amuzat.
— Mulțumesc, Ruby, dar rămân la cola.

— Pfui! a făcut ea, după care m-a luat pe după gât și m-a condus spre băuturi.
— Pops, m-a salutat Deacon, moment în care a primit un mesaj pe telefon.
— Bună, Deek, am răspuns, în timp ce am luat paharul de cola dietetică pe care mi-l umpluse Ruby.

Ruby și Jorie m-au dus în curte, la focul ce ardea în mijlocul pajiștii. În mod surprinzător, nu erau prea mulți oameni acolo, ceea ce îmi convenea de minune.

La scurt timp, Deacon a luat-o pe Ruby și au mers înăuntru, la petrecere, lăsându-mă singură cu Jorie. Mă uitam lung la flăcări, când Jorie a spus:
— Îmi pare rău că am dat cu bâta în baltă ieri, când am discutat despre Rune. Mi-am dat seama că te-a afectat. Dumnezeule! Pur și simplu, nu gândesc înainte de a vorbi. Tata m-a avertizat că mă va lega la gură. Jorie și-a dus mâinile spre buze în glumă. Nu pot, Pops! Gura asta, nesăbuită cum e ea, e tot ce am!

Am clătinat din cap, râzând.
— Nici o problemă, Jor. Știu că n-a fost cu intenție. Niciodată nu mi-ai face rău.

Jorie și-a luat mâinile de la gură, lăsându-și capul într-o parte.
— Serios acum, Pops. Ce părere ai despre Rune? Înțelegi ce vreau să spun... de când s-a întors.

Jorie mă privea curioasă. Am ridicat din umeri. Ea și-a dat ochii peste cap.
— Vrei să spui că n-ai nici o părere despre felul în care arată marea ta iubire, despre faptul că e mai mare și, din punctul meu de vedere, incredibil de arătos!

Am simțit un gol în stomac în timp ce mă jucam cu paharul pe care îl țineam în mâini. Am ridicat din umeri și i-am răspuns:
— E la fel de chipeș ca întotdeauna.

Jorie a rânjit în timp ce lua o gură din băutura ei, după care a făcut o grimasă când a auzit vocea lui Avery răsunând din casă. Jorie și-a lăsat paharul din mână.
— Bleah, se pare că a ajuns ușuratica!

Dezgustul de pe fața lui Jorie m-a făcut să zâmbesc.
— E chiar atât de rea? am întrebat. Chiar e ușuratică?

Jorie a oftat.
— Nu chiar, pur și simplu nu suport să văd cum flirtează cu toți băieții.

Ah, m-am gândit eu, știind exact la cine se referea.
— Te referi la cineva anume? am tachinat-o, observând încruntarea de pe chipul ei. Judson poate? am adăugat, ceea ce

a făcut-o să-și arunce paharul gol spre mine.

Am început să râd când paharul a trecut pe lângă mine, într-o direcție total greșită. Când m-am oprit din râs, Jorie a spus:

— De când s-a întors Rune, pare să fi renunțat la Jud.

Buna dispoziție mi s-a evaporat. Când și-a dat seama ce a spus, a scos un geamăt de exasperare, după care a venit lângă mine și m-a luat de mână.

— Fir-ar să fie, Pops! Îmi pare foarte rău! Iarăși am comis-o. Nu am vrut să spun...

— E în regulă, am întrerupt-o.

Dar Jorie m-a strâns și mai tare de mână. Au trecut câteva clipe de tăcere.

— Regreți, Pops? Regreți că ai întrerupt așa legătura cu el?

Mă uitam lung la foc, acaparată de flăcările scânteietoare, și i-am răspuns cu sinceritate:

— În fiecare zi.

— Poppy, a rostit ea în șoaptă cu o voce tristă.

Un zâmbet stins mi s-a așternut pe față.

— Mi-e dor de el, Jor. Nu ai idee cât. Dar nu puteam să-i explic situația. Nu puteam să-i fac una ca asta. E mai bine să creadă că nu-mi mai pasă decât să știe tristul adevăr.

Jorie și-a lăsat capul pe umărul meu. Am oftat.

— Dacă ar fi știut, ar fi făcut tot posibilul să se întoarcă. Iar acest lucru nu era cu putință. Locul de muncă al tatălui său era în Oslo. Iar eu... Am oftat. Iar eu îmi doream să fie fericit. Știam că, în timp, va trece peste faptul că l-am ignorat. Dar îl cunosc pe Rune, Jor, *niciodată* n-ar fi făcut această alegere.

Ea și-a ridicat capul și m-a sărutat pe obraz, ceea ce m-a făcut să râd. Am citit tristețea de pe fața ei când m-a întrebat:

— Iar acum? Acum, când s-a întors, ce vei face? Vor afla cu toții, în cele din urmă.

Am tras aer adânc în piept și i-am răspuns:

— Sper că nu vor afla. Nu sunt populară în școală așa cum sunteți tu, Ruby și Rune. Dacă dispar din nou, nimeni nu va observa. Am clătinat din cap. Și mă îndoiesc că lui Rune, cel care s-a întors acasă, i-ar mai păsa. L-am văzut din nou ieri pe hol, iar privirea pe care mi-a aruncat-o mi-a arătat ce simte. Nu mai însemn nimic pentru el.

S-a lăsat o liniște neobișnuită, până când cea mai bună prietenă a mea a îndrăznit să spună:

— Dar tu îl iubești la fel de mult, nu-i așa?

N-am zis nimic. Dar și tăcerea era un răspuns. Îl iubeam.

Îl iubeam la fel de mult ca înainte.

O izbitură puternică s-a auzit din curtea din față, spulberând intensitatea discuției noastre. Mi-am dat seama că

trecuseră câteva ore de când ajunsesem. Jorie s-a ridicat în picioare și a făcut o grimasă:

— Pops, am nevoie la baie! Vii înăuntru?

Am început să râd văzând-o pe Jorie dansând, după care am urmat-o. S-a îndreptat spre baie, undeva într-un colț al casei. Am așteptat-o pe hol, iar deodată am auzit vocile lui Ruby și Deacon răsunând dintr-o cameră mai retrasă.

Am decis să stau cu ei în timp ce o așteptam pe Jorie, așa că am deschis ușa și am intrat. Nu făcusem nici trei pași când am regretat decizia de a veni la petrecerea aceea. Erau trei canapele în cameră. Una dintre ele era ocupată de Ruby și Deacon, iar alta de Judson și de niște membri ai echipei de fotbal. De la a treia canapea nu-mi puteam lua ochii. Oricât de mult aș fi vrut să plec, nu mă puteam mișca.

Avery stătea pe canapea, savurându-și băutura. O mână îi înconjura umerii. Avery mângâia acea mână care îi atârna pe piept.

Cunoșteam atingerea acelei mâini.

Cunoșteam sentimentul de protecție pe care acea mână îl conferea.

Mi s-a frânt inima în momentul în care mi-am ațintit ochii asupra băiatului de lângă ea. Ca și cum ar fi simțit intensitatea privirii mele, s-a uitat în sus. Mâna i s-a oprit în timp ce-și ducea băutura la gură.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi.

Pentru mine era greu de suportat faptul că nu ar fi acceptat situația în care mă aflam, dar m-a rănit mult mai tare să-l văd în acea ipostază.

— Poppy? Ești bine? s-a auzit deodată vocea îngrijorată a lui Ruby, forțându-mă să mă rup de scena la care asistam.

Am încercat să schițez un zâmbet către Ruby, șoptindu-i:

— Da, sunt bine.

Simțeam cum picioarele îmi tremurau din cauza privirilor ațintite asupra mea și am reușit să fac un pas spre ușă. În acel moment, am văzut-o pe Avery întorcându-se spre Rune.

Pentru a-l săruta.

Cu inima ruptă în bucăți, m-am întors și am ieșit din cameră, înainte să fiu martoră la acel sărut. Ajungând pe hol, am fugit în prima cameră goală pe care am găsit-o. Am apăsat furioasă pe mâner și am intrat într-o spălătorie semiobscură.

Am trântit ușa și m-am rezemat de mașina de spălat. M-am lăsat în jos, fără să mă pot abține din plâns. Încercam să înăbuș durerea pe care o simțeam în piept și mă chinuiam cu disperare să șterg imaginea dureroasă din minte.

De-a lungul celor doi ani, credeam că simțisem durerea în toate formele posibile. Dar mă înșelasem. Mă înșelasem cu

desăvârșire. Căci nimic nu se compara cu durerea de a vedea persoana iubită în brațele altcuiva.

Nimic nu se compara cu încălcarea promisiunii de a nu săruta pe altcineva.

Mi-am strâns brațele la piept. În timp ce mă sforțam să respir adânc, cineva a apăsat pe mânerul ușii.

— Nu! Pleacă! am început să țip, dar, înainte să mă întorc și să țin de ușă, cineva deja se strecurase înăuntru, trântind ușa în urma sa.

Inima a început să-mi bată cu putere când mi-am dat seama că eram închisă în cameră cu altcineva. Când m-am întors să văd despre cine era vorba, am devenit albă ca varul. M-am dat înapoi, împleticindu-mă, până ce m-am lovit de zidul din spatele mașinii de spălat.

Flăcările focului de afară luminau camera întunecată suficient de bine încât să văd foarte bine cine îmi invadase momentul de slăbiciune.

Același băiat care mi-l provocase.

Rune stătea în fața mea, lângă ușa închisă. A întins mâna și a încuiat-o. Am înghițit în sec în momentul în care și-a întors fața și m-a privit. Avea maxilarul tensionat, iar ochii albaștri, ațintiți asupra mea. Privirea lui era rece ca gheața.

Mi s-a uscat gura. Rune a făcut un pas în față, corpul său înalt și masiv apropiindu-se de al meu. Bătăile inimii îmi pompa sângele prin vene, iar sunetul violent îmi răsuna în urechi.

Pe măsură ce se apropia, îmi coboram ochii pentru a observa brațele aproape goale ale lui Rune: mușchii masivi, tonifiați erau încordați din cauza tensiunii provocate de pumnii încleștați, tricoul negru îi evidenția corpul ferm, iar pielea fină încă era acoperită de o nuanță vagă de bronz. Prin acea mișcare care întotdeauna mă zăpăcea, și-a ridicat mâna și și-a dat părul la o parte de pe față.

Înghițind în sec, am încercat să-mi găsesc curajul de a trece pe lângă el și de a o lua la fugă. Dar Rune s-a apropiat atât de mult de mine, încât nu exista cale de scăpare – eram captivă.

Ochii mi se măreau în timp ce mă fixa cu privirea. Rune s-a apropiat tot mai mult de mine, despărțindu-ne doar câțiva centimetri. Simțeam căldura pe care corpul său o emana și mirosul răcoritor care mă liniștea de fiecare dată, care mă ducea cu gândul la zilele relaxante de vară petrecute în grădina cu cireși. Care îmi aducea aminte atât de bine de ultima noapte petrecută în doi, în care făcuserăm dragoste.

Sângele mi-a dat navală în obraji în momentul în care s-a aplecat spre mine. I-am simțit mirosul de tutun impregnat în

haine și mirosul mentolat al respirației calde. Degetele lipite de corp îmi tremurau în timp ce observam părul neras de pe maxilarul și bărbia lui. Voiam să i-l ating. Sinceră să fiu, îmi doream cu orice preț să ridic mâna și să îmi plimb degetul de-a lungul frunții, obrajilor și buzelor lui perfecte.

Însă, când m-am gândit la acele buze, durerea mi s-a cuibărit din nou în suflet. Mi-am întors capul, închizând ochii. O sărutase pe Avery cu buzele acelea.

Mă rănise dăruind altcuiva acele buze, care trebuiau să-mi aparțină pentru totdeauna.

L-am simțit și mai aproape de mine, până ce piepturile noastre s-au atins ușor. I-am simțit brațele ridicându-se deasupra capului meu, lipindu-se de zid, îngrădindu-mi în totalitate spațiul personal. Și am simțit șuvițe din părul lui lung atârnându-mi pe obraz.

Simțeam pe față respirația greoaie, mentolată a lui Rune. Îmi țineam ochii cât puteam de strânși. Îl simțeam incredibil de aproape. Dar totul era în zadar. Printr-un gest voluntar, ghidat de inimă, ochii mi s-au deschis ușor, apoi am întors capul, privirile noastre întâlnindu-se.

Am rămas fără aer când am văzut umbrele focului de afară pâlpâindu-i pe față. Apoi am rămas fără suflare când și-a dus una din mâini deasupra capului meu, coborând-o șovăielnic pentru a-mi mângâia părul. În momentul în care a mi-a prins o șuviță între degete, întregul corp mi s-a cutremurat și am simțit fluturi în stomac.

Mi-am dat seama că nu avea să se îndepărteze. Expirațiile adânci și maxilarul lui tensionat erau semne evidente. Mă uitam lung la chipul lui în timp ce el mi-l cerceta pe al meu. Amândoi examinam urmele lăsate de trecerea ultimilor doi ani: schimbările sau chiar trăsăturile complet familiare.

Simțeam că era prea mult pentru mine când deodată atingerea lui blândă a lăsat în urmă șuvița de păr și a coborât pe fața mea, trecându-și lent degetele fine de-a lungul pomeților mei. Degetele i s-au oprit pentru a rosti un cuvânt, un cuvânt plin de încărcătură emoțională, cu o voce extrem de gravă și plină de durere:

— *Poppymin*.

Mi-a curs o lacrimă pe mâna lui.

Poppymin.

Numele perfect pe care mi-l dăduse Rune.

Poppy a mea.

Iubita *lui.*

Pe vecie.

Pentru totdeauna.

Mi s-a pus un nod în gât când acel cuvânt dulce mi-a plutit spre urechi, pătrunzându-mi în suflet. Am încercat din răsputeri să mă gândesc la durerea din ultimii doi ani, dar nu am reușit, fiindcă eram copleșită și înfrântă, iar un suspin prizonier de multă vreme a ieșit la iveală.

Avându-l pe Rune atât de aproape de mine, nu aveam nici o șansă.

Când mi-a scăpat acel sunet ascuțit, ochii lui și-au pierdut răceala și s-au înmuiat, în ei strălucind lacrimi nevărsate. Și-a înclinat capul spre mine, lipindu-și fruntea de a mea și coborându-și degetele pentru a-mi atinge buzele.

Respiram.

Respira.

Și, în ciuda a ceea ce simțeam, am încercat să pretind că ultimii doi ani nu existaseră. Am încercat să pretind că el nu se mutase. Că nici eu nu mă mutasem. Că nu existase suferință. Și că golul negru, infinit, care îmi ținea loc de inimă era plin de lumină – o lumină incredibil de puternică.

Iubirea lui Rune. Atingerea și săruturile lui.

Dar aceasta nu era realitatea noastră. Cineva a bătut cu putere în ușa de la spălătorie, iar realitatea ne-a izbit ca un val de furtună aruncat pe o plajă izbită de ploaie.

— Rune? Ești acolo? s-a auzit o voce de fată pe care am recunoscut-o imediat.

Era a lui Avery. Rune a deschis ochii în timp ce bătăile lui Avery se auzeau mai puternic. S-a dat înapoi, privindu-mă. Mi-am ridicat mâna să-mi șterg lacrimile.

— Te rog... lasă-mă să plec!

Am încercat să par convingătoare. Voiam să spun mai multe, dar eram goală pe dinăuntru. Nu mai aveam puterea să continui.

Eram rănită.

Acest lucru se vedea clar pe fața mea.

Mi-am pus mâna pe pieptul masiv al lui Rune și l-am împins, căci simțeam nevoia să ies. S-a dat din calea mea, dar, înainte să ajung la ușă, m-a luat de mână. Am închis ochii, încercând să-mi adun puterile pentru a mă întoarce din nou spre el. Odată ce am făcut acest lucru, mi-au căzut și mai multe lacrimi.

Rune se uita la mâinile noastre împreunate, iar genele lui lungi, de un blond-închis spre negru, ascundeau lacrimi.

— Rune, am spus în șoaptă.

A făcut ochii mari la auzul vocii mele.

— Te rog! l-am implorat în momentul în care Avery a bătut din nou.

M-a strâns și mai tare de mână.

— Rune? a strigat Avery și mai tare de data aceasta. Știu că ești acolo!

Am făcut un pas spre el. Îmi analiza cu intensitate fiecare mișcare. I-am pus mâna pe piept și m-am uitat la el, fără să-mi trag mâna. Privirile ni s-au întâlnit și i-am văzut confuzia. Apoi m-am ridicat pe vârful picioarelor.

I-am dus cealaltă mână la gură și i-am atins buza plină de sus cu degetele. Am zâmbit cu tristețe, amintindu-mi senzația dată de săruturile noastre. I-am urmărit forma definită a arcului lui Cupidon, în timp ce am lăsat lacrimile să cadă și i-am spus:

— M-a durut foarte mult să rup orice legătură cu tine, Rune. M-a durut foarte mult să nu știu ce faci în cealaltă parte a Atlanticului. Respirația îmi tremura. Dar nimic nu m-a durut mai tare decât să te văd sărutând-o pe fata aceea.

Rune a pălit. Am clătinat din cap.

— N-am dreptul să fiu geloasă. Toate astea sunt din vina mea. Absolut *totul,* sunt conștientă de asta. Și totuși sunt atât de geloasă, atât de rănită, încât simt că această durere mă doboară.

Mi-am coborât degetele de pe buzele lui. Aruncându-i o privire rugătoare, am adăugat:

— Așa că, *te rog,* lasă-mă să plec! Nu mai vreau să fiu aici în acest moment.

Rune nu s-a mișcat. Era șocat. Am profitat de asta, mi-am tras mâna dintr-a lui și am descuiat repede ușa. Fără să privesc înapoi sau să mă opresc, am ieșit in grabă, trecând pe lângă Avery, care aștepta supărată pe hol.

Și am luat-o la fugă. Am fugit pe lângă Ruby și Jorie, pe lângă Deacon și Judson, care se adunaseră în hol pentru a lua parte la drama în desfășurare. Am trecut pe lângă o grămadă de elevi beți. Am fugit până ce am închis ușa în urma mea, pătrunzând în aerul rece al nopții. După care am alergat din nou. Alergam cât puteam de repede pentru a mă îndepărta cât mai mult de Rune.

— Rune! am auzit o voce ascuțită răsunând la distanță.

A urmat o voce masculină:

— Unde pleci, omule? Rune!

Dar nu m-am oprit. Cotind la dreapta, am văzut intrarea în parc. Era întuneric, iar parcul nu era prea bine luminat, dar aceasta era scurtătura spre casă.

Aș fi dat orice să fiu acasă.

Poarta era deschisă. M-am îndreptat spre aleea întunecată, înconjurată de copaci, afundându-mă și mai mult în parc.

Respiram greu. Tălpile mele loveau asfaltul dur prin balerini și mă dureau picioarele. Am luat-o la stânga, către grădina cu cireși, când am auzit pași în spatele meu.

M-am speriat și, dintr-odată, am întors capul. Rune alerga în spatele meu. Inima îmi bătea mai tare, dar de data asta nu din cauza efortului, ci din cauza privirii lui hotărâte. Mă ajungea rapid din urmă.

Am mai alergat câțiva metri, după care mi-am dat seama că era în zadar. Când am intrat în grădina cu cireși, un loc pe care îl știam atât de bine – un loc pe care *el* îl știa atât de bine –, am încetinit, oprindu-mă în cele din urmă.

După numai o clipă, l-am auzit pe Rune intrând în grădina plină de copaci desfrunziți. I-am auzit respirația greoaie pătrunzând prin aerul rece.

I-am simțit mișcările în spatele meu.

M-am întors ușor cu fața spre el. Își trecea ambele mâini prin păr, aranjându-și șuvițele. Ochii lui albaștri păreau bântuiți, torturați. Atmosfera din jurul nostru se simțea tensionată în timp ce ne uitam unul la altul, în liniște, cu o piatră pe inimă și cu obrajii îmbujorați.

Apoi Rune și-a ațintit privirea asupra buzelor mele, venind mai aproape. A mai făcut doi pași, apoi a rostit o întrebare dură:

— De ce?

Strângea din dinți în timp ce aștepta răspunsul. Mi-am coborât privirea, cu ochii în lacrimi. Am clătinat din cap, implorându-l:

— Te rog, nu...

Rune și-a pus mâna pe față. Expresia aceea încăpățânată pe care o cunoșteam atât de bine i s-a așternut pe chip.

— *Nu*! Dumnezeule, Poppy! *De ce?* De ce ai făcut asta?

În clipa aceea eram acaparată de accentul lui puternic, ca o coajă aspră ce îi domina vocea joasă și gravă. Când era copil, de-a lungul anilor petrecuți aici, accentul lui norvegian se diminuase. Dar acum, accentului englezesc i se suprapunea unul nordic, intens. Îmi amintea de clipa în care ne cunoscuserăm lângă casa lui, la vârsta de cinci ani.

Însă, în momentul în care i-am văzut fața înroșită de furie, mi-am dat seama că nimic nu mai conta. Nu mai aveam cinci ani. Nu mai era vorba de inocență. Se întâmplaseră prea multe.

Și tot nu puteam să-i spun adevărul.

— Poppy, a insistat el pe un ton ridicat, făcând un pas mai aproape. De ce naiba ai făcut asta? De ce nu m-ai sunat? De ce v-ați mutat cu toții? Unde naiba ați fost? Ce s-a întâmplat? Se mișca întruna, cu mușchii încordați sub tricou. Un vânt rece adia prin grădină, iar el și-a dat părul pe spate. A rămas încremenit, după care a continuat: Ai promis! Ai promis că vei aștepta să mă întorc. Totul era bine, până când într-o zi te-am sunat și nu mi-ai răspuns. Te-am sunat încontinuu, dar nu am

primit nici un răspuns. Nici măcar un mesaj, nimic! S-a apropiat atât de mult, încât cizmele lui erau chiar lângă ale mele, înălțându-se deasupra picioarelor mele. Spune-mi! Spune-mi acum! Era roșu ca focul de furie. Merit un răspuns!

M-am cutremurat la auzul vocii lui agresive. M-am cutremurat simțind veninul din cuvintele lui. M-am cutremurat văzându-l pe străinul din fața mea.

Rune, cel de altădată, nu mi-ar fi vorbit așa niciodată. Dar apoi mi-am amintit că el nu mai era același.

— Nu... nu pot, m-am bâlbâit eu. Ridicându-mi privirea, i-am văzut expresia neîncrezătoare. Te rog, Rune, l-am implorat, nu mă forța! Lasă lucrurile așa cum sunt. Am înghițit în sec, după care am spus, cu greu: Să lăsăm... să lăsăm trecutul. Trebuie să mergem înainte.

Și-a dat capul pe spate, ca **și** cum ar fi primit o lovitură.

Apoi a început să râdă. Râsul acela era lipsit de umor. Era dominat de furie și de ură.

A făcut un pas în spate. A dat din mâini și a râs din nou. Mi-a poruncit cu răceală:

— Spune-mi!

Am clătinat din cap, în semn de protest. Frustrat, și-a pus mâinile în cap.

— *Spune-mi!* a repetat el. Tonul vocii lui a coborât cu o octavă și exprima amenințare.

De data aceasta, nu am mai clătinat din cap. Tristețea mă împietrise. Tristețea de a-l vedea pe Rune astfel. Era mereu liniștit și rezervat. Mama lui îmi spusese de multe ori că era un copil retras. Mereu se temuse că avea să îi facă probleme. Mai spunea că avea tendința de a se răsti la oameni și de a se închide în el. Observasem că, încă de când era copil, avea o fire irascibilă și pesimistă.

„Dar apoi te-a întâlnit pe tine. Te-a întâlnit pe tine. Tu l-ai învățat, prin cuvintele și faptele tale, că viața nu trebuie luată mereu în serios. Că viața trebuie trăită. Că viața e o aventură minunată, pe care trebuie să o trăiești din plin, așa cum se cuvine“, spusese ea.

Mama lui avusese dreptate în tot ce spusese.

În timp ce observam obscuritatea pe care corpul lui o emana, mi-am dat seama că era acel Rune în care doamna Kristiansen se aștepta – de fapt, se temea – că avea să se transforme. Această latură reprezenta irascibilitatea care sălășluia în interiorul lui.

O înclinație către latura negativă, nu către cea pozitivă.

Am decis să mă întorc în liniște. Să-l las singur, înecat în furie.

„Raze de lună în suflet și raze de soare în zâmbet.“ Recitam în gând mantra bunicii. Am închis ochii strâns și m-am forțat să scap de suferință, încercând să mă eliberez. Am încercat să înlătur durerea din piept, durerea ce îmi spunea lucruri pe care nu puteam să le accept.

Faptul ca *eu* eram cea care îi făcuse asta.

Am încercat să schițez o mișcare și să plec, sentimentul de autoconservare punând stăpânire pe mine. În acea clipă, am simțit niște degete care m-au apucat de încheietură, zgâlțâindu-mi tot corpul.

Pupilele i se dilataseră, putând fi ușor confundate cu irisul albastru de cristal.

— Nu! Stai aici. Stai aici și spune-mi! A respirat adânc și, pierzându-și controlul, a țipat: *Spune-mi de ce naiba m-ai lăsat singur!*

De data aceasta, furia lui era fără margini. De data aceasta, cuvintele lui dure apăsau greu, asemenea unei lovituri peste față. Grădina cu cireși din fața mea nu se vedea clar. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că lacrimile îmi încețoșau privirea.

Mi-a căzut o lacrimă pe obraz. Privirea întunecată a lui Rune era de neclintit.

— Cine ești? am întrebat în șoaptă. Clătinam din cap în timp ce el se uita lung la mine, o ușoară încordare în colțul ochilor fiind singurul indiciu al faptului că vorbele mele aveau vreun efect. Cine ești în acest moment? M-am uitat la degetele lui care încă îmi încleștau încheietura. Recăpătându-mi glasul, am spus: Unde e băiatul pe care îl iubesc? Unde e Rune al meu? am șoptit, îndrăznind cu greu să-l privesc.

Deodată, Rune și-a tras degetele și mi-a eliberat brațul, ca și cum pielea mea îl ardea. A eliberat un râset obraznic în timp ce ochii lui mă fixau. A ridicat mâna, mângâindu-mi părul cu delicatețe – un gest de o gingășie contradictorie, comparativ cu veninul împrăștiat de vorbele lui.

— Vrei să știi unde a dispărut acel băiat?

Am înghițit în sec în timp ce îmi analiza fiecare trăsătură a feței, cu excepția ochilor.

— Vrei să știi unde a dispărut Rune *al tău?*

Buza i s-a încrețit în semn de dezgust. Ca și cum ar fi luat în bătaie de joc ce spusesem despre Rune *al meu.* Ca și cum Rune *al meu* nu era demn de toată dragostea pe care i-o purtam. S-a aplecat spre mine și privirile ni s-au întâlnit. Am citit în ochii lui atâta asprime, încât mi-a dat fiori.

Mi-a șoptit răutăcios:

— Acel Rune a murit când l-ai părăsit.

Am încercat să mă întorc, dar s-a pus în fața mea, fiindu-mi imposibil să scap de acea cruzime care mă rănea. Am răsuflat îndurerată, dar Rune nu terminase. Vedeam în ochii lui că mai avea multe de zis.

— Te-am așteptat, a spus. Am tot așteptat să mă suni, să-mi explici. I-am sunat pe toți cei de aici, încercând să dau de tine. Dar dispăruseși. Plecaseși să ai grijă de nu știu care mătușă bolnavă care nu există. Tatăl tău nu mi-a răspuns când am încercat să iau legătura cu el – m-ați respins toți.

Buzele i se strângeau în timp ce retrăia suferința. Se vedea. Se vedea în fiecare mișcare, în fiecare cuvânt – experimenta din nou acele sentimente dureroase.

— Mi-am propus să am răbdare, speram că-mi vei explica totul în timp. Dar au trecut zile, săptămâni, luni, iar speranța mi s-a spulberat. Am lăsat durerea să îi ia locul. Am lăsat întunericul pe care *tu* l-ai creat. A trecut un an în care tu nu mi-ai răspuns la scrisori și la mesaje, așa că am lăsat durerea să pună stăpânire asupra mea, până ce nu a mai rămas nimic din vechiul Rune. Pentru că nu puteam să mă mai privesc în oglindă nici măcar o zi și nici nu puteam să mai fiu același ca înainte. Pentru că acel Rune te avea pe tine. Acel Rune o avea pe *Poppymin.* Inima acelui Rune era completă. Jumătatea ta și a mea. Dar jumătatea ta m-a abandonat. A plecat, făcând loc trăirilor de acum. Întuneric. Durere. O furie infinită.

Rune s-a aplecat atât de mult, încât îi simțeam respirația pe fața mea.

— Tu m-ai făcut să devin astfel, Poppy. Rune, cel pe care îl știai tu, a murit în clipa în care ai devenit o scorpie care a rupt toate promisiunile pe care i le făcuse!

M-am cutremurat, dându-mă înapoi, descumpănită de cuvintele lui. Cuvintele lui se simțeau ca niște gloanțe în inimă. Nu observam nici o urmă de remușcare în privirea lui. Doar adevărul trist și dur.

Era sigur de *tot ce* spunea.

Apoi am făcut câțiva pași și am lăsat furia să mă cuprindă. Am lăsat toată furia să preia controlul asupra mea. M-am aruncat înainte, lovindu-l pe Rune în pieptul masiv. Mă așteptam să rămână nemișcat, așa că am fost surprinsă când l-am văzut făcând un pas înapoi ca să-și recapete echilibrul.

Dar nu m-am oprit.

M-am năpustit din nou asupra lui, lacrimi fierbinți curgându-mi șiroaie pe față. Îl loveam în piept fără încetare. El stătea înțepenit, fără să se clintească din loc. Nu m-am oprit. Am oftat în timp ce îl izbeam în piept, mușchii încordându-i-se sub tricou în timp ce eliberam toate trăirile acumulate în mine.

— Te urăsc! am strigat cu toată forța. Te urăsc pentru asta! Urăsc persoana care ai devenit! O urăsc, *te* urăsc! M-am înecat în timp ce picioarele mi s-au încolăcit, sfârșite de putere. Observându-i privirea încă ațintită asupra mea, m-am folosit de ultimul strop de energie pe care-l mai aveam, strigând: Am vrut să te salvez! Am răsuflat adânc câteva momente, după care am adăugat, liniștită: Am vrut să te salvez, Rune! Am vrut să nu suferi! Nu voiam să te simți neajutorat, la fel ca toți cei pe care îi iubesc!

Sprâncenele lui de un blond-închis au format o linie groasă deasupra ochilor. Se citea confuzia pe chipul său frumos.

Am mai făcut un pas înapoi.

— Din cauza faptului că nu te puteam vedea, nu puteam suporta gândul ca tu să fii martor la ceea ce mi se întâmpla. Nu puteam suporta să-ți fac una ca asta în timp ce erai atât de departe. Am suspinat – atât de multe suspine, încât pieptul începea să-mi hârâie din cauza efortului. Am tușit pentru a-mi drege vocea și m-am apropiat de Rune, care stătea împietrit ca o statuie. Mi-am dus mâna la inimă și am spus cu o voce răgușită: A trebuit să lupt. A trebuit să dau tot ce aveam. A trebuit să încerc. Și mi-aș fi dorit să-mi fii alături mai mult decât îți poți imagina. Genele ude începeau să mi se usuce în adierea răcoroasă. Ai fi renunțat la orice pentru a te întoarce la mine. Îți urai deja părinții și viața pe care o aveai în Oslo – mi-o spuneai de fiecare dată când vorbeam. Deveniseși atât de mohorât! Cum ai fi putut să faci față unei astfel de situații?

Inima îmi zvâcnea și m-a luat o durere puternică de cap.

Trebuia să plec. Trebuia să las totul în urmă. M-am dat înapoi. Rune a rămas înlemnit. Nu știu dacă a clipit măcar în tot acel timp.

— Trebuie să plec, Rune. Mi-am împreunat brațele la piept, știind că tot ce aveam să spun mă rănea peste măsură. Hai să lăsăm totul aici, în grădina cu cireși pe care amândoi o iubeam atât de mult. Hai să încheiem tot ce am împărtășit... tot ce am fost! Vocea mi se stinsese aproape de tot, dar, cu o ultimă sforțare, am șoptit: Voi sta departe de tine. La fel vei face și tu. O să dăm, în sfârșit, totul uitării. Așa ne-a fost sortit. Mi-am coborât privirea, deoarece nu voiam să văd durerea din ochii lui Rune. Mi-e greu să suport toată durerea aceasta, am râs amar. Am nevoie de raze de lună în suflet și de raze de soare în zâmbet, am zis și am zâmbit pentru mine însămi. Asta îmi dă putere. Niciodată nu-mi voi pierde convingerea că lumea e frumoasă. Nu o voi lăsa să mă distrugă. Am încercat cu greu să-l privesc pe Rune. Iar eu nu voi mai fi cauza suferinței tale.

Am întors capul și am văzut o fisură de agonie brăzdându-i chipul. Dar nu m-am oprit. Am luat-o la fugă. Am fugit cât de repede am putut și abia am apucat să trec de copacul meu preferat, că Rune m-a apucat de braț și m-am întors din nou spre el.

— Ce? m-a întrebat. Despre ce naiba vorbești? Respira anevoios. Nu mi-ai dat nici o explicație! Nu știi decât să spui că m-ai cruțat și că m-ai salvat! De la ce? Cărei situații crezi că nu i-aș fi putut face față?

— Rune, te rog! l-am implorat, împingându-l.

Se repezise asupra mea, luându-mă de umeri și ținându-mă captivă.

— Răspunde-mi! a strigat.

M-am eliberat iarăși din strânsoarea lui.

— Lasă-mă să plec! Inima îmi trepida. Mi se făcuse pielea de găină. Am vrut să plec din nou, dar mâinile lui mă țineau strâns. M-am tot luptat, încercând să scap, să mă îndepărtez de copacul al cărui adăpost îmi oferise mereu alinare. Lasă-mă să plec! am țipat iarăși.

Rune s-a aplecat spre mine.

— Nu! Spune-mi! Am nevoie de niște explicații! a strigat.

— Rune...

— Explică-mi! a țipat, întrerupându-mă.

Am clătinat mai repede din cap, încercând în zadar să scap.

— Te rog! Te rog! l-am implorat.

— Poppy!

— NU!

— EXPLICĂ-MI!

— O SĂ MOR! am țipat în grădina tăcută, nemaiputând să suport. O să mor, am adăugat pe nerăsuflate. Mor...

Mi-am dus mâna la piept, încercând să-mi calmez respirația, în timp ce conștientizam încetul cu încetul enormitatea pe care o făcusem. Inima îmi bătea cu putere din cauza atacului de panică. Îmi bătea cu putere și galopa din cauză că devenisem conștientă de lucrul pe care îl recunoscusem... pe care îl mărturisisem.

Nu mi-am ridicat privirea. Imaginea mâinilor lui Rune înțepenite pe umerii mei mi se impregnase în minte. Simțind căldura emanată de palmele lui, mi-am dat seama că tremurau. I-am auzit respirația greoaie și ostenită.

M-am forțat să-mi ridic privirea spre Rune. Avea ochii mari și îndurerați.

Mă detestam în acel moment. Privirea aceea bântuită, goală apăruse din cauză că nu respectasem promisiunea pe care i-o făcusem acum doi ani.

Din acest motiv trebuia să îl eliberez.

Dar după cum se dovedise, n-am făcut decât să-l țin captiv.

— Poppy... a spus în șoaptă, cu un accent puternic, în timp ce s-a albit ca varul.

— Sufăr de limfomul Hodgkin. E în stadiu avansat. În fază terminală... Vocea a început să-mi tremure și am adăugat: Mai am doar câteva luni de trăit, Rune. Nu se mai poate face nimic.

Am așteptat. Am așteptat să aud ce avea Rune de spus, dar a tăcut. În schimb, a făcut un pas înapoi. Mă studia atent, sperând că era o minciună. Când și-a dat seama că era purul adevăr, a clătinat din cap. Un nu stins i-a ieșit din gură. Apoi a luat-o la fugă. Mi-a întors spatele și a fugit.

Abia după câteva minute mi-am găsit forța de a mă mișca.

După zece minute, am intrat pe ușa casei, unde mama și tata stăteau alături de familia Kristiansen.

La doar câteva secunde după ce m-a văzut, a venit în grabă spre mine și am căzut în brațele ei.

Aveam inima îndurerată din cauza faptului că rănisem altă inimă.

Cea pe care încercasem mereu să o salvez.

Capitolul opt

Răsuflări întretăiate și suflete chinuite

Rune

„O SĂ MOR! O să mor... Mor... Sufăr de limfomul Hodgkin. E în stadiu avansat. În fază terminală... Mai am doar câteva luni de trăit, Rune. Nu se mai poate face nimic."

Alergam prin parcul întunecat în timp ce cuvintele lui Poppy îmi răsunau în minte: „O SĂ MOR! O să mor... Mor... Mai am doar câteva luni de trăit, Rune. Nu se mai poate face nimic."

O durere cum nu credeam că era posibil să simt mi-a pătruns în suflet. Se manifesta ca niște tăieturi, lovituri de pumnal și palpitații. Picioarele mi s-au oprit și am căzut în genunchi. Am încercat să respir, dar durerea tocmai pusese stăpânire pe mine, sfâșiindu-mi plămânii și lăsând un gol în urma ei. Mă străbătea cu viteza luminii, luând totul, până ce mi-a rămas doar durerea.

Mă înșelasem. Mă înșelasem amarnic.

Credeam că faptul că Poppy întrerupsese legătura cu mine timp de doi ani era cea mai mare durere pe care aveam să o îndur vreodată. Mă schimbase. Mă schimbase fundamental. Eram rănit, pur și simplu distrus... Dar vestea asta... vestea asta...

Căzând cu capul înainte, paralizat de durerea pe care o simțeam în stomac, am urlat în mijlocul întunericului în care era învăluit parcul gol. Zgâriam pământul dur cu mâinile, în timp ce bucăți de crengi îmi răneau degetele și unghiile.

Dar nu mă puteam plânge. Puteam să înfrunt această durere, însă durerea din interior...

Am văzut fața lui Poppy cu ochii minții. Fața ei care era lipsită de orice defect în timp ce urca în camionetă în seara aceea. Zâmbetul pe care îl afișase când îi văzuse pe Ruby și pe Deacon și zâmbetul care îi dispăruse de pe buze când privirile ni se întâlniseră. Am văzut o expresie devastată pe chipul ei când a zărit-o pe Avery stând lângă mine, cu brațul meu pe umerii ei.

Însă ea nu mă văzuse în timp ce o priveam de la fereastra din bucătărie când stătea afară cu Jorie. Nu văzuse când ajunsesem, deși nici măcar nu plănuisem să merg la acea petrecere. Când Judson îmi scrisese că ajunsese Poppy, fusesem de neoprit.

Mă ignorase. Din momentul în care o văzusem pe hol săptămâna trecută, nu îmi spusese nici măcar un cuvânt.

Iar acest lucru mă duruse enorm.

Credeam că, atunci când aveam să mă întorc în Blossom Grove, urma să am parte de niște răspunsuri. Credeam că aveam să aflu de ce dispăruse din viața mea.

Am reușit cu greu să scot un suspin strangulat. Nici în vis nu mi-aș fi putut imagina vreodată că se întâmplase una ca asta. Pentru că era vorba de Poppy. *Poppymin.* Poppy a mea.

Era imposibil să moară.

Era imposibil să mă părăsească.

Era imposibil să ne părăsească pe amândoi.

Totul era lipsit de sens dacă nu era ea. Mai avea atâția ani de trăit! Îi era scris să fie cu mine pentru totdeauna.

Poppy și Rune pentru totdeauna.

Pe vecie.

Luni? Nu aș fi putut... Ea nu ar fi putut...

Corpul mi s-a cutremurat în timp ce am scos un urlet aspru, iar durerea pe care o simțeam, de parcă m-ar fi spânzurat cineva, mă înăbușea și mă asalta.

Îmi curgeau lacrimi nestăpânite pe față, prelingându-se în praful de sub palmele mele. Corpul îmi înțepenise, iar picioarele nu puteau face nici măcar o mișcare.

Nu știam ce să fac. Ce naiba era de făcut? Cum îți puteai depăși propria incapacitate?

M-am uitat spre cerul plin de stele și am închis ochii.

— Poppy, am șoptit, în timp ce lacrimile sărate îmi intrau în gură. *Poppymin,* am murmurat, alinarea pe care o simțeam risipindu-se odată cu adierea vântului.

Vedeam în minte ochii verzi ai lui Poppy, ca și cum ar fi stat în fața mea... „Mai am doar câteva luni de trăit, Rune. Nu se mai poate face nimic."

De data aceasta, strigătele nu mi-au mai stagnat în gât. Le-am dat drumul rând pe rând. M-am înfiorat scoțându-le, în timp ce mi-am imaginat câte greutăți putuse să înfrunte. Fără mine. Fără mine alături de ea, fără s-o țin de mână. Fără s-o sărut pe frunte. Fără s-o îmbrățișez când fusese tristă sau slăbită din cauza tratamentului. Am încercat să-mi închipui cum suportase toată acea situație doar cu jumătate de inimă. Jumătate din ea luptase fără să-și aibă aproape sufletul-pereche.

Pe mine.

Nu știu cât timp am stat în parc. Mi s-a părut că a trecut o veșnicie până ce am reușit să mă ridic în picioare. În momentul în care am început să merg, m-am simțit ca un impostor în propriul corp. Ca și cum aș fi fost captiv într-un coșmar, iar când urma să mă trezesc, aș fi avut din nou 15 ani. Nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat. M-aș fi trezit în grădina cu

cireși, sub copacul nostru preferat, alături de *Poppymin.* Ar fi râs când m-ar fi văzut și mi-ar fi tras strâns brațul în jurul taliei ei. Și-ar fi înălțat capul în timp ce eu mi l-aș fi aplecat pentru a ne săruta.

Și ne-am fi sărutat.

Ne-am fi sărutat fără oprire. În momentul în care aș fi dat înapoi, aș fi văzut lumina soarelui reflectată pe chipul ei, iar ea mi-ar fi zâmbit cu ochii închiși și mi-ar fi șoptit: „Sărutul 2053. În grădina cu cireși, sub copacul nostru preferat. Cu Rune al meu... Și mi-a sărit inima din piept". Aș fi luat aparatul de fotografiat și aș fi așteptat, cu ochiul ațintit spre obiectiv, momentul în care ea ar fi deschis ochii. Acel moment. Momentul magic surprins în care citeam în ochii ei cât de mult mă iubea. Iar eu i-aș fi spus că o iubeam la fel de mult, mângâind-o ușor pe obraz. După aceea, aș fi lipit acea fotografie pe perete, în așa fel încât s-o văd în fiecare zi...

Sunetul scos de o bufniță m-a trezit din visare. Când am clipit, m-am simțit de parcă m-ar fi izbit trenul – chiar asta era: o fantezie. Apoi durerea a reapărut, iar crudul adevăr mi-a străpuns sufletul. Refuzam să cred că urma să moară.

Privirea mi s-a încețoșat din cauza lacrimilor noi și mi-a luat câteva clipe să îmi dau seama că mă aflam aproape de copacul pe care îl conturasem în visele mele. Cel sub ramurile căruia stăteam mereu. Când l-am privit, în întuneric, vântul rece adiind printre ramuri, am simțit un gol în stomac. Crengile desfrunzite, cu ramificațiile lor fusiforme care se răsuceau și se întorceau, reflectau acel moment.

Acel moment în care iubita *mea* pleca.

M-am forțat să fac câțiva pași. Nu știu cum, dar mă îndreptam spre casă. În timp ce mergeam, aveam în minte un amalgam de îndoieli haotice, deloc concrete. Nu știam ce să fac, unde să mă duc. Plângeam fără încetare – durerea din corpul meu se plimba. Nici o parte din mine nu a fost cruțată de această suferință.

„Am făcut toate astea ca să te salvez..."

Nimic nu mă putea salva din această situație. Gândul că era atât de bolnavă și că se chinuia ca lumina puternică pe care o emana să nu piară mă distrugea.

Ajungând acasă, m-am uitat spre fereastra care mă captivase timp de doisprezece ani. Știam că ea se afla înăuntru. Toate luminile erau stinse. După ce am făcut un pas înainte, m-am oprit încet.

Nu puteam... Nu puteam să dau ochii cu ea... Pur și simplu, nu puteam...

M-am întors și am luat-o la fugă pe scări, trântind ușa. Lacrimi de furie și de tristețe mă sfâșiau – nu știu care dintre

ele erau mai multe. Eram devastat pe dinăuntru.

Am trecut prin living.

— Rune! m-a strigat mama.

I-am simțit imediat emoția din voce.

M-am oprit. Se ridicase de pe canapea și, uitându-mă la ea, am văzut cum îi curgeau lacrimi pe obraji.

Am simțit o durere asemănătoare unei lovituri de ciocan.

Știa.

Mama a făcut un pas spre mine, cu mâna întinsă. M-am uitat la ea, dar nu o puteam atinge. Pur și simplu, nu puteam...

Am fugit în dormitor. Am dat buzna pe ușă, după care am rămas în picioare. Am rămas împietrit și m-am uitat în jur, gândindu-mă ce puteam face mai departe.

Dar nu știam. Mi-am trecut mâinile prin păr, apucându-mă de șuvițe. Sunetele pe care le scoteam mă sufocau. Mă înecam în lacrimile care îmi năpădeau obrajii pentru că habar n-aveam ce puteam face.

Am făcut un pas în față, apoi m-am oprit. Am vrut să mă îndrept spre pat, după care am rămas nemișcat. Inima îmi bătea ușor, ritmic. Uitasem să trag aer în pieptul împovărat. Încercam din greu să nu mă prăbușesc la pământ.

După care am izbucnit.

Am dat frâu liber furiei. Am lăsat-o să preia controlul asupra mea și să-mi dea curaj. Am ajuns lângă pat, m-am prins cu mâinile de cadru și, cu un urlet ascuțit, l-am ridicat cu toată puterea, răsturnând salteaua și cadrul de lemn masiv. M-am dus la birou și, dintr-o singură mișcare, am aruncat tot ce se afla deasupra. Am apucat să prind laptopul înainte să cadă, m-am întors și l-am trântit de perete. L-am auzit spărgându-se, dar nu-mi păsa. Nu-mi păsa de nimic. Durerea încă era acolo. Cruntul adevăr.

Lacrimi blestemate.

Mi-am încleștat pumnii, mi-am dat capul pe spate și am urlat. Am urlat atât de mult, până ce mi s-a îngroșat vocea și am răgușit. Am căzut în genunchi și m-am cufundat în suferință.

Apoi am auzit ușa deschizându-se și am privit în sus. Mama pășise în cameră. Am clătinat din cap și am ridicat mâna pentru a o opri. Dar ea se tot apropia de mine.

— Nu, am scrâșnit din dinți, încercând să mă îndepărtez. Dar nu m-a ascultat și s-a așezat pe podea, alături de mine.

— Nu! m-am răstit, dar ea și-a întins mâinile, așezându-le în jurul gâtului meu. Nu! M-am zbătut, dar m-a tras spre ea, iar eu am pierdut acea luptă.

M-am prăbușit în brațele ei și am plâns. Am țipat și am plâns în brațele femeii căreia abia i-am adresat două vorbe în

cei doi ani. Dar, în acel moment, aveam nevoie de ea. Aveam nevoie de cineva care să înțeleagă.

Să înțeleagă ce însemna pentru mine să o pierd pe Poppy.

Așa că m-am descărcat. Am strâns-o atât de tare, încât credeam că aveam să învinețesc. Dar mama nu s-a mișcat, ci a plâns alături de mine. Stătea liniștită, ținându-mi capul în palme, căci eu îmi pierdusem deja toate puterile.

Apoi am auzit o mișcare în dreptul ușii.

Tata ne privea cu lacrimi în ochi și cu o tristețe vădită pe față. Acest lucru m-a stârnit și mai tare. În momentul în care l-am văzut pe omul care m-a luat cu forța de lângă Poppy când ea avea mai mare nevoie de mine, ceva a plesnit înăuntrul meu.

Retrăgându-mă din brațele mamei, am rostit printre dinți:

— Ieși!

Mama a înțepenit, iar eu am împins-o, fără să-mi iau privirea de la tata. Și-a ridicat mâinile, fiind vizibil șocat.

— Rune... a spus el calm.

N-a făcut decât să înrăutățească situația.

— Ți-am spus să ieși!

Mi s-au împleticit picioarele.

Tata se uita lung la mama. Când m-a privit din nou, aveam pumnii încleștați. M-am lăsat cuprins de furia care ardea în mine.

— Rune, fiule. Te afli în stare de șoc, ești rănit...

— Rănit? *Rănit?* N-ai nici cea mai mică idee! am urlat și am făcut un pas spre el.

Mama s-a ridicat în picioare. I-am ignorat încercările de a se așeza în calea mea. Tata s-a apropiat, lăsând-o în spatele lui, pe hol.

A închis ușor ușa, nemailăsând-o să intre.

— Ieși naibii de aici! i-am mai spus o dată, toată ura pe care o simțeam față de acest om ieșind la suprafață.

— Îmi pare rău, fiule, a șoptit el, curgându-i o lacrimă pe obraz.

Avea curajul de a sta în fața mea și de a vărsa o lacrimă. Nu avea nici un drept s-o facă!

— Nu face asta, l-am avertizat, cu vocea gâtuită și răgușită. Să nu îndrăznești să stai în fața mea și să plângi. Să nu îndrăznești să stai acolo și să-mi spui că îți pare rău. Nu ai nici un drept, având în vedere faptul că tu m-ai luat de aici. Tu m-ai luat de lângă ea, deși nu voiam să plec. Tu m-ai luat de lângă ea când s-a îmbolnăvit. Iar acum... acum moa...

N-am reușit să termin fraza. Nu aveam curajul să rostesc acel cuvânt. În schimb, am fugit. Am fugit spre tata și l-am lovit cu pumnii în pieptul masiv.

S-a dat înapoi, lovind peretele.

— Rune! am auzit-o pe mama strigând din hol.

Nu am luat-o în seamă, ci l-am luat pe tata de gât și aproape că mi-am lipit fața de a lui.

— M-ai luat de aici pentru doi ani. Și, din cauza faptului că plecasem, a rupt orice legătură cu mine ca să mă *salveze. Pe mine.* Să mă salveze de suferința de a fi departe și de a nu o putea alina sau de a o îmbrățișa când suferea. Din cauza ta, nu i-am putut fi alături în timp ce ducea această luptă. Am înghițit în sec, reușind să adaug: Iar acum e prea târziu. Mai are doar câteva luni... Vocea îmi tremura. *Luni...* Mi-am luat mâinile de pe gâtul lui și m-am dat înapoi, înecat în lacrimi și suferință. M-am întors cu spatele la el și i-am spus: Nu există nici o soluție. Nu o să te iert niciodată din cauză că m-ai luat de lângă ea. Niciodată. Noi doi am terminat-o!

— Rune...

— Ieși! am rostit agresiv. Ieși naibii din camera și din viața mea! Am terminat-o cu tine! Pentru totdeauna!

După câteva secunde, ușa s-a închis, iar tăcerea s-a așternut în întreaga casă. Dar pentru mine în acel moment casa răsuna de țipete.

Dându-mi părul de pe față, m-am aruncat pe salteaua întoarsă, după care m-am rezemat cu spatele de perete. Preț de câteva minute, sau poate câteva ore, am privit în gol. Camera mea era întunecată, cu excepția luminii unei lămpi mici din colțul camerei, singura ce supraviețuise furiei mele.

Mi-am înălțat privirea și am zărit o poză atârnată pe perete. M-am încruntat, convins că nu o pusesem eu acolo. Probabil mama o pusese în ziua aceea, în timp ce îmi despacheta lucrurile.

Și m-am uitat lung.

M-am uitat la Poppy care, cu numai câteva zile înainte să plecăm, dansa în grădină, cu cireșii înfloriți pe care îi adora în jurul ei. Își ținea mâinile întinse spre cer și capul pe spate în timp ce se învârtea, râzând.

Mi s-a strâns inima la vederea acestei fotografii. Pentru că în ea se afla *Poppymin.* Fata care mă făcea să zâmbesc. Fata care alerga prin grădina cu cireși, râzând și dansând încontinuu.

Cea care mi-a spus să stau departe de ea. „Voi sta departe de tine. La fel vei face și tu. O să dăm, în sfârșit, totul uitării..."

Dar nu puteam. Nu puteam să o părăsesc. Nici ea nu putea să mă părăsească. Avea nevoie de mine, iar eu aveam nevoie de ea. Nu conta ce spunea – sub nici o formă nu puteam permite ca ea să treacă singură prin toate astea. Nu aș fi putut face una ca asta, chiar dacă aș fi încercat.

Fără să mă gândesc de două ori, m-am ridicat în picioare și am fugit la fereastră. Am aruncat o privire spre fereastra de la cealaltă casă, după care m-am lăsat condus de instinct. Am deschis fereastra cât am putut de repede și am ieșit. Inima îmi bătea în tandem cu pașii în timp ce o luasem prin iarbă. M-am oprit. Apoi am respirat adânc și mi-am pus mâinile sub geam, ridicându-l. S-a mișcat.

Nu era blocat.

Era ca și cum timpul stătuse în loc. M-am strecurat înăuntru și am închis ușor fereastra. Avea o perdea la geam, care înainte nu era acolo. Am dat-o ușor la o parte și am făcut un pas, oprindu-mă pentru a analiza camera familiară.

Am simțit brusc parfumul ei plăcut, cel pe care îl folosea mereu. Am închis ochii, încercând să-mi alung greutatea de pe suflet. Când i-am deschis, am privit-o pe Poppy, care stătea în pat. Răsufla ușor în timp ce dormea, cu fața spre mine, iar corpul îi era luminat doar de strălucirea vagă a lămpii.

Apoi am simțit un gol în stomac. Cum naiba crezuse că aș fi putut să stau vreodată departe de ea? Chiar dacă nu mi-ar fi spus motivul pentru care rupsese legătura cu mine, tot m-aș fi întors la ea. În ciuda suferinței, durerii și a furiei, tot m-aș fi întors la ea, atras ca de un magnet.

Nu puteam sta departe de ea.

Dar, în timp ce o analizam, cu buzele ei rozalii țuguiate în somn, cu fața roșie de la căldură, parcă o săgeată m-a străpuns în piept. Urma să o pierd.

Urma să pierd singurul motiv pentru care trăiam.

Mi-am pierdut echilibrul. Mă chinuiam să mă împac cu gândul. Mi-au curs lacrimi pe obraji, moment în care o scândură veche a scârțâit. Am strâns din ochi. Când am deschis ochii, am văzut-o pe Poppy uitându-se la mine din pat somnoroasă. Apoi, văzând mai clar lacrimile de pe obrajii mei și durerea din privire, înfățișarea i s-a transformat într-o mască de suferință și și-a deschis ușor brațele.

Era un gest instinctiv. O putere primară pe care numai Poppy o avea asupra mea. La vederea acelor brațe, tălpile mele s-au târât spre ea, după care m-am lăsat în jos, atingând podeaua cu genunchii și punându-mi capul în poala ei. Am explodat ca un baraj. Lacrimile curgeau neîncetat în timp ce Poppy mi-a cuprins capul cu mâinile.

Mi-am ridicat mâinile și am strâns-o tare în brațe. M-am prăbușit în poala ei, tremurând. Ea mă mângâia cu degetele prin păr, iar lacrimile mele îi udau cămașa de noapte ce îi acoperea coapsele.

— Ștt! a șoptit ea, legănându-mă.

Acel sunet dulce îmi alina auzul.

— E în regulă, a adăugat ea.

Faptul că mă consola m-a atins la suflet. Dar durerea tot nu dispărea. Suferința era aceeași.

Și am ținut-o în brațe. Am ținut-o în brațe atât de strâns, încât credeam că avea să-mi ceară să-i dau drumul. Dar nu a făcut-o și nici nu-mi doream asta. Nu îndrăzneam să-i dau drumul de teamă că, atunci când aveam să ridic capul, nu cumva să nu mai fie acolo.

Aveam nevoie de ea aici.

Aveam nevoie ca ea să rămână.

— E în regulă, m-a liniștit ea din nou.

De data aceasta, am ridicat capul, iar privirile ni s-au întâlnit.

— Nu e, i-am răspuns pe un ton răgușit. Nimic din toate astea nu e în regulă.

Ochii lui Poppy străluceau, dar nu vărsau lacrimi. Mi-a ridicat capul, iar ea și-a pus un deget sub bărbia mea, în timp ce îmi mângâia obrazul umezit cu cealaltă mână. Am văzut cum un zâmbet vag începea să-i înflorească pe buze.

Am simțit un gol în stomac – prima senzație de când mă cuprinsese amorțeala.

— Tu ești, mi-a spus ea atât de încet că abia am auzit, Rune al meu.

Mi-a stat inima în loc.

Fața ei nu exprima altceva în afară de fericire pură, în timp ce îmi dădea la o parte părul de pe frunte și își plimba vârful degetului de-a lungul nasului și al maxilarului meu. Am rămas nemișcat, încercând să-mi întipăresc în minte acel moment, ca și cum ar fi fost o fotografie. Mâinile ei pe fața mea. Privirea în care se citea fericirea și strălucirea care venea din interior.

— Uneori, mă întrebam cum arătai după trecerea timpului. Mă întrebam dacă ți-ai tuns părul. Dacă ești mai înalt sau dacă ai altă greutate. Dacă ai ochii la fel.

Am observat cum i-au zvâcnit buzele.

— Mă întrebam dacă ești mai frumos, ceea ce mi se părea imposibil.

I-a pierit zâmbetul.

— Văd că ești. Când te-am văzut pe hol, săptămâna trecută, numi venea să cred că erai acolo și că stăteai în fața mea, mai frumos ca niciodată.

Se juca în părul meu.

— Părul tău de un blond-deschis e și mai lung acum. Ochii tăi au același albastru vibrant ca întotdeauna. Și ești atât de înalt și de bine făcut! Ochii ni s-au întâlnit, după care a adăugat ușor: Vikingul meu.

Am închis ochii, încercând să alung apăsarea din suflet. Când i-am deschis, ea mă privea ca întotdeauna – cu o admirație de nedescris în cuvinte.

M-am ridicat și m-am aplecat spre ea, văzându-i privirea blândă în timp ce îmi lipeam cu grijă fruntea de a ei, ca și cum ar fi fost o păpușă chinezească. În momentul în care pielea mea a atins-o pe a ei, am răsuflat adânc și am spus în șoaptă:

— *Poppymin.*

De data aceasta, lacrimile ei cădeau în poală. Mi-am trecut mâna prin părul ei și am strâns-o în brațe.

— Nu plânge, *Poppymin!* Nu suport să te văd plângând.

— Înțelegi greșit rostul lor, mi-a răspuns în șoaptă.

Mi-am dat capul ușor pe spate, căutând-o cu privirea. S-a uitat spre mine, zâmbind. Citeam mulțumirea de pe chipul ei frumos în timp ce îmi spunea:

— Nu credeam că te voi mai auzi vreodată spunându-mi astfel. A înghițit cu greu în sec. Nu credeam că te voi mai simți vreodată așa de aproape de mine. Nici nu visam că voi mai simți *asta.*

— Ce să simți? am întrebat.

— Asta, a spus ea, ducându-mi mâna la pieptul ei, chiar lângă inimă.

Bătea cu putere. Am rămas încremenit, moment în care am simțit cum o veche trăire mi se înfiripa în piept. Apoi ea a adăugat:

— Nu credeam că mă voi mai simți vreodată completă. Din ochi i-a căzut o lacrimă pe mâna mea, împrăștiindu-se pe piele. Nu credeam că îmi voi recăpăta vreodată jumătatea înainte să... S-a oprit, dar amândoi știam ce voia să spună. Zâmbetul i-a dispărut și m-a privit, apoi a spus: Poppy și Rune. Două jumătăți ale aceluiași întreg. În sfârșit, împreună. În momentele în care asta contează cel mai mult.

— *Poppy...* am spus, fără să mă pot împotrivi zvâcnirii dureroase din suflet.

Ea clipea fără încetare, până când lacrimile i s-au evaporat. Mă privea insistent, lăsându-și capul într-o parte, ca și cum încerca să deslușească un puzzle dificil.

— Poppy, am rostit cu vocea aspră și răgușită. Lasă-mă să mă gândesc puțin. Nu pot... Nu pot... Nu știu ce să fac...

Și-a pus cu blândețe palma caldă pe obrazul meu.

— Nu se poate face nimic, Rune. Decât să înfruntăm situația.

Vorbele mi s-au oprit în gât și am închis ochii. Când i-am deschis, ea mă privea.

— Nu mi-e frică, m-a asigurat ea încrezătoare, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că vorbea serios.

Vorbea cât se poate de serios. Poppy a mea. Mică de statură, dar plină de curaj și lumină.

Niciodată nu fusesem mai mândru de ea.

Atenția mi s-a îndreptat spre patul ei – un pat mai mare decât cel din urmă cu doi ani. Părea prea mică pentru salteaua aceea mare. Așezată acolo în mijloc, arăta ca o fetiță de câțiva ani.

Văzând cum mă uitam spre pat, s-a dat ușor înapoi. Vedeam un semn de îngrijorare pe fața ei, dar nu o puteam învinovăți. Știam că nu mai eram băiatul de la care își luase rămas-bun în urmă cu doi ani. Mă schimbasem.

Nu eram sigur că mai puteam fi Rune *al ei* vreodată.

Poppy a înghițit în sec, iar după un moment de ezitare, a lovit ușor salteaua de sub ea. Inima mi-a luat-o la trap. Mă lăsa să rămân. După toate astea. După toate lucrurile pe care le-am făcut de când m-am întors, mă lăsa să rămân.

Reușind să mă ridic în picioare, m-am simțit slăbit. Aveam obrajii scăldați în lacrimi, răgușisem, iar conștientizarea legată de durerea adusă de boala lui Poppy parcă mă amorțise. Fiecare bucățică din mine era ruptă, peticită cu plasturi – plasturi puși pe rană.

Temporar.

Zadarnic.

Degeaba.

Mi-am dat jos cizmele, după care m-am urcat în pat. Poppy și-a schimbat poziția, întorcându-se pe partea pe care obișnuia să stea, iar eu m-am așezat, neîndemânatic, pe partea mea. Cu o mișcare atât de familiară, ne-am întors amândoi unul spre celălalt pentru a ne privi.

Dar lucrurile nu erau întocmai la fel de familiare ca odinioară. Poppy se schimbase. Eu mă schimbasem. Totul se schimbase.

Iar eu nu știam cum să mă adaptez situației.

Au trecut minute în șir de tăcere. Poppy părea bucuroasă în timp ce mă privea. Dar aveam o întrebare. O întrebare pe care voiam să i-o adresez când încetam să ne mai uităm unul la celălalt. Gândul care mi se cuibărise în suflet, chinuit în așteptarea unui răspuns. Acel gând care îmi făcea rău. Acea întrebare care încă avea puterea de a-mi frânge inima. Chiar și acum, când lumea mea era oricum prăbușită.

— Întreabă-mă, a spus Poppy deodată, cu vocea scăzută, astfel încât să nu-i trezească pe părinții ei. Probabil mi-a citit surprinderea pe față, căci a ridicat din umeri într-un mod adorabil. Poate că nu mai știu exact cine ești, dar recunosc expresia de pe fața ta. Acea expresie care dă de înțeles că vrei să mă întrebi ceva.

Mi-am plimbat degetul de-a lungul cearșafului dintre noi, concentrându-mi atenția asupra mișcării pe care o făceam.

— Mă cunoști bine, i-am răspuns în șoaptă, dorindu-mi cu toată ființa să cred în propria afirmație.

Pentru că Poppy fusese singura persoană care mă cunoscuse cu adevărat. Chiar și acum, îngropat în furie și ură, cu distanța dintre noi din cei doi ani tăcuți, ea încă îmi cunoștea trăirile interioare.

Și-a dus degetele aproape de ale mele, în spațiul neutru ce ne despărțea. Teritoriul nimănui, care ne separa trupurile. În timp ce priveam cele două mâini care se căzneau să ajungă una la cealaltă, fără să reușească, m-am simțit copleșit de nevoia de a-mi aduce aparatul foto, o nevoie pe care nu o mai simțisem de multă vreme.

Voiam să imortalizez acel moment.

Voiam să fac o poză. Voiam ca acest moment să supraviețuiască trecerii timpului, pentru totdeauna.

— Cred că știu o parte din întrebările tale, a spus ea, trezindu-mă la realitate. Obrajii i se înroșiseră, un roz aprins conturându-i pielea deschisă la culoare. Sinceră să fiu, de când te-ai întors, nu mai recunosc multe la tine. Dar există momente în care observ mici semne care mă duc cu gândul la băiatul pe care îl iubesc. Suficiente încât să-mi redea speranța că el încă se află undeva acolo, în interior, așteptând. Cred că, mai presus de toate, îmi doresc să-l văd luptându-se cu trăirile care l-au făcut să se ascundă. Cred că, înainte să plec, cea mai mare dorință a mea e să-l văd din nou, a spus ea cu o expresie hotărâtă.

Mi-am întors capul, deoarece nu puteam să o aud vorbind despre plecare, despre suferință și despre faptul că timpul ei se scurgea. Apoi, asemenea unui gest curajos al unui soldat, mâna ei a alungat distanța dintre noi, atingând-o ușor pe a mea. Mi-am întors din nou capul spre ea. Mi-am desfăcut degetele, simțindu-i atingerea. Poppy își plimba vârful degetului și trasa linii de-a lungul palmei mele.

Părea că un zâmbet îi răsărea pe față. Am simțit un gol în stomac, întrebându-mă de câte ori urma să-l mai văd. Întrebându-mă cum găsea puterea să zâmbească.

Apoi, retrăgându-se ușor spre locul în care era așezată mai devreme, mâna ei a rămas nemișcată. Mă privea, așteptând răbdătoare întrebarea pe care încă nu i-o adresasem.

Simțind cum îmi trepida inima, am deschis gura și am întrebat:

— Tăcerea a fost cauzată doar... de boala ta sau a fost... a fost pentru că...

Mi-au venit în minte imagini ale ultimei nopți petrecute împreună. Trupul meu era întins peste trupul ei, iar buzele noastre erau contopite în săruturi lente și delicate. Poppy îmi spunea că era pregătită. Ne aruncam hainele, o priveam în timp ce devenea a mea, după care ea mi s-a aruncat în brațe. Am adormit alături de ea fără să mai spunem nimic.

— Ce? m-a întrebat Poppy, făcând ochii mari.

Am inspirat cu repeziciune și am izbucnit:

— A fost din cauză că am grăbit lucrurile? Te-am forțat? Am pus presiune asupra ta? Luându-mi inima în dinți, am întrebat: Ai regretat că s-a întâmplat asta?

Poppy era tensionată, iar ochii îi străluceau. Pentru un moment, m-am întrebat dacă urma să plângă, să-mi confirme că temerile mele din ultimii doi ani erau justificate. Că o rănisem. Că avusese încredere în mine, iar eu o rănisem.

În schimb, a coborât din pat și s-a așezat în genunchi. Am auzit-o scoțând ceva de sub pat. S-a ridicat în picioare, ținând în mână un borcan cu capac familiar. Un borcan plin cu sute de inimi roz de hârtie.

O mie de săruturi ale unui băiat.

Poppy s-a așezat în genunchi cu grijă în pat, după care a pus borcanul în lumina lămpii, a deschis capacul și a început să caute. În timp ce bâjbâia cu mâna printre inimile de hârtie, mi-au sărit în ochi cele pe care le puteam zări cu ușurință din locul în care mă aflam. Majoritatea erau goale. Borcanul era prăfuit, semn că nu mai fusese deschis de mult timp.

Un amalgam de tristețe și de speranță mă secătuia.

Speranța că nimeni în afară de mine nu îi sărutase buzele.

Tristețea că aventura cea mai frumoasă a vieții ei se oprea. Fără alte săruturi.

Am simțit că acea tristețe m-a spintecat.

Luni. Mai avea la dispoziție doar câteva luni pentru a completa acel borcan, nu o viață întreagă. Nu putea să scrie un mesaj pe o inimă în ziua nunții ei, așa cum visa. Nu putea fi niciodată bunică și nu le putea citi acele mesaje nepoților ei. Nu-și putea trăi nici măcar tinerețea.

— Rune? m-a întrebat Poppy, moment în care un nou val de lacrimi îmi curgea pe obraji.

Mi le-am șters cu dosul palmei. Ezitam să-i întâlnesc privirea. Nu voiam să o întristez. În schimb, când am ridicat privirea, tot ce am văzut pe chipul lui Poppy a fost conștientizare, care brusc s-a transformat în timiditate.

În teamă.

Ținea în mâna întinsă o inimă de hârtie. Acea inimă nu era goală, ci completată pe ambele părți. Culoarea cu care scrisese era roz, ascunzând practic mesajul.

Poppy mi-a întins și mai mult mâna.

— Ia-o! a insistat.

Am făcut așa cum mi-a cerut.

M-am ridicat în picioare și m-am așezat în dreptul luminii. Deslușeam cu greu scrisul deschis la culoare, până ce am reușit să descifrez cuvintele: „Sărutul 354. Cu Rune al meu, în grădina cu cireși... Mi-a sărit inima din piept“. Am întors inima pe partea cealaltă pentru a citi celelalte cuvinte. Mi s-a tăiat respirația: „A fost cea mai frumoasă noapte din viața mea... Cea mai specială“.

Am închis ochii și un nou val de emoții m-a năpădit. Dacă aș fi rămas în picioare, cu siguranță m-ar fi doborât la pământ.

Pentru că se bucurase cu adevărat de acel moment.

Ceea ce se întâmplase în noaptea aceea fusese un act dorit. Nu o rănisem.

Am înghițit în sec după ce am scos un sunet involuntar. Poppy mă ținea de mână.

— Credeam că am distrus povestea noastră, am șoptit, uitându-mă în ochii ei. Credeam că ai ajuns să regreți tot ce a fost între noi.

— N-am făcut-o, mi-a răspuns în șoaptă.

Cu o mână tremurândă, mi-a dat la o parte șuvițele de păr căzute pe față, un gest stângaci din cauza perioadei îndelungate în care fusesem departe unul de celălalt. Am închis ochii la atingerea ei, după care i-am deschis când a început să vorbească:

— Când s-au întâmplat toate astea, a explicat ea, în timp ce căutam tratament... Lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Când tratamentul nu a mai funcționat, m-am gândit des la noaptea aceea. A închis ochii, genele ei lungi și negre sărutându-i obrajii. Apoi a zâmbit. Poppy nu și-a luat mâna din părul meu. M-am gândit cât de atent ai fost cu mine. La ce am simțit în momentul în care am fost atât de apropiați. Ca și cum am fi fost două jumătăți ale aceleiași inimi, așa cum ne plăcea să credem. Poppy a oftat. Mă simțeam ca acasă. Noi doi, împreună, eram un infinit – eram un întreg. Momentul acela în care noi doi respiram greoi și mă țineai strâns în brațe a fost cel mai frumos din viața mea. A deschis iarăși ochii. Era momentul pe care îl derulam mereu în minte când sufeream. E momentul la care mă gândesc când mă prăbușesc și când mă cuprinde frica. E momentul care îmi amintește că sunt norocoasă. Pentru că, în acel moment, am simțit iubirea pentru care bunica m-a trimis în aventura celor o mie de săruturi. Acel moment în care știi că ești iubit pe deplin, că reprezinți centrul

universului pentru altă persoană, că ai *trăit...* chiar dacă a fost pentru o scurtă vreme.

Țineam inima de hârtie într-o mână, iar cu cealaltă i-am cuprins încheietura mâinii, ducând-o spre buze. I-am sărutat ușor zona pulsului, simțindu-l cum bătea sub presiunea gurii mele. A inspirat brusc.

— Nimeni nu ți-a mai sărutat buzele în afară de mine, nu-i așa? am întrebat-o.

— Nu, a spus ea. Ți-am promis că nu se va întâmpla asta. Chiar dacă nu ne vorbeam. Chiar dacă nu credeam că te voi mai revedea vreodată, nu mi-aș fi încălcat niciodată promisiunea. Buzele acestea îți aparțin. Mereu ți-au aparținut.

Cu inima strânsă, i-am dat drumul, mi-am ridicat degetele și i-am atins buzele – buzele pe care mi le dăruise.

I s-a oprit respirația când i-am atins gura. Genele i se unduiau și era roșie în obraji. Respirația mea se întețea. Se întețea datorită faptului că eram stăpân pe acele buze. Încă îmi aparțineau.

Pentru totdeauna.

— Poppy, am șoptit, apropiindu-mă de ea.

A rămas înmărmurită, dar nu am sărutat-o. Nu aveam de gând s-o fac. Îmi dădeam seama că nu mă putea citi. Nu mă mai cunoștea. Abia mă mai cunoșteam eu însumi.

În schimb, mi-am atins buzele de degetele mele încă lipite pe buzele ei, formând o barieră între gurile noastre, simțindu-i mirosul. I-am inhalat parfumul – o aromă de zahăr combinată cu vanilie. Doar faptul că eram lângă ea îmi dădea energie.

Apoi mi s-a rupt inima în două când m-am întors la locul meu, iar ea m-a întrebat, vizibil rănită:

— Câte?

M-am încruntat. Îi studiam expresia pentru a încerca să-mi dau seama la ce se referea. A înghițit în sec și, de data aceasta, și-a pus degetele peste buzele mele.

— Câte? a repetat.

Apoi mi-am dat seama la ce se referea, deoarece se uita la buzele mele ca la un trădător. Se uita la ele ca la un bun la care ținuse, dar pe care nu-l mai putea avea.

M-a străbătut un fior rece în timp ce Poppy și-a retras mâna tremurândă. Avea o expresie reticentă stăpânită și își ținea respirația, de parcă încerca să se protejeze de ceea ce urma să audă. Dar am rămas tăcut. Nu puteam să zic nimic, căci expresia ei mă ucidea.

Poppy a scos aerul din piept, spunând:

— Știu despre Avery, bineînțeles, dar au fost și alte fete în Oslo? Sunt conștientă de faptul că trebuie să fi fost și altele, dar au fost multe?

— Contează? am întrebat-o cu o voce scăzută. Încă țineam în mână inima de hârtie, a cărei semnificație aproape că îmi mistuia pielea.

Promisiunea legată de buzele noastre.

Promisiunea legată de inimile noastre, care formau un întreg.

Pentru totdeauna

Și-a mișcat ușor capul, apoi, cu umerii lăsați, a încuviințat din cap.

— Da, a șoptit, contează. Deși nu ar trebui pentru că îți voi reda libertatea. Și-a plecat capul. Dar contează. Contează mai mult decât ai putea înțelege.

Se înșela. Înțelegeam de ce conta atât de mult. Și pentru mine conta la fel.

— Am fost plecat mult timp, am spus.

În acel moment, am știut că furia care mă ținuse captiv a pus din nou stăpânire pe mine. O parte bolnavă din mine voia să o rănească, așa cum făcuse ea cu mine.

— Știu, a încuviințat ea, încă ținându-și capul plecat.

— Am 17 ani, am continuat.

Poppy și-a aruncat ridicat privirea. Era palidă.

— Ah, a spus ea.

Puteam detecta atâtea semne ale suferinței în acel cuvânt scurt!

— Așadar, temerile mele s-au adeverit. Ai avut relații intime cu alte fete, așa cum s-a întâmplat cu mine. Eu... eu doar...

Poppy s-a mutat pe marginea patului, dar m-am întins spre ea și am prins-o de încheietură în timp ce își retrăgea mâna.

— De ce contează? am insistat, moment în care am văzut că avea ochii plini de lacrimi.

Furia din interiorul meu s-a domolit ușor, dar a revenit când mi-am amintit de anii pierduți. Ani în care am petrecut și mi-am înecat durerea în băutură, în timp ce Poppy era bolnavă. Acest gând aproape că mă făcea să tremur de mânie.

— Nu știu, a zis ea, după care a clătinat din cap. Era o minciună. De fapt, știu. Pentru că ești al meu. Și, în ciuda tuturor lucrurilor care s-au întâmplat între noi, am avut mereu speranța deșartă că îți vei respecta promisiunea. Că și pentru tine însemna la fel de mult. În ciuda întregii situații.

I-am eliberat încheietura, după care s-a ridicat în picioare. S-a îndreptat spre ușă. Când a atins mânerul, i-am spus încet:

— A însemnat.

Poppy a rămas nemișcată, cu spatele aplecat.

— Ce?

Nu s-a întors. M-am ridicat în picioare și am mers spre ea. M-am aplecat pentru a fi sigur că avea să îmi audă mărturisirea. Respirația mea îi flutura părul din dreptul urechii. Cu o voce atât de joasă încât abia îmi puteam auzi cuvintele, i-am spus:

— Promisiunea a însemnat la fel de mult și pentru mine. Ai însemnat la fel de mult pentru mine... și încă însemni. Undeva, dincolo de această furie, ești doar tu. Asta nu se va schimba niciodată.

Poppy a rămas încremenită. M-am apropiat de ea și mai mult:

— Pentru totdeauna.

S-a întors spre mine, până ce piepturile ni s-au lipit unul de celălalt, ea fixându-mă cu ochii ei verzi.

— Tu... Nu înțeleg, a spus.

Mi-am ridicat încet mâna, atingându-i părul. Aproape că a închis ochii când am făcut acest gest, dar i-a deschis din nou și m-a privit.

— *Mi-am ținut promisiunea,* i-am mărturisit, observându-i expresia șocată.

A clătinat din cap.

— Dar am văzut, ai sărutat-o...

— Mi-am ținut promisiunea, am întrerupt-o. Din ziua în care te-am părăsit, nu am mai sărutat pe nimeni altcineva. Buzele mele încă sunt ale tale. Nu a fost niciodată vorba despre altcineva. Și nici nu va fi.

Poppy a deschis gura, după care a închis-o. Când a deschis-o din nou, a spus:

— Dar tu și Avery...

Mi-am încleștat maxilarul.

— Știam că ești în preajmă. Eram rănit. Voiam să te rănesc, așa cum ai făcut-o tu.

A clătinat din cap, semn că nu mă credea. Am făcut încă un pas.

— Știam că te va răni să mă vezi cu Avery. Așadar, m-am așezat lângă ea și am așteptat să apari. Voiam să te fac să crezi că vreau să o sărut... Până când te-am văzut. Până când te-am văzut fugind din cameră. Până când n-am mai putut să suport imaginea durerii pe care o provocasem.

Îi curgeau lacrimi pe obraji.

— De ce ai face una ca asta? Rune, nu ai fi capabil...

— Sunt, întocmai din acest motiv am făcut-o, i-am spus scurt.

— De ce? m-a întrebat în șoaptă.

Am schițat un zâmbet trist.

— Pentru că ai dreptate. Nu mai sunt băiatul pe care îl știai tu. Când am plecat de lângă tine, am fost cuprins de un val

puternic de furie care după un timp m-a acaparat întru totul. Încercam să o ascund în timp ce vorbeam, să lupt cu ea, având în vedere faptul că încă te aveam pe tine, în ciuda a mii de kilometri care ne despărțeau. Dar, când ai rupt legătura cu mine, nu mi-a mai păsat. Am lăsat-o să mă consume. M-a consumat atât de mult, încât am ajuns să mă identific cu ea. I-am luat mâna și am dus-o la piept. Mi-a rămas doar jumătate din inimă. Am ajuns cine sunt acum din cauza absenței tale. Acest întuneric, această furie s-au născut din faptul că nu mi-ai fost alături. *Poppymin.* Aventura mea. Iubita mea! Iar durerea a revenit – uitasem pentru câteva momente de noua noastră realitate. Și acum, am continuat scrâșnind din dinți, acum îmi spui că mă părăsești definitiv. Eu... Mi-am înghițit vorbele.

— Rune, a murmurat Poppy, aruncându-se în brațele mele și ținându-mă strâns.

Dintr-odată, brațele mele s-au încolăcit în jurul ei ca o menghină. Trupul ei se topea în îmbrățișarea noastră. Respiram. Respiram profund pentru prima dată după multă vreme. În momentul în care am început să vorbesc, respiram greu și gâtuit.

— Nu pot să te pierd, *Poppymin!* Nu pot. Nu pot să te las să pleci. Nu pot trăi fără tine. Ești iubita mea pentru totdeauna. Ți-a fost dat să-mi fii alături în viața asta. Ai nevoie de mine, așa cum și eu am nevoie de tine. Și cu asta cred că am spus totul. O simțeam tremurându-mi în brațe. Nu pot să te las să pleci. Oriunde ești tu, trebuie să fiu și eu. Am încercat să trăiesc fără tine și a fost foarte greu.

Poppy și-a ridicat capul ușor, iar corpurile ni s-au îndepărtat suficient de mult încât să mă privească și să-mi șoptească îndurerată:

— Nu pot să te iau cu mine acolo unde merg.

În timp ce cuvintele ei îmi răsunau în urechi, mi s-au împleticit picioarele și i-am dat drumul. M-am tras înapoi, până ce m-am așezat pe marginea patului. Nu puteam să accept cele întâmplate. „Cum naiba fac față acestei situații?“

Nu înțelegeam cum putea să fie atât de puternică.

Cum putea să își înfrunte sentința la moarte cu atâta demnitate? Nu voiam decât să blestem lumea, să distrug tot ce îmi stătea în cale.

Capul mi-a căzut în mâini. Și am plâns. Am vărsat lacrimi pe care nu credeam că le mai aveam. Făceau parte din rezerva mea, ultimul val de devastare pe care îl mai simțeam. Lacrimile care confirmau adevărul pe care nu voiam să-l accept.

Faptul că *Poppymin* era pe moarte.

Era pe moarte, la modul cel mai serios.

Am simțit salteaua mișcându-se sub mine. Am simțit parfumul ei dulce. Am urmat-o în timp ce mi-a făcut semn să ne întindem înapoi în pat. Am făcut întocmai și m-am prăbușit în brațele ei. Am eliberat toate sentimentele cuibărite în mine în timp ce își plimba mâinile prin părul meu. I-am cuprins talia și am rămas nemișcat, încercând din răsputeri să țin minte acea senzație. Senzația pe care o aveam când o îmbrățișam. Bătaia puternică a inimii și căldura corpului ei.

Nu știu cât timp a trecut, dar, până la urmă, lacrimile mi s-au uscat pe față. Încă ne țineam în brațe. Iar ea încă mă mângâia pe spate.

Mi-am dres glasul și am întrebat-o:

— Cum s-au întâmplat toate astea, *Poppymin?* Cum ai aflat?

Poppy a rămas tăcută câteva clipe, oftând.

— Nu contează, Rune.

M-am ridicat și m-am uitat în ochii ei.

— Vreau să știu.

M-a atins ușor cu dosul palmei pe obraz și a încuviințat din cap.

— Știu că vrei. Și vei afla. Dar nu în seara asta. Acest moment – cu noi doi aici – e tot ce contează în seara asta. Nimic mai mult.

Nu-mi puteam lua ochii de la ea, așa cum nici ea nu a făcut-o. Un fel de liniște amorțită s-a instalat între noi. Aerul părea greoi în timp ce mă aplecam spre ea, iar tot ce-mi doream era să o sărut. Să-i simt buzele atingându-se de ale mele.

Să adaug un nou sărut în borcanul ei.

În timp ce gurile noastre se aflau doar la câțiva centimetri distanță, m-am hotărât să o sărut pe obraz. A fost un sărut moale și delicat.

Dar nu era suficient.

Am sărutat-o din nou și din nou pe fiecare părticică a obrazului, pe frunte și pe nas. Poppy și-a schimbat poziția în pat. Dându-mă înapoi, privirea empatică pe care mi-a aruncat-o m-a făcut să înțeleg că știa că nu vreau să grăbesc lucrurile.

Pentru că, oricât de greu îmi era să accept, acum eram alți oameni. Băiatul și fata care se sărutau cu atâta ușurință se schimbaseră.

Urma să avem parte de un sărut adevărat când aveam să ne reclădim relația.

Am mai sărutat-o o dată pe vârful nasului, un râset înfundat înflorindu-i pe buze. Era ca și cum furia din mine se diminuase îndeajuns de mult încât să permită ca bucuria să încolțească în sufletul meu.

Mi-am lipit fruntea de a ei și i-am mărturisit:

— Buzele mele sunt ale tale. Ale nimănui altcuiva.

În semn de răspuns, Poppy m-a sărutat pe obraz. Acest sărut mi-a pătruns în tot corpul. Mi-am lăsat capul în adâncitura gâtului ei și am zâmbit vag când mi-a șoptit la ureche:

— Și buzele mele sunt ale tale.

M-am întors pentru a o strânge în brațe, iar ochii noștri s-au închis în cele din urmă. M-a luat somnul mai repede decât credeam. Obosit, cu inima frântă și tăiată în bucăți, am adormit repede. Așa se întâmpla de fiecare dată când eram cu ea.

A fost al treilea moment care și-a pus amprenta asupra vieții mele. Noaptea în care am aflat că aveam să o pierd pe fata pe care o iubeam. Știind că momentele noastre împreună erau numărate, m-am apropiat și mai mult de ea și nu i-am mai dat drumul.

A adormit și ea, ținându-mă în brațe la fel de strâns – era ecoul puternic al îndrăgostiților de altădată.

Am fost trezit din somn de un foșnet.

Am deschis ochii. Silueta liniștită a lui Poppy se îndrepta spre fereastră.

— *Poppymin?*

Poppy s-a oprit, după care s-a uitat la mine. Am înghițit în sec, încercând să alung senzația de lame de cuțit din gât, în timp pe Poppy s-a așezat înaintea mea. Purta un hanorac cu glugă gros peste niște pantaloni largi și un pulover. Avea un rucsac la picioare.

M-am încruntat. Afară încă era întuneric.

— Ce faci?

S-a întors la fereastră, după care s-a uitat înapoi spre mine și m-a întrebat pe un ton jucăuș:

— Vii?

Mi-a surâs, moment în care mi s-a frânt inima. Era dureros de frumoasă. Fericirea ei molipsitoare m-a făcut să zâmbesc și s-o întreb:

— Unde naiba te duci?

Poppy a tras perdeaua și a arătat cu degetul spre soare.

— Să admir răsăritul. Și-a înclinat capul într-o parte și m-a privit. Știu că a trecut ceva timp, dar ai uitat că obișnuiam să fac asta?

M-a cuprins un val de căldură. Nu uitasem.

M-am ridicat în picioare, pufnind ușor în râs. M-am oprit brusc. Ea a observat și, oftând cu tristețe, a venit spre mine. M-am uitat la ea, iar tot ce-mi doream era să o iau de gât și să o sărut.

M-a analizat, după care m-a luat de mână. Luat prin surprindere, m-am uitat la degetele ei împreunate cu ale mele. Păreau atât de firave în timp ce mă strângea!

— E în regulă, să știi, a spus ea.

— Ce? am întrebat-o, apropiindu-mă și mai mult.

Încă mă ținea strâns cu o mână în timp ce mă atingea pe obraz cu cealaltă. S-a ridicat pe vârful picioarelor, atingându-mi buzele cu degetele.

Inima îmi bătea mai tare.

— E în regulă să râzi, a spus ea cu o voce duioasă. E în regulă să zâmbești. E în regulă să fii fericit. Care este scopul vieții?

Cuvintele ei m-au tulburat. Pentru că nu voiam să am acele trăiri. Numai gândul de a fi fericit mă făcea să mă simt vinovat.

— Rune, a zis Poppy. Și-a coborât mâna pe gâtul meu. Îmi dau seama cum te simți. M-au măcinat o vreme sentimentele acestea. Dar îmi dau seama că mă întristează teribil de rău să-i văd răniți și supărați pe oamenii dragi, pe care îi iubesc din tot sufletul.

Ochii ei străluceau. Eu eram tot mai tulburat.

— Poppy... am început să vorbesc, acoperindu-i mâna cu a mea.

— E durerea cel mai greu de suportat. E mai puternică decât înfruntarea morții. Am văzut cum boala mea le-a acaparat fericirea celor pe care îi iubesc, iar acest lucru e cel mai trist dintre toate. A înghițit în sec, a inspirat ușor și a adăugat în șoaptă: Timpul meu e limitat. Știm cu toții asta. Așadar, aș vrea ca acest timp să fie special...

A zâmbit. Era un zâmbet larg, strălucitor. Acel zâmbet care făcea ca până și un băiat înverșunat ca mine să vadă partea plină a paharului.

— Extrem de special.

Am zâmbit.

Am lăsat-o să-mi vadă fericirea. I-am arătat că acele cuvinte din copilăria noastră au avut puterea de a străpunge întunericul.

Cel puțin pentru moment.

— Nu te mișca! a spus deodată.

Am făcut așa cum a zis. A chicotit ușor.

— Ce e? am întrebat-o, încă ținând-o de mână.

— Zâmbetul tău, a răspuns ea bucuroasă, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă. E încă acolo, a șoptit impresionată. Îl asemănăm cu o legendă precum *Bigfoot* sau *Monstrul din Loch Ness*. Dar e acolo! L-am văzut cu ochii mei!

Poppy și-a cuprins fața în mâini, clipind.

Am clătinat din cap, de data aceasta pufnind în râs. Când m-am oprit din râs, ea încă îmi zâmbea.

— Numai tu, i-am spus.

Zâmbetul i s-a îndulcit. Făcând un pas mai aproape, i-am aranjat gulerul.

— Numai tu mă poți face să zâmbesc.

Poppy a închis ochii pentru o clipă.

— Atunci voi face asta cât pot de mult.

M-a privit în ochi.

— Te voi face să zâmbești.

S-a ridicat pe vârful picioarelor, până când fețele noastre aproape s-au atins.

— Sunt hotărâtă s-o fac.

Se auzea ciripitul unei păsări. Poppy s-a uitat spre fereastră.

— Trebuie să mergem ca să prindem răsăritul, a insistat ea, după care a făcut un pas înapoi, întrerupând momentul.

— Atunci, hai să mergem! i-am răspuns.

Am încălțat ghetele și am urmat-o. I-am luat rucsacul și mi l-am pus pe umăr. Poppy a zâmbit când m-a văzut.

Am deschis fereastra. Ea s-a dus repede spre pat. Când s-a întors, ținea în mână o pătură. S-a uitat la mine.

— E frig la ora asta.

— Hanoracul nu e suficient de gros? am întrebat.

Ținea pătura la piept.

— E pentru tine. A arătat cu degetul spre tricoul meu. O să-ți fie frig în grădină.

— Știi că sunt norvegian, nu-i așa? am întrebat sec.

A încuviințat din cap.

— Ești un viking adevărat. S-a înclinat spre mine. Iar dintre noi doi, tu ești foarte bun când vine vorba de aventură, după cum era de așteptat.

A clătinat din cap, amuzată. Și-a odihnit mâna pe brațul meu.

— Dar...

— Da?

— Până și vikingilor li se face frig.

Am făcut semn spre fereastra deschisă.

— Hai să mergem, altfel pierdem răsăritul!

Ea s-a strecurat pe geam, cu zâmbetul încă pe buze, iar eu am luat-o pe urmele ei. Era o dimineață răcoroasă, iar vântul bătea mai puternic decât noaptea trecută.

Părul i se adunase pe față. Conștient de faptul că îi era frig și că putea să i se facă rău, am luat-o de braț și am tras-o înspre mine. A părut surprinsă, până ce i-am ridicat gluga greoaie și i-am așezat-o pe cap.

I-am legat șnurul pentru a nu se desface. Ea m-a privit în tot acel timp. M-am mișcat mai greu sub privirea ei atentă. După ce i-am legat șnurul, mâinile mi-au rămas nemișcate și m-am uitat lung în ochii ei.

— Rune, a zis ea după câteva momente încordate de tăcere.

Mi-am înclinat bărbia, așteptând.

— Lumina dinăuntrul tău încă lucește. Dincolo de furie, ești tot acolo.

Cuvintele ei m-au surprins. Am privit spre cer. Începea să se crape de ziuă. Am înaintat.

— Vii?

Poppy a oftat și s-a grăbit să mă ajungă din urmă. Mi-am băgat mâinile în buzunare în timp ce ne îndreptam liniștiți spre grădină. Pe drum, Poppy se uita în jur. Încercam să-mi dau seama ce urmărea, dar nu erau decât păsări, copaci și iarbă, unduindu-se toate în bătaia vântului. M-am încruntat, întrebându-mă ce îi atrăgea atenția. Dar așa era ea – dansa mereu pe ritmul propriei muzici. Vedea lumea altfel decât ceilalți.

Vedea luminița de la capătul tunelului. Vedea partea plină a paharului.

Era singura explicație pentru faptul că nu mi-a cerut să o las în pace. Știam că mă vedea diferit, schimbat. Chiar dacă mi-ar fi spus-o, mi-aș fi dat seama din felul în care mă privea. Uneori însă, avea o privire reținută.

Nu m-ar fi privit niciodată astfel până atunci.

Când am intrat în grădină, știam unde urma să ne așezăm. Ne-am îndreptat către cel mai înalt copac – copacul nostru – unde Poppy și-a deschis rucsacul. A scos o pătură pe care să stăm.

A întins-o și mi-a făcut semn să mă așez. Am făcut-o, rezemându-mă de trunchiul solid al copacului. Ea s-a așezat în mijloc, sprijinindu-se în mâini.

Vântul s-a mai domolit. A desfăcut șnurul de la hanorac și a lăsat gluga să-i cadă pe spate, dezvelindu-și fața. Și-a îndreptat atenția spre orizontul luminos și cerul cenușiu, brăzdat de nuanțe de portocaliu și roșu.

Am băgat mâna în buzunar și am scos pachetul de țigări, ducând una la gură. Am apăsat pe brichetă, mi-am aprins una și am tras un fum care mi-a ajuns în plămâni.

Expiram ușor și fumul se ridica în valuri în jurul meu. Am simțit că Poppy mă privea îndeaproape. Proptindu-mi brațul de genunchiul ridicat, m-am întors spre ea.

— Fumezi.

— *Ja*.

— Și nu vrei să te oprești? m-a întrebat.

Tonul ei părea un ordin. Iar zâmbetul tremurător de pe buzele ei mi-a dat de înțeles că era conștientă de faptul că știam ce intenționa.

Am clătinat din cap. Mă calma. Nu aveam de gând să mă opresc curând.

Stăteam în tăcere, până ce ea a mai privit o dată aurora și a întrebat:

— Ai admirat vreodată răsăritul în Oslo?

M-am uitat și eu spre orizontul rozaliu. Amestecul de culori făcea ca stelele să dispară.

— Nu.

— De ce nu? a întrebat, întorcându-se spre mine.

Am mai tras un fum din țigară și mi-am lăsat capul pe spate, expirând. Mi-am coborât capul și am ridicat din umeri.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte.

Ea a oftat, uitându-se din nou în jur.

— Ce șansă irosită! a spus ea, mișcându-și brațul spre cer. N-am mers niciodată dincolo de granițele Statelor Unite, n-am văzut un răsărit nicăieri altundeva, iar tu niciodată nu te-ai trezit devreme în Norvegia pentru a privi începutul unei noi zile.

— Odată ce ai văzut un răsărit, le-ai văzut pe toate, i-am răspuns.

A clătinat din cap cu tristețe. M-a privit compătimitor. Mi-a provocat un gol în stomac

— Nu e adevărat, a argumentat ea. Fiecare zi e diferită. Culorile, umbrele, impactul asupra sufletului tău. Fiecare zi e un dar, Rune. Dacă am învățat un lucru în ultimii ani, cu siguranță este acesta, a spus ea oftând.

Am tăcut.

Și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii.

— La fel ca vântul. E rece pentru că e iarnă târzie, iar oamenii fug de el. Stau în case la căldură. Dar eu îl apreciez. Îmi place când vântul îmi bate în față, îmi place când soarele îmi încălzește obrajii pe timp de vară. Vreau să dansez în ploaie. Visez să mă arunc în zăpadă, să simt frigul până în măduva oaselor. Poppy a deschis ochii. Soarele începea să se ivească pe cer. Când mă aflam sub tratament, când eram țintuită la pat în spital, când aveam dureri puternice și simțeam că totul se prăbușește în jurul meu, le rugam pe asistente să-mi întoarcă patul spre fereastră. Răsăritul mă liniștea în fiecare zi. Îmi reda puterea. Mă umplea de speranță.

Am observat o dâră de cenușă pe pământ lângă mine. Mi-am dat seama că nu făcusem nici o mișcare de când începuse să vorbească. S-a întors cu fața spre mine și mi-a spus:

— Când mă uitam pe fereastra aceea, când dorul de tine mă durea mai tare decât chimioterapia, mă uitam la răsăritul de soare și mă gândeam la tine. Îmi imaginam că și tu admiri răsăritul în Norvegia, iar acest gând îmi aducea alinare.

N-am scos un cuvânt.

— Ai fost fericit măcar o dată? A existat un moment în ultimii doi ani în care să nu fii supărat sau nervos?

Furia mistuitoare ce sălășluia în mine s-a trezit la viață. Am clătinat din cap.

— Nu, am răspuns, expirând fumul de țigară spre sol.

— Rune, a șoptit ea. Credeam că vei trece peste asta în cele din urmă, a rostit cu o expresie vinovată pe chip.

Și-a plecat privirea, iar când s-a uitat în sus din nou, mi-a frânt inima.

— Am făcut-o pentru că nu credeam că voi trăi atât de mult. Un zâmbet vag și totuși puternic i se așternuse grațios pe față. Mi-a fost dăruit mai mult timp. Mi-a fost dăruită viața – a tras aer adânc în piept iar acum încă un miracol a avut loc: te-ai întors.

M-am uitat în altă parte. Îmi era greu să-mi păstrez calmul, îmi era greu să accept felul în care Poppy vorbea despre moartea ei ca despre un lucru banal, iar despre întoarcerea mea, ca despre un eveniment fericit. Am simțit cum s-a așezat lângă mine. Parfumul ei dulce m-a învăluit și am închis ochii, respirând greoi în momentul în care mi-a atins brațul.

Liniștea domnea asupra noastră, iar aerul părea irespirabil. Și-a pus mâna peste a mea. Am deschis ochii. Ea a arătat cu degetul spre soare, care se muta cu repeziciune, vestind un nou început. Mi-am sprijinit capul de trunchiul aspru, privind șuvoiul rozaliu ce se așternea peste grădina uscată. Tremuram de frig. Poppy ne-a acoperit pe amândoi cu pătura.

Sub pătura de lână ce ne proteja, degetele ni s-au întrepătruns, unindu-ne mâinile. Am privit soarele, până ce lumina zilei s-a ivit întru totul.

Simțeam nevoia să fiu sincer. Lăsând la o parte orgoliul, i-am mărturisit:

— M-ai rănit.

Aveam vocea joasă și răgușită. Poppy a rămas încremenită.

Nu aveam putere să mă uit în ochii ei. Am adăugat:

— Mi-ai frânt inima.

Odată ce norii denși s-au risipit, cerul rozaliu a căpătat nuanțe de albastru. În timp ce se crăpa de ziuă, am simțit-o pe Poppy mișcându-se – își ștergea o lacrimă.

M-am cutremurat. Uram faptul că o supărasem. Dar voia să știe de ce fusesem mereu nervos. Voia să știe de ce nu privisem nici măcar un amărât de apus de soare. Voia să știe de ce fusesem alt om. Era adevărul. Dar am înțeles că uneori adevărul doare al naibii de rău.

A oftat. Am ridicat brațul, cuprinzând-o de umeri. Mă așteptam să se opună, dar s-a rezemat domol de mine. M-a lăsat s-o țin aproape.

Mă uitam atent la cer, încleștându-mi maxilarul în timp ce ochii mi se umpleau de lacrimi. Am reușit să mi le rețin.

— Rune, a spus ea.

Am clătinat din cap.

— N-are importanță.

Poppy și-a ridicat capul și mi-a întors fața spre a ei, punându-mi mâna pe obraz.

— Normal că are importanță, Rune. Te-am rănit. A înghițit în sec, stăpânindu-și lacrimile. Nu am intenționat niciodată să fac asta. Voiam să te salvez cu orice preț.

Am citit asta în ochii ei. Oricât de mult aș fi suferit, oricât de mult m-ar fi rănit tăcerea ei bruscă, închizându-mă într-un loc din care nu puteam pleca, o făcuse pentru că mă iubea. Voia ca eu să merg mai departe.

— Știu, i-am spus, strângând-o mai tare în brațe.

— Nu a funcționat.

— Nu, am încuviințat, după care am sărutat-o pe creștet.

S-a uitat la mine, ștergându-și lacrimile.

— Ce e de făcut acum? a întrebat.

— Ce vrei să se întâmple?

Poppy a suspinat și m-a privit hotărâtă.

— Îl vreau pe vechiul Rune înapoi.

Am simțit un gol în stomac și m-am dat ușor pe spate. Ea m-a oprit.

— Rune...

— Nu mai sunt acel Rune. Nu cred că voi mai fi vreodată.

Mi-am plecat capul, apoi m-am forțat să o privesc în ochi.

— Eu te vreau așa cum ești, *Poppymin,* chiar dacă sentimentul nu e reciproc.

— Rune, a șoptit ea, tocmai te-ai întors. Nu îl mai cunosc pe noul Rune. Mintea mea e încețoșată. Nu m-aș fi așteptat vreodată să fii alături de mine în această perioadă. Sunt... sunt confuză. M-a strâns de mână. Dar, în același timp, mă simt de parcă am renăscut. Datorită faptului că ne-am reunit. Și datorită faptului că, cel puțin în timpul care mi-a rămas, te am lângă mine. Cuvintele ei dansau în aer. Apoi m-a întrebat emoționată: Nu-i așa?

Am mângâiat-o cu degetul pe obraz.

— *Poppymin,* mă ai lângă tine. Mă vei avea mereu. Mi-am dres vocea și am adăugat: Poate că sunt diferit de băiatul pe care îl știai, dar sunt al tău. Pentru totdeauna, am surâs trist.

M-a privit cu blândețe. M-a înghiontit, iar după aceea și-a lăsat capul pe umărul meu.

— Îmi pare rău, a șoptit.

Am strâns-o în brațe cât am putut de tare.

— Dumnezeule, îmi pare rău, Poppy! Nu... N-am avut puterea de a termina fraza, dar ea a așteptat răbdătoare, până ce mi-am lăsat capul în jos și am continuat: Nu știu cum suporți întreaga situație. Nu știu cum... Am suspinat. Nu știu cum reușești să găsești puterea de a merge mai departe.

— Pentru că iubesc viața. A ridicat din umeri. Mereu am iubit-o.

Mi se părea că văd o nouă versiune a ei. Sau poate că doar îmi amintea de fata care știam că avea să devină când avea să crească.

Poppy a arătat spre cer.

— Sunt un om care se trezește devreme să vadă răsăritul. Sunt un om care preferă să vadă binele în lume, care se lasă inspirat de muzică și de artă. S-a întors spre mine și a zâmbit. Asta sunt eu, Rune. Omul care așteaptă furtuna doar pentru a întrezări curcubeul. De ce să te necăjești când poți fi fericit? Pentru mine e o decizie foarte simplă.

I-am luat mâna și am dus-o aproape de buze, sărutându-i dosul palmei. Respira diferit, ritmul fiind de două ori mai puternic. Apoi a dus mâinile noastre împreunate spre buzele ei, întorcându-le pentru a-mi săruta mâna. Le-a pus în poală, schițând desene pe pielea mea cu arătătorul mâinii libere. Mi s-a topit inima când mi-am dat seama că desena semnul infinitului. Bucle perfecte în formă de opt.

— Știu ce mă așteaptă, Rune. Nu sunt naivă. Dar cred cu tărie în faptul că viața înseamnă mai mult decât ce se vede aici, pe pământ. Cred că mă așteaptă raiul. Cred că, în momentul în care îmi voi da ultima suflare și voi închide ochii în viața aceasta, mă voi trezi în următoarea, sănătoasă și împăcată. Cred asta cu toată ființa mea.

— Poppy! am scrâșnit, zdruncinat de gândul că aveam să o pierd, dar al naibii de mândru de puterea ei, care mă uimea.

Și-a retras degetul de pe mâinile noastre și mi-a zâmbit, fără urmă de teamă pe chipul frumos.

— Va fi bine, Rune. Promit!

— Nu cred că voi fi bine fără tine.

Nu voiam să o supăr, dar așa vedeam eu lucrurile.

— Vei fi, m-a asigurat ea încrezătoare. Pentru că am încredere în tine.

Am tăcut. Ce puteam să mai spun?

Și-a ațintit privirea spre pomii goi din jurul nostru.

— Abia aștept să înflorească din nou. Mi-e dor de priveliștea oferită de petalele roz și delicate. Mi-e dor să mă plimb prin grădina aceasta și să mă simt ca într-un vis.

A ridicat mâna, mișcând-o de-a lungul unei ramuri ce atârna aproape de sol. Bucuroasă, mi-a aruncat un zâmbet sclipitor, apoi a sărit în picioare, părul fâlfâindu-i în bătaia vântului. A pășit prin iarbă, întinzându-și mâinile în aer. Și-a dat capul pe spate, râzând. Un râset pur, eliberator.

N-am făcut nici o mișcare. N-am putut. Stăteam pironit. Nu puteam să-mi iau ochii de la Poppy, care se învârtea în bătaia vântului prin grădină, în timp ce râsul ei plutea în aer, purtat de vânt.

Un vis, m-am gândit. Avea dreptate. Îmbrăcată în hanorac, făcând piruete în grădina peste care se așternuseră zorii zilei, Poppy arăta întocmai asemenea unui vis.

Era ca o pasăre – de o frumusețe de nedescris în zborul ei liber.

— Simți și tu, Rune? m-a întrebat ea cu ochii încă închiși, atrasă de soarele dogoritor.

— Ce? am întrebat, dregându-mi vocea.

— Viața! a strigat, râzând cu și mai multă poftă în momentul în care vântul a început să sufle în direcția opusă, făcând-o să se clatine. Viața, a spus ea liniștită, în timp ce se oprea, fixându-și tălpile în iarba uscată.

I se înroșise pielea, iar obrajii erau aspri de la vânt. Chiar și așa, era mai frumoasă ca niciodată.

Degetele îmi zvâcneau. Când m-am uitat în jos, mi-am dat seama imediat de ce. Era dorința de a imortaliza acest moment cu ea. Un impuls natural. Îmi spusese odată că îl aveam în sânge.

— Mi-aș dori, Rune, a spus Poppy, făcându-mă să-mi ridic privirea, mi-aș dori ca oamenii să se bucure de viață în fiecare zi. De ce trebuie ca viața să se sfârșească pentru a învăța să prețuim fiecare clipă? De ce trebuie să așteptăm până când nu mai avem timp pentru a ne îndeplini dorințele, când am avut parte de tot timpul din lume? De ce nu privim persoana iubită ca și cum ar fi ultima dată când o vedem? Pentru că, dacă am face toate astea, am fi plini de viață. Ne-am *trăi* viața în adevăratul sens al cuvântului.

Și-a plecat ușor capul. S-a uitat la mine peste umăr, aruncându-mi un zâmbet de-a dreptul izbitor. O priveam pe fata pe care o iubeam cel mai mult de parcă ar fi fost ultima dată, ceea ce m-a însuflețit.

Faptul că o aveam alături m-a făcut să mă simt cel mai binecuvântat om din lume. Chiar dacă în acel moment lucrurile încă erau într-un stadiu incipient și neobișnuit, știam că o aveam alături.

Iar ea mă avea pe mine, fără nici o îndoială.

M-am ridicat parcă fără voia mea, lăsând pătura pe covorul de iarbă din grădină. M-am îndreptat încet către Poppy, cercetând fiecare părticică din corpul ei.

Mă privea și ea. În momentul în care am ajuns în fața ei, și-a lăsat capul în jos, cu pomeții îmbujorați de rușine.

În timp ce vântul învăluia împrejurimile, m-a întrebat nesigură:

— Simți, Rune? Cu adevărat?

Știam că se referă la vântul care îmi bătea în față și la razele soarelui ce se revărsau asupra noastră.

Vii.

Vibrante.

Am încuviințat din cap și am răspuns unei întrebări complet diferite:

— Simt, *Poppymin.* Cu adevărat.

Iar în acel moment s-a produs o schimbare în mine. Nu mă mai gândeam la faptul că mai avea doar câteva luni de trăit.

Trebuia să mă concentrez asupra prezentului.

Trebuia să o ajut să se simtă plină de viață, pentru că o aveam iarăși alături de mine.

Trebuia să-i recâștig încrederea. Sufletul. Iubirea.

A făcut un pas spre mine, punându-mi mâna pe brațul gol.

— Ești rece, mi-a spus.

Nu-mi păsa că înghețasem. Atingându-i gâtul, m-am aplecat spre ea, căutând pe fața ei un semn care să-mi dea de înțeles că nu-și dorea să continui. Ochii ei verzi scânteiau, dar nu se opuneau.

Ațâțat de buzele ei întredeschise și de ochii aproape închiși, mi-am lăsat capul într-o parte și mi-am atins vârful nasului de obrazul ei. I s-a tăiat răsuflarea, dar am continuat. Am continuat până când am ajuns în zona pulsului de la gât, care se întețise.

Avea pielea fierbinte după dansul în vânt, totuși tremura. Știam că eu eram motivul.

Apropiindu-mă și mai mult de ea, mi-am lipit buzele de pulsul ei galopant, simțindu-i gustul dulce, simțindu-mi inima bătând în tandem.

Simțeam că trăiesc.

Viața trăită complet și cu adevărat

A scâncit ușor, apoi m-am retras, privirile noastre întâlnindu-se. Irisurile ei verzi erau strălucitoare, iar buzele,

roz și pline. Am coborât mâna, am făcut un pas înapoi și am spus:
— Hai să mergem! Ai nevoie de somn.

Arăta adorabil când avea o expresie surprinsă. A rămas pe loc în timp ce eu adunam lucrurile. Când am terminat, am găsit-o unde o lăsasem.

Am făcut semn cu capul în direcția casei. Mergea alături de mine. La fiecare pas, mă gândeam la ultimele douăsprezece ore. La acel roller coaster de emoții, la faptul că îmi recăpătasem cealaltă jumătate a inimii, însă numai pentru o perioadă limitată. Mă gândeam la felul în care îi sărutasem fața, la faptul că stătusem amândoi întinși în pat.

M-am gândit apoi la borcanul ei. Borcanul cu o mie de săruturi pe jumătate gol. Nu știu de ce, dar inimile acelea din hârtie mă consumau cel mai mult. Poppy iubea borcanul. Era o provocare încredințată de bunica ei. O provocare stopată de cei doi ani în care am fost absent.

Am aruncat o privire spre Poppy, care admira cântecul unei păsări așezate pe cea mai înaltă ramură a unui copac. Simțind că mă uitam la ea, s-a întors spre mine, iar eu am întrebat-o:
— Îți mai plac aventurile?

Mi-a confirmat printr-un zâmbet larg.
— Da, a răspuns. În ultima perioadă, fiecare zi a vieții mele reprezintă o aventură. Și-a coborât privirea. Știu că în lunile următoare voi avea parte de o provocare interesantă, dar sunt gata să îi fac față. Încerc să trăiesc din plin fiecare zi.

Ignorând durerea din vorbele ei, mi-a venit o idee. Ea s-a oprit – ajunsesem în fața peticului de iarbă care ne despărțea casele.

Odată ajunși în fața ferestrei ei, s-a întors spre mine. A așteptat următoarea mea mișcare. Apropiindu-mă, am așezat rucsacul și pătura pe pământ și mi-am lăsat mâinile pe lângă corp.
— Deci? a întrebat Poppy, cu umor în voce.
— Deci... am răspuns.

Nu puteam să nu zâmbesc văzându-i licărirea din ochi.
— Uite, Poppy, am început, clătinându-mă pe picioare, tu ai impresia că nu-l cunoști pe băiatul care am devenit. Am ridicat din umeri. Deci, acordă-mi o șansă! Lasă-mă să-ți arăt! Hai să începem o nouă aventură!

Am simțit cum mi s-au îmbujorat obrajii de rușine, dar Poppy m-a luat brusc de mână. Mă uitam năucit la mâinile noastre. Poppy a început să le miște în sus și în jos. Cu un zâmbet larg pe față și gropițe adânci și încântătoare în obraji, a spus:

— Eu sunt Poppy Litchfield, iar tu ești Rune Kristiansen. Asta e o strângere de mână. Bunica m-a învățat că așa se face când nu cunoști pe cineva. Acum suntem prieteni. *Cei mai buni* prieteni.

S-a uitat la mine cu ochii întredeschiși, făcându-mă să râd. Am râs când mi-am amintit ziua în care ne-am cunoscut. Când aveam cinci ani și am văzut-o cățărându-se pe fereastră, cu o rochie albastră plină de noroi și o fundă albă mare în păr.

Poppy a încercat să-și tragă mâna, dar nu i-am dat drumul.

— Vino cu mine în oraș în seara asta!

A încremenit.

— La o întâlnire, am continuat cu stângăcie. La o întâlnire adevărată.

Nu-i venea să creadă.

— N-am fost niciodată la o întâlnire împreună, Rune. Pur și simplu, eram... noi.

— Vom începe acum. Vin să te iau la ora 6.00. Să fii gata!

Am făcut cale întoarsă și m-am îndreptat spre fereastra mea, presupunând că răspunsul ei era afirmativ. Adevărul era că n-aș fi acceptat un refuz pentru nimic în lume. Voiam să fac asta pentru ea.

Voiam să fac tot ce-mi stătea în puteri pentru a o face fericită.

Voiam să o recâștig. Voiam să o recâștige Rune cel din prezent.

Nu aveam de ales.

Era vorba de noi.

Iar aceasta era noua noastră aventură.

O aventură care să o facă să simtă că trăia.

Capitolul nouă

Primele întâlniri și zâmbete cu gropițe în obraji

Poppy

— Mergi la o întâlnire? a întrebat Savannah, așezându-se pe patul meu împreună cu Ida.

Îmi priveau reflexia în oglindă. Mă analizau în timp ce îmi puneam cerceii în formă de semn al infinitului. În timp ce îmi aplicam un ultim strat de rimel.

— Da, la o întâlnire, am răspuns.

Ida și Savannah se uitau una la alta, cu ochii cât cepele. Ida s-a întors spre mine:

— Cu *Rune?* Rune Kristiansen?

M-am întors cu fața spre ele de data aceasta. Expresia șocată de pe chipul lor mă neliniștea.

— Da, cu Rune. De ce sunteți atât de uimite?

Savannah s-a ridicat, sprijinindu-se cu brațele de saltea.

— Pentru că Rune Kristiansen despre care vorbește toată lumea nu ar ieși la *întâlniri.* Rune, cel care fumează și bea pe teren. Cel care nu vorbește, cel care mai mult se încruntă decât zâmbește. Băiatul acela rău care e alt om de când s-a întors din Norvegia. *Acel* Rune.

M-am uitat lung la Savannah, citindu-i îngrijorarea de pe chip. Am simțit un gol în stomac la auzul zvonurilor care circulau despre Rune.

— Da, dar toate fetele îl plac, a intervenit Ida, aruncându-mi un zâmbet fulgerător. Oamenii erau invidioși pe voi doi înainte ca el să plece. O să moară de ciudă acum! După ce a rostit aceste cuvinte, zâmbetul i s-a stins încet. S-a uitat în jos, după care înapoi la mine. Știe?

Savannah avea aceeași înfățișare tristă. Atât de tristă, încât mi-am întors privirea. Nu suportam să le văd expresiile.

— Poppy? a insistat Savannah.

— Știe.

— Cum a reacționat? a întrebat Ida într-o doară.

Am zâmbit, în ciuda apăsării pe care o simțeam în suflet. M-am uitat spre surorile mele, a căror înfățișare trăda grija că mă puteau pierde în orice moment. Am ridicat din umeri.

— Nu prea bine.

Ochii lui Savannah străluceau.

— Îmi pare rău, Pops.

— Nu trebuia să întrerup legătura cu el, am menționat. De aceea este atât de furios tot timpul. De aceea e atât de rece. L-am rănit profund. Când i-am spus, a fost distrus, dar apoi m-a invitat la o întâlnire. Rune al meu mă scoate, în sfârșit, la o întâlnire după toți acești ani.

Ida și-a șters repede lacrima de pe obraz.

— Mama și tata au aflat?

Am făcut o grimasă, după care am încuviințat din cap. Savannah și Ida s-au uitat una la alta, apoi la mine, iar după câteva secunde, am izbucnit în râs toate trei.

Ida s-a întins pe spate, ținându-se cu mâinile de burtă.

— Dumnezeule, Pops! Tata o să-și iasă din pepeni! De când s-a întors familia Kristiansen, vorbește numai despre cât de mult s-a schimbat Rune în rău, despre cât de nerespectuos este din cauză că fumează și că țipă la tatăl lui. S-a rostogolit, ridicându-se în picioare. Nu o să-ți dea voie să ieși.

M-am oprit din râs. Știam că mama și tata erau îngrijorați din cauza atitudinii lui Rune, dar nu știam că îl judecau atât de aspru.

— Vine la ușă la noi? a întrebat Savannah.

Am clătinat din cap, deși nu știam sigur ce avea de gând.

Deodată, s-a auzit soneria.

Ne-am uitat toate una la cealaltă, mirate. M-am încruntat.

— Nu are cum să fie Rune! am exclamat surprinsă.

El venea mereu la fereastra mea. Nu avea un comportament formal – nu era genul nostru. Sigur nu era el.

Savannah s-a uitat la ceasul de pe noptieră.

— E 6 fix. Nu trebuia să ajungă la ora asta?

M-am privit încă o dată în oglindă, mi-am luat jacheta și m-am repezit pe ușă, surorile mele ținându-se după mine. În timp ce străbăteam coridorul, l-am văzut pe tata deschizând ușa, vizibil surprins la vederea acelei persoane.

M-am oprit.

Savannah și Ida au rămas lângă mine. Ida m-a luat de mână în momentul în care am auzit o voce familiară spunând:

— Domnule Litchfield.

La auzul vocii lui, bătăile inimii mi s-au înjumătățit. Tata și-a dat capul pe spate, confuz.

— Rune? a întrebat el. Ce cauți aici?

Tata era politicos de fel, dar se simțea o urmă de antipatie în vocea lui. Se simțea o oarecare neliniște sau poate chiar îngrijorare.

— Am venit să o iau pe Poppy, i-a spus Rune tatălui meu.

Tata a strâns cu putere mânerul ușii.

— Pe Poppy? a clarificat el.

M-am uitat pe furiș de-a lungul peretelui, sperând să-l zăresc pe Rune. Ida m-a strâns de mână.

M-am uitat la ea.

— Dumnezeule! a rostit dramatic.

Am clătinat din cap, râzând silențios la auzul exclamației. S-a uitat din nou la tata, iar eu i-am urmărit chipul încântat pentru o fracțiune de secundă. Existau astfel de momente lipsite de griji în care stăteam toate trei și vorbeam despre întâlniri. Simțind o pereche de ochi ațintiți asupra mea, m-am întors spre Savannah.

Mi-am dat seama, din privirea ei, că a înțeles.

Savannah mi-a pus mâna pe umăr în timp ce Rune explica:

— O scot în oraș, domnule. Rune a făcut o pauză. La întâlnire.

Tata era alb ca varul. Am făcut câțiva pași în față.

Îndreptându-mă spre ușă pentru a-l salva pe Rune, Ida mi-a șoptit la ureche:

— Poppy, ești noua mea eroină! Uită-te la fața tatei!

Mi-am dat ochii peste cap și am început să râd. Savannah a apucat-o pe Ida de braț și a tras-o înapoi, făcându-se nevăzute. Dar tot se uitau. N-ar fi ratat așa ceva pentru nimic în lume.

Când m-am apropiat de ușă, m-a năpădit un val de emoții. Tata clătina din cap dezaprobator. Apoi și-a aruncat privirea spre mine.

Se uita confuz la rochia mea, la funda din păr și la machiaj. Devenise și mai alb la față.

— Poppy? m-a întrebat tata.

Am ridicat capul.

— Bună, tată, am răspuns.

Rune încă se afla în spatele ușii, dar îi puteam distinge vag figura întunecată prin panoul din sticlă colorată. Îi simțeam parfumul proaspăt ce pătrundea în casă odată cu adierea răcoroasă de vânt.

Inima îmi vibra în piept.

Tata a arătat cu degetul spre Rune.

— Rune zice că te scoate în oraș.

A spus-o de parcă ar fi fost ceva imposibil, dar îi simțisem îndoiala din voce.

— Da, am confirmat.

Am auzit șoaptele discrete ale surorilor mele din spatele nostru. Mama ne privea din umbră, din living.

— Poppy, a început tata, dar am făcut un pas înainte, întrerupându-l.

— E în regulă, i-am spus. Va fi totul bine.

Tata rămăsese nemişcat. Am profitat de acest moment stânjenitor pentru a ieși pe ușă și pentru a-l saluta pe Rune.

Am simțit că n-aveam aer și mi-a stat inima în loc.

Rune era îmbrăcat în negru: tricou, blugi, ghete din piele întoarsă și geacă de motociclist. Își lăsase pe spate părul lung. Am savurat momentul în care și-a trecut mâna prin păr. Stătea sprijinit de ușa de la intrare, iar postura degajată emana o atitudine arogantă.

Când ochii lui strălucitori de sub sprâncenele încruntate, de un blond-închis, s-au fixat asupra mea, am sesizat o sclipire ușoară. Ochii lui mi-au străbătut ușor corpul, rochia galbenă cu mâneci lungi, apoi picioarele, după care s-au ridicat spre funda albă ce-mi susținea o parte din păr. Nările parcă în flăcări și pupilele mărite erau singurul semn că îi plăcea cum arătam.

Privirea lui insistentă m-a făcut să roșesc. Am tras aer în piept. Aerul se simțea greoi și încărcat. Tensiunea dintre noi era evidentă. Mi-am dat seama, în acel moment, cât de mult putea să-ți lipsească o persoană, chiar dacă trecuseră doar câteva ore de când nu o mai văzuseși.

Tata a tușit, trezindu-mă la realitate. M-am uitat în spate. Atingându-l liniștitor pe braț, i-am spus:

— Mă întorc mai târziu, tată, bine?

Fără să-i ascult răspunsul, m-am strecurat afară pe verandă, pe sub brațul lui proptit de ușă. Rune s-a îndepărtat ușor de tocul ușii, urmându-mă. Când am ajuns la capătul aleii, m-am întors spre el.

Așteptam să spună ceva, în timp ce mă privea deja insistent, cu maxilarul încleștat. M-am uitat peste umărul lui spre tata, care încă era la ușă cu aceeași expresie îngrijorată pe față.

Rune s-a uitat înapoi, fără nici o reacție. N-a scos un sunet. A băgat mâna în buzunar, scoțând un set de chei. A făcut un semn cu bărbia spre Range Roverul mamei sale.

— Am luat mașina, a spus el, mergând înainte.

L-am urmat, simțind cum inima îmi explodează în drum spre mașină. Îmi țineam ochii în pământ, încercând să-mi controlez emoțiile. Când mi-am ridicat privirea, Rune deschisese portiera pentru a mă urca. Deodată, emoțiile au început să-mi dispară.

Stătea acolo și mă privea, ca un înger negru, așteptând să mă urc. I-am zâmbit în treacăt și m-am așezat pe locul din față, roșind de fericire în momentul în care a închis cu grijă ușa de la mașină, urcând apoi în locul șoferului.

A pornit motorul fără să rostească un cuvânt, uitându-se pe geam spre casa mea. Tata încă stătea acolo neclintit, urmărindu-ne.

Rune și-a încleștat maxilarul încă o dată.

— Încearcă să mă protejeze, atâta tot, i-am explicat, rupând tăcerea.

M-a privit cu coada ochiului. Cu o încruntătură îndreptată spre tatăl meu, Rune a ieșit de pe stradă, o liniște grea așternându-se în timp ce ne îndepărtam de casă.

Ținea volanul strâns, nodurile degetelor fiind albe. Emana valuri de furie. M-a întristat atât de tare! În viața mea nu mai văzusem pe cineva care să nutrească atâta ură.

Nu-mi puteam imagina cum era să trăiești așa în fiecare zi. Nu-mi puteam imagina cum era să ai mereu sufletul plin de amărăciune și dușmănie.

Am tras adânc aer în piept și m-am întors cu fața spre el, întrebând într-o doară:

— Ești bine?

Rune expira înverșunat pe nas. A clătinat o dată din cap, apoi și-a dat părul pe spate. I-am observat geaca de motociclist și am zâmbit.

El a ridicat din sprânceana dreaptă.

— Ce e? a întrebat, sunetul vocii lui intense răsunându-mi în piept.

— Doar mă uitam la tine, am răspuns evaziv.

Rune și-a ațintit privirea asupra drumului, apoi asupra mea. A repetat gestul de mai multe ori, ceea ce m-a făcut să cred că voia cu orice preț să afle la ce mă gândeam.

Am întins mâna și i-am atins brațul îmbrăcat în geaca din piele vintage. Avea mușchii încordați.

— Îmi dau seama de ce te plac toate fetele din oraș, i-am spus. Mi-a povestit Ida aseară. Ar fi geloase dacă m-ar vedea la întâlnire cu tine.

Rune s-a încruntat. Am izbucnit în râs văzându-i liniile de pe frunte. Și-a țuguiat buzele în timp ce râdeam și mai tare, moment în care am observat sclipirea din ochii lui. Era clar că încerca să nu râdă.

M-am șters la ochi și am oftat ușor. Am remarcat faptul că își ținea mâinile pe volan mai relaxat. Nu mai avea maxilarul la fel de încordat, iar privirea era mai senină.

Am vrut să profit de moment și i-am explicat:

— De când m-am îmbolnăvit, tata are o atitudine mult mai protectoare. Nu te urăște, Rune. Pur și simplu, nu cunoaște această nouă versiune a ta. Nici măcar nu știa că am început să vorbim din nou.

Rune stătea încordat, fără să spună nimic.

N-am mai încercat să spun nimic. Era evident că Rune era din nou într-o stare proastă. Dar, după atâta vreme, nu mai știam cum să-l scot din acea stare. Nici măcar nu știam dacă

mai puteam să o fac. Mă uitam pe geam. Habar n-aveam încotro mergeam, fiind atât de entuziasmată încât nu aveam stare.

Deodată, nu am mai suportat liniștea din mașină și am deschis radioul. Am căutat canalul meu preferat – acordurile trupei mele favorite de fete umplea mașina.

— Ador melodia asta, am spus fericită, stând liniștită pe locul meu în timp ce melodia lentă la pian pătrundea în fiecare colțișor al mașinii.

Ascultam notele de la începutul piesei, cântând ușor pe versiunea acustică a melodiei. Versiunea mea preferată.

Am închis ochii, lăsând versurile triste să-mi vibreze în minte și pe buze. Am zâmbit când sunetul viorii a răsunat pe fundal, notele plăcute încălzindu-mi inima.

De asta iubeam muzica.

Numai muzica avea capacitatea de a mă lăsa fără suflare și de a însufleți povestea unui cântec. Atât de profund. Am deschis ochii și am sesizat că Rune nu mai era deloc nervos. Mă privea insistent cu ochii lui albaștri. Își ținea mai strâns mâinile pe volan, dar expresia lui exprima altceva.

Mi s-a uscat gura când m-a privit din nou, cu o expresie de nepătruns.

— E despre o fată îndrăgostită nebunește de un băiat. Se iubesc în secret, dar ea nu vrea ca lucrurile să continue astfel. Vrea ca lumea să știe că se au unul pe celălalt.

După aceea, spre surprinderea mea, Rune a rostit:

— Nu te opri din cântat!

Se citea pe fața lui că își dorea să mă asculte.

Așa că am continuat.

Nu aveam o voce puternică, așa că am cântat încet, din suflet. Cântam versurile, trăind fiecare cuvânt. Iar partea legată de dragostea împărtășită am cântat-o cu toată inima. Trăiam eu însămi acele versuri, acele declarații pasionale.

Încă le trăiam.

Ne descriau pe mine și pe Rune. Despărțirea noastră. Planul meu nebunesc: să-l scot din viața mea, să-l țin departe de suferință, rănindu-ne involuntar pe amândoi în acești ani. Îl iubeam aici, în America, iar el mă iubea în Oslo, în secret.

Când ultimul vers s-a stins, am deschis ochii, arcuindu-mi ușor pieptul datorită profunzimii emoțiilor. A început un cântec pe care nu îl știam. Se uita fix la mine, iar eu nu puteam să-mi ridic privirea.

Ceva nu mă lăsa.

Mi-am rezemat capul de tetieră și m-am uitat lung pe fereastră.

— Iubesc muzica, am spus mai mult pentru mine.

— Știu, a răspuns Rune.

Vocea lui era fermă, puternică și clară. Dar am simțit și tandrețe în ea. Și blândețe. Grijă. Mi-am întors capul spre el. N-am scos un sunet. Privirile ni s-au întâlnit.

Am zâmbit doar. Am zâmbit timid și rezervat, moment în care Rune a expirat ușor.

A cotit la stânga de două ori, ajungând pe un drum de țară întunecat. Nu-l slăbeam din priviri. Mă gândeam cât de frumos era. Încercam să-mi imaginez cum avea să arate peste zece ani. Cu siguranță avea să fie mai masiv. Mă întrebam dacă avea să poarte părul la fel de lung. Mă întrebam ce avea să facă în viață.

Mă rugam să-și valorifice pasiunea pentru fotografie.

Fotografia avea același impact liniștitor asupra lui ca violoncelul în cazul meu. Totuși, de când se întorsese, nu-i văzusem aparatul de fotografiat nici măcar o dată. Nu mai făcea fotografii, chiar el spusese.

Acest lucru mă întrista mai mult decât orice.

Apoi am făcut un lucru pe care mi-am promis, în urmă cu mult timp, că nu aveam să-l fac – mi-am imaginat cum am arăta împreună peste zece ani. Căsătoriți, locuind într-un apartament din Soho, New York. Aș fi gătit în bucătăria noastră înghesuită. Aș fi dansat pe muzica de la radio. Iar Rune m-ar fi privit de la biroul lui și ar fi făcut poze, păstrând o evidență a parcursului vieții noastre. Din spatele aparatului foto, și-ar fi întins mâna pentru a-mi mângâia obrazul cu degetul. I-aș fi dat în joacă mâna la o parte și aș fi început să râd. În acel moment, ar fi apăsat pe buton. Aș fi văzut acea fotografie mai târziu, așezată pe pernă.

Momentul perfect imortalizat de el.

Secunda perfectă. Iubirea evocată prin natura statică.

Mi-a căzut o lacrimă în timp ce acea imagine mi s-a format în minte. Acea imagine din care nu puteam face parte. Am trăit acea durere un moment, înainte de a o ascunde adânc în mine. M-am bucurat apoi pentru faptul că avea șansa de a-și fructifica pasiunea și de a deveni fotograf. Aveam să-l veghez din Ceruri, din noua mea casă, și aveam să zâmbesc odată cu el.

Rune era concentrat la drum, iar eu am rupt tăcerea, șoptind:

— Mi-a fost dor de tine... atât de dor!

Rune a încremenit, fiecare parte a corpului său rămânând nemișcată. A semnalizat și a tras pe dreapta. M-am ridicat ușor, fără să înțeleg ce se întâmpla. Motorul nu se oprise. Și-a luat mâinile de pe volan.

Avea o privire abătută și își ținea mâinile în poală. S-a întors apoi cu fața spre mine. Avea o expresie devastată.

Sfâșiată.

Dar i s-a îmblânzit când s-a uitat la mine și a șoptit cu o voce groasă:

— Și mie mi-a fost dor de tine. Al naibii de tare, *Poppymin!*

Inima îmi bătea în același ritm cu pulsul. Goneau împreună, în timp ce savuram sinceritatea din vocea lui răgușită. Chipul lui frumos.

Neștiind ce să mai spun, mi-am îndreptat mâna spre consola centrală. O țineam cu podul palmei în sus și cu degetele răsfirate. După câteva momente de tăcere, Rune și-a pus încet mâna peste a mea, împreunându-ne strâns degetele. M-au năpădit fiorii când i-am simțit mâna robustă peste a mea.

Ziua precedentă ne derutase pe amândoi și nici unul nu știa ce să facă, încotro s-o ia, cum să găsească drumul spre noi. Această întâlnire era un nou început. Aceste mâini îmbinate aveau rolul de a ne duce cu gândul în trecut. De a ne duce cu gândul la Poppy și Rune. Dincolo de toată suferința și durerea, dincolo de noile ziduri pe care le ridicaserăm, încă eram undeva, acolo.

Îndrăgostiți.

Două jumătăți ale aceleiași inimi.

Și nu-mi păsa ce spunea lumea despre asta. Timpul era prețios pentru mine, dar, din câte îmi dădeam seama, nu la fel de prețios ca Rune. Fără să-mi dea drumul la mână, el a pus mașina în mișcare și am pornit din nou la drum. La scurt timp după aceea, mi-am dat seama încotro ne îndreptam.

Râul.

Am zâmbit larg în momentul în care am ajuns la vechiul restaurant, a cărui punte era decorată cu șiruri de lumini albastre, iar mesele de afară erau încălzite de radiatoare mari. Mașina s-a oprit. M-am întors spre Rune:

— Râul e locul întâlnirii noastre? Tony's Shack?

Când eram mici, bunica ne ducea acolo pe mine și pe Rune. Duminică seara, la fel ca acum. Iubea langustele preparate la acest restaurant. Străbătea încântată acel drum pentru a se bucura de o porție.

Rune a încuviințat din cap. Am încercat să-mi retrag mâna, iar el s-a încruntat.

— Rune, l-am tachinat eu, la un moment dat trebuie să coborâm din mașină. Deci trebuie să ne dăm drumul la mâini.

Rune mi-a dat drumul ezitant, apropiindu-și sprâncenele. Mi-am luat jacheta și am coborât din mașină. Nici n-am închis bine portiera, că Rune a ajuns lângă mine. M-a luat iarăși de mână, fără să-mi ceară voie.

Mă ținea atât de strâns, încât era lesne de înțeles că n-avea de gând să-mi dea drumul.

În timp ce ne îndreptam spre intrare, a început să bată vântul dinspre râu. Rune s-a oprit. Mi-a luat tăcut jacheta din mână și ne-am desprins degetele împreunate. Scuturând ușor jacheta, mi-a întins-o ca s-o îmbrac.

Am vrut să mă opun, dar o expresie întunecată i-a străbătut chipul. Am oftat. M-am întors și am băgat mâinile pe mâneci, întorcându-mă apoi spre Rune, care m-a tras spre el. Luându-și sarcina în serios, mi-a închis fermoarul, protejându-mă de aerul rece al nopții.

Am așteptat ca el să-și coboare mâinile de pe gâtul meu, însă nu a făcut-o. I-am simțit respirația mentolată pe obraji. Deodată, s-a uitat în jos, întâlnindu-mi privirea. M-am înfiorat văzându-i sfiala din ochi. Apoi, fixându-mă cu privirea, a făcut un pas spre mine și a spus blând:

— Ți-am spus cât de frumoasă ești în seara asta?

M-au trecut fiorii la auzul accentului său puternic. Poate că părea calm și rece, dar eu îl cunoșteam bine. Cu cât accentul lui era mai puternic, cu atât era mai emoționat.

Am negat din cap.

— Nu, am șoptit.

Rune s-a uitat în altă parte. Când s-a uitat din nou la mine, m-a ținut strâns cu mâinile de guler și, trăgându-mă spre el, cu fața aproape lipită de a mea, a spus:

— Ei bine, ești teribil de frumoasă!

Inima îmi plutea, sărindu-mi din piept. Nu puteam decât să zâmbesc, iar pentru Rune asta era de ajuns. Ba, mai mult, părea surprins.

S-a apropiat mai mult de mine, buzele lui atingându-se ușor de urechea mea.

— Să nu-ți fie frig, Poppymin. Nu vreau să te îmbolnăvești mai rău.

Am înțeles deodată de ce îmi pusese haina pe umeri. Încerca să mă protejeze. Să aibă grijă de mine.

— Bine, i-am răspuns în șoaptă. Fac asta pentru tine.

A inspirat adânc, clipind. S-a dat înapoi, luându-mă de mână. Fără alte cuvinte, m-a condus la Tony's Shack și a cerut o masă pentru două persoane. Ospătărița-șefă ne-a condus în curtea interioară, într-o zonă cu vedere la râu. Nu mai fusesem acolo de ani întregi, dar nimic nu se schimbase. Apa era limpede și lină, o bucată de rai ascunsă printre copaci.

Ospătărița-șefă s-a oprit la o masă aflată în spatele curții aglomerate. Am zâmbit, fiind pe cale să mă așez, când Rune a spus:

— Nu.

Atât eu, cât și ospătărița-șefă ne-am uitat la el. A arătat cu degetul spre cea mai îndepărtată masă din curte, situată chiar pe malul apei.

— Aceea, a solicitat el scurt.

Tânăra a încuviințat din cap.

— Desigur, a răspuns ușor buimăcită, apoi ne-a condus prin curtea interioară spre masa respectivă.

Rune a luat-o înainte, ținându-mă strâns de mână. În timp ce ne croiam drum printre mese, am observat că fetele se uitau insistent la el. Nu m-am supărat, ci le-am urmărit privirile, încercând să-l văd pe Rune cu alți ochi. Nu mi-a fost ușor. Era atât de înrădăcinat în fiecare amintire a mea, atât de prezent în adâncul sufletului meu, încât mi-a fost aproape imposibil. Dar am tot încercat, până când am reușit să văd ceea ce probabil vedeau și ele.

Misterios și rezervat.

Băiatul meu cel rebel.

Ospătărița-șefa a lăsat meniurile pe masa de lemn, întorcându-se către Rune.

— Este în regulă, domnule?

Rune a dat din cap aprobator, dar pe față i se conturase aceeași expresie încruntată.

Proprietara ne-a spus, îmbujorată, că vine imediat chelnerul, după care ne-a lăsat imediat singuri. M-am uitat la Rune, dar privirea lui era îndreptată spre râu. Mi-am tras mâna dintr-a lui pentru a mă așeza, iar el și-a întors de îndată fruntea încruntată.

Am zâmbit văzându-i chipul morocănos. Rune s-a așezat pe scaunul cu vedere la apă, iar eu m-am așezat pe scaunul opus. Dar nici n-am apucat să mă fac comodă, că el s-a întins spre mine, apucând strâns de mânerul scaunului meu. Am scos un țipăt în timp ce el trăgea de scaun, târându-l spre el. M-am zdruncinat pe scaun din cauza mișcărilor repetate, ținându-mă de mânere.

Îl mutase aproape de el.

Atât de aproape de el, încât aveam aceeași vedere spre râu.

O roșeață ușoară mi s-a ivit în obraji, provocată de emoțiile care m-au năpădit în urma acestui gest simplu, dar Rune nu a avut nici o reacție. De fapt, nici nu părea să fi observat. Era prea ocupat să-mi cuprindă iarăși mâna. Prea ocupat să ne împletim degetele. Prea ocupat să mă țină aproape de el.

Întinzând mâna, Rune a setat radiatorul de deasupra noastră pe treapta cea mai înaltă, făcându-se din nou comod pe scaun când flăcările au început să ardă cu putere în spatele

grilajului de fier. Mi s-a topit inima în momentul în care a dus mâinile noastre unite la gură, dosul palmei mele atingându-se ușor de buzele lui prin mișcări repetate și hipnotice.

Ochii lui erau ațintiți asupra apei. Deși iubeam să văd copacii care învăluiau apa într-un cocon protector, rațele ce se scufundau sub apă, cocorii ce pluteau în zbor deasupra apei, îl priveam doar pe el.

Ceva era schimbat la el în comparație cu seara trecută. Nu știam ce. Era tot aspru și ursuz. Avea o personalitate întunecată – aura lui îi ținea departe pe toți ceilalți.

Dar acum avea o atitudine posesivă față de mine. Înverșunarea i se citea în privire. Se simțea în felul în care mă strângea de mână.

Și îmi plăcea acest lucru.

Deși îmi era foarte dor de Rune, cel pe care îl știam, pe acesta îl priveam cu fascinație. Aflându-mă în acel moment alături de el, într-un loc care însemna atât de mult pentru amândoi, eram mulțumită de compania *acestui* Rune.

Mai mult decât mulțumită.

Mă făcea să simt că trăiam.

A sosit chelnerul, un băiat care avea în jur de 20 de ani. Rune m-a strâns și mai tare de mână. Bătăile inimii mi se intensificau.

Era gelos.

— Salutare! Vă aduc ceva de băut mai întâi? ne-a întrebat chelnerul.

— Poți să-mi aduci un ceai rece, te rog? am răspuns, simțindu-l pe Rune tensionat.

— Bere aromatizată fără alcool, a mormăit el.

Chelnerul s-a retras imediat. Când s-a îndepărtat suficient, a rostit:

— Nu-și mai lua ochii de la tine.

Am clătinat din cap, râzând.

— Ești nebun!

Nemulțumirea i se citea pe chip. De data asta, a clătinat el din cap.

— Nici n-ai idee!

— Despre ce vorbești? l-am întrebat, atingându-i cu cealaltă mână cicatricile de pe nodurile degetelor, întrebându-mă din ce cauză le avea.

I s-a tăiat respirația.

— Despre cât de frumoasă ești, a răspuns.

Se uitase la degetul meu în timp ce rostise acele cuvinte. Când degetul mi-a rămas nemișcat, s-a uitat în sus.

L-am privit lung, fără să rostesc o vorbă.

Într-un final, a schițat un zâmbet. S-a dat mai aproape de mine.

— Încă bei ceai rece, din câte văd.

Nu uitase.

Înghiontindu-l încet în umăr, am spus:

— Încă bei bere aromatizată fără alcool, din câte văd.

Rune a ridicat din umeri.

— Nu aveam parte de ea în Oslo. Acum, când m-am întors, nu mă pot sătura de chestiile astea.

Am zâmbit și am început să trasez din nou linii pe mâna lui.

— Se pare că nu mă satur de anumite lucruri pe care nu le-am putut lua cu mine în Oslo.

Degetul mi-a rămas înțepenit. Știam foarte bine la ce se referea: la mine.

— Rune, am spus, lăsându-mă cuprinsă de un sentiment de vinovăție.

M-am uitat din nou spre el, dorind să-i cer din nou iertare, dar în acel moment a venit chelnerul, punând băuturile pe masă.

— V-ați hotărât?

Fără să-și ia ochii de la mine, Rune a răspuns:

— Două porții de languste.

Chelnerul a ezitat, iar după câteva secunde tensionate, a spus:

— O să duc comanda la bucătărie.

Apoi s-a retras.

Rune și-a îndreptat atenția spre urechile mele, moment în care acel surâs i-a reapărut. Mă întrebam care putea fi motivul bucuriei lui. S-a aplecat spre mine și mi-a dat la o parte părul de pe față cu dosul palmei, aranjându-l după ureche.

A trasat cu vârful degetului conturul urechii, după care a oftat liniștit.

— Încă îi porți.

Era vorba despre cercei. Cerceii mei în formă de semn al infinitului.

— Mereu, i-am confirmat.

M-a privit cu ochii obosiți.

— Pentru totdeauna.

Și-a coborât mâna, apucându-mă cu degetele de vârfurile părului.

— Te-ai tuns.

Suna ca o afirmație, dar știam că era o întrebare.

— Mi-a crescut la loc, am spus.

Nu voiam să stric magia acelei seri cu discuții despre boală și tratament, lucruri care oricum nici nu-mi trecuseră

prin minte, așa că m-am aplecat spre el și mi-am lipit fruntea de a lui.

— Mi-a căzut părul. Din fericire, crește la loc. M-am dat ușor înapoi, trecându-mi degetele prin părul meu tuns bob. În plus, îmi place tunsoarea asta. Cred că mi se potrivește. E mult mai ușor de întreținut decât claia aceea de păr ondulat care mi-a dat bătăi de cap atâția ani. Am știut că mi-am atins ținta în momentul în care a scos un râset. Am continuat cu glumele, spunând: Mai mult, doar vikingii ar trebui să aibă părul lung. Vikingii și bicicliștii. Am strâmbat din nas în timp ce mă prefăceam că-l analizam pe Rune. Din păcate, nu ai bicicletă...

Am râs mai încet când am văzut privirea lui aspră.

Încă râdeam în momentul în care m-a strâns la piept și, apropiindu-se de urechea mea, a zis:

— Îmi cumpăr bicicletă, dacă asta îți dorești. Dacă asta mă va ajuta să-ți recâștig dragostea.

O spusese în glumă. Eram sigură de acest lucru.

Dar m-am oprit brusc. Atât de brusc, încât nu am mai zâmbit. El a observat acea schimbare. Mărul lui Adam i s-a retras, înghițindu-și vorbele.

Lăsând inima să-mi ghideze acțiunile, am ridicat mâna și i-am pus palma pe obraz. Bucurându-mă de întreaga lui atenție, am șoptit:

— Nu-ți trebuie bicicletă pentru asta, Rune.

— Nu? m-a întrebat el cu vocea răgușită.

Am clătinat din cap.

— De ce? m-a întrebat agitat.

Roșise. Era clar că întrebarea îi atinsese orgoliul puternic, nestăvilit. Era clar că nu mai întrebase pe nimeni asta.

Apropiindu-mă de el, i-am răspuns discret:

— Pentru că sunt sigură că nu ai pierdut-o vreodată.

Am așteptat. Am așteptat cu răsuflarea întretăiată următorul lui gest. Nu mă așteptam să fie prea tandru și delicat.

Nu mă așteptam să plâng de fericire.

Cu o mișcare extrem de blândă, Rune a venit înspre mine și m-a sărutat pe obraz, rămânând cu buzele aproape de ale mele. Îmi țineam respirația, crezând că avea să urmeze un sărut pe buze. Un sărut adevărat. Un sărut după care tânjeam. În schimb, s-a apropiat de celălalt obraz, dându-i sărutul la care buzele mele râvneau.

Când s-a retras, inima îmi trepida. Îmi sărea din piept. Rune s-a așezat la locul său, strângându-mă de mână cu mai multă putere.

Un zâmbet ascuns mi s-a ivit pe buze.

Mi-a atras atenția un sunet dinspre râu – o rață care își lua zborul spre cerul întunecat. Am văzut că și Rune o urmărea cu privirea. Uitându-se din nou spre mine, l-am tachinat:
— Ești deja un viking. Nu-ți mai trebuie bicicletă.

De data aceasta, a zâmbit. Îmi venea să sar în sus de fericire.

Chelnerul a venit spre noi cu porțiile de languste și a așezat farfuriile adânci pe masa acoperită cu hârtie. Rune mi-a dat drumul la mână ezitant, după care am început să devorăm grămezile de fructe de mare. Am închis ochii în momentul în care am gustat carnea, simțind aroma puternică de lămâie.

Am gemut când am simțit gustul incredibil.

Rune a încuviințat din cap, râzând de mine. I-am aruncat o cochilie în poală, iar el s-a încruntat. Ștergându-mă pe mână cu un șervețel, m-am uitat spre cer. Stelele străluceau de-a lungul unei pături negre, lipsite de nori.
— Ai văzut vreodată ceva mai frumos decât acest râuleț? l-am întrebat.

Rune a privit în sus, după care înspre râul lin, la reflexia șirurilor de lumini.
— Aș spune că da, a răspuns pe un ton sec, după care a arătat spre mine. Dar înțeleg ce spui. Când eram în Oslo, uneori vedeam în minte acest loc, întrebându-mă dacă te-ai întors aici.
— Nu, e prima dată. Mama și tata nu sunt fani ai langustelor, doar bunica era. Am zâmbit, amintindu-mi cum ne lua cu ea și stăteam toți la masă. Am început să râd. Îți mai aduci aminte că își lua cu ea butelcuța cu burbon și își turna în ceaiul rece? Am râs și mai tare. Îți mai aduci aminte că își lipea degetul de buze, spunând: Să nu cumva să spuneți cuiva despre asta! Am avut bunăvoința de a vă aduce aici ca să scăpați de mersul la biserică. Așadar, să nu vă dați drumul la gură!

Rune a zâmbit, privindu-mă.
— Ți-e dor de ea, a spus.

Am încuviințat din cap.
— În fiecare zi. Mă întreb de ce aventuri am mai fi putut avea parte. Mă întreb uneori cum ar fi fost să ajungem în Italia pentru a vedea Assisi, așa cum stabiliserăm. Mă întreb cum ar fi fost să ajungem în Spania ca să vedem coridele. Acel gând m-a făcut din nou să râd. M-a cuprins un sentiment de liniște sufletească, după care am spus: Dar partea cea mai frumoasă e că o voi revedea în curând. I-am întâlnit ochii lui Rune. Când mă voi întoarce acasă.

Învățasem de la bunica mea că nu trebuia să te gândești la lucrurile care se întâmplă când mori. La sfârșit. Acesta era începutul unui lucru extraordinar. Sufletul tău se întorcea acasă, acolo unde îi era locul.

Mi-am dat seama că-l supărasem pe Rune abia când nu s-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat spre puntea de lângă masa noastră, ce ducea spre partea din mijloc a râului.

A venit chelnerul. Rune și-a aprins o țigară în timp ce se pierdea în negură, singurul lucru care îi trăda prezența fiind un nor de fum.

— Pot să strâng masa, domnișoară? a întrebat chelnerul.

Am încuviințat din cap, zâmbind.

— Da, vă rog.

M-am ridicat în picioare. A părut nedumerit când l-a văzut pe Rune pe acea punte.

— Ne puteți aduce și nota, vă rog?

— Da, domnișoară, a răspuns.

Am mers de-a lungul punții spre Rune, urmărind punctul roșiatic al țigării aprinse. Ajungând aproape de el, l-am găsit, stătea rezemat de parapet, privind absent în gol.

Un rid fin i se desena pe frunte. Avea spatele tensionat, dar a devenit și mai încordat în momentul în care m-am oprit lângă el. A tras adânc în piept din țigară, după care a expirat, fumul fiind purtat de adierea molcomă.

— Nu pot să neg ce mi se întâmplă, Rune, am spus cu prudență.

A rămas tăcut.

— Nu pot trăi în minciună. Știu ce urmează. Știu cum va decurge totul.

Respira greoi și își ținea capul în jos. Când și-a ridicat privirea, a rostit îndurerat:

— Nu e drept.

Mă durea sufletul când îl vedeam suferind. I se citea suferința pe chip, în mușchii încordați. M-am sprijinit de grilaj, inspirând aerul rece. Respirația lui Rune s-a mai domolit, iar în acea clipă am spus:

— Nedrept ar fi fost dacă nu am fi avut parte de aceste momente prețioase.

Și-a lăsat fruntea în palme.

— Nu ți se pare că lucrurile sunt mai profunde de atât, Rune? Te-ai întors în Blossom Grove acum câteva săptămâni, chiar după ce m-am întors acasă pentru a-mi trăi restul vieții. Pentru a mă bucura de cele câteva luni garantate de tratamentul medical. M-am uitat din nou la stele, simțind cum o prezență supremă undeva deasupra ne zâmbea. Pentru tine e nedrept. Eu cred contrariul. Ne-am reunit cu un motiv. Poate că este vorba de o experiență care ne va da o lecție.

M-am întors spre el, dându-i la o parte părul care îi acoperea fața. În bătaia lunii, sub stelele strălucitoare, o lacrimă i-a curs pe obraz.

L-am sărutat, făcând-o să dispară.

S-a apropiat de mine, așezându-și capul în adâncitura gâtului meu. I-am cuprins capul cu brațele, ținându-l strâns la piept.

Rune și-a îndreptat spatele, inspirând adânc.

— Te-am adus aici, în seara asta, pentru a-ți aduce aminte de momentele în care eram fericiți. În care eram de nedespărțit, cei mai buni prieteni și nu numai. Dar...

Și-a înghițit vorbele. I-am dat ușor capul pe spate pentru a-l putea privi în ochi.

— Ce? am întrebat. Spune-mi, te rog! Îți promit că nu mă va afecta.

M-a căutat cu privirea, după care s-a uitat la apa liniștită, întorcându-se din nou spre mine, m-a întrebat:

— Dar dacă e ultima dată când venim aici?

Așezându-mă între el și grilajul de fier, i-am luat țigara din mână și am aruncat-o în râu. Ridicându-mă pe vârful picioarelor, i-am cuprins obrajii cu mâinile.

— În acest caz, ne putem bucura că am avut parte de această seară, am răspuns.

S-a cutremurat la auzul vorbelor mele.

— Am avut parte de această amintire. Am avut parte de acest moment de neprețuit. Mi-am înclinat capul într-o parte, iar un zâmbet nostalgic mi s-a așternut pe buze. Cunoșteam un băiat, un băiat pe care-l iubeam din tot sufletul, care se bucura de fiecare moment, am spus. Care mi-a spus că un singur moment poate schimba lumea. Poate schimba viața cuiva. Acel moment poate face, în doar o secundă, ca viața cuiva să fie mult mai bună sau mai rea. El a închis ochii, dar am continuat să vorbesc: Faptul că am fost din nou cu tine lângă râu în seara asta, cu sufletul împăcat, faptul că mi-am amintit de bunica și de ce o iubeam atât de mult mi-au schimbat viața în bine. O să țin minte mereu *acest* moment pe care mi l-ai dăruit tu. Îl voi lua cu mine în... oriunde merg.

A deschis ochii. L-am tras și mai aproape de mine.

— Mi-ai dăruit această seară. Te-ai întors. Nu putem schimba ce s-a întâmplat, nu ne putem schimba destinele, dar încă putem trăi. Putem trăi cât se poate de intens timpul rămas. Putem fi iarăși noi: Poppy și Rune.

Nu mă așteptam să-mi răspundă, așa că vorbele lui m-au surprins și m-au umplut de speranță:

— Aventura noastră finală.

Cel mai bun mod de a o spune în cuvinte, m-am gândit.

— Aventura noastră finală, am șoptit în noapte, copleșită de o bucurie de nedescris.

Brațele lui Rune m-au cuprins de talie.

— Cu o mică rectificare, am spus.

Rune s-a încruntat. Netezindu-i cuta de pe frunte, am rostit:

— Ultima aventură a *acestei* vieți. Deoarece cred cu tărie că ne vom reuni cândva. Când această aventură se va sfârși, alta și mai frumoasă ne așteaptă pe lumea cealaltă. Iar eu voi ajunge cu adevărat în rai în momentul în care te vei întoarce în brațele mele.

Rune, băiatul de 1,93 metri, s-a sprijinit de mine. Iar eu l-am strâns în brațe până ce s-a mai calmat. Când s-a dat înapoi, l-am întrebat:

— Așadar, Rune Kristiansen, viking din Norvegia, ești alături de mine?

A început să râdă, în ciuda a ceea ce simțea. A râs când i-am întins mâna. Rune, băiatul meu rebel, cu origini scandinave și cu un chip angelic, a dat mâna cu mine, convenind amândoi să ne respectăm promisiunea. De două ori. Așa cum mă învățase bunica.

— Sunt alături de tine, a spus.

Acel jurământ mi-a dat fiori.

— Domnișoară? Domnule? M-am uitat peste umărul lui Rune și l-am zărit pe chelner, care ne întindea nota de plată. Restaurantul se va închide, ne-a explicat el.

— Ești bine? l-am întrebat pe Rune, făcându-i semn chelnerului că venim imediat.

El a încuviințat din cap, sprâncenele lui dese împreunate aducându-i pe chip expresia încruntată bine cunoscută. L-am imitat, strâmbându-mă. Nu s-a putut abține și mi-a aruncat un rânjet.

— Doar pentru tine, *Poppymin,* a spus mai mult pentru el însuși. Luându-mă iarăși de mână, m-a condus încet spre ieșirea din local.

Odată ajunși la mașină, Rune a pornit motorul, spunând:

— Mai avem de vizitat un loc.

— Un alt moment de neuitat?

De îndată ce am pornit la drum, Rune mi-a pus mâna peste a lui, deasupra consolei, zicându-mi:

— Sper, *Poppymin.* Sper din tot sufletul.

Ne-a luat ceva timp să ajungem înapoi în oraș. N-am vorbit prea mult. Mi-am dat seama că era mai tăcut decât înainte. Nu că ar fi fost el o fire prea deschisă. Era mereu introvertit și liniștit. I se potrivea imaginea artistului rezervat care jongla mereu cu locuri și peisaje pe care dorea să le imortalizeze.

Momente.

Nu merseserăm decât un kilometru când a pornit radioul. M-a rugat să-mi aleg un post. Când am început să fredonez încet, m-a strâns și mai tare de mână.

Apropiindu-ne de marginea orașului, am început să casc, dar mă chinuiam să-mi țin ochii deschiși. Eram curioasă încotro ne îndreptam.

Când ne-am oprit în fața teatrului Dixon, pulsul a început să-mi crească. Acesta era teatrul la care visasem mereu să cânt. Era teatrul la care mi-am dorit întotdeauna să mă întorc când urma să cresc, pentru a face parte dintr-o orchestră profesionistă. În orașul meu natal.

El a oprit motorul, iar eu m-am holbat la impresionantul teatru din piatră.

— Rune, ce căutăm aici?

Mi-a dat drumul la mână, deschizând portiera.

— Hai cu mine!

Încruntată și cu inima bătând tot mai tare, am deschis ușa și l-am urmat. M-a luat de mână și m-a condus spre intrarea din față.

Era o seară târzie de duminică. Am intrat pe ușile din față. De îndată ce am ajuns în holul obscur, am auzit în fundal sunetele stinse ale piesei lui Puccini.

Ni s-au încleștat mâinile. S-a uitat spre mine cu un rânjet pe buze.

— Rune, i-am șoptit, în timp ce ne îndreptam spre scările opulente. Unde mergem?

Rune și-a lipit degetul de buzele mele, semn să rămân tăcută. Mă întrebam de ce, dar apoi am mers spre o ușă – o ușă care dădea spre balconul teatrului.

A deschis ușa, iar muzica m-a învăluit brusc. Mi s-a tăiat respirația la auzul intensității diafane a notelor. L-am urmat pe Rune spre locurile din primele rânduri. Jos era o orchestră condusă de un dirijor. Am recunoscut-o imediat: Savannah Chamber Orchestra.

Eram fascinată, uitându-mă insistent la muzicienii care erau foarte concentrați asupra instrumentelor, legănându-se pe ritmul muzicii. Întorcându-mi capul spre Rune, l-am întrebat:

— Cum ai reușit să faci asta?

Rune a ridicat din umeri.

— Am vrut să vezi un concert al orchestrei, dar muzicienii pleacă mâine din țară. Când i-am explicat dirijorului cât de mult îi admiri, a spus că putem participa la repetiția lor.

Nu știam ce să mai spun.

Rămăsesem fără cuvinte. Nu puteam să mai scot nici un sunet.

Neputând să-mi exprim sentimentele și mulțumirea sinceră pentru acea surpriză, m-am rezemat de umărul lui, lipindu-mă de brațul lui. Mirosul de piele al gecii mă îmbia în timp ce eram acaparată de orchestra de jos.

Priveam fascinată. Am observat cum dirijorul îi coordona pe muzicieni în timpul repetiției: solourile, pasajele lirice, armoniile complexe.

Rune mă ținea strâns de mână, iar eu eram hipnotizată. Din când în când, simțeam că își ațintea ochii asupra mea: el mă privea pe mine, iar eu îi priveam pe muzicieni.

Dar nu-mi puteam lua privirea de la ei, mai ales când se auzea sunetul violoncelului. Când tonurile adânci răsunau atât de clar și de autentic, închideam ușor ochii.

Era minunat.

Mă imaginam stând printre colegii mei muzicieni și uitându-mă la acest teatru plin de oameni pe care îi cunoșteam și pe care îi iubeam. Rune m-ar fi privit și el, cu aparatul de fotografiat atârnat la gât.

Era cel mai frumos vis.

Dintotdeauna fusese cel mai mare vis al meu.

Dirijorul le-a cerut muzicienilor să facă liniște. Priveam scena. Toți și-au lăsat în jos instrumentele, cu excepția violoncelistei principale. Femeia, care părea să aibă în jur de 30 de ani, și-a adus scaunul pe scena centrală. Nu exista altă audiență în afară de noi.

S-a așezat pe scaun, după care și-a poziționat arcușul deasupra corzii pentru a începe. Era atentă la dirijor. În momentul în care acesta și-a ridicat bagheta, semn ca ea să înceapă, am auzit prima notă muzicală. Am rămas înlemnită. Nu puteam nici să respir. Nu voiam să aud altceva în afară de cea mai frumoasă partitură posibilă.

Sunetul piesei *Lebăda* din *Carnavalul animalelor* ne-a făcut să ne ridicăm de pe scaune. Violoncelista s-a lăsat purtată de muzică, iar expresia ei trăda emoția cu fiecare notă.

Voiam să fiu în locul ei.

În acel moment, voiam să fiu violoncelista care cânta atât de frumos acea piesă. Voiam să cred că puteam cânta la fel de bine.

Totul dispăruse în jur în timp ce o priveam. Am închis ochii, lăsând muzica să pună stăpânire pe toate simțurile mele. Am lăsat-o să mă poarte în acea călătorie. În momentul tempoului, când acel vibrato a sunat minunat între pereții acelui teatru, am deschis ochii.

M-au năpădit lacrimile.

Au apărut lacrimile, așa cum îmi dicta muzica.

L-am strâns pe Rune și mai tare de mână, simțind cum mă privea. Era îngrijorat pentru că păream supărată. Dar nu eram supărată. Pluteam. Inima îmi plutea odată cu acea piesă fermecată.

Aveam obrajii uzi. Nu mi-am mai stăpânit lacrimile. Acesta era motivul pentru care muzica era pasiunea mea. Lemnul, coarda și arcușul dădeau naștere acestei partituri superbe, care te ungea pe suflet.

Am rămas în acea stare până ce ultima notă s-a înălțat în tavan. Violoncelista a ridicat arcușul. A deschis ochii, iar în acel moment a revenit la realitate. Sunt convinsă că asta simțea. Muzica o purta pe aripile sale, într-un loc îndepărtat, unde numai ea putea ajunge. O conducea într-o altă dimensiune.

Pentru un moment, muzica o înzestrase cu acea putere.

Dirijorul a făcut semn din cap, iar orchestra s-a retras, liniștea domnind acum asupra scenei goale.

Dar nu am întors capul până când Rune nu s-a ridicat în picioare, punându-mi mâna pe spate.

— Poppymin? a șoptit el, cu o voce reținută și nesigură. Îmi pare rău, a rostit cu respirația tăiată, credeam că te va face feri...

M-am întors cu fața la el, apucându-l strâns de mâini.

— Nu, l-am întrerupt, nedorind să-mi ceară scuze. Nu, am insistat. Sunt lacrimi de bucurie, Rune. Bucurie absolută!

A expirat, eliberându-și una din mâini pentru a-mi șterge obrazul. Am râs, vocea mea răsunând cu ecou în jurul nostru. Mi-am dres vocea, alungând acele emoții, și i-am explicat:

— E piesa mea preferată, Rune. *Lebăda* din *Carnavalul animalelor.* Violoncelista principală tocmai a cântat atât de frumos partitura mea favorită! Am inspirat adânc. Este piesa pe care aveam de gând să o cânt în cadrul audiției la Julliard. E piesa pe care am visat mereu să o cânt la Carnegie Hall. O știu pe de rost. Știu fiecare notă, fiecare schimbare de tempo, fiecare crescendo... absolut totul. Am suspinat și mi-am șters lacrimile. Faptul că am auzit piesa în seara asta, am adăugat strângându-i mâna, că am fost aici alături de tine... e un vis devenit realitate.

Rune, prea pierdut ca să mai scoată vreun cuvânt, și-a pus brațul în jurul umerilor mei și m-a tras lângă el. I-am simțit sărutul în păr.

— Promite-mi, Rune, i-am zis, promite-mi că, atunci când vei fi în New York și vei studia la Tisch, vei merge să asculți piesa Filarmonicii din New York. Promite-mi că îl vei urmări pe violoncelistul principal cântând această parte. Și mai promite-mi că te vei gândi la mine făcând toate acestea! Îți vei imagina

că eu aș cânta pe acea scenă, îndeplinindu-mi visul. Am inspirat adânc, mulțumită de acea imagine din mintea mea. Fiindcă acest lucru mi-ar fi de ajuns pentru moment, i-am explicat. Știind că voi trăi acel vis prin ochii minții tale.

— Poppy, mi-a zis Rune, cu durere. Te rog, iubito...

Când mi-a zis *iubito,* mi-a tresărit inima. Avea același efect terapeutic asupra mea precum o partitură.

Uitându-mă spre el, i-am ridicat bărbia cu degetul și am insistat:

— Promite-mi, Rune!

Și-a întors capul.

— Poppy, dacă nu vei locui cu mine în New York, de ce naiba m-aș duce acolo vreodată?

— Datorită fotografiei. Deoarece, așa cum acest vis era al meu, al tău era să studiezi fotografia la Universitatea din New York.

M-am îngrijorat când maxilarul lui Rune s-a încleștat.

— Rune? l-am strigat.

După un moment îndelungat, și-a întors încet privirea spre mine. I-am studiat chipul frumos. M-am lăsat pe spate în scaun când am văzut ce ascundea expresia lui.

Refuz.

— De ce nu mai faci poze, Rune? l-am întrebat.

Rune și-a întors privirea.

— Te rog, nu mă ignora!

Rune a oftat înfrânt.

— Fiindcă fără tine lumea nu mai părea la fel în ochii mei. *Nimic* nu mai era la fel. Știu că eram doar niște copii, dar fără tine nimic nu mai avea sens. Eram nervos. Simțeam că mă înec. Așa că am renunțat la pasiunea mea pentru că însăși pasiunea din mine se stinsese.

Din tot ce ar fi putut face sau spune, acest lucru m-a întristat cel mai mult, întrucât pasiunea fusese atât de puternică în el, iar fotografiile lui, chiar și la 15 ani, nu se comparau cu ce văzusem până atunci.

Îi studiam trăsăturile dure și ochii pierduți în timp ce se uita în gol la scena pustie. Ridicase din nou acel zid, iar tensiunea din maxilar revenise. Apăruse din nou acea expresie morocănoasă.

Lăsând lucrurile așa cum erau și nedorind să îl presez prea mult, mi-am așezat capul pe umărul lui și am zâmbit. Am zâmbit în timp ce acea parte din piesă încă răsuna, pierdută în urechile mele.

— Mulțumesc, i-am șoptit în timp ce luminile de pe scenă se stingeau.

Ridicându-mi capul, am așteptat ca el să se uite la mine. În cele din urmă, a făcut-o.

— Numai tu ai fi putut ști că acest lucru – am făcut semn către auditoriu – înseamnă atât de mult pentru mine. Doar Rune al meu.

M-a sărutat delicat pe obraz.

— *Ai fost* la recitalul meu seara trecută, nu-i așa?

Rune a oftat, iar în cele din urmă a încuviințat din cap:

— Nu aveam de gând să ratez momentul tău pe scenă, *Poppymin.* Și nu voi lipsi niciodată.

S-a ridicat în picioare. A rămas tăcut și mi-a întins mâna, iar eu i-am oferit-o pe a mea, îndreptându-ne spre mașină. A rămas tăcut în drum spre casă. Mă gândeam că îl rănisem. Mă temeam să nu fi făcut ceva greșit.

Când am ajuns acasă, Rune a coborât din mașină și a venit să îmi deschidă portiera. L-am luat de mână și am coborât. L-am ținut strâns în timp ce m-a condus înapoi spre casă. Mă așteptam să mă ducă până la ușă. În schimb, m-a lăsat la fereastră. M-am încruntat când i-am zărit expresia de frustrare de pe chip.

Dorindu-mi să aflu ce era în neregulă, mi-am plimbat mâna de-a lungul feței lui. Dar, când i-am pus degetul pe obraz, ceva înăuntrul lui părea să se prăbușească. M-a sprijinit cu spatele de zidul casei. Trupul lui s-a lipit de al meu și mi-a cuprins fața cu mâinile.

Rămăsesem fără suflare – fără suflare la apropierea corpului său, la intensitatea din privirea lui întunecată. Ochii lui albaștri analizau fiecare părticică a feței mele.

— Mi-am dorit să fac lucrurile așa cum trebuie, a spus. Am vrut să o luăm încet. Această întâlnire. Noi. În seara asta. A clătinat din cap încruntat, de parcă îl frământa ceva. Dar nu pot. N-am cum să fac asta.

Am vrut să răspund, dar el m-a oprit, punându-și degetul pe buza mea de jos, concentrat asupra gurii mele.

— Tu ești Poppy a mea. *Poppymin.* Tu ești cea care mă cunoaște. Nimeni *altcineva.* Mi-a luat mâna și a dus-o în dreptul inimii lui. Cunoști persoana care se află dincolo de această furie. A oftat, apropiindu-se atât de mult de mine încât respiram același aer. Iar eu te cunosc pe tine. Rune a pălit. Iar dacă timpul nostru împreună e limitat, nu-l voi irosi. Ești a mea. Sunt al tău. Restul să se ducă naibii!

Inima îmi răsuna în piept ca un arpegiu.

— Rune...

A fost singurul cuvânt pe care am putut să-l rostesc. Am vrut să-i confirm că eram a lui, că el era al meu și că nimic

altceva nu mai conta. Dar vocea nu m-a lăsat. Eram prea copleșită de emoții.
— Spune-o, *Poppymin!* m-a rugat el. Spune *da!*

Rune a făcut un ultim pas, cuprinzându-mă strâns, corpurile noastre lipindu-se unul de celălalt, iar inimile bătându-ne în tandem. Am luat o gură de aer. Buzele lui le-au atins ușor pe ale mele, plutind și așteptând, pregătite să le posede întru totul.

Privind adânc în ochii lui, pupilele negre înghițind albastrul, am reușit să șoptesc:
— Da.

Buzele lui fierbinți s-au lipit brusc de ale mele, gura lui năpustindu-se asupra lor cu hotărâre. Căldura și gustul mentolat au pus stăpânire pe simțurile mele. Pieptul lui masiv mă apăsa și mă ținea captivă în acel sărut. Rune îmi demonstra că îi aparțineam. Singura opțiune pe care o aveam era să mă supun, să mă dăruiesc după ce fusesem departe atâta vreme.

Își plimba mâinile prin părul meu în timp ce stăteam nemișcată. Am scos un sunet în momentul în care am simțit gustul limbii lui moi, calde și nerăbdătoare. Mi-am pus mâinile pe spatele lui lat, după care în păr. Rune a scos un murmur, sărutându-mă și mai adânc, ducându-mă dincolo de orice teamă și grijă pe care le trăisem de la întoarcerea lui. M-a sărutat până când fiecare parte din mine a conștientizat că îi aparținea. M-a sărutat până când inimile noastre s-au contopit din nou – două jumătăți ale aceluiași întreg.

Îmi simțeam corpul slăbit la atingerea lui. Simțind că mă lăsasem pradă voinței lui, sărutul s-a transformat într-o mângâiere delicată, dulce. S-a dat înapoi. Respiram greu, amândoi tulburați. Cu buzele umflate, m-a sărutat pe obraji, pe maxilar și pe gât. Când s-a retras, în final, i-am simțit respirația sacadată pe față. M-a eliberat ușor din strânsoarea mâinilor.

Apoi a așteptat.

A așteptat, privindu-mă intens.

După aceea mi-am deschis buzele, șoptind:
— Sărutul 357. Rezemați de peretele casei mele... când Rune mi-a cucerit inima. A rămas încremenit, cu mâinile încordate, dar eu am continuat: și mi-a sărit inima din piept.

Apoi și-a arătat zâmbetul pur pe față. Era strălucitor, larg și sincer.

Văzându-l, mi-am simțit inima plutind.
— *Poppymin,* a spus în șoaptă.
— Rune al meu, am șoptit înapoi, apucându-l de tricou.

Avea ochii închiși când am rostit aceste cuvinte și a suspinat ușor. Și-a descleștat ușor mâinile din părul meu și a

făcut un pas șovăitor înapoi.
— Ar trebui să intru, am murmurat.
— *Ja,* a răspuns.

Dar nu și-a îndreptat privirea în altă parte. În schimb, s-a lipit iarăși de mine, sărutându-mă rapid și suav, după care s-a retras. A făcut câțiva pași înapoi, lăsând câțiva metri distanță între noi.

Mi-am pus degetele pe buze, zicând:
— Dacă mă mai săruți așa, voi umple borcanul imediat.

El s-a întors spre casă, dar s-a oprit pentru a mă privi peste umăr.
— Asta e ideea, iubito! O mie de săruturi de la *mine.*

Rune se grăbea spre casă în timp ce îl urmăream cu privirea, iar o flacără amețitoare pătrundea cu repeziciune prin mine. Când am reușit să-mi mișc picioarele, am intrat în casă și am fugit direct în dormitor.

Am scos borcanul de sub pat și l-am curățat de praf. L-am deschis, am luat un pix de pe noptieră și am notat sărutul din acea seară.

O oră mai târziu, stăteam întinsă în pat, când deodată am auzit fereastra deschizându-se. M-am ridicat și am văzut perdeaua trasă într-o parte. Mi-a sărit inima din piept când l-am văzut pe Rune pășind înăuntru.

Am zâmbit în timp ce se apropia, scoțându-și tricoul și aruncându-l pe jos. Îi priveam mirată pieptul gol. Apoi mi-a stat inima în loc când și-a trecut mâna prin păr, dându-l de pe față.

S-a apropiat încet de marginea patului și a așteptat. Cu o ușoară ezitare, am tras pătura, iar el s-a așezat lângă mine, cuprinzându-mă imediat în brațe.

Cuibărindu-mă la pieptul lui, am scos un oftat, mulțumită. Am închis ochii. Rune m-a sărutat mai jos de ureche, șoptind:
— Dormi, iubito! Am eu grijă de tine.

Și a avut.

Eram a lui.

Așa cum el era al meu.

Capitolul zece

Mâini încleștate și visuri renăscute

Rune

Când m-am trezit, Poppy se uita fix la mine.

— Hei! a spus ea.

A zâmbit, ghemuindu-se și mai mult la pieptul meu. Mi-am plimbat mâinile prin părul ei, după care am ridicat-o în brațe și am așezat-o peste mine, gura ei aflându-se deasupra gurii mele.

— Bună dimineața, i-am răspuns, apoi mi-am lipit buzele de ale ei.

I-am simțit oftatul în mijlocul sărutului, despărțindu-și buzele și apropiindu-le de ale mele. Când m-am dat înapoi, s-a uitat pe fereastră și a spus:

— Am ratat răsăritul.

Am încuviințat din cap. S-a uitat din nou la mine, dar nu se vedea nici o urmă de tristețe pe fața ei. În schimb, m-a sărutat pe obraz, spunând:

— Aș renunța la orice răsărit de soare dacă aș putea să mă trezesc mereu așa, alături de tine.

A crescut inima în mine când am auzit-o. Luând-o prin surprindere, am întors-o pe spate, așezându-mă peste ea. Poppy chicotea în timp ce îi prinsesem mâinile pe pernă, deasupra capului.

M-am încruntat. A încercat în zadar să se oprească din râs.

Obrajii îi erau îmbujorați de emoție. Aveam nevoie de sărutul ei ca de aer, așa că nu m-am putut abține.

I-am dat drumul la mâini, iar ea m-a prins de păr. Râsul ei se diminua pe măsură ce ne sărutam mai adânc, după care s-a auzit o bătaie puternică în ușă. Am înghețat de spaimă. Buzele încă ne erau unite, iar ochii, larg deschiși.

— Poppy! E timpul să te trezești, draga mea!

Vocea tatălui lui Poppy s-a auzit ca un ecou în cameră. Îi simțeam inima bătând cu putere, răsunând în pieptul meu lipit de al ei.

Poppy și-a întors capul într-o parte, întrerupând sărutul.

— Sunt trează! a strigat ea.

N-am îndrăznit să facem nici o mișcare până ce nu l-am auzit pe tatăl ei îndepărtându-se de ușă.

Când s-a uitat din nou la mine, Poppy avea ochii cât cepele.

— Dumnezeule! a șoptit ea, hlizindu-se.

Am scuturat din cap, m-am rostogolit spre marginea patului și mi-am luat cămașa de pe podea. În timp ce încercam să-mi trag cămașa pe cap, ea și-a pus mâinile pe umerii mei. A oftat.

— Am dormit prea mult în dimineața asta. Aproape că am fost prinși.

— Nu se va mai repeta, am zis, nedorind să aud vreo scuză pentru care întâlnirile noastre nocturne să nu mai aibă loc.

Trebuia să-i fiu alături în timpul nopții. Aveam nevoie de asta. Ne-am sărutat și am dormit – nu s-a întâmplat nimic altceva.

Era de ajuns pentru mine.

A dat din cap aprobator, și-a sprijinit bărbia de umărul meu, mi-a pus mâinile în jurul taliei și a adăugat:

— Mi-a plăcut.

A râs din nou, moment în care am întors ușor capul pentru a surprinde strălucirea de pe chipul ei. A încuviințat din cap jucăuș. S-a așezat pe spate și mi-a luat mâna, punându-mi-o în dreptul inimii ei. Bătea cu repeziciune.

— Am simțit că trăiesc.

Am clătinat din cap râzând și i-am spus:

— Ești nebună!

Ridicându-mă în picioare, m-am încălțat cu cizmele. Poppy s-a așezat din nou pe pat.

— Știi, nu am mai făcut ceva rău sau ieșit din comun până acum, Rune. Sunt o fată cuminte, presupun.

M-am încruntat la gândul că o corupsesem. Dar Poppy s-a aplecat spre mine, zicând:

— A fost distractiv.

Mi-am dat părul la o parte de pe față și m-am aplecat deasupra patului pentru a-i da un ultim sărut gingaș și dulce.

— Rune Kristiansen, probabil o să-mi placă latura ta de băiat rebel. Cu siguranță vei face ca lunile următoare să fie distractive. Poppy a oftat dramatic. Săruturi dulci și giumbușlucuri care creează probleme... Accept provocarea!

În timp ce mă îndreptam spre fereastră, am auzit-o mișcându-se în spatele meu. Aflându-mă pe punctul de a mă furișa pe fereastră, m-am uitat înapoi. Poppy completa două hârtii albe din borcan. Am rămas câteva momente să o privesc. Să privesc cum zâmbea în timp ce scria.

Era atât de frumoasă!

În timp ce punea inimile completate înapoi în borcan, s-a oprit și s-a întors. M-a surprins uitându-mă la ea. Privirea i s-a

înmuiat. A vrut să spună ceva, când deodată mânerul ușii a început să se rotească. A făcut ochii cât cepele de spaimă, scuturându-și mâinile printr-o mișcare subită.

În timp ce săream pe fereastră pentru a fugi din casă, am auzit-o râzând în spatele meu. Doar ceva atât de pur mi-ar fi putut lumina sufletul.

Nici n-am intrat bine pe fereastra camerei mele, că am și fugit la duș pentru a mă pregăti de școală. Aburii pluteau în baie în timp ce stăteam sub stropii de apă fierbinți.

M-am aplecat, jetul puternic de apă izbindu-mă în creștet. M-am rezemat cu mâinile de plăcile de faianță alunecoase din fața mea. În fiecare zi, când mă trezeam, furia mă consuma. Mă consuma atât de tare, încât puteam să simt pe limbă gustul amărăciunii, iar căldura ei parcă îmi curgea prin vene.

Dar în acea dimineață totul era diferit.

Era vorba de Poppy.

Am oprit apa, am ieșit de la duș și mi-am luat prosopul. Mi-am tras blugii pe mine și am deschis ușa de la baie. Tata stătea în pragul ușii. Când m-a auzit în spatele lui, s-a întors cu fața la mine.

— Bună dimineața, Rune, m-a salutat.

Am trecut pe lângă el și m-am îndreptat spre dulap. Am luat un tricou alb și l-am pus pe mine. Când m-am întins după cizme, am observat că tata încă era la intrare.

Oprindu-mă, i-am întâlnit privirea și l-am întrebat, pierzându-mi răbdarea:

— Ce e?

A intrat în cameră, ținând o cafea în mână.

— Cum a fost aseară la întâlnire cu Poppy?

Nu i-am răspuns. Nu îi spusesem nimic despre asta, ceea ce însemna că mama o făcuse. Nu voiam să-i răspund. Acel ticălos nu merita să știe nimic.

Și-a dres vocea.

— Rune, aseară, după ce ați plecat, domnul Litchfield a venit pe la noi.

Și apoi s-a întors, învolburată ca un torent. Furia. Mi-am amintit de fața domnului Litchfield când deschisese ușa cu o seară în urmă. Expresia lui în timp ce părăseam strada. Era nervos. Era clar că nu voia ca Poppy să iasă cu mine. La naiba! Arăta de parcă era cât pe ce să-i interzică să plece.

Dar, în momentul în care Poppy ieșise afară, mi-am dat seama că nu putea să o oprească. Cum putea face una ca asta? Urma să-și piardă fiica. Acesta era singurul motiv pentru care nu spusesem exact ce gândeam despre reacția lui legată de faptul că eram împreună.

Tata s-a așezat în fața mea. Nu mi-am putut ridica privirea din pământ când a spus:
— E îngrijorat, Rune. Crede că n-a fost cea mai bună idee ca tu și Poppy să vă împăcați.
Am scrâșnit din dinți.
— Pentru cine n-a fost cea mai bună idee? Pentru el?
— Pentru Poppy, Rune. Știi... Știi că ea nu mai are mult timp...
Am ridicat capul, simțind furia din stomac.
— Da, înțeleg. Nu e ceva ce uiți prea ușor. Faptul că fata pe care o iubesc e pe moarte.
Tata a pălit.
— James își dorește ca ultimele zile ale fiicei lui să fie lipsite de probleme. Liniștite. Plăcute. Fără stres.
— Și lasă-mă să ghicesc, eu sunt problema, nu? Eu reprezint stresul?
A oftat.
— Vrea să stai departe de ea. Las-o să se stingă în pace!
— Asta nu o să se întâmple! am rostit, luându-mi rucsacul de pe jos
Mi-am pus geaca de piele și am trecut pe lângă el.
— Rune, gândește-te la Poppy! a insistat tata.
M-am oprit brusc și m-am întors spre el.
— Doar la ea mă gândesc. Habar n-ai ce e între noi, așa că ar fi bine să nu te bagi în treburile mele. Și nici James Litchfield.
— E fiica lui! a argumentat tata cu o voce mai severă de data aceasta.
— Da, am răspuns, iar ea e iubirea vieții mele. Și nu am de gând să plec de lângă ea nici măcar o secundă. Iar voi doi nu aveți cum să schimbați asta!
Am ieșit furios pe ușa dormitorului, moment în care tata a strigat:
— Nu ești potrivit pentru ea, Rune! Nu în felul acesta. Nu fumând și bând alcool. Nu prin această atitudine. Nu cu ura pe care o porți în suflet în orice moment. Fata aia te venerează, așa cum a făcut-o mereu. Dar e o fată bună. Nu o distruge!
Am înlemnit, m-am uitat la el peste umăr și i-am spus:
— Ei bine, sunt convins că ea vrea un băiat mai rebel în viața ei.
Rostind aceste cuvinte, am trecut pe lângă bucătărie, uitându-mă scurt la mama și la Alton, care mi-au făcut cu mâna în timp ce treceam. Am trântit ușa din față și am coborât treptele, aprinzând o țigară imediat ce am pășit pe iarbă. M-am sprijinit de balustrada verandei. Eram atât de agitat din cauza celor spuse de tata, din cauza a ceea ce făcuse domnul Litchfield, avertizându-mă în legătură cu fiica lui!
Ce naiba credea că aveam de gând să-i fac?

Știam ce credeau toți despre mine, dar nu i-aș fi făcut rău lui Poppy niciodată.

Ușa din fața casei lui Poppy s-a deschis. Savannah și Ida au dat năvală pe ușă, în timp ce Poppy venea încet în spatele lor. Vorbeau toate în același timp. Apoi, ca și cum mi-ar fi simțit privirea îndurerată, Poppy s-a uitat spre casa mea, spre locul în care mă aflam.

Savannah și Ida s-au uitat și ele spre mine. Zărindu-mă, Ida a râs și mi-a făcut cu mâna. Savannah se uita insistent la mine, la fel ca tatăl ei, cu o îngrijorare tăcută.

I-am făcut semn din cap lui Poppy, spunându-i să vină la mine. S-a îndreptat spre mine încet, iar Ida și Savannah au venit în urma ei. Arăta minunat, ca întotdeauna. Avea o fustă roșie până la mijlocul coapsei, colanți negri care îi acopereau picioarele și cizme cu toc pixie scurte. Deși jacheta bleumarin îi acoperea partea de sus a corpului, i se vedeau cămașa albă dedesubt și cravata neagră în jurul gâtului.

Era atât de drăguță!

Surorile ei s-au retras când a ajuns în fața mea. Simțind nevoia de a mă asigura că era a mea, iar eu eram al ei, m-am îndepărtat de balustradă, aruncând mucul de țigară pe jos. Cuprinzându-i obrajii cu mâinile, am tras-o înspre mine și am sărutat-o pe buze. N-a fost un sărut tandru. Nu plănuisem să fie astfel. Voiam să-i arăt că îmi aparține.

Și că eu îi aparțineam ei.

Acest sărut era ca o palmă peste față pentru toți cei care încercau să stea în calea iubirii noastre. Când m-am retras, obrajii lui Poppy erau îmbujorați, iar buzele, umede.

— Să nu uiți să adaugi acest sărut la borcanul tău, am avertizat-o.

Poppy a încuviințat din cap, rămânând fără cuvinte. Se auzeau chicoteli în spatele nostru. Când m-am uitat, surorile lui Poppy râdeau. Cel puțin Ida făcea asta, pe când Savannah era mai degrabă uimită.

Am strâns-o de mână.

— Ești gata?

Poppy se uita insistent la mâinile noastre.

— Mergem la școală așa?

M-am încruntat.

— Da. De ce?

— Va afla toată lumea. O să vorbească toți despre asta și...

Am sărutat-o din nou, apoi i-am spus:

— Lasă-i să vorbească! Nu ți-a păsat niciodată. De ce ai face-o acum?

— Vor crede că suntem din nou împreună.

— Chiar suntem, am încuviințat.

Poppy clipea fără încetare. Apoi, reușind să-mi potolească furia cu totul, a zâmbit, proptindu-se în mine. Și-a lăsat capul pe brațul meu.

Ridicându-și privirea, a spus:

— Da, sunt gata.

Am privit-o în ochi câteva secunde, mai mult decât de obicei. Așa cum sărutul nostru fusese ca o palmă peste față pentru toți cei care nu ne voiau împreună, la fel a fost zâmbetul ei pentru întunericul din sufletul meu.

Surorile ei au venit spre noi și ni s-au alăturat în drumul spre școală. Chiar înainte să ajungem în dreptul grădinii cu cireși, m-am uitat peste umăr. Domnul Litchfield ne privea. Am înțepenit când i-am văzut înfățișarea furtunoasă. Am scrâșnit din dinți. Aceasta era o luptă pe care cu siguranță avea s-o piardă.

Ida a vorbit tot drumul până la școală, iar Poppy a râs drăgăstos de sora ei mai mică. Am înțeles motivul. Ida era Poppy în miniatură. Avea până și aceleași gropițe în obraji.

Savannah avea o personalitate cu totul diferită. Era mai introvertită și era mai matură. Și, în mod clar, voia să se asigure că Poppy e fericită.

După ce Savannah ne-a făcut rapid cu mâna, ne-am continuat drumul către liceu. În timp ce se îndepărta de noi, Poppy a spus:

— A fost foarte tăcută.

— Din cauza mea, am răspuns.

Poppy m-a privit șocată.

— Nu, a argumentat ea. Ține mult la tine.

Aveam maxilarul încleștat.

— Ținea la cel care eram cândva. Am ridicat din umeri. Înțeleg, îi e teamă că te voi răni.

Poppy m-a tras deoparte lângă un copac de la intrarea în școală. Mi-am îndreptat privirea în altă parte.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat.

— Nimic, am răspuns.

A făcut un pas în direcția în care mă uitam.

— Nu mă vei răni, a declarat ea încrezătoare. Băiatul alături de care am fost la pârâu, apoi alături de care am ascultat prestația orchestrei n-ar putea vreodată să-mi facă rău.

N-am scos o vorbă.

— În plus, dacă eu sufăr, suferi și tu, îți amintești?

M-a mâhnit amintirea acelui gând. Poppy m-a împins până ce m-am lipit cu spatele de copac. Am văzut elevi care intrau în școală, majoritatea uitându-se la noi. Deja începeau bârfele.

— Mi-ai face rău, Rune? a întrebat ea serioasă.

Covârșit de tenacitatea ei, i-am pus mâna pe după gât și i-am promis:
— Niciodată!
— În acest caz, ducă-se naibii ceilalți și părerile lor!
Se aprinsese la față, ceea ce m-a făcut să râd. A zâmbit, punându-și mâna în șold.
— Ce zici de atitudinea mea impunătoare? Mă face să par destul de rea?
Luând-o prin surprindere, am învârtit-o și am lipit-o de copac. Înainte să poată rosti un sunet, m-am apropiat de ea și am sărutat-o. Buzele noastre se atingeau încet, sărutul era profund, buzele ei despărțindu-se și făcând loc limbii mele. Am gustat din dulceața buzelor ei, după care m-am îndepărtat.
A rămas fără suflare. Plimbându-și degetele prin părul meu umed, a spus:
— Te cunosc, Rune. Nu mi-ai frânge inima. A strâmbat din nas și a adăugat în glumă: Pun pariu pe viața mea.
O durere încerca să-și facă loc în pieptul meu.
— N-a fost amuzant.
Își apropiase vârful arătătorului de degetul mare, ținându-le la distanță de doar un centimetru.
— A fost. Măcar puțin.
— Tu mă cunoști foarte bine, *Poppymin.* Numai tu. *Pentru* tine. *Doar pentru* tine.
Poppy mă studia cu atenție.
— Și poate că asta e problema, a concluzionat ea. Poate că ar trebui să-i lași și pe alții să te cunoască. Poate că, dacă le-ai arăta celor pe care-i iubești că, dincolo de hainele închise la culoare și deprimante, ești același om, nu te-ar mai judeca atât de aspru. Te-ar iubi pentru oricine ai alege să fii, pentru că ar vedea adevăratul tău suflet. Eu am tăcut, iar ea a continuat: Alton, de exemplu. Cum vă înțelegeți?
— E un copil, am răspuns, fără să înțeleg ce voia să spună.
— E un copil care te venerează. Un copil care suferă pentru că nu vorbești cu el și pentru că nu îl bagi în seamă.
Am simțit cum acele cuvinte m-au străpuns în suflet.
— De unde știi?
— Mi-a spus el, a adăugat ea. Era supărat.
Mi l-am imaginat pe Alton plângând, dar am alungat imediat acest gând. N-am vrut să mă gândesc la asta. Nu că am mai fi avut noi o relație apropiată, dar nu voiam să-l văd plângând.
— Are un motiv pentru care și-a lăsat părul lung, știai? Are un motiv pentru care și-l dă la o parte de pe față, la fel ca tine. E adorabil.
— Are părul lung pentru că e norvegian.

Poppy și-a dat ochii peste cap.
— Nu toți norvegienii au părul lung, Rune. Nu fi prostuț! Are părul lung pentru că vrea să fie ca tine. Îți imită gesturile și felul de a fi pentru că vrea să fie ca tine. Vrea să-l observi. Te adoră!

Mi-am lăsat privirea în jos. Poppy mi-a ridicat capul cu mâinile. Îmi căuta privirea.
— Iar tatăl tău? De ce nu...
— *Destul!* am rostit aspru, refuzând să vorbesc despre el. Nu aș fi putut să-l iert vreodată pentru că m-a luat de lângă ea. Acest subiect era interzis, chiar dacă Poppy era cea care îl aborda. Ea nu părea rănită sau ofensată de izbucnirea mea. Zăream, în schimb, compasiune pe chipul ei.

Nici asta nu puteam suporta.

Am luat-o de mână fără să scot un cuvânt și ne-am îndreptat spre școală. Poppy m-a strâns de mână în momentul în care alți elevi au început să se holbeze.
— Lasă-i să se holbeze! i-am spus lui Poppy când am intrat pe porțile școlii.
— Bine, a răspuns ea, apropiindu-se și mai mult de mine.

Când am ajuns pe hol, i-am văzut pe Deacon, Judson, Jorie, Avery și Ruby, adunați cu toții lângă dulapuri. Nu mai vorbisem cu nici unul dintre ei de când fusesem la petrecere.

Nici unul dintre ei nu știa de evoluția relației noastre.

Jorie a fost cea care s-a întors prima spre noi, făcând ochii cât cepele când ne-a observat mâinile unite. Sigur a spus ceva în șoaptă pentru că, în câteva secunde, toți prietenii noștri și-au îndreptat atenția spre noi. Aveau o expresie confuză.

Uitându-mă la Poppy, am îndemnat-o:
— Haide, trebuie să vorbim cu ei!

Am vrut să fac un pas, dar Poppy m-a tras înapoi.
— Ei nu știu despre... a șoptit încet. Nu știe nimeni în afară de familiile noastre și de profesori. Și de tine.

Am clătinat încet din cap. Apoi a spus:
— Și de Jorie. Știe și ea.

Această veste nu mi-a picat deloc bine. Probabil mi-a citit durerea pe față, deoarece mi-a explicat:
— Aveam nevoie de cineva, Rune. A fost cea mai apropiată prietenă a mea, în afară de tine. M-a ajutat cu lucrurile legate de școală și cu multe altele.
— Dar i-ai spus ei, nu mie, am replicat, simțind nevoia să mă îndepărtez puțin și să iau o gură de aer.

Poppy m-a ținut strâns.
— Nu mă iubea așa cum o făceai tu. Și nici eu n-o iubesc așa cum te iubesc pe tine.

Auzind acele cuvinte, furia mi s-a stins... „Și nici eu n-o iubesc așa cum te iubesc pe tine...“

Am făcut un pas spre ea și i-am pus brațul pe umăr.

— Vor afla la un moment dat.

— Dar nu încă, a spus ferm.

Am zâmbit observându-i hotărârea din privire.

— Dar nu încă.

— Rune! Hai naibii aici, ai niște explicații de dat! a răsunat vocea puternică a lui Deacon în holul aglomerat.

— Ești pregătită? am întrebat-o pe Poppy.

A încuviințat din cap. Ne-am îndreptat către grupul nostru de prieteni. Brațul lui Poppy era ferm în jurul taliei mele.

— Așadar, v-ați împăcat? a întrebat Deacon.

Am încuviințat din cap și am făcut o grimasă, exprimându-mi dezgustul când am observat gelozia de pe fața lui Avery. Dându-și cu siguranță seama că o văzusem, a adoptat repede expresia ei obișnuită, cinică. Nu mi-a păsat. N-a însemnat niciodată nimic pentru mine.

— Deci sunteți din nou împreună, Poppy și Rune? a clarificat Ruby.

— Da, a confirmat Poppy, zâmbindu-mi.

Am sărutat-o pe frunte, strângând-o în brațe.

— Ei bine, se pare că lucrurile au revenit la normal, a afirmat Jorie, strângându-i mâna lui Poppy. Nu era drept ca voi doi să nu fiți împreună. Lumea pur și simplu... nu era la fel.

— Mulțumesc, Jor, a spus Poppy, uitându-se una la cealaltă preț de câteva secunde, comunicând din priviri.

Am observat că ochii lui Jorie începeau să lăcrimeze. În acel moment, a exclamat:

— Ei bine, trebuie să merg la oră. Ne vedem mai târziu!

Jorie a plecat. Poppy s-a dus la dulapul ei. Am ignorat privirile celorlalți. După ce și-a luat cărțile, am lipit-o cu spatele de ușa închisă, zicându-i:

— Vezi? N-a fost chiar așa de rău.

— N-a fost, a rostit ea, moment în care am observat că se uita la buzele mele.

Aplecându-mă spre ea, mi-am lipit pieptul de al ei și am sărutat-o. Poppy a scâncit în momentul în care mi-am băgat mâna prin părul ei, ținând-o strâns. Când m-am dat înapoi, ochii îi străluceau și avea obrajii îmbujorați.

— Sărutul 360. Lângă ușa dulapului meu, la școală. Când le-am arătat tuturor că suntem din nou împreună... Și mi-a sărit inima din piept.

M-am dat la o parte, așteptând ca Poppy să inspire adânc.

— Rune? m-a strigat ea, în timp ce mă grăbeam să ajung la ora de matematică.

M-am întors, făcând semn din bărbie.

— Am nevoie de mai multe momente de genul ăsta pentru a-mi umple borcanul.

M-a cuprins un val de căldură la gândul că puteam să profit de orice moment pentru a o săruta. Poppy a roșit văzându-mi emoția de pe chip. Întorcându-mă iarăși, am auzit-o spunând:

— Și... Rune?

Am rânjit.

— *Ja?*

— Care e locul tău preferat din Georgia?

Nu-mi dădeam seama unde voia să ajungă, dar ceva se petrecea în mintea ei. Eram sigur că plănuia ceva.

— Grădina cu cireși pe timp de primăvară, am răspuns cu glasul înmuiat.

— Iar când nu e primăvară? a insistat ea.

Am ridicat din umeri.

— Plaja probabil. De ce întrebi?

— Fără un motiv anume, a zis ea emoționată, după care a plecat în direcția opusă.

— Ne vedem la prânz! am strigat.

— Am repetiții la violoncel! a strigat înapoi.

I-am spus calm:

— O să vin să asist.

S-a luminat la față, încuviințând:

— Așa să faci!

Stăteam fiecare în colțul opus al holului, uitându-ne unul la altul. A murmurat:

— *Pentru totdeauna.*

Iar eu i-am răspuns:

— *Pe vecie.*

Săptămâna a trecut cât ai clipi.

Niciodată nu pusesem preț pe trecerea timpului – dacă trecea repede sau mai încet. Acum mi-aș fi dorit ca un minut să dureze o oră, iar o oră să dureze o zi. Dar, în ciuda tuturor rugăciunilor mele către Cel de Sus, timpul se scurgea prea repede. Totul se mișca al naibii de repede!

La școală, interesul celorlalți față de faptul că eu și Poppy ne împăcaserăm s-a stins după câteva zile. Mulți încă nu știau, dar nu-mi păsa. Știu că se vorbeau multe în orășelul nostru. Majoritatea bârfelor aveau legătură cu motivul pentru care ne împăcaserăm și cu modul în care o făcuserăm.

Nici pe lucrul ăsta nu dădeam doi bani.

În timp ce stăteam în pat, s-a auzit soneria de la ușă. M-am ridicat în picioare și mi-am luat geaca de pe scaun. Poppy

mă scotea în oraș.

Ea mă scotea *pe mine* în oraș.

În dimineața aceea, când mă dădusem jos din pat, îmi spusese să fiu gata la ora 10.00. Nu îmi spusese motivul sau ce voia să facem, dar am făcut așa cum îmi ceruse.

Știa că aveam s-o ascult.

Când am ieșit pe hol, am auzit vocea lui Poppy.

— Hei, micuțule, ce faci?

— Bine, a răspuns Alton timid.

Ajungând la colț, m-am oprit când am văzut-o pe Poppy aplecându-se și privindu-l pe Alton în ochi. Părul lung îi acoperea fața. Am observat cum și-a dat părul la o parte cu mâna, agitat – la fel ca mine. Cuvintele spuse de Poppy săptămâna trecută mi-au răsunat în minte...

„Are părul lung pentru că vrea să fie ca tine. Îți imită gesturile și felul de a fi pentru că vrea să fie ca tine. Vrea să-l observi. Te adoră..."

Frățiorul meu dădea timid din picioare. Mi s-a părut amuzant. Era prea tăcut, așa cum eram și eu. Vorbea doar dacă îl întrebai ceva.

— Ce faci azi? l-a întrebat Poppy.

— Nimic, a răspuns el pe un ton supărăcios.

Zâmbetul lui Poppy s-a stins. Alton a întrebat:

— Ieși din nou cu Rune?

— Da, micuțule, i-a răspuns ea în șoaptă.

— Acum vorbește cu tine? a întrebat el.

Și mi-am dat seama. I-am auzit tonul trist despre care îmi vorbise ea.

— Da, vorbește, a zis Poppy.

L-a atins ușor cu degetul pe obraz, așa cum făcea și cu mine. El și-a plecat capul rușinat, dar am văzut printre șuvițele de pe ochi că a zâmbit.

Poppy și-a înălțat privirea, observându-mă. Stăteam proptit de perete și mă uitam atent la ei. S-a ridicat încet, iar eu am luat-o înainte. Am prins-o de mână și am tras-o spre mine, sărutând-o.

— Ești gata? a întrebat.

Am încuviințat din cap, privind-o suspicios.

— Tot nu vrei să-mi zici unde mergem?

Poppy și-a țuguiat buzele și a clătinat din cap, tachinându-mă. M-a luat de mână și m-a condus pe ușă afară.

— Pa, Alton! a strigat ea peste umăr.

— Pa, *Poppymin,* a spus el încet.

Am rămas înmărmurit când am auzit că a strigat-o pe Poppy folosind numele meu de alint. Ea și-a dus mâna la gură, impresionată. S-a uitat la mine și mi-am dat seama că voia să-i

spun ceva fratelui meu. Oftând, m-am întors spre el. L-am auzit spunând:
— Pa, Rune!

Poppy m-a strâns de mână, forțându-mă să răspund.
— Pa, Alt! am răspuns, pe un ton ciudat.

El a ridicat capul, cu un zâmbet larg pe față. Faptul că îl salutasem fusese suficient. Acel zâmbet care i-a luminat fața mi-a dat fiori.

Am condus-o pe Poppy pe scări, spre mașina mamei sale. Ajungând la mașină, nu mi-a dat drumul până ce nu m-am uitat la ea. Atunci și-a înclinat capul și a afirmat:
— Rune Kristiansen, sunt al naibii de mândră de tine în acest moment!

M-am uitat în altă direcție, stânjenit de laudele ei. Oftând adânc, Poppy mi-a dat drumul la mână și ne-am urcat în mașină.
— Ai de gând să-mi spui unde mergem? am interogat-o.
— Nu. Poppy dădea cu spatele, ieșind pe strada principală. Dar îți vei da seama în curând.

Am deschis radioul pe postul ei favorit și m-am făcut comod pe scaun. Vocea ei suavă răsuna în mașină, suprapunându-se cu o melodie pop pe care nu o mai auzisem. La scurtă vreme, n-am mai fost atent la drum și m-am concentrat asupra ei. La fel ca atunci când cânta la violoncel, gropițele din obraji i se adânceau în timp ce fredona cântecele preferate, zâmbind când cânta versurile pe care le adora. Își legăna capul și își mișca trupul pe ritmul muzicii.

Mi s-a strâns inima.

Era o luptă continuă. Faptul că o vedeam atât de bucuroasă și lipsită de griji îmi aducea lumină în suflet, însă faptul că știam că aceste momente erau limitate, numărate și că se scurgeau cu fiecare zi ce trecea scotea la iveală întunericul.

Nuanțe de negru intens.

Și de furie. Furia dezlănțuită, veșnic prezentă, care abia aștepta să lovească.

Ca și cum ar fi înțeles ce simțeam, a întins mâna, așezând-o în poala mea. Coborându-mi privirea, am observat că avea palma în sus, iar degetele așteptau să se împletească cu ale mele.

Am expirat lung și ne-am unit mâinile. Nu puteam să o privesc. Nu puteam să-i fac asta.

Știam ce simțea. Deși cancerul o seca de puteri, durerea pe care o simțea familia ei și cei care o iubeau de fapt o distrugea. Ochii ei verzi se tulburau doar când eram tăcut sau supărat. I se vedea extenuarea pe față doar când lăsam furia să mă consume.

Faptul că le provoca atâta durere celor din jur o extenua.

Ținând-o strâns de mână, mi-am aruncat privirea pe geam. Am parcurs curbe și drumuri sinuoase. Am dus mâinile noastre împreunate la gură, sărutându-i pielea fină. Când am trecut pe lângă un indicator ce arăta că urmează țărmul, am simțit o ușurare în piept și m-am întors spre ea.

Deja îmi zâmbea.

— Mă duci la plajă, am afirmat.

Poppy a încuviințat din cap.

— Da! Al doilea dintre locurile tale preferate.

Mi-a zburat gândul la cireșii înfloriți din grădină. Mi-am conturat în minte imaginea noastră stând sub copacul nostru favorit. M-am rugat ca ea să reziste până atunci. Nu avea cum să rateze cireșii înfloriți.

Trebuia să reușească să-i vadă.

— Așa o să fac, a șoptit ea deodată. Ochii ni s-au întâlnit, iar ea mi-a strâns mâna, de parcă mi-ar fi citit gândurile. O să-i văd. Sunt hotărâtă.

S-a așternut tăcerea între noi. Mi s-a pus un nod în gât în timp ce număram în tăcere lunile rămase până când aveau să înflorească pomii. În jur de patru luni.

Prea puțin timp.

Mâna ei devenise rigidă. Uitându-mă la ea, i-am citit iarăși durerea pe față. Durerea care îmi dădea de înțeles că suferea pentru că sufeream eu.

Înghițind în sec, am spus:

— O să-i vezi. Nimic nu-ți poate sta în cale când îți propui ceva.

Dintr-odată, durerea s-a risipit și s-a transformat în fericire pură.

M-am îndreptat în scaun, privind peisajele care se pierdeau în mod neclar pe măsură ce înaintam. Eram absorbit de gânduri, când am auzit-o spunând:

— Mulțumesc!

Era un sunet subtil, rostit în șoaptă. Am închis ochii și i-am simțit mâna mai relaxată.

Nu i-am răspuns. Nici nu-și dorea asta.

A început alt cântec la radio și, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, vocea ei suavă răsuna în mașină fără încetare. O țineam strâns de mână, moment de care cu siguranță urma să îmi amintesc.

Voiam să mă asigur că trăiam fiecare notă muzicală.

Când am ajuns pe coastă, primul lucru pe care l-am văzut a fost farul alb, înalt, de la marginea falezei. Era o zi călduroasă, briza rece trecuse deja, iar cerul era luminos.

Aproape că nu vedeai nici un nor. Soarele își împrăștia razele de-a lungul apei liniștite. Poppy a parcat mașina și a oprit motorul.

— Sunt de acord, e și pentru mine al doilea loc preferat, a spus.

Am clătinat din cap, observând câteva familii de-a lungul nisipului fin. Copiii se jucau, păsările zburau în cerc, în căutare de hrană. Câțiva oameni stăteau întinși pe dune și citeau. Alții se relaxau cu ochii închiși, bucurându-se de aerul cald.

— Îți amintești că veneam aici pe timp de vară? a întrebat Poppy pe un ton blând și voios.

— *Ja,* am rostit cu voce groasă.

A arătat cu degetul spre un pilon.

— Iar acolo a avut loc sărutul 75. S-a întors cu fața spre mine și a început să râdă. Ne-am furișat de părinți și am stat după acest pilon ca să mă săruți. Și-a atins buzele distrasă, pierdută printre gânduri. Buzele tale aveau un gust sărat din cauza apei mării, a zis. Mai ții minte?

— *Ja,* am răspuns. Aveam 9 ani. Purtai un costum de baie galben.

— Da, a zis chicotind. A deschis portiera. S-a uitat la mine entuziasmată și a întrebat:

— Ești gata?

Am coborât din mașină. Briza caldă îmi dădea părul pe față. Am scos un elastic de pe încheietura mâinii și mi-am prins părul într-o coadă lejeră, după care am mers spre portbagaj pentru a o ajuta să ia lucrurile aduse.

Uitându-mă în portbagajul spațios, am văzut că adusese un coș de picnic și un rucsac. Habar n-aveam ce se afla înăuntru.

Se pregătea să care tot ce era acolo, dar nu am lăsat-o. Le-a dat drumul, apoi s-a oprit fără să mai schițeze vreo mișcare.

Tăcerea ei m-a făcut să o privesc. M-am încruntat văzând-o cum mă analiza.

— Ce e? am întrebat.

— Rune, a șoptit, atingându-mi fața cu vârful degetelor. Le trecea peste obraji și peste frunte. După aceea un zâmbet larg i s-a conturat pe buze. Ți se vede fața, a spus.

Ridicându-se pe vârful picioarelor, mi-a pus jucăuș mâna în părul prins.

— Îmi place cum îți stă așa, a zis. Mi-a studiat chipul încă o dată. Rune Erik Kristiansen, îți dai seama cât de frumos ești?

Mi-am plecat capul. Și-a pus mâinile pe pieptul meu. Când mi-am ridicat privirea, a adăugat:

— Îți dai seama ce simt pentru tine?

Am clătinat ușor din cap, simțind nevoia să continue. Mi-a pus mâna în dreptul inimii ei, acoperind-o cu mâna sa. Îi simțeam bătăile liniștite sub palmă, bătăi ce s-au întețit în clipa în care m-am uitat insistent în ochii ei.

— E asemenea muzicii, a explicat. Când te privesc, când mă atingi, când îți văd chipul... când ne sărutăm, inima începe să cânte. Versurile îmi spun că am nevoie de tine ca de aer. Îmi spun că te ador. Îmi spun că mi-am găsit jumătatea.

— *Poppymin,* am șoptit blând, după care și-a lipit degetul de buzele mele.

— Ascultă, Rune, a spus, închizând ochii. Mi-am ascultat inima. I-am auzit sunetele atât de tare, de parcă s-ar fi aflat lângă ureche. Bătăile calme, ritmul nostru. Când ești în preajmă, inima nu suspină, ci plutește, a șoptit ca și cum n-ar fi vrut să întrerupă acel sunet. Cred că bătaia inimilor se aseamănă cu un cântec. Cred că, la fel ca în cazul muzicii, avem melodia noastră. Am auzit cântecul inimii tale, iar inima ta a auzit cântecul inimii mele.

Am deschis ochii. Poppy stătea în picioare. Avea gropițe adânci în obraji și zâmbea, unduindu-se pe ritmul bătăilor inimii. Deschizând ochii, a chicotit ușor. M-am apropiat de ea și am sărutat-o.

M-a cuprins cu mâinile de mijloc, ținându-mă strâns de tricou, în timp ce îi atingeam ușor buzele, dându-ne înapoi până ce ne-am rezemat de mașină, pieptul meu lipindu-se de al ei.

Am simțit în piept ecoul bătăilor inimii ei. A scos un oftat în timp ce limbile noastre se contopeau. Mă apucase și mai strâns de mijloc. Când m-am dat înapoi, mi-a șoptit:

— Sărutul 432. Cu Rune al meu, la plajă. Mi-a sărit inima din piept.

Respiram greoi, încercând să mă adun. Ea era roșie în obraji, respirând sacadat, la fel ca mine. Am rămas nemișcați, doar respirând, până ce Poppy a închis portbagajul și m-a sărutat pe obraz.

Întorcându-se, a ridicat rucsacul și l-a pus pe umăr. Am vrut să i-l iau, dar a spus:

— Încă nu sunt atât de slăbită, dragul meu. Mai pot căra ceva greutăți.

Cuvintele ei aveau dublu înțeles. Știam că nu se referă doar la rucsac, ci și la inima mea.

Întunericul din sufletul meu, pe care încerca neîncetat să-l alunge.

Poppy s-a dat la o parte pentru ca eu să iau totul din portbagaj. Am urmat-o spre un loc izolat, pe un mal îndepărtat, aproape de un pilon.

Când ne-am oprit, am zărit locul în care o sărutasem în urmă cu mulți ani. Un sentiment ciudat mi s-a cuibărit în suflet și am știut că, înainte de a ne întoarce acasă, aveam să o sărut iarăși acolo. La 17 ani de data aceasta.

Un alt sărut pentru borcanul ei.

— Îți place aici? a întrebat.

— *Ja,* am răspuns, așezând lucrurile pe nisip. Când am văzut umbrela, conștient de faptul că Poppy nu trebuia să stea prea mult la soare, am înfipt-o în nisip și am deschis-o pentru a-i face umbră.

În momentul în care am deschis umbrela și am întins o pătură pe nisip, i-am făcut semn cu bărbia pentru a se așeza sub ea. A făcut așa cum i-am cerut, sărutându-mi repede mâna în treacăt.

Iar inima nu-mi suspina, ci plutea.

Îmi îndreptasem atenția spre apa oceanului ce șerpuia tăcută. Poppy s-a așezat pe pătură. A închis ochii și a inspirat adânc.

Să o privesc îmbrățișând natura era asemenea unei rugăciuni împlinite. Bucuria din înfățișarea ei era nemărginită, iar pacea din sufletul ei era umilă.

M-am așezat pe nisip. Stăteam aplecat, cuprinzându-mi genunchii cu brațele. Priveam lung oceanul. Priveam vapoarele îndepărtate, întrebându-mă încotro se îndreptau.

— În ce aventură crezi că au pornit? m-a întrebat, citindu-mi gândurile.

— Nu știu, i-am răspuns cu franchețe.

Și-a dat ochii peste cap, spunând:

— Cred că lasă totul în urmă. Cred că s-au trezit într-o bună zi și au constatat că viața are mai multe de oferit. Cred că este vorba de un cuplu – un băiat și o fată – care a decis să exploreze lumea. Și-au vândut tot ce aveau și au cumpărat un vapor.

A zâmbit, plecându-și bărbia și sprijinind-o în palme, cu coatele rezemate de genunchii îndoiți.

— Ea e pasionată de muzică, iar lui îi place să imortalizeze momente.

Am clătinat din cap, uitându-mă la ea cu coada ochiului.

Nu părea să-i pese. Apoi a adăugat:

— Iar lumea e un loc bun. Vor călători în locuri îndepărtate, vor crea muzică, artă și fotografii. Și se vor săruta tot drumul. Se vor săruta, se vor iubi și vor fi fericiți.

A clipit când briza caldă a clătinat ușor umbrela. Când s-a uitat din nou la mine, a întrebat:

— Nu ți se pare cea mai frumoasă aventură dintre toate?

Am încuviințat din cap. Nu puteam să vorbesc.

Poppy s-a uitat în jos clătinând din cap, apoi s-a uitat de-a lungul păturii până ce a ajuns cu privirea la picioarele mele. Am ridicat din sprâncene întrebător.

— Ai cizme în picioare, Rune! E o zi însorită, minunată, iar tu ești încălțat în cizme.

A început să-mi desfacă fermoarul, dându-le jos pe rând. Mi-a suflecat blugii până la gleznă și a clătinat din cap.

— Iată! a spus ea cu mândrie. O ușoară îmbunătățire.

Nu aveam cum să nu mă amuz văzându-i postura îngâmfată. M-am îndreptat spre ea și am ridicat-o peste mine.

— Iată! am repetat. O ușoară îmbunătățire.

Poppy a chicotit, sărutându-mă iute.

— Iar acum?

— O îmbunătățire considerabilă, am glumit sec. O îmbunătățire imensă cât un asteroid.

Poppy a izbucnit în râs. Ne-am rostogolit pe nisip, ea ajungând sub mine. Mă ținea cu mâna de mijloc, iar eu mi-am plimbat degetele pe pielea ei catifelată, expusă la soare.

Mă uitam liniștit spre cer. Ea a rămas tăcută, până când a spus deodată:

— La scurt timp după ce ai plecat, am început să mă simt obosită, atât de obosită încât nu puteam să mă dau jos din pat.

Am rămas înlemnit. Îmi povestea, în sfârșit. Îmi povestea ce se întâmplase. *Totul.*

— Mama m-a dus la doctor și mi-a făcut niște analize. A clătinat din cap. Sinceră să fiu, toată lumea credea că mă comport diferit din cauza plecării tale.

Am închis ochii și am tras aer în piept.

— Era și din cauza asta, a adăugat ea, strângându-mă și mai tare de mână. În primele zile, încercam să mă mint singură că ai plecat în vacanță. Dar săptămânile treceau, iar golul pe care mi l-ai lăsat în suflet mă afecta din ce în ce mai mult. Aveam inima frântă. Pe lângă asta, mă dureau mușchii. Dormeam prea mult și n-aveam deloc energie. Poppy a rămas pe gânduri. Apoi a continuat: A trebuit să mergem în Atlanta pentru alte analize. Am stat la mătușa DeeDee până când și-au dat seama despre ce era vorba. Poppy a ridicat capul și, punându-și mâna pe obrazul meu, m-a căutat cu privirea. Nu ți-am spus adevărul, Rune. Voiam să păstrez aparențele că totul era bine. Nu puteam să te rănesc și mai mult. Era clar că aveai o perioadă proastă. Când ne vedeam prin apel video, observam că erai din ce în ce mai supărat din cauză că te întorseseși în Oslo. Parcă nu mai erai tu.

— Așadar, am întrerupt-o eu, te-ai dus la mătușa DeeDee pentru că erai bolnavă. N-a fost doar o simplă vizită, așa cum mi-ai spus.

Poppy a încuviințat din cap. Se citea sentimentul de vinovăție în ochii ei verzi.
— Te cunoșteam prea bine, Rune. Și mi-am dat seama că erai pe punctul de a claca. Erai mereu ursuz. Mereu ai fost mai rezervat. În schimb, în prezența mea nu erai așa. Nu puteam să mă gândesc decât la reacția pe care ai fi avut-o dacă ai fi știut că sunt bolnavă. Și-a sprijinit ușor capul de pieptul meu. La scurt timp după aceea, am primit diagnosticul: limfom Hodgkin avansat. Vestea i-a zguduit pe ai mei. În primul rând, m-a zguduit pe mine. Se putea altfel?!

Am tras-o înspre mine, dar Poppy s-a îndepărtat ușor.
— Rune, mereu am avut o perspectivă diferită asupra lumii în comparație cu ceilalți. Am profitat din plin de fiecare zi. Mereu m-am bucurat de aspecte ale vieții pe care alți oameni nici nu le observă. Pe de o parte, cred că asta se datorează faptului că nu am timp să le experimentez pe toate. Cred că, undeva în adâncul meu, știam. Când doctorul mi-a spus că mai am doar câțiva ani de trăit, în ciuda medicamentației și a tratamentului, mă simțeam împăcată.

Ochii i s-au umplut de lacrimi. La fel ai mei.
— Am stat cu toții în Atlanta. Am locuit cu mătușa DeeDee. Ida și Savannah s-au înscris acolo la școală. Tata călătorea în interes de serviciu. Eu îmi desfășuram orele fie acasă, fie la spital. Mama și tata se rugau pentru o minune. Dar știam că nu există nici o șansă. Eram împăcată. Țineam capul sus. Chimioterapia a fost dificilă. Nu e ușor să-ți pierzi părul. A clipit, alungându-și lacrimile, după care a mărturisit: Dar faptul că am întrerupt orice legătură cu tine m-a distrus. A fost alegerea mea. Eu port această vină. Am vrut doar să te salvez, Rune. Să nu crezi altceva! Am văzut cât de mult sufereau părinții și surorile mele. Pe tine însă te puteam proteja. Puteam să-ți ofer ceea ce familiei nu i-am putut oferi: viață. Libertate. Șansa de a merge mai departe fără suferință.
— Nu a funcționat, am reușit să spun.

Poppy și-a lăsat capul în jos.
— Acum știu asta. Dar crede-mă, Rune! N-a fost o zi în care să nu mă gândesc la tine. Mi te imaginam, mă rugam pentru tine. Speram ca întunericul care își făcuse loc în sufletul tău să dispară odată cu lipsa mea.

Și-a odihnit încă o dată bărbia pe pieptul meu.
— Spune-mi, Rune! Spune-mi ce s-a întâmplat cu tine!

Mi-am încleștat maxilarul. Nu voiam să mă las copleșit de acele evenimente. Nu puteam să-i povestesc iubitei mele. Era imposibil.
— Eram nervos, am spus, dându-i la o parte părul de pe fața gingașă. Nimeni nu știa unde ai plecat sau de ce nu mi-ai mai

răspuns. Părinții mă criticau mereu. Tata mă enerva cu orice ocazie. Am dat vina pe el pentru toate cele întâmplate. Încă o fac.

Ea a deschis gura, semn că voia să spună ceva, dar am clătinat din cap.

— Nu! am rostit. Mai bine lasă...

A tăcut. Am închis ochii și am continuat cu greu:

— Am mers la școală, dar, la scurt timp, am intrat în anturajul unor oameni la fel de revoltați pe viață ca mine. Am început apoi să merg la petreceri. Să beau, să fumez, să fac opusul a ceea ce tata îmi spunea.

— Rune, a zis Poppy cu tristețe.

Nu și-a continuat ideea.

— Devenise un stil de viață. Mi-am aruncat aparatul de fotografiat. După aceea, am strâns toate lucrurile care îmi aminteau de tine, am zis eu râzând amar. Păcat că nu puteam să-mi scot și inima din piept! Nenorocita asta nu-mi dădea voie să te uit, oricât de mult aș fi încercat. Apoi ne-am întors aici. Te-am văzut pe hol, apoi toată furia care încă îmi curgea prin vene a izbucnit. M-am întors pe o parte, am deschis ochii și am mângâiat-o pe față. Pentru că erai atât de frumoasă! Imaginea cu tine la 17 ani pe care mi-o creasem în minte s-a risipit deodată. În clipa în care ți-am văzut părul castaniu și ochii verzi ațintiți asupra mea, am știut că orice efort de a te uita din ultimii doi ani fusese în zadar. Printr-o singură privire. În zadar. Am înghițit în sec și am continuat: Apoi, când mi-ai povestit despre...

Am făcut o pauză, iar ea a clătinat din cap.

— Nu, a spus. E suficient pentru moment. Ai spus destule.

— Dar tu? am întrebat. De ce te-ai întors?

— Pentru că nu mai era nimic de făcut, a spus ea oftând. Nimic nu funcționa. Nici un tratament nu dădea rezultat. Oncologul ne-a spus pe șleau: nimic nu mă putea salva. Având în vedere toate astea, m-am decis. Voiam să mă întorc acasă. Voiam să-mi trăiesc ultimele zile acasă, urmând un tratament paliativ, alături de cei pe care îi iubeam cel mai mult.

Poppy a venit mai aproape de mine, sărutându-mă pe obraz, pe creștet și, într-un final, pe buze.

— Iar acum te am pe tine. Așa a fost să fie. Aici ne-a fost scris să ne petrecem aceste momente – acasă.

O lacrimă neașteptată mi-a căzut din ochi. Ea mi-a șters-o repede cu degetul. S-a întins peste mine, la pieptul meu, spunând:

— Am ajuns la concluzia că pentru cei bolnavi moartea nu e atât de greu de îndurat. Pentru noi, durerea dispare, în cele din urmă, ne îndreptăm spre un loc mai bun. În schimb, pentru cei

rămași în urmă, durerea nu face decât să se amplifice. Poppy mi-a pus mâna pe obrazul ei. Cred că poveștile despre pierderi nu trebuie să fie mereu triste sau să exprime durere. Aș vrea ca povestea mea să rămână în amintirea tuturor ca o aventură minunată pe care am încercat să o trăiesc din plin. De altfel, cum îndrăznim să irosim o răsuflare? Cum îndrăznim să irosim ceva atât de prețios? Ar trebui să ne bucurăm de fiecare răsuflare și de fiecare moment prețios de-a lungul timpului scurt pe care îl avem pe pământ. Acesta e mesajul pe care vreau să-l las în urma mea. Un testament sublim pe care vreau să-l las celor pe care îi iubesc.

Dacă, așa cum credea Poppy, o bătaie a inimii era un cântec, atunci în acel moment inima îmi cânta de mândrie – o admiram pe fata pe care o iubeam, modul în care vedea viața, modul în care încerca să mă facă să cred că exista viață după plecarea ei.

Știam că nu era cazul, dar ea părea hotărâtă. Hotărârea ei nu dădea greș niciodată.

— Așadar, acum știi, a declarat ea, lăsându-și capul pe pieptul meu. Să nu mai vorbim despre asta. Viitorul nostru așteaptă să fie explorat. Nu are rost să rămânem ancorați în trecut.

Am închis ochii, iar ea m-a întrebat:

— Îmi promiți, Rune?

Găsindu-mi cu greu cuvintele, am șoptit:

— Promit!

Am încercat să-mi înăbuș emoțiile ce mă năpădeau. Nu voiam să-și dea seama că sufeream. Voiam să eman doar fericire în prezența ei.

Respirația ei se liniștea în timp ce o mângâiam pe păr. Briza caldă ne bătea în față, luând cu ea apăsările ce ne copleșeau.

Începeam să ațipesc. Credeam că și ea făcea același lucru, când deodată a murmurat:

— Cum crezi că e în rai?

M-am încordat, dar ea își plimba mâinile pe pieptul meu, eliberându-mi corpul de greutatea întrebării ei.

— Nu știu, am răspuns.

Poppy a tăcut, rămânând nemișcată. Mi-am schimbat poziția și am strâns-o mai tare în brațe, spunând:

— Cred că e un loc frumos. Pașnic. Un loc în care te voi revedea.

Stând rezemată de mine, i-am simțit zâmbetul prin cămașă.

— Și eu, a confirmat cu blândețe, sărutându-mă pe piept.

De data aceasta, eram convins că o luase somnul. Uitându-mă în zare, am văzut un cuplu în vârstă așezându-se

lângă noi. Se țineau strâns de mână. Înainte ca femeia să se așeze, bărbatul a întins o pătură pe nisip. El a sărutat-o pe obraz înainte să o ajute să se așeze.

Am simțit o urmă de gelozie deoarece noi doi nu puteam avea parte de asta.

Eu și Poppy nu puteam să îmbătrânim împreună. Nu puteam avea copii. Nu puteam să ne căsătorim. Nimic. M-am uitat la părul ei des și castaniu și la mâinile delicate de pe pieptul meu și am încercat să fiu recunoscător pentru faptul că o aveam în acel moment. Nu știam ce ne rezerva viitorul. Dar, *în acel moment*, era a mea.

Era a mea de la vârsta de cinci ani.

Am înțeles de ce o iubisem atât de mult încă de când eram mici – pentru a mă bucura de acest timp alături de ea. Poppy credea că în adâncul sufletului ei știuse mereu că avea să moară tânără. Începeam să cred că și eu simțisem la fel.

A trecut mai bine de o oră. Ea încă dormea. Am dat-o ușor la o parte de la pieptul meu și m-am ridicat. Soarele se mutase, iar valurile loveau țărmul.

Îmi era sete, așa că am deschis coșul de picnic și am scos o sticlă de apă. În timp ce beam, mi-am îndreptat atenția asupra rucsacului pe care îl luase Poppy din portbagaj.

Întrebându-mă ce se afla înăuntru, l-am tras spre mine și am deschis ușor fermoarul. La început, n-am văzut decât o altă geantă neagră. Geanta era căptușită. Am scos-o, iar inima a început să-mi trepideze când mi-am dat seama ce era înăuntru.

Am oftat și am închis ochii.

Am pus geanta pe pătură și mi-am acoperit fața cu mâinile. Ridicând capul, am deschis ochii și m-am uitat în gol, în direcția apei. Priveam vapoarele îndepărtate, iar cuvintele ei îmi sunau în minte...

„Cred că lasă totul în urmă. Cred că s-au trezit într-o bună zi și au constatat că viața are mai multe de oferit. Cred că este vorba de un cuplu – un băiat și o fată – care a decis să exploreze lumea. Și-au vândut tot ce aveau și au cumpărat un vapor... Ea e pasionată de muzică, iar lui îi place să imortalizeze momente..."

Mi-am luat privirea de la aparatul de fotografiat pe care îl cunoșteam atât de bine. Înțelegeam acum care era sursa ei de inspirație când vorbise despre vapoare.

Îi place să imortalizeze momente..."

Am încercat să nu mă supăr pe ea. Am renunțat la fotografie în urmă cu doi ani – nu mai era pasiunea mea. Nu mai era visul meu. Nu-mi mai doream să ajung la Universitatea din New York. Nu voiam să mă reapuc de fotografiat. Dar degetele mele n-aveau astâmpăr, așa că, deși

eram supărat pe mine însumi, am deschis husa și am aruncat un ochi înăuntru.

Aparatul Canon vintage în alb și gri pe care îl prețuisem atât de mult se afla în fața mea. M-am îngălbenit la față, sângele îmi curgea cu repeziciune prin vene, iar inima îmi galopa. Aruncasem acest aparat. Renunțasem la el și la toată însemnătatea lui.

Habar nu aveam cum naiba intrase Poppy în posesia lui. Mă întrebam dacă nu cumva căutase altul asemănător și îl cumpărase. L-am scos din geantă și l-am întors pe toate părțile. Undeva, pe spate, era numele meu. Părinții îmi făcuseră cadou acest aparat când împlinisem 13 ani, iar eu îmi scrijelisem numele acolo.

Era același.

Poppy îmi găsise aparatul.

Am observat o rolă de film în interior. Obiectivele se aflau în geantă. Cele pe care le cunoșteam atât de bine. În ciuda trecerii timpului, încă știam care dintre ele se potrivea mai bine pentru diferite fotografii – peisaj, portret, modul de noapte, luminos, decor natural, studio...

Am auzit un zgomot ușor în spate și m-am uitat peste umăr. Poppy se trezise și mă privea. Era atentă la aparat. Dându-se mai aproape, a spus puțin agitată:

— L-am întrebat pe tatăl tău ce s-a întâmplat cu el. Mi-a zis că l-ai aruncat. Poppy și-a lăsat capul într-o parte. Nu ți-a spus niciodată, dar l-a găsit. A văzut că l-ai aruncat. Câteva componente erau rupte. Obiectivul era distrus, pe lângă altele.

Mi-am încleștat maxilarul atât de tare, încât am simțit o durere. Poppy mă mângâia pe mâna pe care mi-o țineam rezemată de pătură.

— L-a reparat fără ca tu să știi. L-a ținut în siguranță în ultimii ani. Și-a păstrat speranța că îți vei regăsi drumul spre fotografie. Știa cât de mult îți plăcea. De asemenea, se consideră vinovat pentru faptul că ai renunțat la asta.

Voiam să deschid gura și să strig că era vina lui. Era vina lui pentru tot. Dar n-am făcut-o. Nu știu din ce motiv, dar am simțit un gol în stomac și am tăcut.

Poppy avea o strălucire în ochi.

— Trebuia să-l fi văzut seara trecută, când l-am întrebat de aparat. Era atât de emoționat, Rune! Nici măcar mama ta nu știa că îl păstrase. Avea până și role cu film. Era totul pregătit, în caz că îl voiai înapoi.

Mi-am luat privirea de la Poppy, concentrându-mă din nou asupra camerei. Nu știam cum să reacționez. Încercam să fiu furios, dar, spre surprinderea mea, nu reușeam. Nu știu de

ce, dar mi-l imaginam pe tata curățând și reparând aparatul de unul singur.

— A pus la punct până și camera întunecată de acasă.

Am închis ochii la auzul acestor cuvinte. N-am scos o vorbă. Aveam prea multe gânduri, prea multe imagini. Eram în conflict cu mine însumi. Jurasem să nu mă mai ating de aparat vreodată.

Dar una era jurământul, iar alta era senzația pe care o aveam ținând în mâini obiectul de care eram cândva dependent. O dependență împotriva căreia am luptat, m-am răzvrătit. Am vrut să procedez cu aparatul așa cum a procedat tata cu mine, aruncându-mi sentimentele la gunoi când a ales să ne întoarcem în Oslo. O stare de fierbințeală mi s-a împrăștiat prin corp. Era furia pe care o anticipam. Era explozia care mă așteptam să izbucnească.

Am tras aer adânc în piept, lăsând întunericul să pună stăpânire pe mine, când deodată Poppy a sărit în picioare.

— Intru în apă, mi-a zis ea, trecând pe lângă mine fără să scoată o vorbă.

I-am văzut picioarele scufundate în nisipul fin, briza mării aruncându-i părul scurt în toate direcțiile. Am rămas înmărmurit în timp ce zburda pe malul mării și lăsa valurile care se spărgeau să-i ajungă la picioare. Își ținea rochia ridicată pentru a nu se stropi.

Și-a lăsat capul pe spate, iar soarele i-a mângâiat fața. S-a uitat apoi spre mine. A început să râdă. Liberă, degajată, de parcă nu avea nici o grijă.

Am fost și mai surprins în momentul în care o rază de soare ce se reflecta în mare i-a desenat o strălucire aurie pe chip, iar ochii ei verzi au strălucit ca un smarald în lumină.

Am rămas fără suflare când am văzut cât era de frumoasă. Fără să stau pe gânduri, am luat aparatul de fotografiat în mână. Simțindu-i greutatea, am închis ochii și m-am lăsat condus de impuls.

Am apropiat camera de ochi. Dând la o parte capacul, am descoperit unghiul perfect din care o puteam fotografia pe Poppy, care se unduia printre valuri.

Și am apăsat.

Am apăsat pe buton, inima trepidându-mi la fiecare țăcănit al acestuia, dorindu-mi să imortalizez acest moment cu Poppy, care era atât de fericită.

Am simțit un val de adrenalină la gândul că puteam developa aceste fotografii. Din acest motiv foloseam o cameră vintage. Anticiparea camerei întunecate, mulțumirea întârziată de a vedea minunile surprinse. Priceperea de care era nevoie pentru a face fotografia perfectă.

Un scurt moment de liniște.

Un moment magic.

Poppy, ancorată în lumea ei, alerga de-a lungul malului, cu obrajii îmbujorați de căldura soarelui. Ridicându-și mâinile în aer, și-a lăsat rochia să cadă în apă.

S-a întors apoi cu fața spre mine. A rămas nemișcată, la fel și inima din pieptul meu. Îmi țineam degetul suspendat, planând deasupra butonului, așteptând momentul perfect, care nu a întârziat să apară. A apărut întruchipat în fericire pură, emanată de chipul ei. A apărut când și-a dat capul pe spate, în semn de eliberare, ca și cum o bucurie de nestăpânit ar fi pus stăpânire pe ea.

Am lăsat aparatul în jos. Ea a întins mâna. Eram fericit că pasiunea mea se retrezise la viață și m-am ridicat în picioare, plimbându-mă prin nisip.

Când am luat-o pe Poppy de mână, m-a strâns la piept și m-a sărutat. Am lăsat-o pe ea să preia controlul. Am lăsat-o să-mi arate cât de mult însemna asta pentru ea. *Acel* moment. Și m-am lăsat și eu copleșit de acele trăiri. Preț de câteva clipe, am dat la o parte greutatea care îmi apăsa pe suflet ca un scut. M-am lăsat condus de magia acelui sărut, ridicând camera în aer. Până și cu ochii închiși, fără să văd exact ce făceam, eram convins că imortalizasem cea mai frumoasă ipostază din acea zi.

A făcut un pas înapoi, după care ne-am îndreptat ușor spre pătură și ne-am așezat, ea odihnindu-și capul pe umărul meu. Am cuprins-o cu brațul de umerii calzi și bronzați, aducând-o mai aproape de mine. Ea privea în sus, în timp ce eu am sărutat-o leneș pe creștet. Când ochii ni s-au întâlnit, am oftat și mi-am lipit fruntea de a ei.

— Cu plăcere, a șoptit ea, privind în zare.

Nu mă mai simțisem așa de multă vreme. Nu mai simțisem acea liniște interioară dinainte de a pleca. Iar pentru asta îi eram recunoscător lui Poppy.

Mai mult decât recunoscător.

A suspinat brusc.

— Uite, Rune, a șoptit, arătând cu degetul în împrejurimi. Nu prea înțelegeam ce voia să văd, dar apoi a spus: Urmele pașilor noștri în nisip.

Și-a ridicat capul, cu un zâmbet luminos pe față.

— Două perechi de picioare. Patru urme. La fel cum e descris în poem.

M-am încruntat, confuz. Ea m-a atins pe genunchiul îndoit. Lăsându-și capul pe pieptul meu, mi-a explicat:

— E poemul meu preferat, Rune. Era și preferatul bunicii.

— Cum sună? am întrebat, zâmbind subtil la urma gingașă a piciorului ei alături de al meu.
— E frumos. Și e spiritual, așa că nu știu cum o să ți se pară.

Mi-a aruncat o privire provocatoare.
— Nu contează, spune-mi, i-am cerut, doar de dragul de a-i auzi vocea, doar de dragul de a asculta reverența din vocea ei când împărtășea ceva ce iubea.
— E o poveste mai degrabă. Despre cineva care are un vis. În vis, se află pe o plajă asemănătoare cu aceasta. Doar că se îndreaptă spre Ceruri. Când am făcut ochii mici, ea și-a dat ochii peste cap. Ți-am spus că e un poem cu temă spirituală! a spus ea râzând.
— Mi-ai spus, am răspuns, atingându-i ușor capul cu bărbia. Continuă!

A oftat, desenând cu degetul prin nisip. Mi s-a rupt inima în două când am văzut că trasa un semn al infinitului.
— Plimbându-se pe plajă, acea persoană își vede propria viață derulându-se pe cerul întunecat. În timp ce se desfășura fiecare scenă, ca o rolă de film, persoana observă că în spatele său două perechi de urme de picioare erau impregnate în nisip. Mergând mai departe, fiecare scenă aducea cu sine noi urme pe nisip. Poppy analiza urmele pașilor noștri. După ce au fost derulate toate scenele, acea persoană privește înapoi, la urmele în nisip, și observă ceva ciudat. Observă că, de-a lungul celor mai triste și mai nefericite momente ale vieții sale, vedea o singură pereche de urme. În momentele fericite, erau de fiecare dată câte două perechi.

Mi-am împreunat sprâncenele, întrebându-mă care era finalul. Poppy și-a ridicat bărbia și a clipit în bătaia soarelui strălucitor. S-a uitat la mine cu ochii înlăcrimați și a continuat:
— Acea persoană e îngrijorată din cauza asta. Dumnezeu spunea că, atunci când cineva își dedică viața Lui, avea să-l însoțească și la bine, și la rău. Omul L-a întrebat apoi pe Dumnezeu de ce l-a abandonat în cele mai grele momente ale vieții sale, de ce L-a părăsit.

Se citea alinarea pe chipul lui Poppy.
— Și ce urmează? am întrebat. Ce spune Dumnezeu?

I-a căzut o lacrimă din ochi.
— Spune că i-a fost alături omului pe tot parcursul vieții. Dar în momentele în care se vedea pe nisip o singură pereche de urme, Dumnezeu nu l-a însoțit, ci l-a purtat în brațe. Apoi a spus, pufnind ușor: Nu mă interesează faptul că nu crezi în Dumnezeu, Rune! Poemul nu e adresat doar celor credincioși. Cu toții avem persoane care ne susțin în perioadele cele mai grele, cele mai triste, care par imposibil de depășit. Într-un fel sau altul, fie că e vorba de Dumnezeu, de o persoană iubită sau

de amândoi, când simțim că nu putem să mergem mai departe, cineva ne iese în cale pentru a ne ajuta... cineva ne ridică de jos.

Și-a rezemat capul de pieptul meu, cuibărindu-se la mine în brațe.

Mi s-a încețoșat privirea în timp ce mă uitam la urmele din nisip. În acel moment, nu știam care pe care ajută. Pentru că, oricât de mult ar fi insinuat Poppy că eu eram cel care o susținea în ultimele luni din viață, începeam să cred că, într-un fel, ea era cea care contribuia la salvarea mea.

O singură pereche de urme de pași, conturată la mine în suflet.

Poppy s-a întors spre mine, cu obrajii scăldați în lacrimi. Lacrimi de fericire. Lacrimi ce exprimau venerație... *Lacrimile lui Poppy.*

— Nu-i așa că e sublim, Rune? Nu-i așa că e cel mai frumos lucru pe care l-ai auzit vreodată?

Pur și simplu, am încuviințat din cap. Nu era loc de cuvinte. Nu puteam să egalez nicicum însemnătatea profundă a poveștii ei, așa că de ce să fi încercat?

Mi-am îndreptat atenția spre plajă. Și mă întrebam... Mă întrebam dacă mai auzise cineva vreodată un lucru atât de pătrunzător încât să-l marcheze astfel. Mă întrebam dacă mai exista vreun om în fața căruia persoana mult iubită să se deschidă atât de sincer, învăluită de o emoție atât de pură.

— Rune? a rostit ea încet.

— Da, draga mea? am răspuns blând.

Și-a întors chipul frumos spre mine cu un zâmbet istovit.

— Ești bine? am întrebat-o, mângâind-o pe față.

— Mă simt obosită, a recunoscut ea cu ezitare.

Mi s-a rupt inima în bucăți. În ultima săptămână, văzusem că oboseala apărea încet pe chipul ei când depunea efort.

Mai rău de atât, vedeam că ea ura acest lucru. Pentru că nu-i dădea voie să se bucure din plin de aventurile vieții.

— E în regulă să obosești, *Poppymin.* Nu e un semn de slăbiciune.

Și-a plecat capul dezamăgită.

— Nu suport treaba asta. Mereu am fost de părere că somnul e o pierdere de timp.

Expresia ei îmbufnată m-a amuzat. M-a privit, așteptând să spun ceva. Am devenit serios, spunând:

— Din punctul meu de vedere, dacă dormim când corpul cere asta, devenim mai puternici și putem face mai multe lucruri. Ne-am atins vârfurile nasului și am continuat: Aventurile noastre vor fi mult mai speciale. Și doar știi cât de mult îmi

place să dormi în brațele mele. Mereu mi s-a părut că arăți perfect în această ipostază.

Poppy a oftat și, privind spre mare, a șoptit:

— Numai tu, Rune Kristiansen. Numai tu ai putea să dai un sens atât de frumos celei mai mari orori din viața mea.

Sărutându-i obrazul cald, m-am ridicat și am adunat lucrurile de pe jos. După ce am împachetat totul, m-am uitat spre pilon peste umăr, după care spre ea. Întinzând mâna, am spus:

— Haide, somnoroaso! De dragul vremurilor bune.

Poppy s-a uitat în aceeași direcție, un chicotit nestăpânit părăsindu-i buzele. Am ajutat-o să se ridice și am mers ușor, mână în mână, spre debarcader. Sunetul hipnotic al valurilor domoale ce se loveau de grinzile vechi de lemn ne învăluia.

Fără să stau pe gânduri, am rezemat-o pe Poppy de pilonul de lemn, cuprinzându-i obrajii cu mâinile și sărutând-o. Am închis ochii în momentul în care pielea caldă a feței ei s-a aprins și mai mult în palmele mele. Am tras aer în piept, rămânând fără suflare în timpul sărutului nostru lent și profund, sub adierea răcoroasă din părul ei.

Oprindu-mă, mi-am atins buzele una de cealaltă pentru a savura gustul de cireșe și de soare care îmi rămăsese în gură.

Ea a deschis ochii. Văzând-o atât de obosită, am șoptit în locul ei:

— Sărutul 433. Cu *Poppymin,* sub debarcader.

Poppy a zâmbit timid, așteptând continuarea.

— Și mi-a sărit inima din piept. Felul în care zâmbea chiar m-a făcut să-mi sară inima din piept, fiind momentul perfect pentru a adăuga: Pentru că o iubesc. O iubesc mai mult decât orice pe lume. Singura mea pereche de urme de pași în nisip.

Poppy a făcut ochii mari auzindu-mi confesiunea. Au început să-i sclipească, lacrimi curgându-i pe obraji. Am încercat să i le șterg, în timp ce inima îmi bătea cu putere în piept. Dar ea m-a apucat de mână, atingându-și ușor obrazul de palma mea. Ținându-mi mâna nemișcată, mi-a întâlnit privirea și mi-a spus în șoaptă:

— Și eu te iubesc, Rune Kristiansen. Mereu am făcut-o.

S-a ridicat pe vârful picioarelor, înclinându-mi capul cu mâinile.

— Sufletul meu pereche. Inima mea...

Un sentiment liniștitor și pașnic a pus stăpânire pe mine când ea mi s-a aruncat în brațe, respirația ei slăbită pătrunzându-mi prin cămașă.

Am ținut-o la pieptul meu. Am ținut-o aproape, bucurându-mă de această nouă trăire, până ce ea a căscat. I-am înclinat capul și i-am spus:

— Hai acasă, frumoaso!

Poppy a încuviințat din cap și, sprijinindu-se de pieptul meu, am condus-o spre locul unde stătuserăm pentru a ne lua lucrurile și a le duce la mașină. Căutând în buzunarul genții ei, am scos cheile de la mașină și am deschis ușa din dreapta.

Am luat-o în brațe, am ridicat-o și am așezat-o pe banchetă, potrivindu-i centura. Am sărutat-o apoi suav pe creștet. I-am simțit respirația întețindu-se la atingerea mea. Am vrut să mă îndepărtez de ea, dar m-a luat de mână și mi-a șoptit cu lacrimi în ochi:

— Îmi pare rău, Rune. Îmi pare atât de rău!

— Pentru ce, draga mea? am întrebat cu o voce scăzută din cauza tonului ei trist.

I-am dat părul la o parte de pe față, iar ea a răspuns:

— Pentru că te-am îndepărtat.

Am simțit un gol în stomac. M-a privit în ochi, căutând un răspuns, apoi o durere vădită a apărut pe fața ei. Șiroaie de lacrimi se prelingeau pe chipul ei palid, iar pieptul îi tresărea în timp ce încerca din răsputeri să-și calmeze răsuflarea neregulată.

— Hei, am spus, punându-i mâinile pe obraji.

— Dacă nu aș fi fost atât de fraieră, am fi fost împreună. Am fi găsit o cale de a te întoarce. Îmi puteai fi alături în tot acest timp. Alături de mine. Să mă ții la pieptul tău... Și să mă iubești. Iar eu te-aș fi iubit cu toată ființa mea. Îi tremura vocea, dar a reușit să continue: Sunt o hoață. Am furat timpul nostru prețios – doi ani în care puteam fi amândoi – fără să am acest drept.

Mă durea sufletul să o văd plângând, strângându-mă atât de tare de braț, de parcă s-ar fi temut să nu mă piardă. De ce nu-și dăduse seama că nimic nu avea să ne despartă vreodată?

— Știt! am liniștit-o, rezemându-mi capul de al ei. Respiră, draga mea, am spus ușor.

I-am dus mâna la inima mea, în timp ce privirile ni s-au întâlnit. Respiră, am repetat, și am zâmbit când am văzut că se concentra asupra ritmului inimii mele pentru a-și găsi liniștea.

I-am șters obrajii umezi, tulburat de suspinul ei. Din când în când, pieptul îi tremura din cauza hohotelor de plâns. Când am văzut că era atentă la mine, i-am zis:

— Nu pot să-ți accept scuzele pentru că n-am pentru ce să te iert. Chiar tu mi-ai spus că trecutul nu e important. Că tot ceea ce contează sunt aceste momente. Mi-am stăpânit emoțiile, continuând: Ultima noastră aventură. Faptul că îți voi da atâtea săruturi răvășitoare încât să umpli borcanul. Iar tu... pur și simplu, trebuie să fii tu! Să mă iubești. Iar eu să te iubesc pe tine. Pentru totdeauna...

M-am oprit.

Am privit-o intens și răbdător în ochi, zâmbind larg la auzul vorbelor ei:

— Pe vecie.

Am închis ochii, știind că îi alungasem durerea. Apoi, când am deschis ochii, ea chicotea cu voce răgușită.

— Iat-o!

Am sărutat-o pe ambii pometi.

— Aici sunt, a rostit ea, și sunt îndrăgostită orbește de tine!

Și-a înălțat capul și m-a sărutat. Așezându-se înapoi pe banchetă, a închis ochii, somnoroasă. M-am uitat la ea preț de o secundă, apoi am închis ușa. În acel moment, am auzit-o spunând în șoaptă:

— Sărutul 434, cu Rune, la plajă... când mi-a arătat din nou dragostea lui.

Am văzut pe geamul de la mașină că adormise deja. Avea obrajii roșii fiindcă plânsese, dar, până și când dormea, buzele ei schițau parcă un zâmbet.

Nu-mi venea să cred că perfecțiunea exista cu adevărat.

Îndreptându-mă spre capota mașinii, mi-am scot pachetul de țigări din buzunarul de la blugi și am aprins bricheta. Simțeam nevoia să trag un fum. Am închis ochii, lăsând mirosul de nicotină să mă calmeze.

Am deschis ochii și m-am uitat la apus. Soarele dispărea deasupra orizontului, lăsând nuanțe de portocaliu și de roz în urmă. Plaja era aproape goală. Cuplul în vârstă pe care îl văzusem mai devreme încă se afla acolo.

Văzându-i atât de îndrăgostiți după atâția ani, nu am mai simțit durere. Uitându-mă la Poppy, care dormea în mașină, am simțit... fericire. Eram bucuros. Am reușit să mă las cuprins de fericire, în ciuda întregii suferințe. Pentru că... „Aici sunt... Și sunt îndrăgostită orbește de tine..."

Mă iubea. *Poppymin.* Iubita mea. Mă iubea.

— Suficient, am spus către vânt. Suficient pentru moment.

Aruncând mucul de țigară, m-am strecurat ușor în mașină și am băgat cheia în contact. Am pornit motorul și am plecat de la plajă, convins că aveam să ne întoarcem.

Iar dacă nu avea să se mai întâmple, așa cum spusese Poppy, cel puțin avuseserăm parte de acest moment. De această amintire. Își primise sărutul mult așteptat.

Iar eu primisem dragostea ei.

Când am ajuns pe aleea din fața casei ei, se lăsase deja întunericul, iar stelele începeau să strălucească pe cer. Poppy dormise tot drumul. Răsuflarea ei domoală și ritmică emana un sunet liniștitor de-a lungul străzilor întunecate.

După ce am parcat mașina, am coborât și m-am dus spre ea. Am deschis ușor portiera, am desfăcut centura și am luat-o în brațe.

Părea atât de ușoară cuibărită din instinct la pieptul meu și îi simțeam respirația caldă pe gât. M-am îndreptat spre ușa casei ei. Când am ajuns la ultima treaptă a scării, s-a deschis ușa. Domnul Litchfield aștepta în prag.

Nu m-am oprit, iar el s-a dat din calea mea, permițându-mi s-o duc pe Poppy în dormitor. Mama și surorile ei stăteau în living și se uitau la televizor.

Mama ei s-a ridicat în picioare.

— Se simte rău? a întrebat în șoaptă.

Am clătinat din cap.

— E doar obosită.

Doamna Litchfield s-a aplecat și a sărutat-o pe fiica ei pe frunte.

— Dormi liniștită, puiule, a șoptit ea.

M-am cutremurat văzând acea imagine. Mi-a făcut apoi semn din cap să o duc în camera ei.

Am luat-o pe hol pentru a ajunge în dormitor. Am așezat-o ușor pe pat și am zâmbit când am văzut că brațul ei mă căuta instinctiv în locul în care obișnuiam să dorm.

Când respirația i s-a liniștit, m-am așezat pe marginea patului și am mângâiat-o pe față. M-am aplecat spre ea, am sărutat-o pe obrazul delicat și i-am șoptit:

— Te iubesc, *Poppymin!* Pentru totdeauna.

Când m-am ridicat, am înlemnit în momentul în care l-am observat pe domnul Litchfield în pragul ușii, privind, ascultând.

Mi-am încleștat maxilarul în timp ce se uita la mine. Trăgând aer în piept pentru a mă liniști, am trecut ușor pe lângă el, am ajuns pe hol, după care am mers înapoi la mașină pentru a-mi lua aparatul.

M-am întors în casă pentru a lăsa cheile de la mașină pe o masă în hol. Când am intrat, domnul Litchfield venea din living. M-am oprit, legănându-mă neîndemânatic până când el a întins mâna după chei.

I le-am pus în mână și am vrut să plec. Nici n-am apucat să fac asta, că m-a întrebat:

— V-ați simțit bine?

Aveam umerii încordați. Forțându-mă să răspund, m-am uitat în ochii lui și am încuviințat din cap. Le-am făcut cu mâna doamnei Litchfield și surorilor lui Poppy, apoi am ieșit pe ușă, coborând scările. Când am ajuns la ultima treaptă, am auzit o voce spunând:

— Și ea te iubește, știi bine.

Vocea domnului Litchfield m-a făcut să rămân pe loc și, fără să mă uit în urmă, am răspuns:
— Știu.

Am luat-o prin iarbă și m-am îndreptat spre casa mea. Am fugit în cameră și am aruncat aparatul în pat. Intenționam să aștept câteva ore, până ce venea timpul să mă întorc la Poppy.

Dar, cu cât mă uitam mai mult la husa aparatului, cu atât mai mult îmi doream să văd cum ieșiseră pozele.

Pozele cu ea dansând pe țărmul mării.

Fără să stau pe gânduri, am luat aparatul și m-am furișat în camera întunecată de la subsol. Odată ajuns la ușă, am apăsat pe mâner și am aprins lumina. Am oftat, cuprins de un sentiment ciudat.

Poppy avusese dreptate. Tata pregătise camera pentru mine. Echipamentul meu era acolo unde îl lăsasem în urmă cu doi ani. Sârmele și cârligele erau puse la locul lor, așteptându-mă.

Procesul developării fotografiilor era atât de obișnuit pentru mine, de parcă nu existase acea pauză. Mă bucuram de familiaritatea oferită de fiecare pas. Nu uitasem nimic, ca și cum fotografia era ceva normal.

Ca și cum aș fi avut dintotdeauna acest har. Poppy își dăduse seama că aveam nevoie de fotografie în viața mea, dar eu fusesem prea orbit de trecut pentru a înțelege acest lucru.

Am simțit imediat mirosul produselor chimice pentru developare. A trecut o oră, după care m-am ridicat, studiind pozele prinse în cârlige și dispuse în diverse forme, dezvăluind momente surprinse pe film.

Lumina roșie nu m-a oprit să văd minunățiile pe care le imortalizasem. Mă plimbam în jurul sârmelor cu poze atârnate, portretizând viața în toată splendoarea ei, și n-am putut să-mi stăpânesc fericirea care îmi ardea în piept. N-am putut să-mi stăpânesc zâmbetul care mi se contura pe buze datorită acestei opere incredibile.

Apoi m-am oprit.

M-am oprit în fața unei fotografii care m-a marcat. Poppy apucase tivul rochiei cu ambele mâini și dansa prin apa puțin adâncă de la mal. Avea un zâmbet lipsit de griji și părul în vânt, râzând cu poftă. Se uita peste umăr la mine, cu ochii strălucitori și pielea ușor înroșită. Soarele îi lumina fața dintr-un unghi atât de pur și de frumos, ca un reflector al fericirii, atras de acel entuziasm molipsitor.

Aceasta era menirea mea în viață.

Mi-am dat seama că acea fotografie îmi adusese acest mesaj acasă – era din partea fetei care *era acasă* pentru mine.

Am auzit o bătaie în ușă. Fără să-mi iau ochii de la fotografie, am răspuns:
— *Ja*?

S-a deschis ușor ușa. Nu era nevoie să mă întorc pentru a-mi da seama cine era. Tata a intrat în camera întunecată și a făcut câțiva pași. M-am uitat la el, dar mi-am întors privirea din nou când i-am văzut expresia în timp ce analiza toate pozele prinse în cârligele din cameră.

Nu voiam să înfrunt sentimentul care îmi apăsa pe suflet. Nu încă.

Au trecut câteva minute de tăcere, după care tata a spus încet:
— E extrem de frumoasă, fiule.

Mi s-a strâns inima când am văzut că admira întocmai fotografia din fața mea.

Nu am răspuns. Tata stătea nemișcat, fără să spună nimic. În cele din urmă, a vrut să plece. A vrut să închidă ușa, moment în care m-am chinuit să rostesc tăios:
— Mulțumesc... pentru aparat.

Am observat cu coada ochiului că s-a oprit. I-am simțit răsuflarea calmă, neregulată, când a răspuns:
— Nu ai pentru ce să-mi mulțumești, fiule. Nu ai pentru ce.

Și a părăsit camera întunecată.

Am rămas acolo mai mult decât aveam de gând, ascultând neîncetat în minte răspunsul tatălui meu.

Am luat două fotografii, am urcat scările de la subsol și m-am îndreptat spre camera mea. Am trecut pe lângă ușa deschisă din dormitorul lui Alton, iar el stătea în pat, uitându-se la televizor.

Nu mă văzuse în pragul ușii, așa că mi-am continuat drumul spre camera mea. Auzindu-l însă râzând, m-am oprit și m-am întors.

Când am intrat în cameră, Alton s-a întors spre mine cu o mișcare care parcă mi-a rupt sufletul, iar cel mai mare zâmbet a apărut pe fața lui drăguță.
— Bună, Rune, a zis încet, schimbându-și poziția în pat.
— Bună, am răspuns.

M-am apropiat de pat și am făcut semn cu capul spre televizor.
— La ce te uiți?

Alton s-a uitat mai întâi spre televizor, apoi spre mine.
— Swamp Monsters.

Și-a înclinat capul într-o parte, apoi și-a dat părul lung de pe față. Gestul său mi-a dat fiori.
— Vrei să te uiți puțin cu mine? a întrebat el agitat, după care și-a plecat capul.

Sigur că se gândea că avea să urmeze un refuz. În mod surprinzător, atât pentru el, cât și pentru mine, am spus:

— Sigur.

A făcut ochii mari cât cepele. A rămas înțepenit în pat. Când am făcut un pas spre el, s-a așezat pe marginea saltelei înguste.

M-am așezat lângă el și m-am făcut comod. El s-a apropiat de mine și s-a uitat în continuare la desene. M-am uitat împreună cu el, întorcându-mi privirea în clipa în care am simțit că mă studia.

Când ochii ni s-au întâlnit, a devenit roșu în obraji și a spus:

— Îmi place să facem asta împreună, Rune.

Stânjenit de acele vorbe, l-am mângâiat pe părul lung și i-am răspuns:

— Și mie, Alt. Și mie-mi place.

Alton s-a întins înapoi în pat lângă mine, după care a adormit. Temporizatorul televizorului s-a declanșat, iar camera a devenit întunecată.

M-am ridicat din pat și am trecut pe lângă mama, care ne privea tăcută de pe hol. I-am făcut semn din cap și am intrat în cameră, închizând ușa în urma mea. Am încuiat-o, am lăsat o fotografie pe masă, apoi am coborât pe fereastră și m-am îndreptat spre casa lui Poppy.

Când am intrat în cameră, ea încă dormea. Mi-am dat jos cămașa și m-am apropiat de jumătatea mea de pat. I-am pus pe pernă poza cu noi doi la mare, în care ne sărutam, pentru a o vedea când urma să se trezească.

M-am așezat în pat. Simțindu-mi prezența în întuneric, și-a pus capul pe pieptul meu și m-a cuprins cu mâna de mijloc. Patru urme de pași în nisip.

Capitolul unsprezece

Aripi în vânt și stele căzătoare

Poppy
3 luni mai târziu

— Unde e Poppy a mea?

M-am șters la ochi pentru a alunga senzația de oboseală și, stând pe marginea patului, am fost cuprinsă de entuziasm la auzul unei voci pe care o adoram.

— Mătușă DeeDee? am șoptit încet.

Am ascultat cu atenție, ca să fiu sigură că era într-adevăr vocea ei. Mai multe voci se auzeau din hol. S-a deschis brusc ușa. M-am sprijinit în mâini, zgâlțâindu-mă din toate încheieturile după efortul considerabil la care îmi supusesem mușchii.

M-am întins înapoi în pat, moment în care mătușa DeeDee a apărut în pragul ușii. Avea părul negru prins în coc și purta costumul de stewardesă. Avea un machiaj perfect, iar zâmbetul ei era molipsitor.

I s-a înmuiat privirea când m-a văzut.

— Aici erai, a spus cu blândețe, apropiindu-se de pat. S-a așezat pe marginea saltelei și s-a aplecat spre mine, strângându-mă în brațe.

— Ce cauți aici, DeeDee?

Mi-a aranjat părul ciufulit după somn, spunând conspirativ:

— Am de gând să te scot din rutina asta.

M-am încruntat, confuză. Mătușa DeeDee petrecuse Crăciunul, Anul Nou și săptămâna următoare alături de noi, în urmă cu două săptămâni. Ne spusese că avea un program aglomerat luna următoare.

Din acest motiv, mă nedumerea întoarcerea ei.

— Nu înțeleg, am spus, lăsându-mi picioarele în jos de pe pat.

Îmi petrecusem ultimele zile aproape numai în pat. În urma consultației la spital de la începutul săptămânii, doctorii spuseseră că numărul celulelor albe era prea mic. Am făcut transfuzie de sânge și am luat medicamente pentru a reveni la normal. M-au ajutat cât de cât, însă m-am simțit foarte obosită. A trebuit să stau în casă pentru a nu contracta infecții. Medicii fuseseră de părere că ar fi trebuit să rămân în spital, dar am refuzat. Nu aveam de gând să-mi mai irosesc nici o clipă din viață în acel loc. Nu acum, când efectele bolii erau tot mai prezente. Orice secundă era din ce în ce mai prețioasă.

Îmi găseam fericirea acasă.

Îmi găseam siguranța în brațele lui Rune, printre săruturile lui dulci.

Nu aveam nevoie de nimic altceva.

Uitându-mă la ceas, am văzut că era aproape ora 16.00. Rune urma să sosească. L-am obligat să meargă la școală în ultimele zile. Nu voia să se ducă pentru că eu nu puteam. Dar era ultimul lui an. Avea nevoie de note pentru a se înscrie la facultate. Chiar dacă pentru moment spunea cu încăpățânare că nu-i păsa.

Și era în regulă. Pentru că mie îmi păsa de amândoi. Nu l-aș fi lăsat să-și pună viața pe locul doi din cauza mea.

Mătușa DeeDee s-a ridicat în picioare.

— Haide, Poppy, du-te și fă-ți un duș! Mai e o oră până când plecăm.

S-a uitat la părul meu.

— Nu te chinui să te speli pe cap, o fată va avea grijă de asta când ajungem.

Am clătinat din cap, pregătită să cer mai multe explicații, însă mătușa ieșise din cameră. M-am ridicat în picioare și mi-am întins mușchii. Am inspirat adânc, am închis ochii și am zâmbit. Mă simțeam mai bine decât în ultimele zile. Mă simțeam ceva mai puternică.

Suficient de puternică încât să ies din casă.

Mi-am luat prosopul și m-am străduit să fac un duș. Mi-am aplicat un strat lejer de machiaj. Mi-am prins părul nespălat într-un coc, pe o parte, și mi-am pus o fundă albă. M-am îmbrăcat într-o rochie verde-închis și mi-am luat un pulover alb pe deasupra.

În timp ce îmi puneam cerceii în formă de infinit în urechi, ușa dormitorului s-a deschis brusc. Am auzit hărmălaia de voci ridicate, în special pe cea a tatălui meu.

Am întors capul și am zâmbit când l-am văzut pe Rune, ochii săi albaștri ațintindu-se imediat asupra mea. M-a căutat cu privirea și m-a analizat, după care s-a luminat la față, ușurat.

A traversat tăcut camera și m-a cuprins de umeri, strângându-mă la piept. L-am cuprins de mijloc, inspirându-i parfumul proaspăt.

— Arăți mult mai bine, a zis el.

L-am ținut și mai strâns în brațe.

— Mă simt mai bine.

El a făcut un pas înapoi, cuprinzându-mi fața cu mâinile. S-a uitat în ochii mei, după care și-a țuguiat buzele și m-a sărutat dulce, suav. Când ne-am oprit, a oftat.

— Mă bucur să aud asta. Mă temeam că nu vei putea merge.

— Unde? am întrebat, în timp ce inima îmi bătea cu putere.

El a zâmbit și, apropiindu-se de urechea mea, a șoptit:
— Într-o altă aventură.

Inima îmi galopa.
— Altă aventură?

Fără alte explicații, Rune m-a condus afară din cameră. Strângerea puternică de mână era singurul semn pe care îl arăta legat de îngrijorarea pe care o simțea de câteva zile.

Totuși, eu eram conștientă. Citeam frica în ochii lui de fiecare dată când făceam o mișcare în pat, iar el mă întreba dacă sunt bine. După școală, stătea mereu cu mine, mă privea, mă studia... aștepta. Aștepta să afle dacă se apropia sfârșitul.

Era îngrozit.

Evoluția cancerului nu mă speria. Durerea și viitorul apropiat nu mă îngrijorau. Dar disperarea și suferința din privirea lui mă înspăimântau. Îl iubeam atât de mult și vedeam că și el mă iubea peste măsură. Dar acea iubire, acea conexiune arzătoare începuseră să pună stăpânire pe inima mea din care se scurgea viața.

Nu mă temusem niciodată de moarte. Aveam credință – știam că exista viața de apoi. Însă frica începea ușor să se cuibărească în sufletul meu. Frica de a-l părăsi pe Rune. Frica de a nu-i fi alături, frica de a nu mă bucura de îmbrățișările și de săruturile lui.

Rune s-a uitat înapoi, ca și cum ar fi simțit că mi se sfâșia inima. Am încuviințat din cap. Nu știam dacă reușisem să fiu convingătoare, căci expresia lui încă trăda îngrijorare.
— Nu merge nicăieri!

Vocea puternică a tatălui meu răsuna în hol. Rune m-a tras spre el, cuprinzându-mă cu brațul. Când am ajuns în pragul ușii, tata, mama și mătușa DeeDee stăteau în living.

Tata era roșu la față. Mătușa își ținea brațele încrucișate la piept. Mama îl mângâia pe tata pe spate, încercând să-l liniștească.

El a ridicat capul. A vrut să zâmbească.
— Poppy, a spus, apropiindu-se.

Rune nu mi-a dat drumul. Tata m-a luat de lângă el și i-a aruncat o privire de parcă ar fi vrut să-l strângă de gât.

Rune n-a schițat nici o mișcare.
— Ce s-a întâmplat? am întrebat, luându-l pe tata de mână.

Se părea că atingerea mea îl lăsase fără cuvinte. M-am uitat la mama.
— Mamă?

Mama a făcut un pas mai aproape.
— Toate astea au fost plănuite acum câteva săptămâni, când mătușa ta a venit la noi.

M-am uitat la mătușa DeeDee, care mi-a aruncat un zâmbet ștrengăresc.
— Rune a hotărât să plecați undeva departe. A rugat-o pe mătușa ta să îl ajute.

Mama a oftat.
— Nu ne așteptam ca nivelul de celule albe să scadă atât de curând.

Ea l-a luat pe tata de mână.
— Tatăl tău crede că nu e o idee bună să mergi.
— Unde să merg? am întrebat.
— E surpriză, a zis Rune din spatele meu.

Tata a făcut un pas înapoi, uitându-se în ochii mei.
— Poppy, numărul de celule albe a scăzut, ceea ce înseamnă că posibilitatea de infecție este ridicată. Sistemul tău imunitar e în pericol, așa că nu cred că ar trebui să călătorești cu avionul...
— Cu avionul? l-am întrerupt. M-am uitat la Rune. Cu avionul? am repetat.

A încuviințat din cap o singură dată, fără să-mi dea alte explicații.

Mama și-a pus mâna pe brațul meu.
— L-am întrebat pe medicul tău, iar el mi-a spus că – a zis ea dregându-și vocea –, având în vedere evoluția bolii, dacă vrei să mergi, poți s-o faci.

Am înțeles ce voia să spună: „Mergi înainte să fie prea târziu ca să mai poți călători".
— Vreau să merg, am spus plină de convingere, cuprinzându-l pe Rune de mijloc.

Voiam să știe că îmi doream. M-am uitat la el, iar privirile ni s-au intersectat. I-am spus zâmbind:
— Îți sunt alături.

Rune m-a sărutat, luându-mă prin surprindere, dar în același timp fără să mă surprindă deloc gestul lui. M-a sărutat apăsat și iute, în fața întregii mele familii. Apoi s-a îndepărtat de mine și s-a apropiat de mătușa mea. În spatele ei era o valiză. Fără să scoată un cuvânt, a dus valiza la mașină.

Inima îmi bătea sacadat de emoție.

Tata m-a strâns de mână. Atingerea lui mi-a dat de înțeles că era copleșit de griji și de temeri.
— Poppy, a spus el pe un ton sever.

Înainte de a continua, m-am ridicat pe vârful picioarelor și l-am sărutat pe obraz. L-am privit în ochi.
— Tată, înțeleg riscurile. Mă lupt cu asta de mult timp. Știu câți faci griji. Știu că nu vrei să sufăr. Dar ceea ce mă rănește e să stau mereu între patru pereți, ca o pasăre în colivie. Niciodată n-am fost genul de persoană care să stea închisă în

casă. Îmi doresc să merg, tată! Am *nevoie* de asta. Am clătinat din cap, simțind lacrimi în ochi. Nu pot să-mi petrec restul timpului mobilizată la pat, de teamă că mă voi simți mai rău. Am nevoie să trăiesc... am nevoie de această aventură.

A inspirat, bâiguind. Dar, în cele din urmă, a încuviințat din cap. M-a năvălit o bucurie amețitoare. Puteam să merg!

M-am aruncat la pieptul lui și l-am cuprins în brațe. M-a îmbrățișat și el.

Am sărutat-o pe mama, apoi m-am uitat la mătușa mea. Avea mâna întinsă. Am apucat-o de mână, moment în care tata a spus:

— Am încredere că vei avea grijă de ea, DeeDee.

Mătușa a oftat.

— Știi cât de mult înseamnă fata asta pentru mine, James. Crezi că aș permite vreodată să i se întâmple ceva?

— Să te asiguri că dorm în camere separate!

Mi-am dat ochii peste cap la auzul acestor cuvinte.

Tata îi spunea ceva mătușii, dar nu am auzit despre ce era vorba. Nu am auzit pentru că aveam privirea fixată spre ușa deschisă, la băiatul îmbrăcat tot în negru, rezemat de grilajul de pe verandă. Băiatul care purta o geacă de piele și fuma nepăsător, privindu-mă fără încetare. Ochii lui de un albastru cristalin erau de neclintit.

Rune era înconjurat de un nor de fum. Aruncând degajat mucul de țigară în iarbă, și-a ridicat bărbia și mi-a întins mâna.

I-am dat drumul lui DeeDee și am închis ochii preț de o secundă, pentru a memora felul în care arăta în acel moment.

Norvegianul meu rebel.

Inima mea.

Am deschis ochii și am ieșit pe ușă. Ajungând la scări, am sărit în brațele lui deschise. M-a învăluit în îmbrățișări. Chicoteam, simțind adierea vântului pe față. Ținându-mă strâns în brațe, fără să ating pământul cu picioarele, m-a întrebat:

— Ești gata pentru această aventură, *Poppymin?*

— Da, am răspuns fără suflare.

Și-a lipit fruntea de a mea și a închis ochii.

— Te iubesc, a șoptit el după o pauză lungă.

— Și eu te iubesc, i-am șoptit la fel de încet.

Mi-a zâmbit așa cum n-o mai făcuse niciodată.

M-a lăsat ușor cu picioarele pe pământ, m-a luat de mână și m-a întrebat din nou:

— Ești gata?

Am dat din cap afirmativ, apoi m-am întors către părinții mei, care stăteau pe verandă. Le-am făcut cu mâna.

— Haideți, copii! a zis DeeDee. Trebuie să prindem avionul. Rune m-a condus la mașină, ținându-mă de mână, ca de obicei.

Ne-am așezat pe bancheta din spate și m-am uitat pe fereastră. Priveam norii, conștientă de faptul că în curând aveam să plutesc deasupra lor. Într-o aventură.

O aventură cu Rune al meu.

— New York, am spus pe nerăsuflate, citind pe ecranul de la poarta de îmbarcare.

Rune a zâmbit din colțul gurii.

— Mereu ne-am dorit să mergem. Doar că va fi o vizită mai scurtă decât credeam.

Fără a mai putea scoate nici un sunet, l-am cuprins de mijloc și mi-am lăsat capul pe pieptul lui. Mătușa DeeDee, care tocmai vorbise cu angajata de la birou, se îndrepta spre noi.

— Haideți! a spus ea, făcându-ne semn cu mâna spre intrarea în avion. Trebuie să urcăm la bord.

Am urmat-o pe DeeDee. Am rămas șocată când ne-a arătat primele două locuri de la clasa întâi. M-am uitat la ea și a ridicat din umeri.

— Care ar fi avantajul de a lucra aici dacă nu m-aș putea folosi de beneficii pentru a-mi răsfăța nepoata preferată?

Am îmbrățișat-o pe DeeDee. M-a strâns în brațe mai mult decât de obicei.

— Haide, du-te! a spus ea, trimițându-mă la locul meu.

Apoi a dispărut după perdeaua cabinei însoțitorilor de bord. Am rămas nemișcată, uitându-mă spre ea. Rune m-a luat de mână.

— Nu-ți face griji pentru ea, m-a liniștit el, după care a arătat cu degetul spre locul de la geam. Acesta e locul tău, a adăugat.

Am scos un chicotit de bucurie, apoi m-am așezat și m-am uitat pe fereastră la oamenii de la sol.

I-am privit până ce avionul s-a umplut complet și am început să ne punem în mișcare. Am oftat bucuroasă și m-am întors spre Rune, care mă privea. Unindu-mi degetele cu ale lui, am spus:

— Mulțumesc!

— Voiam să vezi New Yorkul. A ridicat din umeri. Voiam să-l vedem împreună.

Rune s-a apropiat de mine pentru a mă săruta. Mi-am pus degetele pe buzele lui.

— Sărută-mă la altitudinea de 11000 de metri! Sărută-mă în înaltul cerului! Sărută-mă printre nori!

I-am simțit respirația mentolată pe față. Apoi s-a așezat tăcut la locul lui. Am început să râd în momentul în care

avionul a prins brusc viteză și am început să plutim în aer.

Când avionul a ajuns la înălțimea de zbor, l-am sărutat deodată pe buze. Mi-a cuprins capul în mâini, iar buzele noastre au format un întreg. Simțeam nevoia să mă țin strâns de ceva, așa că l-am apucat de tricou. Am scos un geamăt ușor în timp ce am simțit gustul limbii lui.

Când s-a retras, având pieptul încordat și pielea caldă, am șoptit:

— Sărutul 808. La 11000 de metri altitudine. Cu Rune... Și mi-a sărit inima din piept.

La finalul zborului, aveam o mulțime de noi săruturi pentru borcan.

— Aici vom sta noi? am întrebat, nedumerită.

Mă holbam la apartamentul din hotelul incredibil de luxos din Manhattan în care ne adusese mătușa.

M-am uitat în sus la Rune și, deși avea aceeași expresie neutră pe față, îmi dădeam seama că era la fel de uimit.

Mătușa DeeDee s-a oprit în spatele meu.

— Poppy, mama ta încă nu știe asta. Ei bine, mă văd cu cineva de un timp. Un zâmbet adorabil i-a înflorit pe buze, după care a continuat: Să spunem că această cameră e cadoul lui pentru voi doi.

M-am uitat la ea surprinsă, apoi m-a cuprins o senzație de căldură. Mereu îmi făcusem griji pentru mătușa DeeDee. Era mai mereu singură. Se vedea pe fața ei cât de fericită o făcea acel bărbat.

— A plătit pentru asta? Pentru noi? Pentru mine? am întrebat.

DeeDee a făcut o pauză, apoi mi-a explicat:

— Practic, nu trebuie să plătească. E afacerea lui.

Am rămas cu gura căscată, iar Rune mi-a închis-o ușor, punându-și degetul sub bărbia mea. M-am holbat la el.

— Tu știai?

A ridicat din umeri.

— Ea m-a ajutat să planific toate astea.

— Așadar, știai? am repetat.

El a încuviințat din cap și ne-a cărat valizele în dormitorul principal, de pe partea dreaptă. Ignora cu desăvârșire sfatul tatălui meu legat de camerele separate.

Rune a ieșit pe ușă, iar mătușa a zis:

— Băiatul acela ar face orice pentru tine, Pops.

Am fost copleșită de o liniște interioară.

— Știu, am șoptit, dar o urmă de teamă începea să se strecoare în sufletul meu.

Mi-a dat o îmbrățișare. După ce am strâns-o și eu în brațe, i-am spus:

— Mulțumesc!

M-a sărutat pe creștet.

— N-am făcut nimic, Pops. A fost ideea lui Rune.

A făcut o pauză.

— Nu cred că am văzut vreodată doi copii care să se iubească așa de mult de la o vârstă atât de fragedă. M-a privit în ochi. Prețuiește timpul acesta cu el, Pops. Te iubește. E evident!

— O s-o fac, am șoptit.

DeeDee s-a îndreptat spre ușă.

— Vom sta aici două nopți. Eu o să dorm în apartamentul lui Tristan. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva și ajung în câteva minute.

— Bine, am răspuns.

M-am întors pentru a admira splendoarea camerei. Tavanul era atât de înalt, încât a trebuit să îmi las capul pe spate pentru a vedea tapetul aplicat pe tencuiala albă. Camera era mai mare decât casele multor oameni. Am mers la fereastră, unde m-am bucurat de o vedere panoramică asupra întregului New York.

Am tras adânc aer în piept.

Am tras aer adânc în piept în timp ce mă lăsam vrăjită de priveliștile familiare pe care le văzusem doar în poze sau în filme: Empire State Building, Central Park, Statuia Libertății, Clădirea Flatiron, Turnul Libertății...

Erau atâtea de văzut, iar gândul că aveam să le vizitez pe toate îmi făcea inima să bată cu putere. Aici plănuisem să-mi construiesc un viitor. Acest loc ar fi fost casa mea. Blossom Grove ar fi reprezentat rădăcinile mele, iar New York, aripile.

Iar Rune Kristiansen ar fi fost mereu sufletul meu pereche. Alături de mine în toate.

Am observat o ușă în stânga mea. M-am apropiat și am apăsat pe mâner. Am icnit în momentul în care o adiere de vânt m-a izbit în față. Am rămas impresionată de frumusețea acelui peisaj.

O grădină.

O verandă exterioară cu flori de iarnă, băncuțe și o vedere sublimă. Mi-am închis fermoarul de la haină ca să-mi țină de cald și am pășit pe verandă, unde era frig. Fulgi mici de nea mi se așterneau în păr. Simțeam nevoia să-i simt pe față, așa că mi-am lăsat capul pe spate. Fulgii reci mi se lipeau de gene, gâdilându-mi ochii.

Mă amuza faptul că aveam fața udă. Am făcut câțiva pași înainte, atingând în treacăt florile scânteietoare, veșnic înflorite, până ce am ajuns la balustrada ce oferea o panoramă a Manhattanului.

Am inspirat adânc, lăsând aerul rece să-mi pătrundă în oase. Deodată, am simțit niște brațe calde în jurul taliei. Rune și-a rezemat bărbia de umărul meu.

— Îți place, draga mea? a șoptit blând.

Vocea lui abia se auzea, ca să nu spulbere oaza noastră de liniște.

Am clătinat din cap confuză și m-am întors ușor cu fața spre el.

— Nu pot să cred că ai făcut toate astea! am răspuns. Nu pot să cred că mi-ai dăruit o astfel de experiență!

Am arătat cu degetul spre orașul ce se întindea în fața noastră.

— M-ai adus în New York.

El m-a sărutat pe obraz.

— E târziu și avem multe de făcut mâine. Vreau să mă asigur că ești suficient de odihnită pentru a vizita tot ce mi-am propus.

Mi-a venit o idee.

— Rune?

— *Ja*?

— Pot să te duc și eu mâine undeva?

S-a încruntat.

— Desigur, a confirmat el.

Mă cerceta cu privirea, încercând să descopere ce puneam la cale. Dar nu m-a întrebat nimic. Iar acest lucru m-a bucurat. Ar fi refuzat dacă ar fi știut despre ce era vorba.

— Bine, am spus eu mândră, zâmbind în sinea mea.

Într-adevăr, el îmi oferise această călătorie. Plănuise totul din timp. Dar voiam să-i arăt și eu ceva care să-i amintească de visurile sale. Visuri pe care putea să le împlinească și în absența mea.

— Trebuie să mergi la culcare, *Poppymin,* a spus el, sărutându-mă pe gât.

L-am prins de mână.

— Alături de tine.

A încuviințat din cap și m-a sărutat încă o dată.

— Am dat drumul la apă ca să-ți faci o baie și am comandat ceva de mâncare. Faci baie, mâncăm, apoi dormim.

M-am întors în brațele lui și m-am ridicat pe vârful picioarelor, punându-i mâinile pe obraji. Erau reci.

— Te iubesc, Rune, am șoptit suav.

Îi declaram adesea iubirea. Și am simțit-o întotdeauna din toată inima. Voiam să fie conștient în fiecare clipă de cât de mult îl adoram.

A oftat și m-a sărutat ușor.

— Și eu te iubesc, *Poppymin*, a zis el, cu buzele pe buzele mele, abia desprinzându-se de mine.

Apoi m-a condus înăuntru, unde am făcut baie. Am mâncat și apoi am dormit.

Stăteam în brațele lui, în mijlocul unui pat imens, cu patru coloane verticale. Îți simțeam respirația caldă pe față. Ochii lui albaștri, strălucitori îmi urmăreau fiecare mișcare.

Am adormit, cuibărită la pieptul lui, cu zâmbetul pe buze și în suflet.

Capitolul doisprezece

Cântece de suflet și frumuseți nemaiîntâlnite

Poppy

Credeam că simțisem deja plăcuta adiere a vântului prin păr. Dar nimic nu se compara cu bătaia de vânt care îmi flutura părul în vârful clădirii Empire State Building.

Credeam că fusesem sărutată în toate felurile posibile. Dar nimic nu se compara cu săruturile lui Rune în castelul cu zâne din Central Park. Cu sărutul lui în coroana Statuii Libertății. În centrul din Times Square, în timp ce luminile puternice străluceau, iar oamenii treceau în grabă pe lângă noi, ca și cum ar fi fost mereu în criză de timp.

Oamenii se grăbeau mereu, în ciuda faptului că aveau timp. Deși eu nu prea aveam, voiam să mă asigur că făceam lucrurile încet. Cu măsură. Cu un scop. Savuram fiecare experiență. Inspiram adânc și profitam de fiecare peisaj, mireasmă și sunet.

Pur și simplu, mă opream. Respiram. Apreciam.

Săruturile lui Rune erau mereu diferite. Erau lente și suave, delicate ca o pană. Altele erau profunde, rapide și răvășitoare. Toate mă lăsau fără suflare. Toate sfârșeau în borcan.

Mai multe săruturi țesute în inima mea.

După ce am luat prânzul la Stardust Diner, care devenise al treilea dintre locurile mele preferate de pe pământ, l-am condus pe Rune afară.

— E rândul meu acum? am întrebat, în timp ce el îmi aranja gulerul de la haină.

S-a uitat la ceas. Îl priveam curioasă, întrebându-mă de ce tot verifica ora. Și-a dat seama că devenisem suspicioasă.

Strângându-mă în brațe, a răspuns:

— Îți dau câteva ore, după care ne întoarcem la programul făcut de mine.

Atitudinea lui strictă m-a făcut să strâmb din nas și să scot limba în glumă. În acel moment, ochii lui au devenit mai luminoși. S-a apropiat de mine și și-a lipit buzele de ale mele, limbile noastre atingându-se. Am scos un geamăt și l-am apucat strâns cu mâinile în clipa în care m-a înclinat pe spate. După aceea, s-a dat înapoi.

— Nu mă tenta, a spus el, tachinându-mă.

Acea lumină încă se vedea în ochii lui. Mi-a stat inima în loc. De când se întorsese în viața mea, între noi nu se întâmplase nimic în afară de săruturi. Ne sărutam, vorbeam și stăteam îmbrățișați. Nu a grăbit niciodată lucrurile, dar, odată cu trecerea săptămânilor, începusem să-mi doresc să mă dăruiesc iarăși lui.

Amintiri legate de noaptea pe care o petrecusem împreună în urmă cu doi ani mi se derulau în minte. Scenele erau atât de vii și pline de dragoste, încât mă copleșeau. Îmi aminteam foarte bine expresia lui în timp ce își mișca trupul deasupra mea. Încă țineam minte felul în care mă privea. Fierbințeala care m-a năpădit îmbrățișându-l și simțindu-i pielea caldă.

Parcă încă simțeam atingerile lui blânde pe față, pe păr și pe buze. Dar, mai presus de toate, țineam minte euforia de pe chipul lui. Expresia incomparabilă de adorație. Expresia care îmi spunea că, deși eram mici, ceea ce făcuserăm ne schimbase pentru totdeauna.

Ne unise în trup, minte și suflet.

Ne transformase într-un întreg infinit.

Pentru totdeauna.

— Unde mergem, *Poppymin?* a întrebat el, întrerupându-mă din visare. Și-a pus dosul palmei pe obrazul meu cald. Ești fierbinte, a spus el cu un accent puternic, sunetul perfect al vocii lui pătrunzând prin corpul meu ca o adiere răcoroasă.

— Sunt bine, am răspuns reticentă.

L-am luat de mână, conducându-l în josul străzii. M-a privit cu îngrijorare.

— Poppy...

— Sunt bine, l-am întrerupt, țuguind buzele pentru ca el să înțeleagă că vorbeam serios.

Murmurând nervos, și-a înfășurat brațul în jurul umerilor mei și m-a condus mai departe. Am căutat numărul străzii și al blocului ca să-mi dau seama în ce direcție trebuia să ne îndreptăm.

— Ai de gând să-mi spui ce facem? a întrebat Rune.

Am clătinat din cap, asigurându-mă că mergeam în direcția corectă. El m-a sărutat pe frunte, aprinzându-și o țigară. În timp ce fuma, am profitat de ocazie pentru a privi în jur. Iubeam New Yorkul. Iubeam tot ce ținea de el. Oameni de toate felurile – artiști, îmbrăcați în costum, visători – amestecați în pătura diversificată a societății. Străzile aglomerate, claxoanele mașinilor și sunetele din jur erau coloana sonoră perfectă a unui oraș care niciodată nu dormea.

Am inhalat mirosul proaspăt al zăpezii și aerul rece, înviorător, apropiindu-mă mai mult de pieptul lui Rune.

— Am fi făcut asta, am spus zâmbind, și am închis ochii pentru câteva secunde.
— Ce anume? a întrebat el, mirosul de țigări ce îmi era acum familiar plutind în jurul nostru.
— Asta, am spus. Ne-am fi plimbat pe Broadway. Am fi colindat orașul pentru a ne întâlni cu prietenii, în drum spre facultate sau spre apartamentul nostru. I-am tras brațul peste umărul meu. M-ai fi ținut așa de umăr și am fi vorbit. Ne-am fi povestit unul altuia cum ne-a mers în ziua aceea.

Am zâmbit când m-am gândit cât de normală părea acea imagine. Pentru că nu aveam nevoie de gesturi pompoase sau de alte povești – o viață normală lângă băiatul pe care îl iubeam era mai mult decât suficient.

Chiar și acel moment merita totul.

Rune n-a scos un cuvânt. Observasem că, atunci când vorbeam atât de sincer despre lucruri care nu aveau să se întâmple niciodată, el rămânea tăcut. Și nu era nimic rău în asta. Înțelegeam motivul pentru care trebuia să aibă grijă de inima lui suferindă.

Dacă l-aș fi putut proteja, aș fi făcut-o, însă eu eram cauza.

Tot ce puteam să fac era să mă rog să fiu și leacul său.

Văzând afișul de pe vechea clădire, m-am uitat spre Rune și am spus:
— Aproape că am ajuns.

Rune privea în jur nedumerit, ceea ce mă bucura. Nu voiam să-și dea seama unde eram. Nu voiam să se enerveze din cauza unui gest nobil. Nu voiam să sufere din cauza faptului că îl forțam să vadă un viitor care i-ar fi putut aparține.

Am făcut la stânga, spre o clădire. El a aruncat mucul de țigară pe jos și m-a luat de mână. Ajungând la biroul de informații, am cerut bilete pentru amândoi.

Am vrut să plătesc, dar Rune nu m-a lăsat. A plătit el, încă fără să știe unde ne aflam. L-am sărutat pe obraz:
— Ce gentleman! l-am tachinat eu, în timp ce-și dădea ochii peste cap.
— Nu cred că tatăl tău crede același lucru.

Nu m-am putut abține să nu râd. În timp ce chicoteam, Rune s-a oprit și m-a privit, ținând mâna întinsă. Mi-am unit mâna cu a lui și m-a tras spre el. S-a apropiat de urechea mea și mi-a șoptit:
— De ce oare simt o nevoie atât de mare de a-ți face poze când râzi așa?

M-am uitat la el, în timp ce zâmbetul îmi pierea ușor de pe față.

— Pentru că imortalizezi fiecare aspect al condiției umane – binele, răul, adevărul. Am ridicat din umeri și am adăugat: Pentru că, în ciuda faptului că te împotrivești și ai o aură obscură, tânjești după fericire, îți dorești să fii împlinit.
— Poppy...

Rune a întors capul spre mine. Ca de obicei, nu voia să accepte adevărul, cu toate că acesta se afla acolo, în profunzimile sufletului său. Nu voia decât să fie fericit alături de mine.

Eu voiam să învețe să fie fericit cu el însuși. Chiar dacă mă păstra în sufletul lui în fiecare clipă.
— Rune, am rostit ușor. Vino cu mine, te rog!

S-a uitat la mâna mea întinsă, după care s-a înduplecat și ne-am împreunat mâinile, privindu-le cu o expresie ocrotitoare și îndurerată.

Am apropiat palmele noastre unite de buze și l-am sărutat pe dosul palmei, după care le-am dus la obraz. Rune a expirat adânc. În cele din urmă, m-a cuprins cu brațul său. Luându-l cu mâna pe după mijloc, l-am condus pe ușile duble, lăsându-l să descopere spectacolul ce se desfășura dincolo de ele.

Am fost întâmpinați de un spațiu vast, ai cărui pereți înalți adăposteau fotografii faimoase. Rune a rămas nemișcat, moment în care m-am uitat la el pentru a-i observa figura surprinsă și totuși de nepătruns la vederea visului ce i se înfățișa înaintea ochilor. O expoziție de fotografii care portretizaseră istoria.

Fotografii care schimbaseră lumea.

Momente perfecte, surprinse de-a lungul vremii.

Pieptul lui s-a încordat ușor în timp ce trăgea aer adânc în piept. A expirat apoi cu un calm stăpânit. S-a uitat la mine cu buzele întredeschise. Nu a spus nimic. Nici măcar un cuvânt.

Am dus mâna la pieptul lui, sub aparatul de fotografiat care îi atârna la gât și am spus:
— Aseară am aflat de această expoziție și am vrut să o vezi. E deschisă tot anul, dar mi-am dorit să fiu aici, alături de tine, în acest moment... Mi-am dorit să împărtășesc asta cu tine.

Rune a clipit, având o expresie neutră. Singurul gest pe care l-a făcut a fost să-și încleșteze maxilarul. Nu știam dacă era o reacție pozitivă sau una negativă.

Eliberându-mă ușor din strânsoarea brațului său, l-am apucat molatic de degete. După ce am consultat ghidul, ne-am îndreptat către prima fotografie a expoziției. Am zâmbit când l-am văzut pe marinarul din Times Square sărutând o infirmieră pe buze și înclinând-o pe spate. „New York, 14 august 1945. Sărbătorirea capitulării Japoniei în Times Square, de Alffed Eisenstaedt“, am citit eu. Imaginea înfățișată înaintea

mea exprima emoția și satisfacția momentului. Mă simțeam de parcă m-aș fi aflat acolo, bucurându-mă laolaltă cu ceilalți.

M-am uitat la Rune, care analiza fotografia. Expresia lui nu se schimbase, dar i-am remarcat maxilarul încordat în timp ce își înclina capul într-o parte.

Îi zvâcneau degetele într-ale mele.

Am zâmbit iarăși.

Nu era imun. Cu toate că nu voia s-o arate, iubea fotografia. Simțeam asta la fel de ușor cum simțeam zăpada care mi se așternea pe față. L-am condus spre următoarea fotografie. Am făcut ochii mari când am remarcat imaginea dramatică. Un convoi de tancuri și un bărbat așezat în fața acestora. Am citit repede informația cu inima bătând mai tare: *„Piața Tiananmen, Beijing, 5 iunie 1989. Această fotografie surprinde revolta unui bărbat pentru a opri suprimarea militară a protestelor împotriva guvernului chinez“.*

M-am apropiat și mai mult de fotografie. Am înghițit în sec.

— Ce trist! am spus, iar Rune a dat din cap aprobator.

Fiecare imagine evoca o nouă emoție. Aceste momente imortalizate m-au făcut să înțeleg cu adevărat de ce iubea Rune fotografia. Expoziția dezvăluia impactul acestor imagini asupra societății. Caracterizau istoria omenirii în cele mai frumoase și mai triste ipostaze ale sale.

Arătau aspecte ale vieții în cea mai autentică și mai pură formă.

Când ne-am oprit în dreptul următoarei fotografii, mi-am întors rapid privirea, fără să am puterea de mă uita îndeaproape. Un vultur așteptând răbdător, ce plana asupra unui copil firav. Imaginea m-a afectat profund.

Am vrut să merg mai departe, dar Rune s-a apropiat de imagine. Am ridicat capul și l-am privit. Cerceta fiecare părticică din fotografie. Avea o sclipire în ochi și ținea pumnii încleștați.

Pasiunea izbucnise în interiorul lui.

„În sfârșit!“

— E una dintre cele mai controversate fotografii realizate vreodată, m-a informat el pe un ton stins, concentrându-se asupra imaginii. Fotograful explora foametea din Africa. În timp ce făcea fotografii, a văzut acest copil care căuta ajutor și vulturul care stătea la pândă, simțind apropierea morții. Rune a tras aer în piept. O singură fotografie a avut capacitatea de a arăta impactul foametei mai bine decât orice reportaj realizat vreodată. Rune și-a îndreptat privirea spre mine. A tras un semnal de alarmă, făcându-i pe oameni conștienți de această problemă. Le-a arătat realitatea cruntă – până unde ajunsese

foametea. A făcut semn cu degetul spre copilul țintuit la pământ. Datorită acestei fotografii, activitatea campaniilor umanitare s-a intensificat, iar presa a abordat tot mai multe teme legate de greutățile acelor oameni. A inspirat adânc și a adăugat: Le-a schimbat lumea.

Nu voiam să-i întrerup momentul, așa că ne-am îndreptat spre următoarea fotografie.

— Știi care e semnificația acestei fotografii?

La multe imagini mă uitam cu greu. Majoritatea exprimau durere și suferință. Dar, pentru un fotograf, deși erau sugestive și greu de privit, ascundeau un soi de grație încântătoare. Sugerau un mesaj profund și nesfârșit, proiectat într-un singur cadru.

— E vorba de un protest care a avut loc în timpul războiului din Vietnam. Un călugăr budist și-a dat foc. Rune și-a lăsat capul într-o parte, studiind unghiurile fotografiei. Nici măcar nu s-a clintit. A suportat durerea, exprimând ideea de a ne căuta pacea. Dorea să sublinieze starea deplorabilă și inutilitatea războiului.

Iar ziua noastră a continuat în felul acesta, el explicându-mi contextul fiecărei fotografii. Ultima fotografie era alb-negru și înfățișă portretul unei femei tinere. Era veche, deoarece părul și machiajul ei păreau din anii ’60. Părea să aibă în jur de 25 de ani. Și zâmbea.

M-a făcut și pe mine să zâmbesc.

M-am uitat la Rune. A ridicat din umeri, spunându-mi încet că nu cunoștea acea imagine. Titlul specifica doar numele: „Esther“. Am căutat în cartea cu indicații pentru a afla mai multe informații, iar ochii mi s-au umplut imediat de lacrimi când am citit despre sursa de inspirație. Când am citit motivul pentru care acea fotografie se afla acolo.

— Ce e? a întrebat Rune, cu o expresie îngrijorată.

— „Esther Rubenstein. Soția decedată a organizatorului acestei expoziții.“ Am clipit, apoi am reușit să închei: „A murit de cancer la vârsta de 26 de ani.“ Am înghițit în sec pentru a-mi înăbuși emoțiile și m-am apropiat de portretul lui Esther. „Fotografia a fost expusă în cadrul acestei expoziții de soțul acesteia, care nu s-a recăsătorit niciodată.“ El a făcut această poză și a expus-o aici. Scrie că, deși această fotografie nu a schimbat întreaga lume, a reușit s-o schimbe pe a lui.

Șiroaie de lacrimi îmi curgeau încet pe obraji. Era un sentiment frumos – respectul arătat acestei imagini îți tăia răsuflarea.

Mi-am șters lacrimile și m-am uitat la Rune, care plecase de lângă fotografie. Am simțit un gol în stomac. M-am dus

spre el. Avea capul plecat. I-am dat la o parte părul de pe față. Expresia lui îndurerată mi-a rupt inima în bucăți.
— De ce m-ai adus aici? a întrebat el cu voce groasă.
— Pentru că asta e pasiunea ta.

Am arătat cu degetul în jurul camerei.
— Rune, suntem la NYU Tisch! Aici îți doreai să ajungi. Voiam să-ți arăt că ai putea avea parte de toate astea într-o bună zi. Voiam să vezi ce îți poate rezerva viitorul.

A închis ochii. Când i-a deschis, și-a dat seama că mă abțineam să nu casc.
— Ești obosită.
— Sunt bine, am răspuns, dorind să continui.

Dar eram obosită. Nu știu dacă mai puteam rezista fără să mă odihnesc.

Rune m-a luat de mână, spunând:
— Hai să ne odihnim până diseară!
— Rune, am încercat să continui, dorind să dezbat acest subiect.

Însă el s-a întors și a șoptit încet:
— *Poppymin,* te rog, gata! Îi simțeam tensiunea din voce. New Yorkul era visul *nostru.* Fără tine, acest oraș nu mai are nici un farmec. Așadar, te rog... S-a oprit, după care a rostit pe un ton trist: Oprește-te!

Am dat din cap aprobator, căci nu-mi doream să-l mai văd atât de afectat. M-a sărutat suav pe frunte, în semn de mulțumire.

Am părăsit expoziția, iar Rune a chemat un taxi. În câteva minute, ne aflam în drum spre hotel. Când am ajuns în apartament, ne-am întins în pat îmbrățișați.

M-a luat somnul, iar el nu a spus nimic. Am adormit cu imaginea lui Esther în minte, întrebându-mă cum s-a resemnat soțul ei după întoarcerea ei *acasă.*

Întrebându-mă dacă măcar s-a resemnat.

— *Poppymin?*

Vocea dulce a lui Rune m-a trezit din somn. Am clipit în întunericul din cameră, simțind degetul lui fin atingându-mă pe obraz.
— Bună, iubito, a spus încet când m-am uitat la el.

Am întins mâna pentru a aprinde lampa. Când s-a aprins lumina, l-am privit.

Mi s-a ivit un zâmbet pe buze. Purta un tricou alb mulat pe sub un sacou maro. Avea blugi negri strâmți, iar în picioare, ghetele negre din piele întoarsă. L-am tras ușor de reverul sacoului.
— Pari foarte inteligent, dragul meu.

Buzele lui s-au arcuit într-un zâmbet subtil. S-a aplecat spre mine, sărutându-mă suav. Când s-a dat înapoi, am observat că avea părul proaspăt spălat și uscat. Și, spre deosebire de alte zile, în ziua aceea și-l pieptănase, iar șuvițele lui aurii și mătăsoase îmi alunecau printre degete.

— Cum te simți? m-a întrebat.

Mi-am întins mâinile și picioarele.

— Puțin obosită și mă cam dor picioarele după atâta mers, dar sunt bine.

I s-a încrețit fruntea, semn că era îngrijorat.

— Ești sigură? Nu ieșim în seara asta dacă nu te simți în stare.

Ridicându-mă de pe pernă, m-am apropiat la un centimetru de Rune și i-am spus:

— Vom ieși în seara asta cu orice preț. Am pus mâna pe sacoul lui maro, dintr-un material moale. Mai ales că te-ai gătit așa de frumos. Habar n-am ce pui la cale, dar, dat fiind că nu mai porți geaca de piele, trebuie să fie ceva cu adevărat special.

— Așa cred, a răspuns după o pauză lungă.

— Atunci mă simt extrem de bine, am spus încrezătoare, lăsându-l pe Rune să mă ajute să mă ridic, deoarece îmi era destul de greu.

A rămas ghemuit și îmi căuta chipul cu privirea.

— Te iubesc, *Poppymin!*

— Și eu te iubesc, dragul meu, i-am răspuns. Am roșit în timp ce mă sprijinea. Devenea din ce în ce mai chipeș pe zi ce trecea, dar, în acea clipă, îmi făcea inima să-mi galopeze.

— Cu ce să mă îmbrac? l-am întrebat.

M-a condus spre zona de living a apartamentului. O doamnă aștepta în mijlocul camerei, înconjurată de ustensile pentru păr și machiaj.

M-am uitat uimită la Rune. Agitat, și-a dat la o parte părul de pe față.

— Mătușa ta s-a ocupat de toate. A ridicat din umeri. Vei arăta perfect. Nu că n-ai arăta deja.

Doamna mi-a făcut semn să mă așez pe scaunul din fața ei. Rune mi-a dus mâna la gură și a sărutat-o.

— Du-te! Într-o oră plecăm.

— Ce o să port? am întrebat pe nerăsuflate.

— Ne-am ocupat și de asta.

Rune m-a condus spre scaunul pe care m-am așezat, oprindu-se pentru a-mi face cunoștință cu stilista.

Apoi s-a așezat pe canapeaua din partea opusă. Radiam de fericire când și-a scos aparatul foto din husă și l-a așezat pe masă. L-a ridicat la ochi în timp ce Jayne, stilista, îmi aranja părul. A imortalizat acele momente timp de patruzeci de minute.

Eram mai fericită ca niciodată!

Jayne s-a aplecat pentru a se uita la fața mea și, aplicându-mi o ultimă pată de culoare în obraji, s-a ridicat și a zâmbit.

— Gata, domnișoară! Am terminat.

S-a îndepărtat și a început să-și împacheteze lucrurile. Când a terminat, m-a sărutat pe obraz.

— Distracție plăcută, drăguțo!

— Mulțumesc, am răspuns, conducând-o spre ușă.

Când m-am întors, Rune stătea în fața mea. Și-a trecut degetele prin părul meu ondulat.

— Poppymin, a rostit el. Ești superbă!

Mi-am plecat capul.

— Chiar sunt?

Rune a ridicat aparatul și a apăsat pe buton. Lăsându-l în jos din nou, a încuviințat din cap.

— Perfectă.

Rune m-a luat de mână și m-a condus în dormitor. Pe ușă era atârnată o rochie neagră, cu talie sub bust. Niște pantofi cu tocuri joase erau așezați pe covorul de pluș.

— Rune, am șoptit în timp ce atingeam ușor materialul fin. E atât de frumoasă!

A luat rochia și a pus-o pe pat.

— Îmbracă-te, draga mea! Trebuie să mergem.

Am încuviințat din cap, încă uluită. Rune a ieșit din cameră și a închis ușa. Mi-am pus rochia și pantofii în câteva clipe. M-am dus la oglinda din baie și, în momentul în care m-am privit, am scos un sunet de uimire. Aveam părul ondulat și perfect aranjat. Machiajul meu *smoky eyes* era subtil și, mai presus de toate, cerceii în formă de semn al infinitului străluceau puternic.

S-a auzit o bătaie în ușă.

— Intră! am strigat.

Nu puteam să-mi iau ochii de la reflexia mea.

Rune a apărut în spatele meu. M-am topit de emoție când i-am văzut reacția în oglindă, expresia înmărmurită de pe chipul lui frumos.

Și-a așezat mâinile pe brațele mele. S-a aplecat ușor, ridicându-și mâna pentru a-mi da la o parte părul și pentru a mă săruta pe gât, sub ureche. Atingerea și privirea lui m-au lăsat fără suflare.

Rochia neagră pe care o purtam avea un decolteu în formă de V, dezgolindu-mi pieptul și gâtul, iar umerii erau acoperiți de bretele late. Rune m-a sărutat pe gât în jos, apoi

m-a atins pe bărbie. Buzele lui fierbinți s-au contopit cu ale mele, iar eu oftam de fericire.

Rune a întins mâna spre măsuță și a ridicat funda mea albă. Mi-a așezat-o în păr. Zâmbind timid, a spus:

— Acum ești perfectă. Acum ești Poppy a mea.

Am simțit un gol în stomac când i-am auzit vocea răgușită și am fost copleșită de emoții când m-a luat de mână și am ieșit împreună din cameră. Ca un adevărat gentleman, mi-a așezat paltonul pe umeri.

Când m-am întors spre el, m-a întrebat:

— Ești gata?

Am încuviințat din cap și ne-am îndreptat amândoi spre lift, apoi spre ieșire. Ne aștepta o limuzină al cărei șofer îmbrăcat elegant ne-a deschis portiera. M-am uitat la Rune pentru a-l întreba cum făcuse toate astea, dar el a spus înainte ca eu să apuc să vorbesc:

— DeeDee.

Șoferul a închis portiera. Îl țineam strâns pe Rune de mână în timp ce înaintam pe străzile aglomerate. Priveam pe geam agitația din Manhattan. Mașina a oprit.

Am remarcat clădirea înainte să cobor din limuzină. Inima îmi sărea din piept de entuziasm. Am întors capul spre Rune, dar el deja coborâse. A venit în dreptul portierei mele, deschizând-o și întinzându-mi mâna.

Am coborât și m-am uitat la clădirea imensă din fața noastră.

— Rune, am șoptit. Carnegie Hall!

Mi-am dus mâna la gură.

El a închis portiera, iar limuzina și-a continuat drumul. M-a tras mai aproape de el, spunând:

— Vino cu mine!

În timp ce ne îndreptam spre intrare, încercam să descifrez toate simbolurile pentru a afla cine urma să țină concertul. În ciuda eforturilor mele, nu am reușit să-mi dau seama.

Rune a intrat pe ușile înalte, iar înăuntru ne-a întâmpinat un domn care ne-a arătat pe unde s-o luăm. Am trecut împreună prin anticameră, după care am pătruns în auditoriul principal. Nimic din ce trăisem până atunci nu se compara cu acel moment în care mă aflam în amfiteatrul la care visasem de copil.

Admiram locul imens, impresionant, cu balcoane aurii și material plușat pe scaune și covoare. Deodată m-am încruntat, dându-mi seama că eram singuri. Audiența lipsea. La fel orchestra.

— Rune?

El se clătina agitat, arătând spre scenă. M-am uitat în acea direcție. În mijlocul scenei mărețe se afla un singur scaun, pe care erau așezate un violoncel și un arcuș.

Cercetam cu atenție imaginea, însă nu reușeam să înțeleg. Eram la Carnegie Hall. Una dintre cele mai faimoase săli de concerte din lume.

Fără să scoată un cuvânt, m-a condus de-a lungul culoarului până la scenă, oprindu-ne în dreptul câtorva trepte. Ne-am uitat unul la celălalt.

— *Poppymin,* dacă lucrurile ar fi stat altfel... A rămas fără suflare, dar a reușit să se stăpânească, după care a continuat: Dacă lucrurile ar fi stat altfel, ai fi cântat aici în calitate de profesionistă într-o zi. Ai fi făcut parte dintr-o orchestră, așa cum ți-ai dorit mereu. M-a strâns de mână. Ai fi cântat acel solo pe care ai visat mereu să-l cânți pe această scenă. I-a curs o lacrimă pe obraz. Dar cum acest lucru nu se va întâmpla, pentru că viața e atât de nedreaptă, vreau totuși să-ți ofer această experiență. Să trăiești intensitatea acestui vis. Să strălucești în lumina reflectoarelor. Lucru pe care, din punctul meu de vedere, îl meriți. Nu doar pentru faptul că ești persoana pe care o iubesc cel mai mult, ci și pentru că ești cea mai bună violoncelistă. Cea mai talentată muziciană.

Am înțeles brusc ce mi se întâmpla. Am devenit conștientă de măreția gestului pe care îl făcuse pentru mine. M-am înduioșat. Ochii mi s-au umplut de lacrimi și am făcut un pas spre Rune, așezându-mi mâinile pe pieptul lui. Am clipit, încercând să alung lacrimile din ochi. Nereușind să-mi controlez emoțiile, l-am întrebat:

— Ai... cum ai... făcut asta?

Rune m-a condus mai departe și am urcat scările, mergând pe scena la care visasem mereu. M-a strâns iarăși de mână, fără să-mi spună nimic.

— Scena e a ta în seara asta, *Poppymin.* Îmi pare rău că nu poate lua și altcineva parte la spectacolul tău, dar îmi doream să ți se împlinească acest vis. Îmi doream să cânți în această sală. Voiam ca muzica ta să se înalțe în acest auditoriu. Îmi doream ca talentul tău să dăinuie între pereții aceștia.

Făcând un pas spre mine, și-a pus mâinile pe obrajii mei și mi-a șters lacrimile cu vârful degetelor. Lipindu-și fruntea de a mea, a șoptit:

— Meriți, Poppy. Trebuia să fi avut parte de mai mult timp pentru împlinirea acestui vis, dar...

L-am apucat de încheietura mâinii în timp ce încerca să-și termine ideea. Am închis ochii, iar lacrimile mi-au dispărut.

— Nu, am rostit eu, sărutându-i încheietura mâinii și simțindu-i pulsul agitat. I-am pus mâna pe pieptul meu și am adăugat: E

în regulă, dragul meu.

Am tras aer în piept, schițând un zâmbet. Un miros de lemn mi-a năpădit nările. Dacă închideam ochii strâns, mi se părea că aud ecoul tuturor muzicienilor care pășiseră pe această scenă de lemn, geniile muzicale care aduseseră grandoare acestei săli prin pasiunea și talentul lor.

— Suntem aici în acest moment, am terminat eu, după care m-am îndepărtat de el.

Am deschis ochii și am clipit la vederea auditoriului de la înălțimea la care mă aflam. Mi-l imaginam plin de oameni cu vestimentații corespunzătoare. Bărbați și femei care aveau muzica în suflet. Zâmbeam în timp ce aveam acea imagine atât de vie în minte.

Când mi-am îndreptat din nou atenția asupra băiatului care făcuse toate astea pentru mine, rămăsesem fără cuvinte. Nu știam cum să descriu efectul acestui gest asupra mea. Darul pe care Rune mi-l oferise într-un mod atât de pur și de gentil – cel mai mare vis al meu devenise realitate.

Așa că n-am scos o vorbă. Nu puteam.

În schimb, i-am dat drumul la mâini și m-am apropiat de singurul scaun, care mă aștepta. Am atins pielea neagră cu vârful degetelor, simțind textura. M-am îndreptat spre violoncel, instrumentul pe care l-am considerat mereu ca o extensie a corpului meu. Un instrument care mă umplea de o bucurie de neînțeles pentru alții. O bucurie atotcuprinzătoare ce aducea cu sine o formă superioară de liniște, pace și seninătate – o iubire plină de grație, incomparabilă.

Mi-am descheiat nasturii de la palton și am vrut să-l dau jos, moment în care două mâini familiare l-au ridicat, apoi l-au coborât ușor de-a lungul brațelor. M-am uitat înapoi spre Rune, care m-a sărutat tăcut pe umăr, după care a părăsit scena.

Nu mi-am dat seama unde s-a așezat după ce a coborât de pe scenă. Reflectorul poziționat deasupra scaunului, de o strălucire fadă, a început să emane o lumină mai puternică. Restul sălii era slab luminat. Mă uitam lung la scaunul ce scânteia, cuprinsă de un sentiment de nervozitate și de frenezie în același timp.

Am făcut un pas înainte, iar tocurile pantofilor au produs un ecou ce a reverberat prin pereți. Sunetul m-a făcut să mă cutremur, trezindu-mi mușchii slăbiți și readucându-i la viață.

M-am aplecat și am ridicat violoncelul, ținându-l strâns de tastieră. Aveam arcușul în mâna dreaptă, lemnul subțire potrivindu-se perfect între degetele mele.

M-am așezat pe scaun, poziționând cât mai bine violoncelul. Era cel mai frumos instrument pe care îl văzusem. Ținându-l drept, am închis ochii și mi-am plimbat degetele

peste corzi, apucând de fiecare în parte pentru a verifica dacă erau acordate.

Era tonul potrivit, desigur.

Stăteam pe marginea scaunului, mișcându-mi picioarele pe podea până ce mi-am găsit poziția perfectă și m-am simțit pregătită.

Apoi am ridicat privirea. Mi-am înclinat capul înspre lumina reflectorului, care se asemăna cu soarele strălucitor. Am inspirat adânc, am închis ochii, după care am lipit arcușul de coardă.

Și am început să cânt.

Primele note ale *Preludiului* lui Bach izvorau din arcuș și se răspândeau în sală, umplând sala de sunete sublime. Mă unduiam în timp ce muzica trona asupra mea, revărsându-se din mine și dezvăluindu-mi sufletul.

În mintea mea, sala era plină. Fiecare loc era ocupat, iar pasionații de muzică mă ascultau cântând. Ascultau acea partitură care încânta auzul fără doar și poate. Niște sunete atât de profunde încât era imposibil să nu-ți lăcrimeze ochii. O pasiune măreață care te umplea de emoție și te atingea pe suflet.

Am zâmbit simțind căldura emanată de lumină, care îmi încălzea trupul și îl făcea să uite de durere. Piesa era aproape de sfârșit. Am început să cânt alta. Am cântat fără să mă opresc minute bune, până ce am simțit că mă dureau degetele.

Am ridicat arcușul în timp ce o liniște adâncă domnea asupra sălii. Mi-a scăpat o lacrimă din ochi, gândindu-mă ce piesă urma să cânt. O piesă pe care *trebuia* să o cânt.

Piesa pe care visam să o cânt pe această scenă de prestigiu. Cea care mă delecta mai mult decât oricare alta. Cea care avea să dăinuie aici mult timp după ce eu nu mai aveam să fiu. Cea prin care aveam să spun rămas-bun pasiunii mele. După ce ecoul său perfect avea să răsune în sala aceea magnifică, aveam să nu o mai cânt niciodată. Urma să îmi iau adio de la violoncel.

În acel loc îmi lăsam o parte din suflet. În acel loc mă despărțeam de pasiunea care îmi ridicase moralul, care mă salvase în momentele în care mă simțeam singură și pierdută.

În acel loc, notele aveau să danseze în aer pentru totdeauna.

Mâinile au început să-mi tremure înainte de a începe să cânt din nou. Lacrimile îmi curgeau cu repeziciune pe obraji, dar nu de tristețe, ci ca apreciere pentru doi prieteni grăbiți – muzica și viața creată de ea – care își spuneau că drumurile lor aveau să se separe, dar într-o zi aveau să se reunească.

După ce am reușit să mă stăpânesc, am lipit arcușul de coardă și am cântat *Lebăda* din *Carnavalul animalelor*. În timp ce mâinile mele, acum sigure, creau muzica pe care o adoram atât de mult, am simțit un nod în gât. Fiecare notă era o rugăciune șoptită și fiecare crescendo era un imn cântat cu glorie pentru Dumnezeu, Cel care îmi dăruise acest har. Îmi dăruise harul de a cânta și îmi imprimase muzica în suflet.

Iar aceste note exprimau recunoștința mea față de acest instrument grandios, care mă onora lăsându-mă să-i descopăr tainele.

Care mă onora lăsându-mă să-l apreciez atât de mult încât devenise parte din mine, întipărit adânc în sufletul meu.

Și, în cele din urmă, pasajele delicate ale piesei ce dansau lin prin sală sugerau gratitudinea mea eternă față de băiatul care mă asculta liniștit din întuneric. Băiatul care avea aceeași pasiune pentru fotografie pe care eu o aveam pentru muzică. Îl iubeam din toată inima. Inima pe care mi-o dăruise în mod deliberat de mic copil. Inima care o completa pe a mea. Băiatul care, în ciuda suferinței, mă iubea atât de mult încât îmi oferise oportunitatea de a-mi lua la revedere. Îmi oferise în prezent visul pe care viitorul nu mi-l putea oferi.

Sufletul meu pereche care imortaliza momente.

Îmi tremura mâna în timp ce violoncelul emitea ultima notă, iar lacrimile mi se prelingeau pe obraz, căzând pe instrumentul de lemn. Am rămas cu mâna în aer, în timp ce ecoul notei de vârf de la sfârșitul piesei se înălța spre cer, găsindu-și locul printre stele.

Am făcut o pauză, lăsând nota de rămas-bun să planeze înjur.

M-am ridicat apoi în tăcere. Zâmbind, mi-am imaginat aplauzele spectatorilor. Am făcut o plecăciune și am așezat violoncelul pe podeaua scenei, punând arcușul deasupra, așa cum le găsisem înainte de a cânta.

Mi-am înclinat capul spre bătaia puternică a luminii pentru ultima dată, după care am pășit în întuneric. Tocurile mele scoteau un sunet surd, asemenea tobelor, când părăseam scena. Ajungând la ultima treaptă, luminile din sală s-au aprins, alungând pe rând rămășițele acelui vis.

Am inspirat adânc, uitându-mă lung spre scaunele roșii goale, apoi am privit violoncelul așezat pe scenă, ca și cum ar fi așteptat răbdător ca următorul tânăr muzician să se lase ademenit de splendoarea lui.

Terminasem.

Rune s-a ridicat ușor în picioare. Am simțit un gol în stomac în momentul în care i-am văzut obrajii îmbujorați de

emoție. Iar când i-am citit expresia de pe chipul frumos, mi-a stat inima în loc.

Mă înțelegea. Îmi înțelegea realitatea.

Înțelegea că era ultima dată când cântam. Și observam cât se poate de clar un amestec de durere și mândrie în privirea lui.

S-a apropiat de mine, dar nu a atins urmele de lacrimi de pe obrajii mei, așa cum nici eu nu le-am atins pe ale lui. A închis ochii și m-a sărutat. Mi-a arătat toată dragostea în acel moment. O dragoste pe care, la vârsta de 17 ani, fusesem binecuvântată să o primesc.

O dragoste fără margini.

Acea dragoste în care muzica își găsea inspirația și care dăinuia de-a lungul vremii.

O dragoste ce merita să fie simțită, trăită și prețuită.

Când Rune s-a dat înapoi și m-a privit în ochi, am știut că aveam să notez acest sărut pe o bucată de hârtie roz cu mai multă dedicare decât o făcusem pentru oricare dintre celelalte.

Sărutul 890 a fost cel care a schimbat totul. Sărutul era dovada faptului că între un băiat rezervat, cu părul lung, originar din Norvegia și o fată ciudată din Sudul îndepărtat s-a înfiripat o dragoste de neegalat.

Arăta că dragostea nu era altceva decât tenacitatea de a te asigura că jumătatea ta avea parte de acest sentiment în fiecare zi. În fiecare minut. Că dragostea însemna tandrețe în cea mai pură formă.

Rune a inspirat adânc, apoi a șoptit:

— Nu știu ce să spun în acest moment... În nici una dintre limbi.

Am zâmbit slab în semn de răspuns. Pentru că nici eu nu știam.

Acea liniște arăta perfect ce simțeam, nemaifiind nevoie de cuvinte.

L-am luat de mână și am pornit-o pe coridor, ieșind apoi din anticameră. Părăsind interiorul călduros al clădirii, ne-a întâmpinat rafala rece de februarie din New York. Limuzina era parcată lângă trotuar – probabil Rune îl sunase pe șofer.

Ne-am strecurat pe bancheta din spate. Șoferul a pornit motorul, iar Rune m-a tras mai aproape de el. M-am lăsat în voia lui, inspirându-i mirosul răcoritor al sacoului. Fiecare schimbare de direcție a mașinii îmi făcea inima să bată mai tare. Când am ajuns la hotel, l-am luat pe Rune de mână și am pătruns înăuntru.

Am rămas tăcuți atât pe drum, cât și în lift, până ce am ajuns la ultimul etaj. Sunetul emis de cartelă în momentul deblocării încuietorii electronice s-a auzit ca un tunet în holul liniștit. Am deschis ușa, pășind pe podeaua de lemn din living.

M-am îndreptat, fără să mă opresc, spre ușa dormitorului, uitându-mă înapoi pentru a mă asigura că Rune mă urma. A rămas în pragul ușii, privindu-mă cum mă îndepărtam.

Privirile ni s-au întrepătruns și, simțind că aveam nevoie de el ca de aer, am ridicat ușor mâna. Îl doream. Aveam nevoie de el.

Voiam să am parte de dragostea lui.

A tras aer adânc în piept, apoi a făcut un pas spre mine. S-a apropiat ușor. M-a luat de mână, atingerea lui provocându-mi fiori și fluturi în stomac.

Avea ochii închiși la culoare, aproape negri, pupilele dilatate făcând albastrul să dispară. Nevoia pe care o simțea era la fel de puternică, pentru că îmi oferise atâtea dovezi de iubire și încredere.

Am simțit o stare de liniște. Am lăsat-o să mă cuprindă, după care l-am condus pe Rune în dormitor și am închis ușa. Atmosfera devenise încordată. Privirea lui intensă, impunătoare îmi urmărea fiecare mișcare.

Conștientă de faptul că aveam parte de toată atenția, i-am dat drumul la mână și am făcut un pas înapoi. Ridicându-mi degetele tremurânde, am început să-mi desfac nasturii de la palton, lăsându-l să cadă pe podea, fără ca ochii noștri să se mute în altă direcție.

El avea maxilarul tensionat, încleștându-și și descleștându-și degetele.

M-am descălțat de pantofi, picioarele mele goale cufundându-se în covorul de pluș. Respirând adânc pentru a-mi face curaj, am pășit pe covor, aproape de Rune, care stătea nemișcat. Oprindu-mă în fața lui, mi-am înălțat privirea, simțindu-mi pleoapele grele din cauza amalgamului de sentimente care mă încercau.

Pieptul larg al lui Rune se umfla și se dezumfla, tricoul alb și strâmt de sub sacou conturându-i mușchii tonifiați. Cu obrajii îmbujorați, mi-am pus palmele pe pieptul lui. Atingerea mâinilor mele calde l-a făcut să înlemnească. Apoi, cu atenția încă îndreptată asupra lui, mâinile mi-au alunecat pe umeri, dezbrăcându-l de sacou, care a căzut pe podea, la picioare.

Am inspirat de trei ori, forțându-mă să pun capăt emoțiilor care mă copleșiseră brusc. El n-a făcut nici o mișcare. A rămas încremenit, lăsându-mă să-i explorez trupul; mi-am plimbat mâna de-a lungul abdomenului, apoi am urcat spre brațe și l-am luat de mână. Am dus mâinile noastre împreunate la gură și, cu o mișcare atât de familiară nouă, am sărutat degetele împletite.

— Așa ar trebui să arate mereu, am șoptit, privindu-le.

Rune a înghițit în sec și a încuviințat din cap tăcut, semn că era de acord.

Am făcut câțiva pași înapoi. Ne-am îndreptat către pat. Cuvertura era trasă, aranjată de doamnele responsabile de curățenie. Cu cât mă apropiam mai mult de pat, cu atât mai liniștită și mai încrezătoare mă simțeam. Pentru că se întâmpla ceea ce trebuia să se întâmple. Nimeni și nimic nu putea nega acest lucru.

Oprindu-mă la marginea patului, i-am dat drumul la mână. Împinsă de dorință, l-am apucat pe Rune de marginea tricoului și i l-am dat jos încet. Ajutându-mă, și-a aruncat tricoul pe jos, rămânând gol.

Dormea așa în fiecare seară, dar electricitatea statică dintre noi și felul în care mă făcea să mă simt datorită surprizei din acea seară transformau acel moment într-unul cu totul diferit.

Era diferit.

Era viu.

Dar eram *noi.*

Am ridicat mâinile și mi-am lipit palmele de pielea lui, atingându-i abdomenul cu vârful degetelor. I s-a făcut pielea de găină în acel moment, respirația șuierându-i printre buzele întredeschise.

În timp ce îi exploram pieptul masiv cu degetele, m-am aplecat și l-am sărutat în dreptul inimii. Avea o bătaie atât de puternică, precum aripile unei păsări colibri.

— Ești perfect, Rune Kristiansen, am spus în șoaptă.

Și-a trecut degetele prin părul meu, ridicându-mi capul. Mi-am ținut privirea plecată până în ultimul moment, când m-am uitat la el și i-am întâlnit ochii albaștri, de cristal. Străluceau.

Buzele pline i s-au deschis, șoptind:

— *Jeg elsker deg.*

Mă iubea.

Am încuviințat din cap, semn că l-am auzit. Magia momentului, delicatețea atingerii mă lăsaseră fără voce. Am făcut un pas înapoi, ochii lui urmărindu-mi fiecare mișcare.

Îmi doream să o facă.

Ducându-mi mâna la breteaua de pe umăr, mi-am stăpânit emoțiile și am lăsat-o în jos. Îi simțeam respirația neregulată în timp ce mi-am dat jos și cealaltă bretea, rochia de mătase căzându-mi la picioare. Am întins mâinile, expunându-mi corpul aproape dezgolit în fața băiatului pe care îl iubeam mai mult decât orice pe lume.

Eram goală, iar cicatricile pe care le dobândisem în decursul ultimilor doi ani mi se vedeau pe trup. Se vedea tot ce

eram – fata pe care o știa dintotdeauna și cicatricile luptei necruțătoare pe care o dusesem.

El și-a coborât privirea, analizându-mă. Însă nu am văzut nici o urmă de dezgust în ochii lui. Strălucirea lor nu emana decât iubire, dorință și nevoie. Și, mai presus de toate, îmi oferea inima lui.

Doar pentru mine.

Ca întotdeauna.

S-a apropiat și mai mult, până ce pieptul lui cald s-a lipit de al meu. Cu o atingere suavă, mi-a dat părul după ureche, trecându-și apoi vârful degetelor de-a lungul gâtului meu.

Acea senzație mi-a încins privirea. Mi-a dat fiori. Am simțit mirosul respirației mentolate în timp ce se înclina spre mine, atingându-mi gâtul cu buzele fine, presărând săruturi delicate pe pielea mea goală.

I-am cuprins umerii puternici, înclinându-mă pe spate.

— *Poppymin,* a șoptit el cu o voce răgușită, apropiindu-se cu gura de urechea mea.

Inspirând adânc, am șoptit:

— Fă dragoste cu mine, Rune!

Rune a rămas încremenit un moment, apoi, întorcându-se cu fața spre mine, s-a uitat în ochii mei preț de o secundă și m-a sărutat. Sărutul era la fel de dulce ca acea noapte, la fel de suav ca atingerea lui. Sărutul era diferit, reprezenta o promisiune legată de ceea ce urma, jurământul de a fi blând, jurământul de a mă iubi așa cum îl iubeam și eu.

Își ținea mâinile solide pe gâtul meu, buzele noastre fiind lipite. Apoi am simțit că rămân fără suflare când mâinile lui mi-au cuprins talia, întinzându-mă pe pat.

Stăteam pe spate pe salteaua moale și îl priveam dezbrăcându-se de restul hainelor, fără să-și ia ochii de la mine. A venit apoi în pat, alături de mine.

Intensitatea privirii de pe chipul lui sublim mă topea, făcându-mi inima să bată într-un ritm staccato. Întorcându-mă pe o parte pentru a-l privi, l-am mângâiat cu degetele pe obraz și am șoptit:

— Și eu te iubesc!

A închis ochii, ca și cum ar fi avut nevoie de acele cuvinte ca de aer. S-a așezat deasupra mea și a început să mă sărute. Mi-am trecut palmele peste spatele și prin părul lui lung. El și-a coborât mâinile pe trupul meu, dezbrăcându-mă de restul hainelor și aruncându-le pe podea, alături de celelalte.

Mi s-a tăiat răsuflarea când i-am simțit corpul deasupra mea și m-a întrebat, privindu-mă în ochi:

— Ești sigură, *Poppymin?*

Am răspuns cu zâmbetul pe buze:

— Mai sigură decât am fost vreodată în toată viața mea.

Am închis ușor ochii în timp ce mă săruta, în timp ce mâinile lui îmi explorau părțile corpului atât de familiare cândva. Iar eu am făcut același lucru. Fiecare atingere și fiecare sărut făceau ca emoțiile să dispară, până ce am devenit din nou Poppy și Rune – o relație fără de început și fără de sfârșit.

Pe măsură ce ne sărutam și ne exploram unul pe celălalt, aerul devenea tot mai greoi și mai cald. L-am simțit, în cele din urmă, din nou peste mine și, fără să întrerupem contactul vizual, am devenit iarăși a lui.

Formam un întreg, ceea ce îmi înviora sufletul. Eram împresurată de atâta iubire, încât mă temeam că nu puteam asimila toată acea fericire.

După ce ne-am trezit amândoi la realitate, încă ne țineam strâns în brațe. El își așezase capul pe gâtul meu. Îi simțeam pielea caldă și scânteietoare.

Îmi țineam ochii închiși și îmi doream ca acest moment perfect să dureze pe vecie. În cele din urmă, Rune și-a ridicat capul. Observându-i expresia vulnerabilă, l-am sărutat tandru. La fel de tandru cum făcuse el cu mine. La fel cum avusese grijă de inima mea fragilă.

Își ținea grijuliu mâinile în jurul capului meu. Când sărutul s-a sfârșit, i-am întâlnit privirea duioasă și am șoptit:

— Sărutul 820. Cu Rune al meu, în cea mai frumoasă zi din viața mea. După ce am făcut dragoste... Mi-a sărit inima din piept.

Lui Rune i s-a tăiat răsuflarea. După un ultim sărut scurt, s-a cuibărit lângă mine și m-a cuprins în brațe.

Țineam ochii închiși și m-am cufundat într-un somn ușor. Atât de ușor încât i-am simțit sărutul pe frunte, după care s-a dat jos din pat. Când a închis ușa dormitorului, am clipit în întunericul camerei, auzind ușa verandei.

Am dat cuvertura la o parte și mi-am pus halatul care era atârnat de ușă, apoi m-am încălțat cu papucii pe care i-am găsit pe podea. Mă plimbam prin cameră și zâmbeam, încă simțind parfumul lui Rune impregnat pe pielea mea.

Am pătruns în living și m-am îndreptat spre ușa verandei, dar deodată m-am oprit înmărmurită. L-am zărit pe Rune prin fereastra largă stând în genunchi. Era distrus.

Mi s-a rupt inima în bucăți privindu-l cum stătea în răcoarea nopții, având pe el doar o pereche de blugi. Lacrimile îi curgeau șiroaie, în timp ce spatele i se contracta din cauza suferinței înfiorătoare.

Mi s-au umezit ochii la vederea acelei imagini cu Rune al meu atât de singur și de rănit sub fulgii de nea.

— Rune, *iubitule,* am șoptit în timp ce încercam din răsputeri să fac un pas spre ușă, în timp ce apăsam pe mâner și îi porunceam inimii să se pregătească pentru durerea provocată de acea scenă.

Am pus piciorul pe stratul de zăpadă subțire și rece. Rune nu părea să mă audă. Dar eu îl auzeam. Îi auzeam respirația necontrolată. Ba, chiar mai rău de atât, îi auzeam suspinele sfâșietoare. Îmi dădeam seama că durerea îl copleșise. Se vedea în mișcările pe care le făcea, cu palmele așezate pe podea.

Fără să-mi pot stăpâni lacrimile, am fugit spre el și l-am luat în brațe. Pielea lui goală era rece ca gheața. Părea că nici nu mai simțea frigul, prăbușindu-se în poala mea, trunchiul lung și masiv căutând alinare în brațele mele.

Și a răbufnit. Era complet distrus – râuri de lacrimi îi curgeau pe obraji, respirația greoaie scoțând nori de aburi care se înălțau în aerul răcoros.

Ne legănam amândoi, ținându-ne în brațe.

— Ștt! l-am liniștit eu, încercând din greu să alung durerea care mă copleșea, durerea de a-l vedea pe băiatul pe care îl iubeam cu moralul la pământ, durerea de a ști că în curând aveam să nu mai fiu, dorindu-mi totuși din tot sufletul să mai rămân.

Mă împăcasem cu gândul că zilele îmi erau numărate. Acum însă voiam să mai rezist ca să petrec timpul alături de Rune. Aș fi făcut orice *pentru* el, deși totul era în zadar.

Destinul meu nu stătea în mâinile mele.

— Rune, am șoptit, lacrimile căzându-mi în poală, printre șuvițele părului lui.

M-a privit cu o expresie devastată, apoi m-a întrebat cu o voce răgușită:

— De ce? De ce trebuie să te pierd? Clătina din cap, iar pe fața lui se citea suferința. Pentru că nu pot, *Poppymin!* Nu pot să privesc cum pleci. Gândul de a nu fi împreună tot restul vieții mă îngrozește. A suspinat, reușind cu greu să continue: Cum poate fi distrusă atât de ușor o iubire ca a noastră? Cum poți să pleci de lângă mine la o vârstă atât de fragedă?

— Nu știu, iubitule, am spus în șoaptă, uitându-mă în altă direcție și încercând să mă stăpânesc.

Priveam luminile strălucitoare ale New Yorkului și mă chinuiam să alung povara acelor întrebări.

— Asta e, Rune, am spus cu tristețe. Nu există un motiv pentru care mi se întâmplă mie asta. De ce nu mie? Nimeni nu merită așa ceva, așadar trebuie să cred că... M-am oprit, dar am reușit să adaug: *Trebuie* să cred că există un motiv pentru care se întâmplă asta, altfel m-ar doborî suferința de a lăsa în urmă tot

ce iubesc. Am înghițit în sec, zicând: Suferința de a te părăsi, mai ales după această zi. Mai ales după ce am făcut dragoste în această seară.

Rune s-a uitat în ochii mei plini de lacrimi. Păstrându-și cumpătul, s-a ridicat în picioare și m-a luat în brațe. M-am bucurat că a făcut asta fiindcă eram prea slăbită să mă mișc. Nu știu dacă aș fi reușit să mă ridic singură de pe podeaua rece și umedă. Cu brațele de gâtul lui, mi-am rezemat capul de pieptul său și am închis ochii în timp ce mă ducea înăuntru, spre dormitor. A dat cuvertura la o parte și m-a așezat pe pat, cuprinzându-mă de talie în timp ce ne uitam unul la celălalt, cu capul pe pernă.

Avea ochii roșii, iar părul îi era ud din cauza zăpezii. Pe pielea lui era impregnată tristețea mea. Am ridicat mâna pentru a-l mângâia pe față. Era rece ca gheața.

Mi-a lipit palma de fața lui.

— Aseară, pe scenă, știam că îți iei rămas-bun. Și... S-a blocat, dar și-a dres vocea și a continuat: Acest lucru a făcut ca totul să pară atât de real! Avea ochii înlăcrimați. M-a făcut să-mi dau seama că această nenorocire se întâmplă cu adevărat. M-a apucat strâns de mână, ducând-o la pieptul lui. Și nu pot să respir. Nu pot să respir când încerc să-mi imaginez viața fără tine! Am încercat să fac asta o dată și nu s-a sfârșit prea bine. Dar cel puțin ai trăit acolo, undeva. În curând... În curând...

A lăsat lacrimile să-i cadă, fără să mai continue. A privit în altă direcție.

I-am cuprins ușor obrazul. El a clipit.

— Ți-e frică, *Poppymin?* Pentru că eu sunt îngrozit. Mă îngrozește gândul ca voi trăi fără tine.

Am tăcut câteva clipe. M-am gândit serios la întrebarea lui și am reușit să mă concentrez asupra adevărului. Am fost sinceră.

— Rune, nu mi-e frică de moarte. Mi-am plecat capul, copleșită de o durere mai ascuțită ca niciodată. Cu capul lipit de al lui, am spus în șoaptă: Dar, de când te-ai întors, de când am prins iarăși viață, am început să simt tot felul de lucruri pe care înainte nu le simțeam. Mă rog să am parte de mai mult timp doar pentru a-l petrece în brațele tale. Mă rog să am parte de minute mai lungi pentru ca tu să-mi dai și mai multe săruturi. Dar, mai presus de toate, începe să-mi fie frică, am adăugat, trăgând adânc aer în piept.

Rune s-a apropiat și mai mult de mine, ținându-mă strâns de talie. L-am atins pe față cu mâna tremurândă.

— Mi-e frică să te părăsesc. Nu mi-e frică de moarte, Rune, dar mi-e frică să merg într-un loc în care n-am mai fost fără tine.

El a închis ochii, gemând îndurerat.

— Nu mă văd fără tine, am zis încet. Când erai în Oslo, aveam chipul tău în minte și mă gândeam la momentele în care ne țineam de mână. Ascultam melodiile tale preferate și citeam ce scria pe fiecare inimă de hârtie din borcan. Așa cum îmi spusese bunica. Închideam ochii și retrăiam săruturile noastre. Am zâmbit. Îmi aminteam de noaptea în care am făcut dragoste și de sentimentul de împlinire și de pace pe care l-am simțit. Am suspinat și mi-am șters obrajii umezi. Deși erai departe de mine, te păstram în suflet. Iar asta îmi dădea putere, în ciuda faptului că nu eram fericită. L-am sărutat pe buze, savurându-le gustul. Dar acum faptul că ne-am reunit mă face să-mi fie frică. Cine suntem noi unul fără altul, la urma urmei?

— Poppy, a zis el pe un ton răgușit.

Îmi curgeau lacrimi fără oprire și am strigat:

— Te-am rănit pentru că te-am iubit prea mult! Iar acum trebuie să pornesc într-o aventură fără tine. Și nu pot să suport gândul că-ți provoc atâta durere. Nu pot să te las singur, măcinat de suferință!

Rune m-a strâns la piept. Plângeam. Împărtășeam teama că aveam să ne pierdem unul pe celălalt. Îmi țineam palmele pe spatele lui, fiind alinată de căldura îmbrățișării sale.

Ne-am oprit din plâns, iar Rune m-a întors cu fața spre el, căutându-mă cu privirea.

— Poppy, a întrebat el cu o voce groasă, cum arată raiul în viziunea ta?

Citeam în ochii lui că voia neapărat să-i răspund. Păstrându-mi cumpătul, i-am spus:

— Ca un vis.

— Ca un vis, a repetat el, schițând un zâmbet.

— Am citit undeva că visele sunt, de fapt, o vizită acasă. *Acasă,* Rune. În rai. Căldura acelei imagini mă învăluia din cap până în picioare. Pentru mine, raiul echivalează cu imaginea noastră în grădina cu cireși. Ca întotdeauna. Să rămânem mereu la vârsta de 17 ani. Am prins o șuviță din părul lui Rune între degete și i-am studiat culoarea aurie. Ai trăit vreodată un vis atât de intens încât, când te-ai trezit, ai avut impresia că a fost realitate? Un vis care să pară atât de real?

— *Ja,* a zis Rune liniștit.

— Asta pentru că, într-un fel, chiar a fost real. Așadar, noaptea, când închizi ochii, voi fi acolo și ne vom întâlni în grădina noastră. M-am apropiat și mai mult de el, adăugând: Iar când te vei întoarce și tu acasă, eu te voi întâmpina. Și nu vor mai exista griji, teamă sau durere. Doar iubirea va fi cea care ne va înconjura. Am oftat fericită. Imaginează-ți, Rune! Un loc lipsit

de durere și de suferință! Am închis ochii, zâmbind. Dacă privesc lucrurile astfel, nu-mi mai e frică.

Rune m-a sărutat.

— Sună minunat, a spus el cu un accent gros și o voce răgușită. Vreau să ai parte de toate astea, *Poppymin!*

Am deschis ochii și am citit adevăr și resemnare pe chipul lui superb.

— Așa se va întâmpla, Rune, am spus încrezătoare. Acesta nu e sfârșitul nostru. Niciodată nu va fi.

Rune m-a lipit de pieptul lui. Am închis ochii, atrasă de ritmul hipnotic al respirației lui profunde. Aproape că adormisem, când m-a întrebat:

— *Poppymin?*

— Da?

— Cum vrei să petreci timpul care ți-a mai rămas?

M-am gândit mult la întrebarea lui, dar mi-au venit în minte numai câteva lucruri.

— Vreau să văd cireșii în floare pentru ultima dată. Am zâmbit, cuibărită la pieptul lui. Vreau să dansez cu tine la petrecerea de absolvire. M-am uitat în sus și l-am văzut zâmbind. Iar tu să porți un smoching și să-ți aranjezi frumos părul.

Rune a clătinat din cap amuzat.

Am oftat gândindu-mă la fericirea liniștitoare ce ne cuprinsese și am adăugat:

— Vreau să văd un apus de soare deosebit. Mișcându-mă în pat, i-am întâlnit privirea și am continuat: Dar, mai mult decât orice, vreau să mă întorc acasă cu sărutul tău pe buze. Vreau să trec în lumea cealaltă încă având pe buze căldura buzelor tale. Așezându-mă iarăși la pieptul lui, am închis ochii și am șoptit: Asta îmi doresc cel mai mult. Să trăiesc suficient încât să am parte de toate astea.

— Sunt niște obiective minunate, draga mea, a spus el în șoaptă, mângâindu-mi părul.

Și am adormit în brațele lui protectoare.

Visând că toate dorințele aveau să mi se îndeplinească. Fericită.

Capitolul treisprezece

Nori întunecați și cer senin

Rune

Desenam plictisit cercuri pe hârtie în timp ce profesorul vorbea despre compuși chimici. Îmi stătea gândul doar la Poppy. Mereu se întâmpla asta, dar azi era diferit. Ne întorsesem din New York în urmă cu patru zile, iar ea devenea mai tăcută pe zi ce trecea.

Mă tot întrebam ce se întâmplase. Îmi tot spunea că nu avea nimic. Dar știam că era altceva. În dimineața asta, starea ei era și mai rea.

În drum spre școală, îi simțeam mâna tot mai slăbită. Pielea ei era prea caldă la atingere. O întrebasem dacă se simțea bine, dar nu răspunsese, ci doar clătinase din cap și zâmbise.

Se gândise că acel zâmbet avea să îmi alunge grijile.

În mod normal, așa s-ar fi întâmplat, dar nu și astăzi.

Ceva era diferit. Îmi tresărea inima de fiecare dată când îmi aminteam de ora prânzului, când stătusem alături de alți prieteni, iar ea se ghemuise în brațele mele. Nu scosese un cuvânt, ci doar îmi mângâiase mâna cu vârful degetului.

După-amiaza s-a scurs cu greu, iar fiecare minut aducea cu sine grija că ea nu se simțea bine. Că timpul i se sfârșea. M-am ridicat, încercând să alung groaza provocată de acea imagine. Dar era inutil.

Când a sunat ultimul clopoțel la sfârșitul orelor, m-am ridicat și am ieșit pe hol, îndreptându-mă cu repeziciune spre dulapul lui Poppy. Jorie stătea acolo.

— Unde e? am întrebat scurt.

Jorie a făcut un pas în spate surprinsă și a arătat spre ușa din spate. Am luat-o spre ieșire, moment în care Jorie a strigat:

— Nu arăta prea bine la ore, Rune! Îmi fac griji.

M-au cuprins fiorii când am simțit aerul cald. Am analizat curtea școlii, observând-o într-un final pe Poppy lângă un copac, în parcul opus. Mi-am făcut loc printre ceilalți elevi și am fugit spre ea.

Privea în gol, ruptă de realitate, așa că nu m-a observat. Fața îi lucea ușor și părea puțin transpirată, iar pielea de pe mâini și de pe picioare îi era palidă.

M-am așezat în fața ei. Avea ochii moleșiți și slăbiți. A început să clipească atunci când m-a văzut.

— Rune, a șoptit ea obosită.

I-am pus mâna pe frunte, încruntându-mă îngrijorat.

— Poppy? Ce-i cu tine?
— Nimic, a răspuns ea fără să mă convingă. Sunt doar obosită.

Mi-a bătut inima cu putere la auzul acelei minciuni. Am cuprins-o cu brațul de umeri, conducând-o spre casă. M-am alarmat când am simțit cum îi ardea ceafa.

— Hai acasă, iubito! i-am spus încet.

Și-a pus mâna în jurul mijlocului meu. Abia mergea și îmi dădeam seama că se ținea de mine pentru a putea sta în picioare. Știam că, dacă mă ofeream să o car pe brațe, s-ar fi împotrivit.

Am închis ochii pentru o secundă în timp ce pășeam împreună pe poteca din parc. Încercam să îmi controlez temerea care se instala în corpul meu. Teama că nu se simțea bine. Teama că...

Poppy era tăcută, însă respirația ei se întețea pe măsură ce ne apropiam de casă. Când am intrat în grădina cu cireși, a început să se împleticească. Mi-am coborât privirea, observând cum corpul ei își pierdea toată puterea.

— Poppy! am strigat, prinzând-o în brațe înainte să se prăbușească la pământ. Mă uitam la ea, dându-i de pe față părul umed. Poppy! Poppy, iubito, ce ai?

Ochii ei se roteau, pierzându-și concentrarea, dar m-a luat de mână și m-a strâns cu toată puterea care-i rămăsese. Abia dacă simțeam.

— Rune, a încercat ea să spună, dar răsuflarea îi era prea agitată și încerca în zadar să vorbească.

Am pus mâna pe telefon și am sunat la 911. Când a răspuns operatorul, i-am comunicat adresa lui Poppy și boala de care suferea.

Ridicând-o în brațe, mă pregăteam să o iau la fugă când și-a pus palma slăbită pe fața mea. M-am uitat la ea – avea o lacrimă pe obraz.

— Nu sunt... nu sunt... pregătită... a reușit ea să vorbească, după care i s-a lăsat capul pe spate, pierzându-și cunoștința.

Deși mi s-a rupt inima când am văzut în ce stare era, am luat-o la goană. Am fugit mai repede ca niciodată.

Trecând pe lângă casa mea, i-am văzut pe mama și pe Alton pe alee.

— Rune? a strigat mama, apoi a scos un nu în șoaptă când a văzut-o pe Poppy fără vlagă în brațele mele.

Sunetul sirenelor se auzeau din depărtare. Fără să mai pierd timpul, am dat buzna pe ușa casei sale.

Am fugit în living, unde nu era nimeni.

— Ajutor! am țipat cât de tare am putut. Deodată, am auzit pași care se îndreptau spre mine.

— Poppy!

Mama ei venea în grabă în timp ce o așezam pe canapea.
— Dumnezeule! Poppy!
Doamna Litchfield s-a oprit lângă mine, punându-i mâna pe frunte.
— Ce s-a întâmplat? Ce a pățit? a întrebat ea.
Am clătinat din cap.
— Nu știu. Pur și simplu, mi s-a prăbușit în brațe. Am sunat la ambulanță.
În momentul în care am rostit acele cuvinte, am auzit sunetul ambulanței pe stradă. Mama lui Poppy a ieșit din casă. O priveam cu inima strânsă. Mi-am dus mâinile la cap, neștiind ce să fac. Am simțit o mână rece pe încheietură.
M-am uitat iarăși spre Poppy, care nu reușea să respire. M-am demoralizat complet văzând-o astfel. M-am aplecat spre ea, i-am sărutat mâna și i-am șoptit:
— Vei fi bine, *Poppymin.* Promit!
Era pe punctul de a se sufoca, dar mi-a pus mâna pe față și a reușit să spună aproape imperceptibil:
— Nu... merg acasă... Încă...
Am clătinat din cap și i-am sărutat mâna, strângându-i-o.
Paramedicii au intrat deodată în casă și m-am ridicat pentru a le da voie să treacă. În acel moment, ea m-a strâns și mai tare de mână. Îi curgeau lacrimi din ochi.
— Sunt aici, iubito! am șoptit. Nu te las singură.
Se citea mulțumirea în privirea ei. Se auzeau plânsete în spatele meu. Când m-am întors, le-am văzut pe Ida și pe Savannah stând deoparte, uitându-se și plângând una în brațele celeilalte. Doamna Litchfield s-a așezat pe cealaltă parte a canapelei și a sărutat-o pe Poppy pe cap.
— O să-ți revii, draga mea, a șoptit ea, dar expresia ei îmi dădea de înțeles că nu era sigură de ceea ce spunea.
Și ea credea că sosise sfârșitul.
Paramedicii i-au pus o mască de oxigen pe față și au așezat-o pe targă. Ea încă mă ținea de mână, refuza să-mi dea drumul. Au scos-o din casă, iar ea continua să mă strângă de mână, fără să-și ia privirea de la mine și încercând din greu să-și țină ochii deschiși.
Doamna Litchfield a venit după noi, dar, când a văzut mâna lui Poppy agățându-se de a mea, a spus:
— Mergi tu cu ea, Rune! Le iau pe fete și venim după voi.
Se dădea o luptă în sufletul ei. Voia să fie alături de fiica ei.
— Le aduc eu, Ivy, mergi tu cu Poppy și Rune, am auzit-o pe mama zicând din spatele meu.
M-am urcat pe locul din spate al ambulanței, iar doamna Litchfield m-a însoțit.

În drum spre spital, Poppy a închis ochii, însă nu mi-a dat drumul la mână. Am întins mâna liberă spre mama ei, care stătea lângă mine, înecată în lacrimi.

Mergeam alături de Poppy în timp ce era dusă într-un cărucior cu rotile spre salonul de oncologie. Inima îmi bătea foarte tare din cauza agitației create de medicii și asistentele ce alergau încolo și încoace – foarte multă incertitudine și tensiune.

Mi s-a pus un nod în gât. Încercam să controlez amorțeala pe care o simțeam. Lui Poppy i se făceau tot felul de analize – i se luau probe de sânge, i se măsura temperatura și multe altele. Iar iubita mea nu renunța. În ciuda faptului că respirația îi era tot mai neregulată, își păstra calmul. Era pe punctul de a-și pierde cunoștința, dar încerca să-și țină ochii deschiși, fixați asupra mea, rostindu-mi numele de fiecare dată când părea că nu mai putea rezista.

Încercam să fiu puternic pentru ea. Nu voiam să vadă cât eram de afectat.

Avea nevoie ca eu să fiu puternic.

Doamna Litchfield stătea lângă mine, ținându-mă de mână. A intrat și domnul Litchfield, cu servieta în mână și cravata șifonată.

— Ivy, a spus el pe un ton grăbit, ce s-a întâmplat?

Doamna Litchfield și-a șters lacrimile de pe obraji și l-a luat pe soțul ei de mână.

— S-a prăbușit în brațele lui Rune în drum spre casă. Doctorii cred că e vorba de o infecție. Sistemul ei imunitar e slăbit și din acest motiv se simte atât de rău.

Domnul Litchfield s-a uitat la mine, iar soția lui a adăugat:

— Rune a adus-o pe Poppy în brațe până acasă. A fugit și a sunat la ambulanță. A salvat-o, James! Rune ne-a salvat fiica.

Am înghițit în sec când am auzit. Domnul Litchfield a încuviințat din cap, probabil în semn de mulțumire, apoi s-a dus la fiica lui. A strâns-o de mână, dar medicii l-au rugat să se dea la o parte.

După cinci minute, un medic s-a apropiat de noi. Era ferm și neutru.

— Domnilor, corpul lui Poppy se luptă cu o infecție. După cum bine știți, sistemul ei imunitar se confruntă cu probleme serioase.

— E sfârșitul? a întrebat doamna Litchfield, sfâșiată de durere.

Vorbele medicului îmi sunau în minte. Am privit în altă direcție când am simțit niște ochi ațintiți asupra mea.

Medicii au eliberat puțin zona, astfel că am reușit să văd chipul ei frumos acoperit de o mască și perfuziile din braț. Dar ochii ei verzi, cei pe care îi adoram, mă priveau. Mâna îi atârna pe marginea patului.

— Vom face tot ce putem. Vom mai aștepta câteva momente înainte să începem.

L-am auzit pe doctor spunând că aveau să o bage în comă indusă pentru a încerca să o ajute să lupte împotriva infecției. Și ne-a permis să o vedem înainte de asta. Picioarele mele deja nu mai aveau stare. Avea mâna întinsă pentru că mă aștepta.

Când am luat-o de mână, mă căuta cu privirea și își mișca cu greu capul. Am închis ușor ochii, iar când i-am deschis, mi-a căzut o lacrimă pe obraz. S-a auzit un sunet dincolo de masca de oxigen, dar nu a fost nevoie să i-o scot pentru a înțelege ce spusese. Încă nu avea de gând să mă părăsească. Se citea această promisiune în ochii ei.

— Rune, fiule, a spus domnul Litchfield. Ne poți lăsa puțin singuri cu Poppy, să o sărutăm și să îi vorbim?

Am încuviințat din cap și am vrut să mă îndepărtez, dar ea a scos un sunet și a clătinat iarăși din cap, strângându-mă de mână. Nu voia să mă lase să plec.

M-am aplecat spre ea și am sărutat-o pe frunte, simțind pe buze căldura corpului ei și inspirându-i mirosul dulce.

— Voi fi afară, *Poppymin.* Nu te las singură, promit!

Mă urmărea cu privirea în timp ce mă îndepărtam. Părinții ei îi vorbeau încet, sărutând-o și strângând-o de mână.

M-am rezemat de peretele salonului mic, încleștându-mi pumnii și încercând totuși să-mi adun puterile. Trebuia să fiu puternic. Nu voia să mă vadă plângând. Ura faptul că familia ei ducea această povară.

Nu trebuia să îmi vadă slăbiciunea.

Doamna Litchfield a ieșit din cameră. S-a întors apoi împreună cu Ida și Savannah. M-am uitat în altă parte pentru a nu mai vedea suferința din privirea ei. Își adora surorile și nu voia să o vadă așa.

— Poppy! a strigat Ida plângând, fugind lângă patul ei.

Poppy a atins-o pe obraz cu mâna sa molatică. Ida a sărutat-o pe obraz, apoi s-a refugiat în brațele primitoare ale doamnei Litchfield. A urmat Savannah, care a răbufnit văzând-o astfel pe sora ei, care fusese ca o eroină pentru ea. Poppy o ținea de mână, în timp ce Savannah îi șoptea:

— Te iubesc, Pops. Te rog... te rog, nu pleca încă!

Poppy a clătinat din cap, apoi s-a uitat spre mine, încercând să-și miște mâna în direcția mea. M-am dus spre ea, dar fiecare pas părea cât un kilometru. În interiorul meu pornise o furtună, dar, în momentul în care am luat-o de mână,

aceasta s-a calmat. Poppy clipea, genele negre și lungi atingându-i obrajii. După ce m-am așezat pe marginea patului, m-am aplecat și i-am dat părul de pe față.

— Hei, *Poppymin,* am spus încet, cu toată tăria de care puteam da dovadă.

A închis ochii la auzul cuvintelor mele. Știam că, sub mască, ar fi zâmbit. Când m-a privit, i-am spus:

— Te vor băga în comă indusă pentru a-ți ajuta organismul să lupte împotriva acestei infecții.

Ea a încuviințat din cap, semn că înțelegea.

— O să visezi, draga mea, i-am spus zâmbind. Viziteaz-o puțin pe bunica ta, timp în care îți vei găsi puterea de a te întoarce la mine.

Poppy a oftat, scăpându-i o lacrimă din ochi.

— Mai avem lucruri pe care trebuie să le facem înainte să mergi acasă, mai ții minte?

Poppy a încuviințat ușor din cap, iar eu am sărutat-o pe obraz. Când m-am dat înapoi, i-am șoptit:

— Dormi, iubito! Voi fi aici, te voi aștepta să te întorci.

Am mângâiat-o pe păr până ce a închis ochii și mi-am dat seama că a adormit.

Apoi a intrat medicul.

— V-aș ruga să mergeți în sala de așteptare. Vă ținem la curent de îndată ce avem vești.

Familia ei s-a retras, dar, uitându-mă la mâinile noastre împreunate, nu voiam să-i dau drumul. Am simțit o mână pe umăr și am privit în sus, văzându-l pe medic.

— Vom avea grijă de ea, băiete, promit!

Sărutându-i mâna pentru ultima dată, m-am îndepărtat cu greu și am părăsit camera. Când am închis ușa, am zărit sala de așteptare. Dar nu puteam să intru. Aveam nevoie de aer. Aveam nevoie...

Am pornit spre grădina mică de la capătul holului și am ieșit pe ușă. Vântul cald m-a izbit în față și, văzând că eram singur, m-am apropiat de băncuța din mijlocul grădinii cu picioarele împleticite. M-am așezat, cuprins de amărăciune.

Mi-am sprijinit capul în mâini. Îmi curgeau lacrimi pe față. Am auzit ușa. M-am uitat în sus și l-am văzut pe tata.

Mă așteptam să fiu năpădit de acel val de furie, ca de obicei. Dar probabil era îngropat sub un strat gros de suferință. Tata nu a spus nimic, dar a venit și s-a așezat lângă mine. Nu m-a atins și nici nu a încercat să mă consoleze pentru că știa că nu-mi doream acest lucru, ci doar a stat acolo în timp ce simțeam că mă prăbușesc.

Mă bucuram într-un fel, deși nu i-aș fi spus-o. Oricât aș fi negat asta, nu voiam să fiu singur.

Nu știu cât timp a trecut, dar, în cele din urmă, m-am ridicat în picioare și mi-am dat părul de pe față.
— Rune, va...
— Va fi bine, am spus, întrerupându-l. Am văzut că își ținea mâna pe genunchi, încleștând-o și descleștând-o, semn că nu știa cum să mă abordeze.

Aveam maxilarul încleștat. Nu-mi doream asta.

Timpul cu Poppy se scurgea și era numai vina lui pentru că mai aveam doar... Am încercat să alung acest gând. Nu știam cât timp mai aveam alături de ea.

S-a deschis ușa înainte ca tata să mai spună ceva. Era domnul Litchfield. Tata s-a ridicat de pe bancă, strângându-i mâna.
— Îmi pare foarte rău, James, a zis el.

Domnul Litchfield l-a bătut pe umăr, apoi l-a întrebat:
— Aș putea să vorbesc puțin cu Rune?

Am rămas încremenit, furia împrăștiindu-mi-se în tot corpul. Tata s-a uitat la mine, încuviințând din cap.
— Vă las singuri.

Tata a plecat, iar tatăl lui Poppy s-a apropiat de mine, așezându-se pe bancă. Îmi țineam respirația, așteptând să aud ce avea de zis. Văzându-l tăcut, am spus:
— Nu o voi părăsi. Nu-mi cereți asta pentru că n-am de gând să plec de lângă ea.

Știu că am zis-o pe un ton supărat și agresiv, dar mi se izbea inima în piept gândindu-mă că îmi putea cere să mă îndepărtez de ea. *Nu puteam* să fac asta, deoarece nu îmi găseam locul altundeva.

Tensionat, domnul Litchfield a întrebat:
— De ce?

Surprins de întrebarea lui, m-am întors cu fața la el și i-am analizat chipul. Mă privea insistent. Era clar că voia să afle răspunsul. Fără să întrerup contactul vizual, am zis:
— Pentru că o iubesc. O iubesc mai mult decât orice pe lume. Am inspirat adânc și am continuat cu vocea răgușită: I-am promis că nu o voi părăsi niciodată. Și, chiar dacă lucrurile nu ar sta așa, tot n-aș părăsi-o. Inima, sufletul și tot ce ține de mine îi aparțin. Nu o pot părăsi acum, când are atâta nevoie de mine. Și nu o voi face decât dacă îmi va cere, am adăugat eu cu pumnii încleștați.

Domnul Litchfield a oftat, punându-și mâna pe față. Stătea rezemat de bancă.
— Când te-ai întors în Blossom Grove, Rune, a fost de ajuns să te privesc o dată ca să-mi dau seama cât de mult te-ai schimbat. Eram dezamăgit, a recunoscut el.

M-am simțit atacat la auzul acestor cuvinte. El a clătinat din cap.

— Faptul că fumezi și că ai o altfel de atitudine m-au făcut să cred că nu mai erai băiatul de altădată. Cel care o iubea pe Poppy mai mult decât pe sine însuși. Băiatul pentru care aș fi băgat mâna în foc că ar fi făcut orice pentru fetița mea. Dar, așa cum ești acum, n-aș fi crezut vreodată că ai putea să o iubești așa cum merită. Vocea i se îngroșase de durere. Tușind ușor, a spus: Am fost împotriva ta. Când am văzut că v-ați împăcat, am încercat să mă opun. Dar voi ați fost mereu ca niște magneți atrași de o forță necunoscută. A râs ușor. Bunica lui Poppy zicea că voi doi erați predestinați să fiți împreună dintr-un motiv măreț. Unul pe care îl vom descoperi când va ieși la iveală. Spunea că marile iubiri se întâlnesc pentru un scop deosebit. Iar acum știu, a spus el, făcând o pauză și întorcându-se spre mine.

L-am privit în ochi. Mi-a pus mâna pe umăr cu blândețe.

— V-a fost scris să fiți împreună pentru ca tu să o ajuți să treacă mai ușor prin toate astea. Ți-a fost scris să-i fii alături de-a lungul acestei încercări. Să faci în așa fel încât în ultimele ei zile să aibă parte de lucruri pe care eu și mama ei nu i le-am fi putut oferi.

Mi s-a strâns inima de durere și am închis ochii. Când i-am deschis, domnul Litchfield mi-a întins mâna, dar am rămas încremenit.

— Rune, am fost împotriva ta. Dar e limpede cât de mult te iubește. Nu-mi dădeam seama dacă și tu o iubești la fel.

— Chiar o iubesc, am spus eu pe un ton răgușit. Mereu am făcut-o.

A încuviințat din cap.

— Mi-am dat seama de asta când ați mers în New York. Nu voiam să o las să plece. Inspirând profund, a continuat: Dar, în momentul în care s-a întors, am observat cât de împăcată era. Apoi mi-a povestit câte ai făcut pentru ea. Carnegie Hall? A clătinat ușor din cap. Ți-ai dorit atât de mult să-i împlinești fiicei mele cel mai mare vis al ei, să o faci fericită... pentru că o iubești.

— Ea îmi oferă și mai multă împlinire, am răspuns, plecându-mi capul. Prin felul ei de a fi mă împlinește înzecit.

— Rune, dacă Poppy își va reveni...

— Când, l-am întrerupt. *Când* își va reveni.

Când am ridicat capul, el mă privea.

— Când, a spus el, oftând cu speranță. Nu am de gând să mai stau în calea voastră. S-a aplecat, sprijinindu-și fața în mâini. Nimic n-a mers bine pentru ea după ce ai plecat, Rune. Știu că și ție ți-a fost foarte greu să stai departe de ea. Și e evident

faptul că îți învinovățești tatăl pentru toate astea. Pentru că ai plecat. Uneori însă viața nu merge pe făgașul dorit. Nu m-am gândit vreodată că îmi voi pierde fiica. Dar ea m-a învățat că nu trebuie să fiu supărat. Pentru că, fiule, dacă Poppy nu e supărată pentru viața ei atât de scurtă, cum îndrăznim noi să fim supărați în locul ei? a continuat el, uitându-se în ochii mei.

Am privit tăcut înapoi. Inima îmi bătea mai tare la auzul acelor cuvinte. Imaginile cu Poppy făcând piruete prin grădina cu cireși îmi năvăleau în minte, precum și zâmbetul ei larg în timp ce inspira mirosul parfumat. Același zâmbet îl purta pe buze când dansa în apa aceea puțin adâncă de la malul mării, cu mâinile în aer în timp ce soarele îi mângâia chipul.

Era fericită. În ciuda diagnosticului, durerii și dezamăgirii imense cauzate de eșecul tratamentului, era fericită.

— Mă bucur că te-ai întors, fiule. După cum spune ea, datorită ție are parte de clipe extrem de speciale. Domnul Litchfield s-a ridicat în picioare. Cu un gest pe care nu îl mai văzusem decât la fiica lui, și-a ridicat privirea spre apusul de soare și a închis ochii. Apoi și-a coborât capul, a mers spre ieșire și a spus: Poți să stai aici oricât dorești, Rune. Cred că, alături de tine, Poppy va ieși din asta. Va depăși acest moment pentru a mai petrece câteva zile alături de tine. I-am văzut expresia în timp ce stătea întinsă în pat și cred că are de gând să lupte. După cum bine știm amândoi, dacă își dorește un lucru, îl obține cu orice preț.

Am zâmbit vag. Domnul Litchfield m-a lăsat singur în grădină. Mi-am scos țigările din buzunar. După ce mi-am aprins una, m-am oprit. Aveam zâmbetul lui Poppy în minte și felul în care strâmba din nas de fiecare dată când fumam, așa că am scos țigara din gură și am aruncat-o pe jos.

— Gata! am spus cu voce tare. Suficient.

Inspirând aerul proaspăt, m-am ridicat în picioare și m-am întors înăuntru. Când am intrat în sala de așteptare, familia lui Poppy stătea într-o parte, iar familia mea, în cealaltă. Când m-a văzut frățiorul meu, Alton, a ridicat capul și mi-a făcut cu mâna.

Am făcut ce și-ar fi dorit Poppy, așa că m-am așezat lângă el.

— Hei, amice, am spus, aproape scăpându-l când s-a cuibărit în poala mea și m-a luat de gât.

Tremura. Când s-a dat înapoi, avea obrajii uzi.

— *Poppymin* e bolnavă?

Mi-am dres vocea și am încuviințat din cap. Îi tremura buza de jos.

— Dar o iubești, a șoptit el, frângându-mi inima. Am încuviințat iar din cap, iar el și-a rezemat capul de pieptul meu.

— Nu vreau să plece nicăieri *Poppymin.* Ea te-a convins să vorbești cu mine și să ne împrietenim. Nu vreau să te superi iar pe mine, a spus el suspinând.

Fiecare cuvânt se simțea ca un pumnal în piept. Dar acele pumnale făceau ca lumina să-mi pătrundă în suflet când îmi aminteam cum reușise Poppy să mă facă să mă apropii de Alton. Mă gândeam cât de tristă ar fi fost dacă l-aș fi ignorat din nou.

Luându-l în brațe, i-am șoptit:

— N-o să mă îndepărtez iarăși de tine, amice. Promit!

Alton și-a înălțat capul, ștergându-și lacrimile. Am început să râd când l-am văzut cum își dădea părul pe spate. A zâmbit și el, strângându-mă și mai tare în brațe. Mi-a dat drumul abia când doctorul a intrat în salon. Ne-a spus că putem intra câte doi să o vedem.

Mai întâi au mers domnul și doamna Litchfield, apoi a venit rândul meu. Am intrat pe ușă, oprindu-mă brusc.

Poppy stătea întinsă în pat, în mijlocul salonului. Era conectată la tot felul de aparate. Mi s-a rupt inima în bucăți. Era tăcută și sfârșită de puteri.

Nu i se mai contura nici un râset sau vreun zâmbet pe buze.

M-am apropiat de ea și m-am așezat pe scaunul de lângă pat. Am luat-o de mână și am dus-o la gură, sărutând-o.

Era o liniște greu de suportat. Am început să-i povestesc despre primul nostru sărut. I-am povestit despre fiecare sărut în parte pe care mi-l aminteam de la vârsta de opt ani – cum se simțeau pe buze, cât de fericit mă făceau -, fiind convins că, dacă mă auzea, avea să se bucure de fiecare cuvânt pe care îl rosteam.

Avea să retrăiască fiecare sărut pe care îl prețuia atât de mult.

Toate cele 902 săruturi de care avuseserăm parte.

Și cele 98 care ne așteptau.

Când urma să se trezească.

Pentru că trebuia să se trezească.

Aveam un jurământ de îndeplinit.

Capitolul paisprezece

Cireși înfloriți și liniște sufletească

Rune

O săptămână mai târziu

— Hei, Rune!

Mi-am ridicat privirea din foaia pe care scriam și am văzut-o pe Jorie lângă ușa lui Poppy. Judson, Deacon și Ruby stăteau în spatele ei, pe hol. Le-am făcut semn cu bărbia și au intrat cu toții.

Poppy încă stătea în pat. Era în comă. După câteva zile, medicii spuseseră că infecția trecuse aproape în totalitate, așa că putea fi vizitată și de alți oameni.

Poppy reușise. Așa cum promisese, câștigase lupta împotriva infecției. Știam că așa avea să se întâmple. Mă ținuse de mână în timp ce îmi făcuse acea promisiune. Mă privise în ochi.

Lucrurile mergeau spre bine.

Medicii aveau de gând să o scoată din comă în zilele următoare. Urmau să reducă treptat doza de anestezic începând cu acea seară. Abia așteptam. Acea săptămână trecuse extrem de greu în lipsa ei și nimic nu mai era ca înainte. Avuseseră loc multe schimbări în interiorul meu, deși, în exterior, totul era la fel.

O schimbare importantă era faptul că toată școala aflase că Poppy nu mai avea mult de trăit. Din câte înțelesesem, erau cu toții șocați și triști. Fuseserăm colegi cu oamenii aceia încă de la grădiniță. Deși nu o cunoșteau pe Poppy la fel de bine precum cei din grupul nostru de prieteni, vestea îi afectase pe toți. Oamenii se adunau la biserică și se rugau, arătându-și dragostea pentru ea. Ar fi fost atât de fericită dacă ar fi știut!

Medicii n-au știut să ne spună cât de puternică urma să fie în momentul în care avea să se trezească. Nu se puteau pronunța cu privire la timpul care îi rămăsese de trăit, dar ne-a zis că acea infecție îi slăbise mult organismul. Ne-a mai spus că trebuia să ne așteptăm la orice – după ce urma să se trezească, era posibil să mai aibă la dispoziție doar câteva săptămâni.

Oricât de puternică era acea lovitură și oricât de mult m-ar fi afectat, încercam să mă bucur de micile victorii. Mai aveam la dispoziție câteva săptămâni pentru a-i îndeplini lui Poppy ultimele dorințe. Mai aveam timp să îmi iau adio așa cum se cuvenea, să îi ascult râsetul, să îi văd zâmbetul și să îi sărut buzele moi.

Jorie și Ruby au intrat primele în cameră, așezându-se pe partea opusă a patului și strângându-i mâna.

Deacon și Judson s-au oprit lângă mine, bătându-mă pe umăr în semn de solidaritate. În momentul în care s-a aflat vestea despre Poppy, prietenii mei au plecat de la școală și au venit să mă vadă. Când i-am văzut că fugeau pe hol, mi-am dat seama că toată lumea știa. Știau și ei. Îmi fuseseră mereu alături din acel moment.

I-a deranjat faptul că nu spuseserăm nimic nimănui, cu excepția lui Jorie. Dar, în cele din urmă, înțeleseseră că Poppy nu voia ca lumea să se agite pentru ea. Cred că asta îi făcea să o iubească și mai mult. Le-a arătat astfel cât era de puternică.

În ultima săptămână nu am fost la școală, așa că prietenii mi-au adus temele acasă. S-au interesat de mine, așa cum făceam eu cu Poppy. Deacon și Judson voiau să se asigure că nu aveam să renunț în ultimul an și că aveam să mă țin de școală. Numai la asta nu-mi stătea gândul, dar apreciam că își făceau griji pentru mine.

De fapt, în acea săptămână mi-am dat seama cât de mult însemnau pentru mine. Deși pe Poppy o iubeam cel mai mult, am înțeles că eram înconjurat de iubire. Aveam prieteni care ar fi făcut orice pentru mine. Mama și tata veneau la spital în fiecare zi. Tatălui meu nu părea să-i pese că îl ignoram aproape tot timpul sau că nu vorbeam mai deloc. Cred că totuși se bucura că îmi era alături.

Încă nu știam cum să procedez în privința lui.

Jorie și-a ridicat privirea, uitându-se în ochii mei.

— Cum se mai simte azi?

M-am ridicat de pe scaun și m-am așezat pe marginea patului. I-am strâns mâna. Aplecându-mă spre ea, i-am dat părul la o parte de pe față și am sărutat-o pe frunte.

— E mai bine pe zi ce trece, i-am spus încet lui Jorie. Au venit prietenii noștri, iubito! Au venit să te vadă iar, am șoptit ușor la urechea lui Poppy.

Mi-a stat inima în loc pentru că mi s-a părut că zăresc o tresărire a sprâncenelor ei, dar cred că era doar în mintea mea. Așteptam de mult să se trezească. Apoi m-am relaxat, gândindu-mă că în zilele următoare toate aceste lucruri nu aveau să se întâmple doar în imaginația mea. Aveau să devină realitate.

Prietenii mei s-au așezat pe canapea, lângă fereastra mai mare.

— Medicii au spus că o vor scoate din comă treptat începând din seara asta, am zis eu. Va dura câteva zile până când va deveni pe deplin conștientă, dar ei consideră că aceasta e cea mai bună metodă. Sistemul ei imunitar a devenit mai puternic,

iar infecția a dispărut. E pregătită să se întoarcă la noi. În sfârșit! Voi putea, în sfârșit, să-i întâlnesc privirea, am adăugat liniștit după ce am răsuflat ușurat.
— Ce bine, Rune! a spus Jorie cu un zâmbet slab.
S-a lăsat o tăcere apăsătoare, toți uitându-se unul la altul.
— Ce e? am întrebat, încercând să-mi dau seama la ce se gândeau.
— În ce stare se va afla când se va trezi? a întrebat Ruby.
Am simțit un gol în stomac.
— Va fi slăbită, am răspuns în șoaptă. M-am întors spre Poppy și am mângâiat-o pe obraz. Dar se va întoarce. Nu mă interesează dacă va trebui să o car în brațe peste tot. Vreau doar să o văd zâmbind. Vreau să o am alături de mine, acolo unde îi e locul... cel puțin o perioadă scurtă.
Am auzit o smiorcăială. Ruby plângea, iar Jorie o ținea în brațe.
Am oftat în semn de solidaritate, dar am adăugat:
— Știu că ții la ea, Ruby. Dar, când se va trezi, când va afla că știe toată lumea, comportă-te normal. Nu suportă să-i vadă supărați pe cei pe care îi iubește. Acest lucru e cel mai greu de îndurat pentru ea. Când se va trezi, trebuie să o facem fericită, la fel cum ne face ea pe noi. Nu trebuie să ne manifestăm tristețea în fața ei, am spus, strângându-i mâna lui Poppy.
Ruby a încuviințat din cap, apoi a întrebat:
— Nu se va mai întoarce la școală, nu-i așa?
Am clătinat din cap.
— Nu. Și nici eu nu o s-o fac. Cel puțin nu înainte să...
M-am oprit pentru că nu eram în stare să continui. Nu eram pregătit să rostesc acele cuvinte. Nu eram pregătit pentru nimic din ceea ce se întâmpla.
Nu încă.
— Rune, a spus Deacon pe un ton serios. Ce ai de gând să faci anul viitor legat de facultate? Te-ai înscris undeva? Îmi fac griji pentru tine. Plecăm cu toții, iar tu n-ai spus nimic. Chiar suntem îngrijorați, a zis el, împreunându-și mâinile la piept.
— Încă nu pot să mă gândesc atât de departe, am răspuns. Viața mea se desfășoară aici, acum, în acest moment. Celelalte vor veni mai târziu. Poppy se află în centrul atenției mele. Ea și nimic altceva. Nu-mi pasă de anul viitor sau de ce voi face.
În salon s-a așternut tăcerea. Am citit pe fața lui Deacon că voia să mai spună ceva, dar nu a îndrăznit.
— Va rezista până la balul de absolvire?
Mi s-a rupt inima în bucăți când am văzut cum Jorie își privea cea mai bună prietenă.
— Nu știu, am răspuns. Își dorea foarte mult, dar mai sunt șase săptămâni până atunci. Am ridicat din umeri. Medicii nu se pot

pronunța. M-am uitat spre Jorie. Să ia parte la balul de absolvire era una dintre ultimele ei dorințe. Tot ce-și mai dorește e să o sărut la bal. Doar la asta mai speră. Nimic ieșit din comun sau exagerat... Vrea doar aceste lucruri. Alături de mine, am adăugat eu, înghițind în sec și uitându-mă la Poppy.

Jorie și Ruby plângeau încet. Eu mi-am păstrat cumpătul, numărând în gând orele rămase până când avea să se întoarcă la mine. Îmi imaginam momentul în care urma să-i văd iarăși zâmbetul. Momentul în care avea să mă privească.

Momentul în care avea să mă ia de mână.

După mai bine de o oră, prietenii mei s-au ridicat în picioare. Judson a lăsat niște hârtii pe masa de lângă patul lui Poppy, pe care o foloseam pe post de birou.

— Astea sunt temele la matematică și la geografie, frate. Profesorii au scris tot ce e nevoie să știi. Termenul de predare și restul.

M-am ridicat, luându-mi la revedere de la ei și mulțumindu-le că au venit. Când au plecat, m-am așezat la birou pentru a-mi scrie temele. După ce le terminam, urma să ies afară și să-mi iau aparatul de fotografiat cu mine, cel pe care nu-l mai dădusem jos de la gât de săptămâni întregi.

Aparatul era din nou parte din mine.

Au trecut ore în șir, iar eu tot intram și ieșeam din cameră, făcând fotografii în diverse momente ale zilei. În seara aceea, au intrat membrii familiei lui Poppy, urmați de medici. M-am ridicat de la locul meu și m-am șters la ochi, alungând senzația de oboseală. Urmau procedurile pentru a o scoate pe Poppy din comă.

— Rune, m-a întâmpinat domnul Litchfield.

S-a apropiat de mine și m-a îmbrățișat. Aveam o relație foarte bună de când Poppy era în comă. Ne înțelegeam unul pe altul. Până și Savannah căpătase încredere în mine și era conștientă de faptul că nu aș fi rănit-o pe sora ei.

Mai mult de atât, de când se întâmplase acest lucru, nu stătusem departe de ea nici măcar o secundă. Acolo unde era ea, eram și eu. Probabil implicarea mea le demonstrase că o iubeam mai mult decât și-ar fi imaginat vreodată.

Ida s-a apropiat de mine, cuprinzându-mă cu brațele de mijloc. Doamna Litchfield m-a sărutat pe obraz.

Apoi am așteptat ca medicul să termine consultația.

S-a întors la noi, spunând:

— Numărul de celule albe ale lui Poppy este destul de mare pentru stadiul bolii ei. Vom reduce puțin câte puțin doza de anestezic și o vom trezi din comă. Pe măsură ce devine mai puternică, o vom putea deconecta de la unele aparate.

Inima a început să-mi bată cu putere și mi-am încleștat mâinile.
— Poppy nu-și va recăpăta pe deplin cunoștința de la început, a continuat medicul. Deși va fi conștientă, e posibil să existe episoade în care va delira sau va fi amețită. Acest lucru se va întâmpla din cauza medicamentelor din sânge. Dar, în cele din urmă, starea ei se va îmbunătăți, iar în câteva zile o vom vedea iarăși fericită, cum e ea de obicei. Medicul a ridicat mâna, adăugând: Dar va fi slăbită. Trebuie să devină conștientă ca să ne dăm seama cât de mult a afectat-o această infecție. Doar timpul ne va spune. Dar e posibil să nu se mai poată mișca la fel ca înainte. Șansele de a-și recăpăta întreaga putere sunt minime.

Am închis ochii, rugându-mă la Dumnezeu să se simtă bine. Iar dacă acest lucru nu urma să se întâmple, am promis că aveam să o ajut cu orice, numai să mai aibă timp. Aș fi făcut orice, indiferent cât de greu ar fi fost.

Următoarele zile s-au scurs greu. Poppy începuse să-și miște ușor mâinile, genele îi tresăreau, iar în ziua a doua a deschis ochii. Deși îi închidea după câteva secunde, m-a umplut de bucurie și de speranță.

În ziua a treia, o echipă de medici și asistente a început procesul de recuperare, deconectând-o de la aparate. Priveam cu inima cât un purice cum i se înlătura tubul de oxigen din gât.

Priveam cum fiecare aparat era îndepărtat, până când mi-am văzut, în sfârșit, iubita.

Aveam inima frântă.

Pielea ei era palidă, iar buzele moi erau crăpate. Văzând-o totuși departe de toate acele dispozitive medicale, mi se părea că niciodată nu fusese mai frumoasă.

Așteptam răbdător pe scaunul de lângă patul ei, ținând-o de mână. Aveam capul înclinat pe spate, privind abătut pe tavan, când deodată i-am simțit mâna mișcându-i-se. Mi s-a tăiat răsuflarea. Am rămas încremenit. M-am uitat la ea. Degetele i se mișcau ușor.

M-am apropiat de perete și am apăsat pe buton, ca să vină asistentele. A intrat una dintre ele și i-am spus:
— Cred că se trezește.

Poppy mai schițase mișcări ușoare de-a lungul ultimelor 24 de ore, dar nu atât de multe într-un interval atât de scurt.
— Merg să-l chem pe domnul doctor, a răspuns ea, părăsind salonul.

Au sosit și părinții ei la scurt timp după aceea, fiind ora de vizită.

Medicul a intrat în salon după câteva secunde. S-a apropiat de pat, iar eu m-am dus lângă familia lui Poppy, făcându-i loc asistentei pentru a o consulta.

Ochii îi tremurau încet, apoi s-au deschis brusc. Am tras adânc aer în piept când am văzut cum se uita somnoroasă în jur.

— Poppy? Poppy, ești bine, a spus medicul pe un ton liniștitor.

Poppy încerca să-și întoarcă privirea spre el, dar nu reușea.

M-a străpuns un fior când și-a întins mâna. Mă căuta. Deși era confuză, voia să mă știe alături de ea.

— Poppy, ai dormit un timp. Ești bine, dar o să te simți obosită. Vreau să știi că e totul bine.

Ea a încercat să deschidă gura. Medicul s-a întors spre asistentă:

— Adu niște gheață să îi punem pe buze!

Nu mai puteam rezista departe de ea, așa că m-am apropiat cu repeziciune, în ciuda insistențelor domnului Litchfield de a nu o face. M-am așezat pe cealaltă margine a patului și m-am aplecat, luând-o de mână. În acea clipă, a reușit să se liniștească, întorcându-și capul spre mine. A deschis ușor ochii, privindu-mă.

— Hei, *Poppymin,* i-am șoptit, încercând să alung senzația de nod în gât.

Și apoi a zâmbit. Era un zâmbet vag, care abia se distingea, dar mă mulțumeam și cu atât. M-a strâns atât de ușor cu degetele ei slăbite, încât abia simțeam, după care a adormit la loc.

Am respirat adânc. Încă mă ținea de mână. Așa că nu am plecat de lângă ea și am rămas așezat pe scaun.

A mai trecut o zi, iar ea tot dădea mai multe semne de luciditate. Nu era foarte lucidă când era trează, dar zâmbea când se uita la mine. Știam că, în ciuda stării confuze în care se afla, conștientiza, în mare parte, că îi eram alături. Zâmbetele ei fade erau un semn de recunoștință pentru faptul că mă aflam lângă ea.

Tot în acea zi, câteva ore mai târziu, o asistentă a intrat în salon pentru verificările de rutină și am întrebat-o:

— Pot să-i mut patul?

Asistenta s-a oprit, ridicând din sprânceană.

— Unde, dragule?

M-am apropiat de fereastra imensă.

— Aici, am spus. Ca să poată vedea afară când se trezește. Am râs încet. Îi place să privească răsăritul soarelui. Dat fiind că nu mai are decât o perfuzie, mă gândeam că ar fi o idee bună, am spus.

Asistenta s-a uitat lung la mine. În ochii ei se citea compasiune. Dar nu aveam nevoie de asta. Voiam doar să mă ajute. Voiam să-i ofer lui Poppy acest lucru.

— Desigur, a spus ea în cele din urmă. Nu e nici o problemă.

M-am liniștit. Apropiindu-ne fiecare de câte un capăt al patului, l-am împins lângă fereastra cu vedere spre grădina din fața secției de oncologie pediatrică. Cerul era albastru și senin.

— E în regulă? a întrebat asistenta, acționând frânele de la pat.

— E perfect, am răspuns zâmbind.

La scurt timp după aceea, a ajuns familia lui Poppy. Mama ei m-a îmbrățișat.

— O să adore priveliștea, a zis.

În timp ce stăteam în jurul patului, Poppy tresărea și se mișca din când în când, dar numai câteva secunde.

În decursul ultimelor zile, părinții ei stătuseră cu rândul în sala de așteptare. Când unul dintre ei era la spital, celălalt era acasă, cu fetele. De cele mai multe ori, mama ei rămânea la spital.

Eu stăteam cu Poppy în salon.

Mă așezam lângă ea în pat în fiecare noapte. Dormeam cu ea în brațe, așteptând să se trezească.

Știam că părinții ei nu erau întocmai încântați de asta, dar nu aveau de ce să-mi interzică. Cel puțin nu acum și nu în aceste circumstanțe.

Iar eu nu aveam de gând să plec sub nici o formă.

Mama ei tocmai îi vorbea despre surori. Îi povestea ce făceau la școală și alte lucruri din viața de zi cu zi când s-a auzit o bătaie în ușă.

Când mi-am ridicat privirea, l-am văzut pe tata. I-a făcut încet cu mâna doamnei Litchfield, apoi s-a uitat la mine.

— Rune? Poți să vii o secundă?

M-am încruntat, simțindu-mă agitat. Tata a așteptat la ușă, fără să-și ia ochii de la mine. Am dat aerul afară din piept și m-am ridicat de pe scaun. Tata s-a dat la o parte din dreptul ușii ca să ies. Când am părăsit camera, am văzut că ținea ceva în mână.

Își mișca picioarele încoace și încolo.

— Știu că nu mi-ai cerut-o, dar ți-am developat pozele.

Am încremenit.

— Știu că mi-ai cerut să le duc acasă. Dar te-am observat, Rune. Te-am văzut când ai făcut aceste fotografii și știu că sunt pentru Poppy. Tata a ridicat din umeri. Acum, când Poppy își revine puțin câte puțin, m-am gândit că vrei să le ai cu tine și să i le arăți.

Fără să mai spună ceva, mi-a înmânat albumul cu fotografii. Era plin de imagini cu momentele pe care le

surprinsesem în timp ce Poppy era inconștientă. Erau o mulțime de momente imortalizate, la care ea nu luase parte.

Simțeam un nod în gât. Nu fusesem acasă. Nu avusesem ocazia să developez toate acele imagini la timp pentru ea, dar tata...

— Mulțumesc, am rostit, după care mi-am plecat privirea.

Am observat cu coada ochiului că tata părea mai destins. Și-a ridicat mâna, ca și cum ar fi vrut să mă atingă pe umăr. Am înlemnit. I-a rămas mâna suspendată în aer, dar într-un final a pus-o pe umărul meu și m-a strâns ușor.

Am închis ochii în acel moment. Și, pentru prima dată în ultima săptămână, am simțit că pot respira. Preț de o secundă, când tata mi-a arătat că îmi era alături, am reușit să respir cum trebuia.

Dar, cu cât petreceam mai mult timp acolo, cu atât eram mai confuz. Nu mă mai aflasem într-o astfel de ipostază cu tata de foarte mult timp. Nu mai fusesem atât de apropiați.

Am simțit nevoia să evadez, căci nu știam cum să mă comport în acea situație, așa că am clătinat din cap și m-am întors în salon. Am închis ușa și m-am așezat pe scaun, cu albumul în poală. Doamna Litchfield nu m-a întrebat nimic despre el, dar nici eu n-am deschis subiectul. Îi vorbea lui Poppy neîncetat, până târziu.

Când doamna Litchfield a părăsit salonul, m-am descălțat de ghete și am procedat ca în fiecare seară, trăgând perdelele și așezându-mă în pat alături de fiica ei.

Îmi amintesc că mă uitam la stele, apoi am simțit o mână mângâindu-mă pe braț. Am deschis ochii dezorientat, văzând razele soarelui care pătrundeau în salon.

Am încercat să mă dezmeticesc. Am simțit o șuviță de păr gâdilându-mi nasul și o respirație caldă. Mi-am ridicat privirea și am clipit de câteva ori, moment în care am zărit cei mai frumoși ochi verzi pe care îi văzusem vreodată.

Mi-a stat inima în loc. Poppy zâmbea larg, iar gropițele i se cufundau în obrajii palizi. Am ridicat uimit capul, am luat-o de mână și i-am șoptit:

— *Poppymin?*

Poppy clipea neîncetat, aruncându-și privirea prin salon. A înghițit în sec, tresărind. Văzându-i buzele uscate, am întins mâna și am luat paharul de apă de pe măsuță, ducându-i-l la gură. A luat câteva înghițituri, apoi a dat paharul la o parte.

A oftat ușurată. Am luat balsamul ei cu cireșe de pe masă și i-am umezit buzele. Ea și le-a țuguiat ușor. Ne uitam fix unul la altul, iar ea avea pe chip un zâmbet larg și frumos.

Copleșit de fericire, m-am apropiat de ea și am sărutat-o. A fost un sărut scurt, iar când m-am retras, ea a înghițit în sec,

șoptind pe un ton răgușit:
— Sărutul...

Era încruntată și confuză.

— 903, am continuat eu în locul ei.

Ea a dat din cap aprobator.

— Când m-am întors la Rune – a adăugat ea, uitându-se la mine și strângându-mă ușor de mână –, așa cum i-am promis.

— Poppy, am rostit în șoaptă, cuibărindu-mă la pieptul ei.

Voiam să o strâng cu putere în brațe, dar era fragilă ca o pană.

Și-a trecut mâinile prin părul meu, mângâindu-mi șuvițele cu acea mișcare familiară, în timp ce îi simțeam respirația ușoară pe față.

Mi-am ridicat privirea, uitându-mă la ea. Îi analizam fiecare părticică a chipului și a ochilor. Încercam să prețuiesc cât mai mult acel moment.

Momentul în care s-a întors la mine.

— Cât timp?

I-am dat părul la o parte de pe față.

— Ai fost în stare de inconștiență timp de o săptămână. Medicii au încercat să te trezească treptat în ultimele zile.

A închis ochii câteva secunde, apoi i-a deschis.

— Și cât timp... a mai rămas?

Am clătinat din cap, fiind mândru de tăria de care dădea dovadă și i-am răspuns cu sinceritate:

— Nu știu.

Poppy a schițat o ușoară mișcare din cap. Simțind o senzație de căldură la ceafă, m-am întors și m-am uitat pe fereastră. Am zâmbit. Uitându-mă din nou la ea, i-am zis:

— Te-ai trezit la răsărit de soare, draga mea.

S-a încruntat, iar eu m-am dat din calea razelor soarelui. În acel moment, a inspirat adânc. Uitându-mă la ea, am văzut că razele portocalii îi scăldau chipul. A închis ochii, apoi i-a deschis din nou, zâmbind.

— E frumos, a șoptit ea.

M-am așezat înapoi pe pernă alături de ea, privind cum se crăpa de ziuă. Tăceam amândoi și admiram soarele care se înălța pe bolta cerească, umplând salonul de lumină și de căldură.

M-a strâns de mână.

— Mă simt slăbită.

Am simțit un gol în stomac.

— A fost o infecție puternică. Te-a afectat serios.

Poppy a dat din cap aprobator, apoi s-a lăsat iarăși acaparată de priveliștea dimineții.

— Mi-a fost dor de aceste momente, a spus ea, arătând cu degetele spre fereastră.
— Îți amintești ceva?
— Nu, a răspuns încet. Dar mi-a fost dor de tot. Și-a îndreptat privirea spre brațul ei, spunând: Totuși, îmi amintesc că îți simțeam mâna într-a mea... Ce ciudat! În rest, nu-mi amintesc altceva.
— *Ja?* am întrebat.
— Da, a răspuns cu o voce stinsă. Cred că voi avea mereu această senzație.

Am întins mâna după albumul adus de tata, l-am pus în poală și l-am deschis. Prima fotografie era cu soarele care se ivea printre norii denși. Razele pătrundeau printre ramurile pinului, creând niște nuanțe perfecte de roz.
— Rune, a șoptit Poppy, atingând poza cu degetele.
— Am făcut-o în prima dimineață în care ai fost aici. Nu voiam să ratezi răsăritul, am spus eu, ridicând din umeri.

Ea și-a mișcat capul, rezemându-l de umărul meu. Am știut că am procedat bine. Am simțit că era fericită în atingerea ei. Era mai grăitor decât vorbele.

Am continuat să răsfoiesc albumul. I-am arătat că pomii începeau să înflorească. I-am arătat picăturile de apă de pe fereastră dintr-o zi ploioasă. Și stelele de pe cer, luna plină și păsările care își făceau cuib în copaci.

Când am închis albumul, m-a privit în ochi.
— Ai surprins momentele de care îmi era dor.

M-am îmbujorat și mi-am plecat capul.
— Desigur. O să fac asta mereu.

Poppy a oftat.
— Aș vrea să surprinzi aceste momente... chiar și după ce nu voi mai fi aici.

Am simțit un gol în stomac. Înainte ca eu să spun ceva, și-a pus mâna ușoară pe obrazul meu.
— Promite-mi! mi-a cerut. Când nu am zis nimic, iar ea a insistat: Promite-mi, Rune! Aceste fotografii sunt atât de prețioase încât e păcat să fie date uitării. Gândește-te ce momente vei putea imortaliza în viitor. Gândește-te la posibilitățile pe care le vei avea! a spus zâmbind.
— Promit, am răspuns încet. Promit, *Poppymin!*

A răsuflat ușurată.
— Mulțumesc.

M-am apropiat de obrazul ei, sărutându-l. După ce m-am dat înapoi, m-am așezat pe pernă cu fața spre ea.
— Mi-a fost dor de tine, *Poppymin.*

A șoptit, zâmbind:
— Și mie mi-a fost dor de tine.

— Avem o mulțime de lucruri de făcut când plecăm din spital, am spus, moment în care ochii au început să-i strălucească de încântare.
— Da, a rostit. Cât mai e până când înfloresc pomii? a întrebat ea, țuguindu-și buzele.

Mi s-a rupt inima în bucăți când mi-am dat seama la ce se gândea. Încerca să-și dea seama cât timp mai avea. Și dacă avea să mai trăiască până atunci. Dacă ultimele ei dorințe aveau să se împlinească.
— În jur de o săptămână.

Chipul ei radia de fericire, un zâmbet larg desenându-i-se pe buze. A închis ochii.
— O să rezist până atunci, a declarat încrezătoare, strângându-mă de mână cu mai multă putere.
— Vei rezista mai mult, am promis eu, în timp ce ea mă aproba din cap.
— Până la 1000 de săruturi, a încuviințat ea.
— Atunci vom depăși acest număr, am zis, mângâind-o pe obraz.
— Da, a rostit ea zâmbind. Pentru totdeauna.

Poppy a fost externată o săptămână mai târziu. Impactul pe care infecția l-a avut asupra ei s-a văzut abia după câteva zile. Nu putea să meargă. Nu mai avea puterea de a se ține pe picioare. Medicul ne spusese că, dacă s-ar fi vindecat de cancer, și-ar fi recăpătat puterea în timp. Dar, după cum stăteau lucrurile, cu siguranță nu avea să se mai recupereze vreodată.

Era imobilizată într-un scaun cu rotile. Știam bine cum era ea, așa că nu s-a lăsat afectată.
— Atât timp cât voi putea ieși afară și voi simți bătaia soarelui pe față, voi fi fericită, a spus ea când medicul i-a dat vestea cea rea. Atât timp cât îl voi putea ține pe Rune de mână, nu mă interesează dacă voi mai putea merge din nou sau nu, a adăugat, privindu-mă și topindu-mi inima.

Am luat noile fotografii și m-am îndreptat spre fereastra lui Poppy. M-am cățărat și am intrat în cameră – ea dormea.

O aduseseră acasă chiar în acea zi. Era obosită, dar trebuia să-i arăt asta. Era o surpriză din partea mea. O surpriză de bun venit.

Una dintre dorințele ei se împlinise.

Mi-a simțit prezența, a deschis ochii și a zâmbit grațios.
— Patul era rece fără tine, a spus ea, întinzându-și mâna peste partea patului în care eu dormeam.
— Ți-am adus ceva, am zis, așezându-mă pe pat.

M-am aplecat spre ea și am sărutat-o lung, zâmbind la vederea obrajilor ei îmbujorați. Poppy a scos o inimă de hârtie din borcan și a scris ceva.

Mă uitam la borcanul aproape plin în timp ce ea strecura inima înăuntru.

Aproape că atinsesem numărul dorit.

Poppy s-a întors, întinzându-se în pat.

— Ce ai în mână? a întrebat cu o voce entuziasmată.

— Fotografii, am informat-o eu, privindu-i chipul cuprins de fericire.

— Cadoul meu preferat, a spus pe un ton convingător. Momente magice pe care le imortalizezi.

I-am dat plicul, iar ea l-a deschis. A scos un sunet înăbușit când și-a dat seama despre ce era vorba. Cerceta bucuroasă fiecare fotografie, aruncându-mi o privire plină de speranță.

— Au înflorit?

I-am zâmbit înapoi, clătinând din cap. Și-a dus mâna la gură, iar ochii îi străluceau de fericire.

— Când ai făcut pozele astea?

— Acum câteva zile, am răspuns. Și-a luat mâna de la gură, pe buze înflorindu-i un zâmbet.

— Rune, a șoptit ea, luându-mă de mână și atingându-mi ușor fața. Asta înseamnă că...

M-am ridicat în picioare.

M-am apropiat de partea patului unde era așezată și am luat-o în brațe. Și-a pus mâinile în jurul gâtului meu, iar eu am sărutat-o. Când ne-am oprit, am întrebat-o:

— Vii cu mine?

Ea a răspuns, oftând bucuroasă.

— Da.

Am așezat-o cu atenție în scaunul cu rotile, i-am pus o pătură pe picioare și ne-am îndreptat spre ușă. Poppy și-a lăsat capul pe spate în timp ce ieșeam pe hol. M-am uitat spre ea.

— Mulțumesc, a șoptit.

Am sărutat-o pe buze.

— Haide!

Chicotelile molipsitoare ale lui Poppy răsunau prin casă în timp ce îi împingeam scaunul până ce am ieșit afară. Am cărat-o în brațe pe scări. Așezând-o cu atenție în scaun, am luat-o prin iarbă și ne-am îndreptat spre grădină. Vremea era caldă, cerul senin, iar soarele strălucea.

Poppy și-a lăsat capul pe spate pentru a-și scălda chipul în căldura soarelui, moment în care obrajii i s-au îmbujorat. Când a deschis ochii, mi-am dat seama că simțise mirosul cireșilor dinainte să-i vadă.

— Rune! a rostit ea, ținându-se de brațele scaunului cu rotile.

Inima îmi bătea din ce în ce mai tare pe măsură ce ne apropiam. Când am trecut de colț și am zărit grădina, mi-am ținut respirația.

Poppy a răsuflat adânc. Mi-am dat aparatul de fotografiat jos de la gât și m-am așezat în fața ei, admirându-i chipul perfect. Nici măcar nu a observat că apăsam neîncetat pe buton deoarece era acaparată de frumusețea peisajului ce se întindea în fața ei. Prea captivată de o petală fină, proaspăt înflorită, pe care o ținea în mână, atingând-o cu gingășie. Apoi și-a dat capul pe spate, cu ochii închiși, cu brațele în aer, în timp ce râsul ei se auzea în întreaga grădină.

Țineam camera în mână și așteptam momentul perfect, pregătit să apăs pe buton. Iar acel moment a apărut. Poppy a deschis ochii fascinată, după care m-a privit. Am apăsat pe buton – chipul ei zâmbitor era plin de voioșie, iar în spate se vedea, pe fundal, o mare de roz și alb.

Și-a coborât mâinile, iar zâmbetul i s-a înmuiat când și-a îndreptat atenția asupra mea. Mi-am lăsat aparatul în jos și m-am uitat la ea și la cireșii înfloriți și plini de culoare, haloul ei simbolic. Apoi am înțeles. Poppy, *Poppymin* era floarea de cireș.

Era floarea mea de cireș.

O frumusețe de neegalat care avea zilele numărate. O frumusețe atât de rară, încât nu putea să reziste prea mult. Apăruse printre noi pentru a ne umple viețile de fericire, dar se risipea în bătaia vântului. Era de neuitat. Pentru că ne amintea că viața trebuia trăită. Că viața era fragilă ca un fir de ață, dar în această fragilitate exista putere. Exista dragoste. Exista un scop. Ne amintea că viața era scurtă, că nu trăim veșnic și că nu ne putem împotrivi voinței destinului.

Ne amintea că nici o secundă nu trebuia irosită. Că trebuia să trăim din plin și să iubim din tot sufletul. Să ne îndeplinim visurile, să luăm parte la tot felul de aventuri... să imortalizăm momente.

Să trăim frumos.

Am înghițit în sec în timp ce toate acele gânduri îmi treceau prin minte. Poppy mi-a întins mâna.

— Du-mă în grădină, iubitule! mi-a cerut pe un ton delicat. Vreau să mă bucur de asta alături de tine.

Mi-am atârnat aparatul de gât și m-am apropiat de scaunul ei, împingându-l pe cărarea bătătorită. A inspirat încet și cumpătat. Fata pe care o iubeam admira întreaga priveliște. Frumusețea acelui moment. Dorința i se îndeplinise.

Am ajuns la copacul nostru, ale cărui ramuri de un roz pastel radiau, am scos o pătură din suportul aflat în spatele scaunului și am întins-o pe pământ. Am ridicat-o pe Poppy în

brațe și ne-am așezat sub copacul nostru, priveliștea grădinii întinzându-se în fața noastră.

Ea s-a rezemat cu spatele de pieptul meu și a oftat, luându-mă de mâna cu care îi înconjurasem talia și șoptindu-mi:

— Am reușit.

Dându-i părul la o parte de pe gât, am sărutat-o pe pielea caldă.

— Am reușit, iubito!

A rămas tăcută un minut.

— E ca un vis... e ca un tablou. Îmi doresc ca raiul să arate la fel.

Comentariul ei nu m-a făcut să mă simt trist sau îndurerat, ci, dimpotrivă, mi-am dorit și eu același lucru pentru ea. Mi-am dorit din tot sufletul să aibă parte de asta pentru totdeauna.

Se vedea pe chipul ei cât era de obosită. Se vedea că avea dureri. Niciodată nu o spunea, dar nici nu era nevoie. Nu aveam nevoie de cuvinte pentru a înțelege.

Și știam. Știam că nu avea să plece de lângă mine până când nu aveam să fiu pregătit.

— Rune?

Vocea ei m-a trezit la realitate. Sprijinindu-mă de copac, am așezat-o pe picioarele mele pentru a o vedea mai bine. Pentru a păstra în memorie fiecare secundă a acelei zile.

— *Ja?* am răspuns, mângâind-o pe față. Avea fruntea încrețită de griji. Mi-am îndreptat spatele.

Ea a inspirat adânc și a întrebat:

— Și dacă o să uit?

Mi s-a rupt inima în bucăți citind teama de pe fața ei. De obicei, nu se temea, dar de data asta o făcea.

— Ce să uiți, iubito?

— Totul, a spus în șoaptă pe un ton stins. Pe tine, familia mea... Și toate săruturile. Săruturile pe care vreau să le retrăiesc până când, într-o zi, te voi avea din nou.

Încercând din răsputeri să fiu puternic, am încuviințat:

— Nu o să uiți.

A privit în altă parte.

— Am citit odată că, după ce ajung în rai, sufletele uită viața pe care au avut-o pe pământ. Că sunt nevoite să uite, pentru că altfel nu ar putea să meargă mai departe și să își găsească pacea. Poppy trasa cu degetul tot felul de modele pe mâna mea. Dar nu-mi doresc asta, a adăugat ea foarte încet. Vreau să-mi amintesc totul. S-a uitat la mine și a continuat, cu lacrimi în ochi: Nu vreau să te uit niciodată. Am nevoie să-mi fii mereu alături. Vreau să veghez cum îți trăiești viața. Viața minunată pe care știu că o vei avea. Vreau să văd fotografiile

pe care le faci. Dar, mai presus de toate, vreau să am mereu în minte cele o mie de săruturi. Nu vreau să uit niciodată tot ce am trăit lângă tine. Vreau ca toate astea să-mi dăinuie în suflet.
— În acest caz, o să fac în așa fel încât să poți vedea în continuare toate aceste lucruri, am spus, iar tristețea lui Poppy s-a risipit odată cu bătaia vântului.
— Serios? a șoptit ea, pe un ton dulce și plin de speranță.
Am aprobat din cap.
— Promit. Nu știu cum, dar o voi face. Nu mă va opri nimic, nici măcar Dumnezeu.
— În timp ce aștept în grădină, a zis ea cu un zâmbet visător, dar vag.
— *Ja.*
Așezându-se iarăși în brațele mele, Poppy a spus în șoaptă:
— Va fi frumos.
Dându-și capul pe spate, a adăugat:
— Așteaptă totuși un an.
— Un an?
A încuviințat din cap.
— Am citit că durează un an până ce un suflet reușește să depășească acest moment. Nu știu dacă e adevărat, dar, dacă e așa, așteaptă un an până să îmi amintești de săruturile noastre. Nu vreau să le pierd, indiferent ce vei face.
— Bine, am răspuns eu, fără să mai spun altceva.
Eram sigur că mi-ar fi dat lacrimile.
Păsările zburau dintr-un copac în altul, pierzându-se prin grădină. Ne-am împreunat mâinile, iar ea a spus:
— Ai făcut asta pentru mine, Rune. Mi-ai îndeplinit această dorință.
N-am putut răspunde. Mi s-a tăiat răsuflarea în timp ce vorbea. Am strâns-o mai tare în brațe și am atins-o cu degetul pe bărbie, sărutând-o. Dulceața buzelor ei moi era aceeași. Când ne-am oprit, ținea ochii închiși și a spus:
— Sărutul 934. În grădina cu cireși înfloriți. Cu Rune... Și mi-a sărit inima din piept.
Am zâmbit. În acel moment, am zărit o urmă de fericire pe fața ei. Nu mai era mult. Finalul aventurii se apropia.
— Rune? m-a strigat ea.
— Hm? am răspuns.
— Nu mai fumezi.
Am expirat și am spus:
— *Ja*.
— De ce?
Am făcut o pauză, după care am răspuns:

— O persoană pe care o iubesc m-a învățat că viața e prețioasă. Că nu trebuie să fac ceva ce mi-ar putea pune în pericol această aventură. Și am ascultat-o.
— Rune, a zis Poppy, pe un ton răgușit. E prețioasă, a șoptit ea, foarte prețioasă. Nu irosi nici o secundă! S-a relaxat la pieptul meu, admirând frumusețea grădinii. A tras aer adânc în piept și a declarat liniștită: Nu cred că voi rezista până la balul de absolvire, Rune.

Am rămas împietrit.
— Mă simt foarte-foarte obosită, a repetat ea, apropiindu-se și mai mult de mine.

Țineam ochii strâns închiși și am tras-o mai aproape.
— Se mai întâmplă și minuni, draga mea, am răspuns.
— Da, a zis ea pe nerăsuflate, se mai întâmplă. Mi-a dus mâna la gura ei, sărutându-mi fiecare deget. Mi-ar fi plăcut la nebunie să te văd într-un smoching și să dansăm, în lumina reflectoarelor, pe o melodie care să-mi amintească de noi doi.

Mi-am dat seama că era obosită, așa că am încercat să alung tristețea pe care mi-o provoca acel moment și am spus:

— Hai să mergem acasă, iubito!

M-am ridicat în picioare, iar ea m-a luat de mână. M-am uitat spre ea.

— Îmi vei rămâne alături, nu-i așa?

M-am ghemuit lângă ea, cuprinzându-i obrajii în mâini.

— Pentru totdeauna.

— Bine, a șoptit ea. Încă nu sunt pregătită să te pierd. Încă nu.

În timp ce ne îndreptam spre casă, am făcut o rugăciune în gând, rugându-l pe Dumnezeu să o mai țină în viață două săptămâni. După aceea, putea să o ia la El, în momentul în care atât eu, cât și ea eram pregătiți. În momentul în care toate visurile ei ar fi fost îndeplinite.

Să mă lase să-i împlinesc ultima dorință.

Trebuia să fac acest lucru.

Era ultima mea dovadă de mulțumire pentru iubirea pe care mi-o oferise.

Era singurul cadou pe care i-l puteam da.

Capitolul cincisprezece

Raze de lună în suflet și raze de soare în zâmbet

Poppy

Două săptămâni mai târziu

Mă aflam în dormitorul mamei, în scaunul cu rotile, în timp ce ea îmi dădea genele cu rimel. O priveam așa cum n-o făcusem niciodată. Îmi zâmbea. O analizam pentru a păstra în memorie fiecare părticică a feței ei.

Adevărul era că mă stingeam lent. Eram conștientă de asta. Cred că eram cu toții, de fapt. În fiecare dimineață mă trezeam alături de Rune, care dormea ghemuit lângă mine, și mă simțeam tot mai obosită și mai slăbită.

Dar în sufletul meu mă simțeam puternică. Simțeam pe zi ce trecea că era momentul să mă întorc acasă. Simțeam cum liniștea acelui gând punea stăpânire pe mine cu fiecare minut.

Și eram aproape pregătită.

După cum îmi dădusem seama în ultimele zile, familia mea era bine. Surorile mele erau fericite și puternice, iar părinții mei le iubeau enorm, așadar totul era conform așteptărilor.

La fel și Rune. Rune al meu, cel de care mi-era cel mai greu să mă despart, era alt om. Nu își dădea seama că nu mai era băiatul acela țâfnos și supărat care se întorsese din Norvegia.

Era plin de viață.

Zâmbea.

Făcea poze din nou.

Dar, mai presus de toate, mă iubea și se deschisese întru totul în fața mea. Băiatul care, de când se întorsese, se ascunsese în spatele unui zid întunecat. Acum nu mai era același – avea inima deschisă și lumină în suflet.

Era bine și el.

Mama s-a îndreptat spre dulap. Când s-a întors, ținea în mână o rochie albă, superbă. Am atins ușor materialul din care era făcută.

— Ce frumoasă e! am spus zâmbind.

— Hai s-o îmbraci! Ce zici?

Am clipit confuză.

— De ce, mamă? Ce se petrece?

Ea a făcut semn cu degetul, dezaprobator.

— Prea multe întrebări, iubita mea.

M-a ajutat să mă îmbrac, punându-mi pantofi albi în picioare.

Am auzit ușa de la dormitor și mi-am întors privirea. În acel moment, am văzut-o pe mătușa DeeDee în prag. Și-a dus mâna la piept.

— Poppy, a zis ea, cu ochii în lacrimi. Ești superbă!

DeeDee s-a uitat la mama și a luat-o de mână. Stăteau una lângă alta și mă priveau. Expresiile lor m-au făcut să zâmbesc și am întrebat:

— Pot să văd?

Mama mi-a împins scaunul în dreptul oglinzii, iar eu am rămas înmărmurită văzându-mi reflexia. Nu-mi venea să cred cât de drăguță era rochia! Iar părul era prins într-o parte într-un coc lejer, deasupra căruia era prinsă funda mea albă preferată.

Purtam cu mândrie cerceii în formă de semn al infinitului, ca întotdeauna.

Am atins rochia cu mâinile.

— Nu înțeleg, arăt de parcă m-aș duce la bal... M-am uitat brusc la mama și la DeeDee. Inima a început să-mi bată cu putere. Mamă? am întrebat. Dar era peste două săptămâni! Cum...

N-am primit un răspuns deoarece s-a auzit soneria. Mama și DeeDee s-au uitat una la alta. Mama a rugat-o pe ea să deschidă ușa.

DeeDee a dat să plece, dar mama a oprit-o, apucând-o de braț.

— Nu, stai! Ia tu scaunul, iar eu o s-o car pe Poppy pe scări.

Mama m-a ridicat în brațe, așezându-mă pe pat. DeeDee a ieșit din cameră, moment în care am auzit vocea tatălui meu și a altor oameni. Îmi treceau prin minte tot felul de gânduri, dar nu îndrăzneam să-mi fac mari speranțe, deși îmi doream din tot sufletul ca acestea să devină realitate.

— Ești gata, draga mea? m-a întrebat mama.

— Da, am răspuns pe nerăsuflate.

Mă țineam strâns de ea în timp ce coboram scările, îndreptându-ne spre ușa de la intrare. Când am ajuns la colț, tata și surorile mele, adunați pe hol, s-au uitat spre mine.

Atunci, deși mă simțeam slăbită, am ajuns împreună cu mama la ușă. În prag se afla Rune. Avea în mână câteva ramuri de flori de cireș și... purta smoching.

Mi s-a luminat sufletul.

Îmi îndeplinea *dorința.*

Când ochii ni s-au întâlnit, a afișat o postură dreaptă și impunătoare. A înghițit în sec, în timp ce mama mă așeza în scaun. Când s-a dat la o parte, el s-a ghemuit lângă mine, fără să-i pese de cei din jur, și mi-a șoptit:

— *Poppymin.* Mi s-a tăiat respirația când a adăugat: Ești atât de frumoasă!

Am întins mâna și i-am atins părul blond.

— L-ai dat pe spate și ți se vede în totalitate chipul superb. Și porți smoching.

A zâmbit vag.

— Ți-am spus că așa o să fac, a răspuns el.

Rune m-a luat de mână și mi-a legat cu blândețe buchețelul de flori de încheietură. Mi-am trecut degetele peste florile de cireș. Nu puteam decât să zâmbesc.

M-am uitat în ochii lui albaștri și l-am întrebat:

— Chiar e adevărat?

Aplecându-se spre mine, m-a sărutat și mi-a șoptit:

— Mergem la balul de absolvire.

Mi-a curs o lacrimă din ochi, încețoșându-mi privirea. El s-a întristat, dar am râs și i-am zis:

— Sunt lacrimi de fericire, dragul meu. Sunt atât de bucuroasă!

Rune a înghițit în sec, iar eu am întins mâna, atingându-i fața.

— M-ai făcut cea mai fericită!

Speram că pricepuse înțelesul adânc al acelor cuvinte. Pentru că nu mă refeream doar la acea seară, ci la toate momentele petrecute alături de el. Voiam să știe acest lucru.

Voiam să simtă cât adevăr era în acele vorbe.

Rune mi-a luat mâna într-a lui și a sărutat-o.

— Și tu m-ai făcut al naibii de fericit!

Și mi-am dat seama că a înțeles.

Vocea tatălui meu ne-a întrerupt momentul.

— În regulă, copii, mergeți!

Am simțit aerul morocănos din tonul tatălui meu. Știam că voia să plecăm pentru că acea scenă era prea dureroasă pentru el.

Rune s-a ridicat în picioare și s-a așezat în spatele scaunului.

— Ești gata, draga mea?

— Da, am răspuns încrezătoare.

Toată senzația de slăbiciune pe care o simțeam dispăruse pe loc. Pentru că Rune îmi îndeplinise această mare dorință.

Nu aveam de gând să irosesc nici o secundă.

Rune m-a condus la mașina mamei mele. M-a ridicat în brațe și m-a așezat pe scaunul din față. Zâmbeam larg. Am zâmbit încontinuu tot drumul.

Când am ajuns la școală, am auzit muzica dinăuntru răsunând în noapte. Am închis ochii, bucurându-mă de fiecare imagine: parada de limuzine care soseau una după alta, elevii

îmbrăcați atât de elegant, intrând cu toții în sala de gimnastică a școlii.

Rune m-a ridicat de pe scaun cu aceeași grijă dintotdeauna și m-a așezat în scaun, după care a apărut în fața mea și m-a sărutat. M-a sărutat hotărât, știind că săruturile noastre erau limitate.

Fiecare atingere și fiecare gust erau cu totul speciale. Ne sărutasem de aproape o mie de ori, și totuși ultimele săruturi erau deosebite. Când știai că ceva se sfârșea, era cu atât mai însemnat.

Când s-a dat înapoi, i-am cuprins fața cu palmele și i-am spus:

— Sărutul 994. La balul de absolvire. Cu Rune al meu... Și mi-a sărit inima din piept.

Rune a inspirat adânc și m-a sărutat pe obraz. M-a condus spre sala de gimnastică. Profesorii supraveghetori ne-au observat. Reacțiile lor mi-au încălzit sufletul. Au zâmbit, m-au îmbrățișat – m-au făcut să mă simt iubită.

Muzica se auzea în tot holul. Eram nerăbdătoare să văd cum arăta încăperea. Rune s-a apropiat de ușă, iar când a deschis-o, am zărit întreaga sală decorată în alb și roz pastel. Ornamentele erau superbe și aveau ca temă floarea mea preferată.

Mi-am dus mâna la gură. Revenindu-mi din șoc, am șoptit:

— Balul are ca temă florile de cireș!

M-am uitat la Rune. A ridicat din umeri.

— Cum altfel?

— Rune, am spus în șoaptă, în timp ce mă conducea de-a lungul holului. Tinerii care dansau în jur s-au oprit când am intrat. M-am simțit ciudat pentru un moment, întâlnindu-le privirile.

Era prima dată când cei mai mulți dintre ei mă vedeau după... Dar acea senzație stânjenitoare a dispărut când au venit înspre mine, salutându-mă și adresându-mi urări de bine. După ceva timp, văzând că eram copleșită, Rune m-a condus spre o masă cu vedere la scena de dans.

Am zâmbit văzându-i pe toți prietenii noștri la masă. Primele pe care le-am observat au fost Jorie și Ruby. S-au ridicat în picioare și au venit spre noi. M-au îmbrățișat, iar Rune s-a dat la o parte.

— Să fiu a naibii, Pops! Ești atât de frumoasă! a spus Jorie plângând.

Am râs, arătând cu degetul spre rochia ei albastră.

— Și tu la fel, draga mea.

Jorie mi-a zâmbit în semn de răspuns. Judson a apărut în spatele ei, luând-o de mână. Uitându-mă la mâinile lor împreunate, am zâmbit iarăși.

Jorie m-a privit în ochi și a ridicat din umeri.

— Cred că, la urma urmei, trebuia să se întâmple și lucrul ăsta.

Mă bucuram pentru ea. Mă făcea fericită să știu că era cu persoana la care ținea atât de mult. Îmi fusese o prietenă extraordinară.

Judson și Deacon au fost următorii care m-au îmbrățișat, apoi Ruby. După ce m-au salutat toți prietenii noștri, Rune s-a așezat la masă alături de mine, luându-mă de mână.

Mă privea neîncetat. Întorcându-mă spre el, l-am întrebat:

— Ești bine, iubitule?

El a încuviințat din cap, după care a zis:

— N-ai fost niciodată mai frumoasă de atât. Nu-mi pot lua ochii de la tine.

Mi-am înclinat capul într-o parte, analizându-i înfățișarea:

— Ce bine îți stă în smoching! am rostit.

— Așa sper.

Și-a atins papionul.

— Mi-a fost foarte greu să-mi potrivesc chestia asta.

— Dar ai reușit, l-am tachinat eu.

El s-a uitat în altă parte, apoi m-a privit din nou:

— M-a ajutat tata.

— Serios? am întrebat încet.

El a încuviințat scurt din cap.

— Și tu l-ai lăsat? am insistat eu, observând cum a ridicat încăpățânat din bărbie.

Inima îmi bătea cu putere în timp ce așteptam răspunsul. El nu știa că dorința mea secretă era să se împace cu tatăl lui.

Urma să aibă nevoie de el în curând.

Iar tatăl lui îl iubea.

Era ultima barieră pe care îmi doream ca Rune să o depășească.

A oftat.

— L-am lăsat.

N-am putut să nu zâmbesc. Mi-am lăsat capul pe umărul lui. Ridicându-mi privirea, am spus:

— Sunt tare mândră de tine, Rune!

I s-a încleștat maxilarul, dar n-a răspuns.

Înălțându-mi capul, am început să analizez sala, privindu-i pe colegii noștri care dansau și se distrau. Îmi plăcea la nebunie! Mă uitam la fiecare persoană alături de care crescusem și mă întrebam ce aveau să facă atunci când vor fi mari. Cu cine aveau să se căsătorească, dacă urmau să aibă copii.

Apoi am zărit o figură cunoscută care mă cerceta cu privirea din colțul opus al sălii. Era Avery, care stătea alături de un grup de prieteni. Uitându-ne una la cealaltă, i-am făcut cu mâna. Mi-a zâmbit, răspunzându-mi la salut.

Când mi-am întors privirea, am văzut că Rune se uita la Avery. L-am atins pe braț, iar el a oftat și a clătinat din cap.

— Numai tu, a spus el. Numai tu.

Noaptea se scurgea, iar eu continuam să-i admir pe prietenii noștri care se distrau. Prețuiam acele momente. Nu puteam decât să mă bucur că îi vedeam atât de fericiți.

Rune și-a pus mâna pe umărul meu.

— Cum ai făcut asta? l-am întrebat.

El a arătat spre Jorie și Ruby.

— Ele au făcut-o, *Poppymin!* Au vrut să ai parte de acest moment. Ele s-au ocupat de tot. Au schimbat data balului, tema și tot ce mai trebuia.

M-am uitat la el sceptică.

— Nu știu de ce am impresia că nu e vorba doar de ele.

S-a înroșit și a ridicat din umeri. Eram sigură că făcuse mult mai multe, deși nu voia să recunoască.

Apropiindu-mă de el, l-am atins pe față și i-am spus:

— Te iubesc, Rune Kristiansen. Te iubesc atât de mult!

El a închis ochii preț de câteva secunde. A inspirat adânc pe nas și a deschis ochii, declarând:

— Și eu te iubesc, *Poppymin.* Mai mult decât îți poți imagina.

Aruncându-mi ochii prin sală, am zâmbit, adăugând:

— Știu, Rune... știu.

M-a strâns și mai tare în brațe. M-a invitat la dans, dar nu voiam să mă afișez în scaunul cu rotile pe ringul de dans aglomerat. Îi priveam bucuroasă pe ceilalți, moment în care am văzut-o pe Jorie vorbind cu DJ-ul.

S-a uitat la mine. Nu i-am putut citi expresia, dar apoi s-au auzit acordurile melodiei *If I Could Fly* a trupei One Direction, răsunând în sala întreagă.

Am rămas încremenită. Îi spusesem odată lui Jorie că acest cântec îmi amintea de Rune. Îmi amintea de perioada în care Rune se afla în Norvegia, departe de mine. Și, mai presus de toate, îmi amintea de felul în care se comporta cu mine. Atât de frumos! Doar cu mine. Toate doar pentru mine. În timp ce altora le arăta ce băiat rău devenise, mie nu-mi arăta decât că era îndrăgostit.

Iar eu îl iubeam la fel de mult.

Nebunește.

Îi spusesem cândva lui Jorie că, dacă aveam să ne căsătorim vreodată, aceea avea să fie melodia pe care urma să

dansăm. Primul nostru dans. Rune s-a ridicat ușor în picioare – părea că știa despre ce era vorba.

Când s-a aplecat spre mine, am clătinat din cap, nedorind să merg în scaun pe ringul de dans. Dar apoi, spre surprinderea mea, cu o mișcare ce m-a impresionat profund, Rune m-a luat în brațe și s-a îndreptat spre ring.

— Rune! am protestat slăbită, înconjurându-i gâtul cu brațele.

El a clătinat din cap, fără să scoată un cuvânt, și a început să danseze cu mine în brațe.

Fără să mă uit în altă parte, l-am fixat cu privirea și mi-am dat seama că trăia fiecare vers – se vedea pe chipul lui că și el știa că aceea era melodia noastră.

Mă ținea strâns în brațe, unduindu-se lent pe ritmul muzicii. Și, așa cum simțeam de fiecare dată, restul lumii se prăbușea în jurul nostru și rămâneam doar noi, dansând, orbiți de iubire, printre florile de cireși.

Două jumătăți ale aceluiași întreg.

Când melodia a atins un crescendo final, m-am apropiat de urechea lui, întrebându-l:

— Rune?

— *Ja?* a răspuns.

— Vrei să mă duci undeva?

Sprâncenele lui de un blond-închis s-au încruntat, dar a dat din cap aprobator. Când melodia s-a terminat, m-a sărutat. Buzele lui m-au atins ușor. Copleșită de emoții, am vărsat o lacrimă, după care am inspirat adânc, adunându-mi forțele.

Când Rune s-a retras, am șoptit:

— Sărutul 995. Cu Rune al meu. La balul de absolvire, în timp ce dansam. Mi-a sărit inima din piept.

El și-a lipit fruntea de a mea.

Când Rune s-a întors ca să plecăm, m-am uitat spre centrul scenei. Jorie stătea nemișcată și mă privea, având lacrimi în ochi. Mi-am dus mâna la inimă și am rostit:

— *Mulțumesc... Te iubesc... Îmi va fi dor de tine.*

Ea a închis ochii. Apoi i-a deschis și a zis:

— *Și eu te iubesc* și *îmi va fi dor de tine.*

Mi-a făcut ușor cu mâna, după care m-am uitat la Rune.

— Ești gata?

Am dat din cap, iar el m-a așezat în scaun și m-a condus spre ieșire. După ce m-a așezat pe bancheta din dreapta a mașinii, s-a uitat la mine.

— Unde mergem, *Poppymin?*

Oftând fericită, am spus:

— La plajă. Vreau să văd răsăritul de pe plajă.

— Plaja noastră? a întrebat el, pornind motorul. Durează ceva timp până ce ajungem acolo și e deja târziu.

— Nu contează, am răspuns, atât timp cât ajungem înainte de răsărit. M-am lăsat pe spate și l-am luat pe Rune de mână în timp ce porneam în ultima noastră aventură spre coastă.

Când am ajuns pe plajă, noaptea era pe sfârșite. Soarele urma să răsară în câteva ore, ceea ce mă bucura.

Îmi doream să am parte de acest moment alături de Rune.

A parcat mașina, apoi m-a privit.

— Vrei să stăm pe nisip?

— Da, am zis nerăbdătoare, uitându-mă spre stelele strălucitoare de pe cer.

A făcut o pauză.

— Mă tem că o să-ți fie frig.

— Te am pe tine, am răspuns, văzând cum chipul i s-a înmuiat.

— Așteaptă aici!

Rune a coborât din mașină și a luat câteva lucruri din portbagaj. Plaja era întunecată, luminată numai de luna vie de pe cer. L-am zărit pe Rune în razele lunii întinzând o pătură pe nisip. Lângă el erau și alte pături.

Când s-a întors, și-a desfăcut papionul și și-a deschis câțiva nasturi de la cămașă. Mă tot uitam la el și mă întrebam cum avusesem un asemenea noroc. Acest băiat mă iubea atât de mult încât alte povești de iubire păleau în fața poveștii noastre.

Deși viața mea fusese scurtă, iubisem mult. Iar la final de drum, asta era tot ce conta.

Rune a deschis portiera și m-a cuprins în brațele sale puternice. Chicoteam în timp ce mă legăna.

— Sunt grea? l-am întrebat în timp ce închidea ușa.

— Deloc, *Poppymin.* Stai liniștită, a spus, uitându-se în ochii mei.

L-am sărutat pe obraz, zâmbind, și mi-am rezemat capul de pieptul lui în timp ce ne îndreptam spre pătură. Sunetul valurilor care se spărgeau răsuna în aerul nopții, iar o adiere blândă îmi trecea prin păr.

Odată ajunși lângă pătură, Rune s-a lăsat pe genunchi și m-a așezat cu grijă. Am închis ochii și am inhalat aerul sărat, care îmi ajungea în plămâni.

Am simțit un material de lână pe umeri și am deschis ochii – mă învelea cu pături, pentru a-mi ține de cald. Mi-am lăsat capul pe spate, urmărindu-l. Văzând că zâmbeam, m-a sărutat pe vârful nasului. Am chicotit, simțind brațele protectoare ale lui Rune în jurul meu.

Și-a întins picioarele și m-a cuprins cu totul. Mi-am proptit capul de pieptul lui, încercând să mă relaxez.

M-a sărutat pe obraz.

— Te simți bine, *Poppymin?* a întrebat.

Am dat din cap.

— Perfect, am răspuns.

Mi-a dat părul la o parte de pe față.

— Ești obosită?

Am vrut să clatin din cap, dar am răspuns cu sinceritate:

— Da, Rune, sunt obosită.

Am simțit cum a oftat adânc.

— Ai reușit, draga mea, a spus el mândru. Cireșii înfloriți, balul de absolvire...

— Au rămas doar săruturile noastre, am continuat eu în locul lui.

A încuviințat din cap.

— Rune? am spus, voind să mă audă.

— *Ja?*

Am închis ochii și mi-am dus mâna la gură.

— Să nu uiți că ultimul sărut îmi doresc să fie când merg acasă.

Corpul i s-a încordat. Strângându-l și mai tare de braț, l-am întrebat:

— E în regulă?

— Orice pentru tine, a răspuns el.

În schimb, răgușeala din vocea lui m-a făcut să înțeleg cât de mult îl afectaseră acele vorbe.

— Nu-mi pot imagina un rămas-bun mai frumos și mai liniștit decât gustul buzelor tale. Finalul aventurii noastre. Aventura la care am luat parte timp de nouă ani. Uitându-mă la el, i-am sesizat privirea tensionată și am zâmbit. Și vreau să știi că nu regret nici o zi. Totul între noi a fost perfect. Vreau să știi cât te mult te-am iubit, am mai zis eu, luându-l de mână. M-am întors spre el, privindu-l în ochi. Promite-mi că vei lua parte la tot felul de aventuri prin întreaga lume! Că vei vizita alte țări și îți vei trăi viața din plin.

Rune a încuviințat din cap. Dar am așteptat confirmarea lui.

— Promit, a răspuns.

Dând din cap, am răsuflat încet și mi-am odihnit capul pe pieptul lui.

Au trecut minute în șir de tăcere. Priveam cum străluceau stelele pe cer. Mă bucuram cu toată ființa de acel moment.

— *Poppymin?*

— Da, dragul meu, am răspuns.

— Ai fost fericită? Ai... Și-a dres vocea: Ai iubit din plin viața?

Am răspuns cu cea mai mare sinceritate:

— Mi-am iubit viața. Absolut tot ce a ținut de ea. Și te-am iubit pe tine. Oricât de mult ar suna ca un clișeu, iubirea

aceasta a fost mai mult decât suficientă. Ai fost mereu parte din mine și tu ai fost motivul fiecărui zâmbet.

Am închis ochii și am derulat în minte momente ale vieților noastre. Mi-am amintit de clipele în care ne îmbrățișam cu putere și de săruturile noastre adânci. Și, mai presus de toate, îmi aminteam de iubirea fără sfârșit pe care ne-o purtam.

— Da, Rune, am răspuns fără ezitare. Mi-am iubit viața.

Rune a expirat, ca și cum răspunsul meu i-ar fi luat o piatră de pe inimă.

— Și eu, a încuviințat el.

M-am încruntat. Uitându-mă la el, am zis:

— Rune, viața ta nu se încheie aici!

— Poppy, eu...

L-am întrerupt și am spus, inspirând adânc și gesticulând:

— Nu, Rune. Ascultă-mă! Poate că vei simți că-ți pierzi jumătatea când o să mă sting, dar asta nu înseamnă că trebuie să-ți trăiești viața pe jumătate. Iar jumătatea ta nu va dispărea niciodată. Voi fi mereu alături de tine. Te voi ține mereu de mână. Suntem legați unul de celălalt. Vei iubi, vei râde și vei explora... pentru amândoi.

Îl țineam de mână, implorându-l să mă asculte. S-a uitat în altă parte, după care m-a privit, așa cum îi cerusem.

— Să fii mereu deschis, Rune! Să fii deschis noilor aventuri!

Și-a ridicat ușor buza în timp ce mă uitam aspru spre el. M-a atins cu degetul pe față.

— Bine, *Poppymin.* Așa voi face.

Am zâmbit când am văzut că era amuzat, dar apoi am spus, serioasă:

— Ai atâtea lucruri de oferit lumii, Rune. Mie mi-ai dăruit săruturi, mi-ai îndeplinit ultimele dorințe. Nu trebuie să te oprești din cauza unui obstacol. Trebuie să o iei de la capăt, așa cum soarele marchează începutul unei noi zile. *Înfruntă furtuna***,** Rune! și ține minte un lucru!

— Ce? a întrebat.

Găsindu-mi iarăși calmul, am zâmbit și am zis:

— *Raze de lună în suflet și raze de soare în zâmbet.*

Rune a început să râdă, încercând în zadar să se abțină... Și a fost perfect. Am închis ochii, auzindu-i tonul de bariton.

— Știu, *Poppymin.* Știu.

— Bun, am zis triumfătoare și m-am rezemat de pieptul lui.

Mi-a stat inima în loc când am văzut că se crăpa de ziuă. L-am luat de mână și l-am strâns cu putere.

Nu avea rost să descriu frumusețea acelui moment. Îi spusesem lui Rune tot ce aveam de zis. Îl iubeam. Voiam să se bucure de viață. Și eram sigură că urma să ne revedem.

Îmi găsisem pacea.

Eram pregătită să las totul în urmă.

Rune m-a strâns în brațe cu toată forța, de parcă ar fi simțit liniștea ce îmi pătrunsese în suflet, în timp ce razele soarelui au îmbrățișat apa albastră, înlăturând stelele de pe cer.

Stăteam fericită în brațele lui și îmi simțeam ochii tot mai obosiți.

— *Poppymin?*

— *Hm?*

— Am fost suficient de bun pentru tine?

Tonul lui supărat mi-a frânt inima. Am clătinat ușor din cap.

— Cea mai bună parte din viața mea, am confirmat, zâmbind. Nu puteai fi mai *special de atât,* am adăugat.

I s-a tăiat respirația auzindu-mi răspunsul.

Când soarele a apărut pe cer, acoperind cerul întru totul, am spus:

— Rune, sunt pregătită să merg acasă.

Rune m-a strâns în brațe pentru ultima dată, apoi s-a ridicat în picioare. Mi-am ridicat mâna slăbită și i-am atins încheietura. El s-a uitat la mine, încercând să-și ascundă lacrimile.

— Vreau să spun că... sunt pregătită să merg *acasă.*

El a închis ochii pentru o clipă. S-a ghemuit lângă mine, cuprinzându-mi fața în mâini. Când a deschis ochii, a încuviințat din cap.

— Știu, draga mea. Am simțit asta.

Am zâmbit. Am mai aruncat o privire spre peisajul ce se întindea în fața mea.

Sosise momentul.

Rune m-a ridicat cu grijă în brațe, iar eu îi admiram chipul în timp ce ne îndreptam spre mașină. Și el făcea același lucru.

Uitându-mă încă o dată spre soare, mi-a atras atenția nisipul auriu. O senzație de pace mi-a cuprins sufletul când am șoptit:

— Uite, Rune! Uită-te la urmele pașilor tăi din nisip.

Rune s-a uitat spre plajă. I s-a tăiat răsuflarea și m-a privit din nou. I-am spus, cu buza tremurândă:

— Tu m-ai purtat în brațe. În cele mai grele momente, când n-am putut să merg... tu ai fost cel care m-a ridicat.

— Întotdeauna, a răspuns el pe un ton răgușit. Pe vecie.

Inspirând adânc, mi-am sprijinit capul de pieptul lui și am rostit cu voce stinsă:

— Du-mă acasă, iubitule!

Nu mi-am putut lua ochii de la el în timp ce conducea.

Voiam să mi-l amintesc în felul acela.
Pe vecie.
Până când avea să se întoarcă în brațele mele pentru totdeauna.

Capitolul șaisprezece

Visuri promise și momente imortalizate

Rune

A durat două zile.

Două zile am stat în pat, alături de Poppy, încercând să-i memorez fiecare trăsătură. Am ținut-o în brațe și am sărutat-o până ce am ajuns la sărutul 999.

Când ne-am întors de la plajă, patul lui Poppy era așezat lângă fereastră, precum cel din spital. Era tot mai slăbită cu fiecare minut care trecea, dar, în același timp, tot mai fericită. Doar era vorba despre Poppy. Zâmbetele ei ne asigurau că îi era bine.

Eram al naibii de mândru de ea.

Stăteam în colțul camerei și priveam cum fiecare membru al familiei ei o săruta în semn de rămas-bun. Ascultam cum surorile ei și DeeDee îi spuneau că aveau să o revadă. Încercam să fiu puternic, așa cum o făceau părinții ei, care se străduiau să-și contenească lacrimile.

Când mama ei s-a dat la o parte, am văzut că Poppy a întins mâna. Mă căuta. Am inspirat adânc și m-am chinuit să-mi mișc picioarele greoaie spre patul ei.

Încă eram fascinat de frumusețea ei.

— Hei, *Poppymin,* am spus eu, așezându-mă pe marginea patului.

— Hei, dragul meu, a răspuns ea cu o voce stinsă.

Am luat-o de mână și am sărutat-o pe buze.

Zâmbetul ei mi-a topit inima. Vântul bătea în geam, șuierând. Poppy a inspirat adânc. Mi-am îndreptat privirea în direcția în care se uita.

O mulțime de petale pluteau în bătaia vântului.

— Pleacă toate... a spus ea.

Am închis ochii o clipă. Poppy s-a stins în aceeași zi în care și-au pierdut cireșii petalele.

Îi călăuzeau sufletul spre casă.

Respirația ei devenea tot mai greoaie. M-am aplecat spre ea, conștient că era sfârșitul. Mi-am lipit fruntea de a ei pentru ultima dată. Și-a pus mâna molatică în părul meu.

— Te iubesc, a șoptit.

— Și eu te iubesc, *Poppymin.*

M-am ridicat, ea s-a uitat în ochii mei și a spus:

— Ne vedem în visele tale.

Încercând din răsputeri să-mi stăpânesc emoțiile, am rostit:
— Ne vedem în visele mele.

Poppy a oftat, un zâmbet liniștit înflorindu-i pe chip. Apoi Poppy a închis ochii, înclinându-și bărbia spre mine pentru un ultim sărut și strângându-mă de mână.

Aplecându-mă spre ea, i-am oferit cel mai delicat și mai important sărut. A expirat pe nas, învăluindu-mă în mirosul ei dulce... Și nu a mai inspirat.

M-am dat înapoi ezitant și am deschis ochii, fiind martor la somnul ei etern. Era la fel de frumoasă ca atunci când trăia.

Dar nu puteam să plec de lângă ea. Am sărutat-o încă o dată pe obraz.
— 1001, am rostit cu voce tare.

O sărutam încontinuu.
— 1002, 1003, 1004.

Am simțit atingerea unei mâini pe braț și mi-am ridicat privirea. Domnul Litchfield clătina din cap cu tristețe.

Mă încercau atâtea trăiri încât nu știam ce să fac. Mâna nemișcată a lui Poppy a rămas într-a mea și nu voiam să-i dau drumul. Dar, când m-am uitat în jos, mi-am dat seama că se întorsese acasă.
— *Poppymin,* am șoptit, aruncându-mi privirea pe fereastră la petalele ce pluteau. M-am uitat înapoi și am văzut borcanul cu săruturi pe raft, deasupra căruia se afla o inimă albă din hârtie și un pix. M-am ridicat în picioare, le-am luat și am fugit pe verandă. Când aerul m-a lovit în față, m-am rezemat de perete, încercând să opresc lacrimile care îmi curgeau pe față.

M-am lăsat în jos, pe podea, am pus inima pe genunchi și am scris.

Sărutul 1000
Cu Poppymin.
Când s-a întors acasă.
Mi-a explodat inima în piept.

Am deschis borcanul și am pus înăuntru inima din hârtie, după care l-am închis. Apoi...

Nu știam ce să fac. Căutam ajutor în jurul meu, dar nu îl găseam. Am pus borcanul lângă mine și mi-am cuprins genunchii cu brațele, legănându-mă în față și în spate.

S-a auzit un scârțâit pe scări. Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe tata. Ne-am uitat unul la altul. Și-a dat seama că Poppy murise. I s-au umplut ochii de lacrimi.

Nu am mai putut să mă abțin, așa că am izbucnit într-un plâns nervos. Am simțit niște brațe în jurul meu. M-am încordat, apoi am deschis ochii și am văzut că tata mă ținea în brațe.

Aveam nevoie de o îmbrățișare în acel moment.

Aveam nevoie de el.

Eliberându-mă de ultimele urme de furie care mai zăceau în mine, m-am cufundat în brațele tatălui meu și mi-am exteriorizat toate emoțiile. Iar el m-a înțeles. A stat alături de mine pe verandă până seara. M-a ținut în brațe, fără să rostească un cuvânt.

Era cel de-al patrulea și ultimul moment care mi-a marcat viața – faptul că îmi pierdusem iubita. Iar tata, conștient de același lucru, mă ținea la pieptul lui.

Eram sigur că, dacă ascultam cu atenție freamătul vântului, puteam auzi cum buzele lui Poppy se deschideau într-un zâmbet larg în timp ce dansa în drumul ei spre casă.

Poppy a fost înmormântată o săptămână mai târziu. Slujba a fost frumoasă, așa cum merita. Biserica era mică, un loc potrivit de rămas-bun pentru o fată care își iubea familia și prietenii din tot sufletul.

După înmormântare, nu am mai dormit acasă la părinții ei, ci m-am întors în camera mea. La nici două minute după aceea, am auzit o bătaie în ușă, iar mama și tata au intrat.

Tata ținea în mână o cutie. M-am încruntat când a pus-o pe pat.

— Ce e asta? am întrebat nedumerit.

Tata s-a așezat lângă mine și mi-a pus mâna pe umăr.

— Ne-a rugat să ți-o înmânăm după înmormântare, fiule. S-a ocupat de toate astea înainte să moară.

Am simțit o zvâcnire în piept. Tata a atins cutia sigilată.

— Mi-a spus că e o scrisoare înăuntru și că tu trebuie să o citești primul. Mai sunt câteva cutii. Sunt numerotate și trebuie să respecți ordinea când le deschizi.

Tata s-a ridicat în picioare. Când a vrut să plece, l-am strâns de mână.

— Mulțumesc, am zis pe un ton răgușit.

— Te iubesc, fiule, a spus cu blândețe.

— Și eu te iubesc, am adăugat cu sinceritate.

Ne înțeleseserăm bine în ultima săptămână. Viața scurtă a lui Poppy m-a învățat că trebuia să învăț să iert. Că trebuia să iubesc și să mă bucur de viață. Îl învinuisem pe tata prea mult. La urma urmei, furia ce se cuibărise în mine îmi provoca doar durere.

Raze de lună în suflet și raze de soare în zâmbet.

Mama m-a sărutat pe obraz.

— Suntem afară în caz că ai nevoie de noi, bine?

Își făcea griji pentru mine. Dar o parte din ea era împăcată. Cu siguranță era vorba despre zidul care se aflase

între mine și tata. Știam că se liniștise deoarece reușisem să alung toată ura care zăcea în mine.

Am încuviințat din cap și am așteptat să plece. Mi-a luat cincisprezece minute până să mă încumet să deschid cutia. Scrisoarea se afla deasupra.

Mi-a luat încă zece minute să rup sigiliul.

Rune,

Lasă-mă să încep prin a-ți spune cât de mult te iubesc. Sunt convinsă că o știi deja – nu cred că există persoană pe lumea asta care să nu fi văzut că eram făcuți unul pentru celălalt

Totuși, dacă citești această scrisoare, înseamnă că sunt acasă. Vreau să știi că nici în timp ce scriu aceste rânduri nu mi-e frică.

Presupun că ultima săptămână a fost dificil de îndurat pentru tine. Îmi închipui cât de greu ți-a fost să tragi aer în piept și să te ridici din pat în fiecare zi – știu asta, pentru că tot așa m-aș simți și eu într-o lume în care tu nu ești. Deși înțeleg toate astea, mă afectează faptul că absența mea îți provoacă atâta suferință.

Cea mai grea provocare pentru mine a fost să văd durerea celor pe care îi iubesc. În ce te privește, cea mai grea provocare pentru mine a fost să văd cum furia capătă contur în sufletul tău. Te implor să nu mai permiți să se întâmple asta vreodată!

Continuă, măcar de dragul meu, să fii cel care ai devenit! Cel mai bun om pe care îl știu.

Vei vedea că ți-am lăsat o cutie.

În urmă cu mai multe săptămâni, l-am rugat pe tatăl tău să mă ajute, iar el a acceptat fără să stea pe gânduri. Pentru că te iubește foarte mult.

Sper că acum și tu știi asta.

Vei găsi un plic mare în cutie. Te rog să îl deschizi, apoi îți voi explica.

Îmi bătea inima cu putere în timp ce așezam cu grijă pe pat scrisoarea lui Poppy. Deși îmi tremurau mâinile, am scos plicul cel mare din cutie. Am rupt în grabă sigiliul, nerăbdător să aflu despre ce era vorba. În plic se afla o scrisoare. M-am încruntat, confuz, apoi am văzut antetul și mi s-a tăiat răsuflarea: *Universitatea din New York. Școala de Arte Tisch.*

Mi-am aruncat privirea de-a lungul paginii și am citit:

Domnule Rune Kristiansen,

În numele comitetului de admitere, am onoarea și privilegiul de a vă informa că ați fost admis în Secția de Fotografie și Imagine...

Am citit întreaga scrisoare. Am citit-o a doua oară.

Nu înțelegeam ce se întâmpla, așa că m-am grăbit să găsesc scrisoarea lui Poppy în pat și am citit în continuare.

Felicitări!

Știu că ești confuz în acest moment. Sprâncenele acelea de un blond-închis pe care le ador sunt plecate, iar expresia aceea morocănoasă ți se conturează pe chip.

Dar e în regulă.

E normal să fii surprins. Mă aștept să te opui acestei idei la început. Dar, Rune, te rog să nu faci asta! Visezi să studiezi la Școala aceasta încă de când eram copii, iar faptul că nu mai sunt acolo pentru a-mi trăi visul alături de tine nu înseamnă că trebuie să ți-l sacrifici pe al tău.

Pentru că te cunosc atât de bine, știu că, în ultimele mele săptămâni de viață, ai abandonat totul doar pentru a-mi fi alături. Pentru asta, te iubesc mai mult decât îți poți imagina. Grija și protecția pe care mi le-ai oferit... felul în care m-ai ținut în brațe și săruturile tale dulci.

Nu aș schimba nimic.

Dar știu că iubirea pe care mi-o porți îți poate sacrifica viitorul.

Nu vreau să se întâmple asta. Menirea ta e să surprinzi astfel de momente magice, Rune Kristiansen. Nu am mai văzut niciodată un asemenea talent și o asemenea pasiune. Ți-a fost scris să faci asta în viață.

Am vrut să mă asigur că lucrurile vor merge pe făgașul cel bun.

De data aceasta, eu am fost cea care te-a purtat în brațe.

Înainte să te rog să mai cauți ceva, aș vrea să știi că tatăl tău m-a ajutat să îți adun portofoliul pentru a obține un loc. Ți-a plătit, de asemenea, taxele de școlarizare pentru primul semestru, dar și căminul. Deși tu îl răneai în continuare, a făcut toate astea cu atâta dragoste, încât mi-au dat lacrimile. A făcut toate astea cu atâta mândrie în privire, încât m-a lăsat fără cuvinte.

Te iubește.

Te iubește din tot sufletul.

O să te rog acum să deschizi cutia numerotată cu 1.

Încercând din greu să-mi stăpânesc emoțiile, am luat cutia cu etichetă și am deschis-o. Era un portofoliu în interior. Am răsfoit paginile. Poppy și tata așezaseră acolo fotografii cu peisaje, răsărituri și apusuri de soare. Munca de care, sincer să fiu, eram cel mai mândru.

Când am ajuns însă la ultima pagină, am rămas încremenit. Era o poză cu Poppy. O fotografie cu ea pe plajă, făcută cu luni în urmă. Cea în care se întorsese spre mine la

timp ca să pot imortaliza acel moment – o fotografie care îi scotea în evidență frumusețea și farmecul mai bine decât o puteau face cuvintele. Fotografia mea preferată.

Ștergându-mi lacrimile, i-am atins fața cu degetul, în ochii mei, era perfectă!

Am lăsat portofoliul jos și am luat scrisoarea, continuând să citesc.

Impresionant, nu-i așa? Ești incredibil de talentat, Rune! Știam că, atunci când ți-am trimis lucrările, vei fi acceptat. Poate că nu sunt vreun expert în fotografie, dar mi-am dat seama că faci niște fotografii extraordinare. Că ai un stil complet unic.

Atât de special… cel mai special.

Fotografia de la final este preferata mea. Nu pentru că sunt eu în ea, ci pentru că simt pasiunea pe care acea imagine o transmite. În acea zi, la plajă, am văzut cum flacăra dinăuntrul tău s-a reaprins.

A fost prima zi în care mi-am dat seama că vei depăși momentul plecării mele. Pentru că am început să văd cum Rune cel pe care îl știam și îl iubeam revenea la viață. Băiatul care va trăi pentru amândoi. Băiatul ale cărui răni s-au vindecat.

Uitându-mă iarăși la chipul ei din fotografie care mă privea, mi-a zburat gândul la expoziția de la NYU. Probabil că în acea zi deja știa că fusesem admis.

M-am gândit apoi la ultima fotografie. Esther. Fotografia pe care organizatorul expoziției a expus-o la final. O imagine cu soția lui care murise tânără. Imaginea care nu schimbase lumea, ci o înfățișa pe femeia care îi schimbase lui lumea.

Explicația aceasta descria perfect imaginea din fața mea. Poppy Litchfield era doar o fată de 17 ani dintr-un orășel din Georgia. Și totuși, din ziua în care am întâlnit-o, mi-a dat lumea peste cap. Chiar și acum, după moartea ei, încă îmi schimba lumea, îmbogățind-o și umplând-o cu o frumusețe altruistă și fără egal.

Am luat din nou scrisoarea și am continuat să citesc:

Ai ajuns la ultima cutie, Rune. Sunt convinsă că te vei împotrivi cel mai mult de data aceasta, dar trebuie să faci așa cum îți spun.

Știu că acum ești nedumerit, dar, înainte să te las în pace, vreau să știi ceva.

Iubirea pe care mi-ai oferit-o a fost cea mai importantă realizare a vieții mele. Am avut o viață scurtă, iar timpul petrecut alături de tine nu a fost suficient. Dar, în acești ani, în ultimele luni ale vieții mele, am aflat cu

adevărat ce e dragostea. Tu m-ai învățat. Mi-ai adus zâmbete și lumină în suflet.

Dar, mai presus de toate, mi-ai oferit atâtea săruturi.

În timp ce scriu toate astea și cuget asupra perioadei de când te-ai întors în viața mea, nu mă apasă nici un fel de durere. Nu mă întristează faptul că timpul nostru e limitat. Faptul că nu-mi voi trăi restul vieții alături de tine. Pentru că te-am avut mult timp lângă mine și totul a fost perfect. A fost suficient să fiu iubită încă o dată cu atâta patos și intensitate.

Dar pentru tine nu va fi suficient pentru că meriți să fii iubit, Rune.

Când ai aflat că sunt bolnavă, ai suferit foarte mult din cauză că nu puteai face nimic pentru a mă vindeca Pentru a mă salva Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult ajung să cred că nu tu trebuia să mă salvezi pe mine, ci eu pe tine.

Poate faptul că mă voi stinge și drumul pe care l-am parcurs împreună te-au făcut să te regăsești pe tine însuți. E cea mai importantă aventură pe care am avut-o vreodată.

Ai reușit să străpungi întunericul și să lași lumina să-și facă loc în sufletul tău.

Iar această lumină este atât de pură și de puternică încât te va ajuta să mergi mai departe... te va conduce spre iubire.

În timp ce citești asta, îmi imaginez că dai din cap dezaprobator. Dar, Rune, viața e scurtă. Am învățat totuși că iubirea este nelimitată, iar inima nu are margini.

Așadar, deschide-ți inima, Rune! Ține-o deschisă, iubește și lasă-te iubit!

În câteva momente, o să te rog să deschizi ultima cutie. Dar mai întâi vreau să-ți mulțumesc.

Îți mulțumesc, Rune! Mulțumesc că m-ai iubit atât de mult și că mi-ai demonstrat-o în fiecare clipă. Îți mulțumesc că m-ai făcut să zâmbesc și că m-ai ținut mereu de mână...

Îți mulțumesc pentru săruturi. Pentru toate cele 1000. Le-am prețuit și m-am bucurat de fiecare dintre ele.

Așa cum m-am bucurat că te am.

Vreau să știi că, deși nu mai sunt lângă tine, nu vei fi niciodată singur. Voi fi mâna care te cuprinde.

Voi fi urma pașilor din nisip.

Te iubesc, Rune Kristiansen! Din tot sufletul.

Abia aștept să ne vedem în visele tale.

Am lăsat scrisoarea din mână, simțind cum lacrimi tăcute îmi curgeau șiroaie pe față. Mi-am ridicat capul și mi le-am șters. Am inspirat adânc și am pus ultima cutie pe pat. Era mai mare decât toate celelalte.

Am deschis cu grijă capacul și am scos ce era înăuntru. Am închis ochii când mi-am dat seama despre ce era vorba. Apoi am citit mesajul scris de Poppy, legat în jurul capacului.

Bucură-te de noi aventuri!
Pentru totdeauna,
Poppy

Mă uitam lung la borcanul pe care îl țineam în mână. Erau o mulțime de inimi albastre în el. Inimi goale, din hârtie, care abia încăpeau înăuntru. Am citit pe etichetă:

O mie de săruturi de la o fată

Am apropiat borcanul de piept și m-am întins pe pat pentru a-mi trage răsuflarea. Nu știu cât timp am rămas acolo, holbându-mă la tavan, retrăind fiecare moment alături de iubita mea.

S-a lăsat seara. Am zâmbit larg deodată, gândindu-mă la câte făcuse pentru mine.

Liniștea s-a așternut în sufletul meu.

Nu știam de ce mă simțeam copleșit în acel moment, dar eram convins că undeva, în necunoscut, Poppy mă privea și zâmbea, cu gropițe în obrajii ei catifelați și purtând o fundă albă și mare în păr.

Un an mai târziu
Blossom Grove, Georgia

— Ești gata, amice? l-am întrebat pe Alton în timp ce mergeam pe hol, iar el mă ținea de mână.
— *Ja,* a spus el, zâmbetul lui dezvăluindu-i strungăreață.
— Bine, cred că a ajuns toată lumea.

Am ieșit amândoi pe ușă, apoi ne-am îndreptat spre grădina cu cireși. Era o seară minunată. Stelele și luna străluceau pe cerul senin.

Aveam aparatul de fotografiat atârnat în jurul gâtului. Știam că aveam nevoie de el. Știam că trebuia să surprind acea imagine, păstrând-o pentru totdeauna.

Îi făcusem lui *Poppymin* o promisiune.

Se auzea forfota din grădină. Alton s-a uitat la mine cu ochii cât cepele.
— Cred că sunt o grămadă de oameni acolo, a spus el agitat.
— O mie, am răspuns, îndreptându-ne spre grădină.

Am zâmbit. Petalele de culoare alb cu roz înfloriseră. Am închis ochii o clipă, amintindu-mi când fusesem acolo ultima

dată. Apoi i-am deschis, simțind o căldură prin corp la vederea acelei adunări – erau o mulțime de oameni care așteptau.

— Rune!

Vocea Idei m-a trezit la realitate. Am zâmbind când am văzut-o alergând printre oameni. A sărit la pieptul meu și m-a îmbrățișat.

Am început să râd când m-a privit. Preț de o clipă, am avut impresia că mă uit la Poppy. Se citea fericirea în ochii ei verzi și avea gropițe în obraji când zâmbea.

— Ne-a fost atât de dor de tine! a spus ea, făcând un pas înapoi.

A venit și Savannah, care m-a îmbrățișat călduros. Apoi s-au apropiat de noi și domnul și doamna Litchfield, mama și tata.

Doamna Litchfield m-a sărutat pe obraz, iar domnul Litchfield mi-a strâns mâna, după care m-a luat în brațe. S-a dat înapoi și a zâmbit.

— Arăți bine, fiule. Foarte bine.

Am clătinat din cap.

— Și dumneavoastră, domnule.

— Cum e în New York? m-a întrebat el.

— E bine, am zis. Văzând că se așteptau să le povestesc mai multe, am continuat: îmi place foarte mult absolut tot ce ține de New York. Și ei i-ar fi plăcut, am adăugat cu voce stinsă.

Doamnei Litchfield i s-au umplut ochii de lacrimi, după care a arătat spre mulțimea din spatele nostru.

— Va adora *asta,* Rune. A încuviințat din cap, ștergându-și lacrimile de pe obraji. Și sunt convinsă că va urmări această scenă de acolo, din Cer.

Nu am răspuns. Nu puteam.

Părinții și surorile lui Poppy mi-au făcut loc să trec. Tata mi-a pus mâinile pe umeri. Alton încă se ținea strâns de mine. Nu-mi dăduse drumul de când ajunsesem acasă.

— Toți suntem pregătiți, fiule, m-a informat tata. În mijlocul grădinii se aflau o scenă și un microfon. M-am îndreptat spre acel loc, moment în care Deacon, Judson, Jorie și Ruby mi-au ieșit în cale.

— Rune! a exclamat Jorie zâmbind și îmbrățișându-mă.

La fel au făcut și ceilalți.

Deacon m-a bătut pe umeri.

— Toată lumea e pregătită, așteptăm cu toții semnalul tău. Imediat ce am anunțat planul tău, ni s-au alăturat foarte mulți voluntari.

Am încuviințat din cap și m-am uitat spre oamenii care așteptau cu lampioanele în mână. În interiorul fiecăruia se afla câte un sărut notat pe hârtie cu litere mari și cerneală neagră,

încercam să citesc mesajele din apropiere – „Sărutul 203, pe stradă, în ploaie, și mi-a sărit inima din piept...“ „Sărutul 23, în curtea mea, sub razele lunii, cu Rune al meu, și mi-a sărit inima din piept...“ „Sărutul 901, cu Rune al meu, în pat, și mi-a sărit inima din piept...“

Am înghițit în sec pentru a-mi înăbuși emoțiile și m-am oprit când am văzut un lampion ce mă aștepta pe scenă. M-am uitat în jur, încercând să-mi dau seama cine îl pusese acolo. Mulțimea s-a dat la o parte și am văzut că tata era foarte atent la mine. L-am privit, moment în care și-a plecat privirea și s-a îndepărtat.

„Sărutul 1000... cu Poppy a mea. Când s-a întors acasă... Mi-a explodat inima în piept...“

Era normal ca eu să trimit acea inimă către iubita mea. Cu siguranță și ea și-ar fi dorit asta.

Am urcat pe scenă, însoțit de Alton, și am luat microfonul în mână. Liniștea s-a așternut peste grădină. Am închis ochii, adunându-mi puterile, și mi-am ridicat privirea. În fața mea se întindea o mare de lampioane care se pregăteau să zboare. Era un moment perfect, cum nici prin gând nu îmi trecuse vreodată.

Am ridicat microfonul, am inspirat adânc și am zis:

— Nu am foarte multe de spus. Nu mă pricep la vorbitul în public. Vreau doar să vă mulțumesc tuturor pentru că v-ați adunat aici în seara asta... M-am oprit. Nu știam ce să mai spun. Mi-am trecut mâna prin păr și, păstrându-mi calmul, am reușit să adaug: înainte să se stingă, Poppy a mea mi-a cerut să îi trimit aceste săruturi pentru a le putea vedea din cer. Știu că mulți dintre voi nu ați cunoscut-o, dar a fost cel mai bun om pe care l-am întâlnit... Ar fi prețuit enorm acest moment.

Am zâmbit vag, imaginându-mi chipul ei dacă ar fi văzut toate astea.

I-ar fi plăcut la nebunie.

— Așadar, vă rog să vă aprindeți lampioanele și să trimiteți aceste săruturi spre iubita mea!

Am lăsat microfonul în jos. Alton a scos un sunet înăbușit când s-au aprins brichetele, iar lampioanele s-au înălțat spre cerul întunecat. Pluteau în aer, unul după altul, iar cerul întreg strălucea de lumini care pluteau.

M-am aplecat pentru a lua lampionul, ridicându-l în mână. Uitându-mă la Alton, l-am întrebat:

— Ești pregătit să i-l trimitem lui Poppy, amice?

Alton a încuviințat din cap, iar eu am aprins lampionul. În acel moment, am dat drumul sărutului cu numărul 1000, adică ultimul. Stăteam drept și mă uitam cum se înălța spre cer, alături de celelalte, îndreptându-se spre noua lui casă.

— Uau! a șoptit Alton, luându-mă iarăși de mână și strângându-mă de degete.

Am închis ochii și am rostit un mesaj în gând: „Iată săruturile tale, *Poppymin!* Ți-am promis că se vor întoarce la tine. Că voi găsi o cale“.

Nu puteam să-mi iau ochii de la spectacolul de lumini de deasupra mea, dar fratele meu m-a tras de mână.

— Rune? a întrebat el, iar eu am privit în jos spre el.

— *Ja*?

— De ce aici? În grădina asta?

— Pentru că era locul preferat al lui *Poppymin,* am răspuns blând.

Alton a încuviințat din cap.

— Dar de ce a trebuit să așteptăm să înflorească cireșii?

Am inspirat adânc și i-am explicat:

— Pentru că *Poppymin* era asemenea florilor de cireș, Alt. A avut o viață scurtă, la fel ca ele, dar frumusețea ei e de neuitat. Pentru că un lucru atât de frumos nu poate dura o veșnicie. Era ca o petală înflorită, ca un fluture... O stea căzătoare... Era perfectă... A avut o viață scurtă, dar a fost a mea. Am tras aer în piept și în cele din urmă am șoptit: Iar eu am fost al ei.

Epilog

Rune

Zece ani mai târziu

M-am trezit. Clipeam, iar grădina cu cireși se întindea în fața mea. Simțeam soarele strălucitor scăldându-mi fața, iar mirosul bogat al florilor de cireș mă îmbia.

Am tras adânc aer în piept și mi-am ridicat capul. Cerul întunecat se înălța deasupra mea, plin de lumini. O mie de lampioane trimise cu ani în urmă se vedeau în aer, nemișcate.

M-am ridicat și am analizat grădina pentru a-mi da seama dacă cireșii erau înfloriți. Erau, într-adevăr. Și au rămas așa, pentru că frumusețea era veșnică în acel loc.

La fel era ea.

Se auzea un cântec superb la intrarea în grădină, iar inima a început să-mi bată cu putere. M-am ridicat în picioare și am așteptat, cu răsuflarea tăiată, ca ea să apară.

Și a apărut.

Am simțit lumină în suflet când s-a ivit de după colț, ridicându-și mâinile și atingând ușor ramurile copacilor. Privea florile de cireș și zâmbea. Apoi m-a observat. Mă aflam în mijlocul grădinii. Un zâmbet larg i s-a conturat pe buze.

— Rune! a strigat ea fericită, alergând spre mine.

I-am zâmbit și eu și am luat-o în brațe, iar ea și-a pus brațele în jurul gâtului meu.

— Mi-a fost dor de tine! mi-a șoptit ea la ureche, iar eu am strâns-o și mai tare în brațe. Mi-a fost atât de dor de tine!

M-am dat înapoi pentru a-i admira chipul superb, spunând:

— Și mie mi-a fost dor de tine, draga mea.

Ea a roșit, făcând gropițe în obraji. Am luat-o de mână. Poppy a oftat, apoi m-a privit. M-am uitat la mâinile noastre împreunate, la mâna fetei de 17 ani. În fiecare vis, aveam aceeași vârstă: 17 ani. Așa cum Poppy visase mereu.

Eram aceiași.

Poppy s-a ridicat în vârful picioarelor și m-am uitat din nou la ea. I-am pus mâna pe obraz și m-am aplecat, apropiindu-mă de buzele ei. Ea a oftat și am sărutat-o lung și suav. Nu voiam să-i mai dau drumul.

Când m-am dat înapoi, a deschis ochii. M-a condus spre copacul nostru preferat. Când ne-am așezat, am ținut-o în brațe, cu spatele lipit de pieptul meu. I-am dat la o parte părul de pe gât și i-am sărutat pielea delicată. În astfel de momente,

o țineam în brațe și o atingeam cât de mult puteam, o sărutam, o țineam cât mai aproape de mine, deoarece știam că în curând urma să plec.

Ea suspina de fericire și privea lampioanele luminoase de pe cer. Știam că întotdeauna făcea asta pentru că îi aducea bucurie în suflet. Lampioanele sugerau săruturile pe care i le dăruisem.

Așezându-se lângă mine, m-a întrebat:

— Ce fac surorile mele, Rune? Ce face Alton? Dar părinții mei și ai tăi?

Am strâns-o și mai puternic în brațe.

— Sunt bine, iubito! Surorile și părinții tăi sunt fericiți. Alton e și el foarte bine. Are o iubită la care ține mai mult decât orice și îi place mult baseballul. Și părinții mei sunt bine. Cu toții, de fapt.

— Asta e bine, a răspuns ea bucuroasă.

Apoi a tăcut.

M-am încruntat. În visele mele, Poppy mă întreba mereu ce făceam – despre locurile pe care le vizitasem și câte dintre fotografiile pe care le publicasem recent avuseseră un impact considerabil asupra lumii. Dar în seara aceea nu mă întreba nimic despre asta. Stătea fericită în brațele mele. Părea mai împăcată decât de obicei.

Poppy s-a întors spre mine și m-a întrebat curioasă:

— Ai regretat vreodată că nu ai găsit altă iubire, Rune? Ai regretat vreodată, în tot acest timp, că nu ai sărutat pe nimeni în afară de mine? Că nu ai iubit pe altcineva? Că nu ai umplut borcanul pe care ți l-am lăsat?

— Nu, am răspuns cu sinceritate. Și am iubit, draga mea. Îmi iubesc familia. Îmi iubesc munca. Îmi iubesc prietenii și pe toți oamenii pe care i-am întâlnit în aventurile mele. Am o viață bună și fericită, Poppymin. Te-am iubit și te iubesc din toată inima, iubito! N-am încetat o clipă să te iubesc. Ai însemnat atât de mult pentru mine încât te voi iubi veșnic. Iar borcanul meu e plin – la fel ca al tău. Toate săruturile au fost deja adunate, am spus oftând. Am întors-o cu fața spre mine, punându-i mâna sub bărbie și i-am zis: Aceste buze îți aparțin, Poppymin. Ți le-am promis în urmă cu mulți ani și nimic nu s-a schimbat de atunci.

Ea a zâmbit mulțumită și a șoptit:

— La fel buzele acestea, Rune. Au fost mereu numai și numai ale tale.

În timp ce mă întorceam pe pământul moale, am pus mâna jos și deodată mi-am dat seama că iarba de sub mine părea mai reală decât în alte vizite. Când mă întâlneam cu Poppy în vis, grădina părea mai degrabă o iluzie. Vedeam

iarba, dar nu simțeam fiecare fir de iarbă, simțeam adierea vântului, nu și temperatura aerului, vedeam copacii, dar nu le simțeam scoarța.

În visul din seara aceea, când mi-am ridicat privirea, am simțit adierea caldă a vântului pe față. Părea atât de reală! Simțeam fiecare fir al ierbii de sub mâini, precum și duritatea pământului. Când m-am aplecat spre Poppy ca să o sărut pe umăr, i-am simțit căldura pielii pe buze și am văzut cum i s-a făcut pielea de găină.

Ea mă privea intens cu ochii mari, ca și cum aștepta ceva.

Apoi am avut o revelație.

Mi-am dat seama de ce totul părea atât de real. Îmi bătea inima cu putere. Pentru că era adevărat dacă nu mă înșelam...

— Poppymin? am întrebat, inspirând adânc. Nu e un vis, nu-i așa?

Poppy a îngenuncheat în fața mea și mi-a pus mâinile pe obraji.

— Nu, dragule, a zis ea în șoaptă, căutându-mă cu privirea.

— Cum? am șoptit confuz.

I s-a îndulcit privirea.

— Totul s-a întâmplat rapid și pașnic, Rune. Familia ta e bine, toți sunt fericiți că ești într-un loc mai bun. Ai avut o viață scurtă, dar ai trăit din plin. O viață bună, așa cum am visat mereu să ai.

Am încremenit și am întrebat-o:

— Vrei să spui că...

— Da, dragul meu, a răspuns ea. Ai venit acasă. Suntem amândoi acasă.

Am zâmbit larg și m-am simțit invadat de o senzație de fericire pură. Nu m-am mai putut abține, așa că am sărutat-o. În momentul în care i-am simțit gustul dulce pe buze, am fost copleșit de un sentiment de liniște. După ce m-am dat înapoi, mi-am lipit fruntea de a ei.

— Voi sta alături de tine? Pentru totdeauna? am întrebat în timp ce mă rugam în sinea mea ca totul să fie adevărat.

— Da, a răspuns ea blând, cu o voce senină. Următoarea noastră aventură.

Nu era un vis.

Era realitatea.

Am sărutat-o iarăși încet și suav. A rămas cu ochii închiși, apoi i s-au îmbujorat obrajii frumoși cu gropițe și a șoptit:

— Sărutul ce pecetluiește veșnicia alături de Rune al meu, în grădina noastră cu cireși, când, în sfârșit, s-a întors acasă.

Ea a zâmbit.

Am zâmbit și eu.

Apoi a adăugat:

— Și aproape că mi-a sărit inima din piept.

Listă de melodii

Sunt o MULȚIME de melodii care m-au ajutat să scriu această poveste, dar baza coloanei sonore sunt două trupe. De obicei, coloanele mele sonore sunt diversificate, dar de data aceasta mi-am dorit să mă refer strict la sursa mea de inspirație și să vă prezint melodiile care m-au ajutat să aștern pe hârtie povestea lui Poppy și a lui Rune.

One Direction

Infinity
If I Could Fly
Walking in the Wind
Don't Forget Where You Belong
Strong
Fireproof
Happily
Something Great
Better Than Words Last First Kiss
I Want to Write You a Song
Love You Goodbye

Little Mix

Secret Love Song Pt II
I Love You
Always Be Together
Love Me or Leave Me
Turn Your Face

Alți artiști

Eyes Shut – Years & Years
Heal – Tom Odell
Can't Take You With Me – Bahamas
Let The River In – Dotan
Are You With Me – Suzan & Freek
Stay Alive – José González
Beautiful World – Aiden Hawken
The Swan (din *Carnavalul animalelor)* – Camille Saint-Saëns
When We Were Young – Adele
Footprints – Sia
Lonely Enough – Little Big Town
Over and Over Again – Nathan Sykes

Pentru a asculta coloana sonoră, vă rog să accesați pagina mea personală pe Spotify – Author Tillie Cole.

Mulțumiri

Mamei și tatălui meu. Vă mulțumesc că m-ați susținut să scriu această carte! Lupta pe care ați dus-o cu cancerul m-a schimbat nu doar pe mine, ci și mica noastră familie. Curajul și, mai presus de toate, pozitivitatea și atitudinea voastră în fața unui adevăr atât de dur m-au făcut să privesc viața într-un mod cu totul diferit. Deși ultimii ani au fost foarte dificili, m-au făcut să prețuiesc fiecare clipă. M-au făcut să vă prețuiesc mai mult decât orice – sunteți cei mai buni părinți din lume. Vă iubesc atât de mult! Vă mulțumesc că mi-ați dat voie să folosesc experiențele voastre în această poveste. Toate acestea i-au oferit veridicitate și originalitate.

Bunicii mele. Ai plecat prea devreme de lângă noi. Erai cea mai bună prietenă a mea și te-am iubit din tot sufletul – și încă o fac. Erai amuzantă, pozitivă și deschisă. Când mi-am imaginat-o pe bunica lui Poppy, nu puteam să o asemăn cu nimeni altcineva în afară de tine. Am fost „lumina ochilor tăi“ și puișorul tău și, deși nu mai ești printre noi, sper că ești mândră de cartea asta! Sper că zâmbești de acolo de sus alături de bunicul, în propria voastră grădină cu cireși.

Lui Jim, socrul meu care s-a stins din viață. Ai fost atât de curajos până la final, iar pentru asta ai parte de toată admirația. Fiul tău și soția lui sunt atât de mândri de tine! Ne lipsești.

Soțului meu. Îți mulțumesc pentru că m-ai încurajat să scriu un roman pentru adolescenți. Ți-am povestit despre această idee acum mult timp, iar tu m-ai îndemnat să o aștern pe hârtie, deși era foarte diferită de genurile mele obișnuite. Ție îți datorez această carte. Te iubesc neîncetat! Pentru totdeauna.

Lui Sam, Marc, Taylor, Isaac, Archie și Elias. Vă iubesc pe toți!

Extraordinarilor mei cititori beta: Thessa, Kia, Rebecca, Rachel și Lynn. Ca întotdeauna, vă mulțumesc enorm! Am fost încăpățânată, dar voi ați rămas alături de mine chiar dacă pe majoritatea v-am făcut să plângeți. Vă iubesc pe toți!

Thessei, minunata mea asistentă personală. Îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat cu administrarea paginii mele de Facebook și m-ai ținut la curent. Mulțumesc pentru editările de care te ocupi. Dar, mai presus de toate, mulțumesc că m-ai încurajat să păstrez epilogul acestei cărți – ne-a dat ceva bătăi de cap această decizie, nu-i așa? Bine, recunosc, multe bătăi de cap! Dar ai fost persoana de bază în această misiune. Te iubesc enorm! Tu ești cea care îmi răspunde mereu la mesajele

frenetice de la miezul nopții. Ești cea mai bună prietenă pe care o puteam avea.

Lui Gitte, adorabilul meu viking norvegian! Îți sunt recunoscătoare că ai pornit în această aventură alături de mine. Din momentul în care ți-am dezvăluit ideea mea legată de acest emoționant roman pentru adolescenți – oh, iar băiatul era norvegian! –, m-ai încurajat să îl scriu. Mulțumesc pentru numeroasele traduceri. Mulțumesc pentru muză – e versiunea perfectă a lui Rune! Dar, mai presus de toate, mulțumesc că ești tu. Ești un prieten adevărat și extraordinar. M-ai sprijinit pe tot acest parcurs. Te iubesc, *Pus Pus!*

Kia! Suntem o echipă extraordinară! Ai fost cel mai bun editor și corector pe care l-am avut vreodată. Aceasta e prima din multele povești care vor veni. Mulțumesc pentru munca imensă! A însemnat foarte mult pentru mine. Ah, și mulțumesc pentru alegerea muzicii! Amicului meu, arcușul de aur (împreună cu Rachel). Cine ar fi crezut că toți acei ani în care am cântat la violoncel îmi vor fi atât de folositori?

Lui Liz, asistenta mea extraordinară. Te iubesc! Iată prima mea incursiune în romanele pentru adolescenți!

Lui Gitte și Jenny (amândurora de data aceasta!) de la TotallyBooked Book Blog. Nu pot decât să vă mulțumesc din nou și să vă spun că vă iubesc. Mă susțineți în tot ceea ce fac. Încurajați fiecare schimbare de gen literar pe care o adopt.

Sunteți două dintre cele mai bune persoane pe care le cunosc. Prețuiesc foarte mult prietenia noastră – una cât se poate de specială.

Un mare mulțumesc numeroaselor bloguri de cărți care mă susțin și îmi promovează cărțile. Celesha, Tiffany, Stacia, Milasy, Neda, Kinky Girls, Vilma... Pff! și nu numai!

Tracey-Lee, Thessa și Kerri, vă mulțumesc mult pentru campania de promovare organizată: The Hangmen Harem. Vă iubesc pe toate!

Grupului meu @FlameWhores. Mi-ați fost alături la rău și la bine! Vă ador, fetelor!

Membrilor campaniei de promovare: VĂ IUBESC!

Lui Jodi și Alyciei. Vă iubesc, fetelor! Îmi sunteți tare dragi.

Comunității mele de pe Instagram! Vă ador pe toți!

Și, în sfârșit, cititorilor mei minunați. Vreau să vă mulțumesc pentru că ați citit acest roman. Îmi imaginez că aveți ochii umflați și obrajii roșii de la plâns, dar sper că îi iubiți pe Poppy și pe Rune la fel de mult ca mine. Sper că povestea lor va rămâne pentru totdeauna în inimile voastre.

Fără voi nu aș fi reușit.

Vă iubesc.

Pentru totdeauna.
La nesfârșit.

Un sărut durează o clipă
Dar o mie de săruturi pot dura o viață

Când Rune Kristiansen se mută din Norvegia în Georgia împreună cu părinții când abia împlinește cinci ani, Poppy Litchfield, fata noilor lui vecini, îi devine cea mai bună prietenă. Mai mult chiar, cei doi copii devin de nedespărțit și își promit să rămână cei mai buni prieteni pentru totdeauna. Iar peste ani, după ce ajung să trăiască împreună primul sărut și își promit să își dăruiască o mie de săruturi, fiecare împărtășit într-o clipă specială din viața lor, nimic nu îi mai poate despărți. Dar se pare că destinul le pune prietenia și iubirea la încercare și îi desparte vreme de doi ani.

Reîntors din Norvegia în liniștitul orășel Blossom Grove, Rune, acum un adolescent rebel de 17 ani, se gândește la un singur lucru: de ce Poppy, prietena lui din copilărie, fata pe care o considerase sufletul său pereche și care promisese că avea să-l aștepte, a rupt orice legătură cu el fără nici o explicație? Dar, când află adevărul crud din spatele tăcerii lui Poppy, își dă seama că adevărata încercare a destinului abia acum începe: timpul este cel mai mare dușman al iubirii lor, amenințând cele o mie de săruturi promise.

Cea mai frumoasă, emoționantă și uimitor de bine scrisă poveste de dragoste pe care am citit-o vreodată!

Totally Booked Blog

